

MKP 3.KONGRE BELGELERİ

Sınıf savaşımı, Maoist Komünist Partisi'ne toplumun gerisinde kalmayı değil, ileriye doğru adım atmayı emretmektedir. MKP, soyut ve hazır formüllere, dogmatik tekerlemelere dayanarak işçi sınıfına önderlik görevini yerine getiremez. Geçmiş pratiğimiz, teorik ve pratik görevlerin yerine getirilmesinde, dahası toplumsal ve iktisadi ilişkilerde, teorik ve pratik ihtiyaçlara uygun yanıtlar geliştirmede zaman içinde yetersiz kalmıştır. Partimizin yetersizlikleri olduğunu kabul ederek, günümüzde başta emperyalist-kapitalizm olmak üzere, Türkiye-K.

Kürdistan ve ekonomik dair görüşlerimizi, koşulların uygun ifade başardığımız konudaki yapmış Çünkü, MLM teori, daima belli toplumsal

toplumsal ilişkilerine

nesnel gelişimine etmeyi oranda bu görevimizi olacağız. devrimci gerçekliğe; ve

ekonomik üretim ilişkilerine dayanmaktadır. Marksist teoriyi, ezberci formüller dizini haline getiren ve durağanlaştırıp gerçek yaşamın canlı dinamiğinden koparanlar Marksist olamazlar. Mao yoldaşın "Dogmatizm somut pratikten kopmak demektir" (Mao, Seçme Eserler, Cilt: 3 Sf. 328) vurgusu diyalektik düşünüldüğünde, bir komünist partisinin somut pratikten, nesnel olgulardan asla kopmaması gerektiği rahatlıkla anlaşılacaktır. Büyük ve son derece zorlu, karmaşık siyasal mücadelenin başarısı için devrimci teorinin geliştirilmesi, partinin kitlelerle buluşturulmasının ilk temel koşuludur.

Marksizm komünizm biliminin temel taşını koymuştur. Devrimci proletaryanın büyük önderi Lenin, "Marks'ın teorisini asla bitmiş ve dokunulamaz bir şey olarak görmüyoruz" derken, bu teorinin sınıf mücadelesinin gelişme dinamiği ile birlikte, her yönü ile geliştirilebileceğini kavramıştı. Marksizm teorisi geliştirildi, geliştirilmeye de devam edilecektir. Çünkü toplumsal yaşam dinamik bir olgudur. Sürekli değişmekte olan dünyaya, durağan sabit teori ile bakılamazdı. Temel taşın üstüne yeni taşlar eklendi. Biz komünistler, bugün çok daha büyük

bir mirasa sahibiz. Marksizm'in temel yönergelerinin, Sovyetlerde, Çin'de, Doğu Avrupa Demokratik Cumhuriyetleri'nde yada Vietnam, Küba, Kore deneyimleri de dahil nasıl farklılıklarla uygulanabildiğini biliyoruz. Asla yaşamın, gelişmelerin gerisinde kalmak istemiyoruz. Ezberci çözümler, hazır reçetecilikle devrim teorisinin geliştirilemeyeceğinin kavranması gerektiği düşüncesindeyiz. Çünkü, Marksizm teorisi sınıf savaşımının ayrıntısında, 50'den fazla etnik topluluğun bulunduğu Rusya'da Çin'dekinden farklı uygulama buldu. Vietnam, Küba, Doğu Avrupa Halk Cumhuriyetleri deneyimleri de Çin'den farklı uygulama buldu. Hiç kuşkusuz biçimde farklı olan proleter devrimlerin özü aynıdır. Buda gösteriyor ki devrimci teori Türkiye-K. Kürdistan'da da Çin, Sovyetler yada diğer devrimlerden farklı, kendi somut hal ve şartları içinde uygulama bulacaktır. Teorik bilimsel doğrultuya bağlı olarak ayrıntının önemini küçümsediğimiz düşünülmemeli; bilakis önemsiyoruz. Amacımız Marksizm, Leninizm, Maoizm teorisinin özünü kavramak ve ayrıntıda devrimimizin uygulama çizgisini ortaya çıkarmaktır. Toplumsal şartlarımızı en net ve somut saptamak, sosyalizm amacına bağlı ustaca devrimci araç ve yöntemleri kullanabileceğimiz mücadeleyi somutlaştırmak, kafa karışıklıklarını gidermek çabasıdayız. Marksizm her türden dogmatizmi reddeder. Sürekli hareket halinde ve tekerleğin ileriye doğru döndüğü değişen toplumun sorunlarına ezberlenmiş formüllerle çözüm bulunamayacağını vurgulamamız, birçok açıdan partimizi dar deneyciliğe iten dogmatik düşüncenin her dönem etkisini korumasıyla bağıntılıdır. Farklı tarihsel şartlar dikkate alındığında, mevcut koşullar üzerine ciddi her hangi bir inceleme ve araştırma yapmadan dogmatikçe her dönem için ileri sürülen hazır reçeteler devrimci teorinin canlı ruhuna ve düşünme yöntemine aykırıdır. Sürekliliği sağlanmış ideolojik, teorik önderliğin yakalanamaması, teorik üretimle birlikte demokratik merkezîyetçilik ilkesine bağlı kapsamlı tartışma geleneğinin oturtulmaması dogmatik düşüncenin partide güçlü varlığına zemin sunmuştur. Elbette tartışma kültüründen yoksun olduğumuzu söylemiyoruz. Aksine diğer devrimci hareketlerle karşılaştırıldığında daha köklü tartışma kültürüne, eleştiri-özeleştiri mekanizmasına sahip olduğumuz açıktır. Fakat devrim sorunları ve somut görevler üzerine çokça tartışmak bilimsel teorik üretim anlamına gelmektedir. İşaret ettiğimiz budur. Bu bakış açısından değerlendirildiğinde Marksist bilimsel teorik üretim önderlikteki yetersizliğin partiyi kısır ve verimsiz tartışmalara hapsedtiğini tespit etmek yanlış değildir.

Marksizm şu yada bu ülkede ortaya çıkabilecek meselelere yada teorik sorunlara hazır formüller sunmaz. Marksist klasiklerde Türkiye-K. Kürdistan devriminin temel ve diğer çelişkilerine hazır teorik çözümler aramak boşunadır.

MKP yarım yüzyıla yaklaşan süredir komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın teorik temelini oluşturduğu düşünceler ve mücadele araçlarını benimseyerek sınıf savaşımını sürdürmektedir. Teorik üretimin önemi de buradadır. Marksist, Leninist, Maoistler somut olgulara odaklanmak ve devrimci çözümler üretmek zorundadır. Marksizm bir dogma değil, canlı gelişen bir bilimdir. Bu nedenle devrimci teorinin özüne inerek emperyalist kapitalist dünyadaki ekonomik, siyasi gelişmeler ve bundan kopuk, yalnız başına değerlendirilemeyecek Türkiye-K. Kürdistan'daki sosyal, ekonomik yapıdaki değişimler, sınıfların karşılıklı mevzilenmesini, devrimin stratejik doğrultusunu açığa çıkarmak, değişen şartlara azami seviyede uygunluk içinde proletaryanın davasını geliştirmek temel görevdir. Bu görev değişen toplumsal, iktisadi şartlar içinde, onlara uygunluğu esas alan Marksizm, Leninizm, Maoizm biliminin evrensel tezlerinin sosyalizm ve üst aşaması komünizm amacı uğruna mücadele doğrultusunda, Türkiye-K. Kürdistan'da somutlaştırılmasıdır. Bu görevi ne derece başardığımız elbette tartışmaya açık bir husustur. Öte yandan teorik açıdan eksik yönler ancak neden sonuç ilişkileri içinde diyalektik bağıntıyı tam olarak açığa çıkarmakta yine bilimsel bir uğraşla mümkündür. Hedefe ulaşmak için adım atmakla yola başlanır. Eksikliklerimiz partimizin sağlamayı garanti altına aldığı özgür tartışma, etkin ve enerjik araştırma ve inceleme uğraşı ile çözüme kavuşturulacaktır. Teorik doğrultu ve yanlışlığın sınama alanı toplumsal pratiktir. Eskimiş olanda fikir birliği olduktan sonra yeni devrimci çözüm formülleri mutlaka bulunacaktır.

Değişen koşullara bağlı değişen tespitlerimiz parti programı ve temel taktiklerde değişimlere gitmeyi zorunlu kıldığı için bu değişimlerden kaçılmaz. Önderimiz İbrahim Kaypakkaya 1971, 1972'de devrimin yolunu analiz ettiği sosyo-ekonomik yapının durumuna uygun belirledi. Savunduk ve gerilla savaşını sürdürdük. Geline aşamada Türkiye-K. Kürdistan'da önemli sosyal, siyasal, iktisadi gelişmeler olmuştur. Bu gelişmelerin ne olduğuna dair ne Marksist klasiklerde, nede Kaypakkaya'nın seçme yazılarında hazır reçeteler bulunmamaktadır. Kaypakkayacı hareket emperyalist-kapitalist dünya ekonomisinde ve Türkiye-K. Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısındaki teorik temel çözümlenmeleri kendisi yaratmak durumundadır. Kaypakkaya güzergahında ağır bedeller ödeyerek komünizm mücadelesi uğruna ileri yürüme iddiasını koruyan partimiz toplumsal gelişmelerin, ekonomik alanda sınıfların hareket dinamiğini, büyük yer değiştirme durumlarını zamanında tespit etme görevini yerine getirmedeki büyük eksikliğini kabul etmektedir. Bir görev başarılmamışsa mutlaka açıklanabilir nedenleri vardır –ki var- bunlar üzerine sonuçlar çıkarmak doğru iken, dizini dövercesine yapılmayana takılı kalmak çok

zararlı olduğu gibi mevcut şartlarda üstesinden gelinmesi gerekli görevlere ise hiçbir katkı sağlamaz. Buradan hareketle görevimiz eskimiş olana takılı kalmak değil, geleceğin ihtiyacını bugün karşılamaktır. Bu devrimci irade partimizde mevcuttur. Son derece sınırlı olanaklara, zor şartlar için de devrimin stratejik doğrultusunda ihtiyaç duyulan somut değişim görevlerinin üstesinden gelmesi gelecek bakımından çok önemli bir gelişmedir. Parti krizinin aleni biçimde sürdüğü bu dönemde koşullara yanıt olan teorik değerlendirmeler örgütsel anlamda vücut buldukça sadece parti krizinin aşılmasıyla sınırlı kalmayacak bir atılım döneminin zeminini de sağlamlaştırmış olacaktır.

Ekonomik yasalar bizim irademizin dışında, aynı anlama gelen diğer ifade ile irademize bağlı olamadan var olan yasalardır. Bu nedenle ekonominin gelişim yasalarını görmezden gelemeyiz. Onları tanımaksızın, iktisadın yasalarını incelemeksizin devrimci politika üretmek mümkün olmayacağı gibi sınıfsal çelişkilerin seyrini önceden görebilmekte olanaksızlaşır. Devrimci bakış açısından irademiz dışında var olan objektif ekonomik gelişim yasalarını derinden kavramak ve gelişimini net ve somut ortaya koymanın önemini vurguluyoruz. Aksi taktirde toplumun ileriye doğru dönen tekerleğine arkadan kuyruk olunur, ki buda kabul edilir bir şey değildir. Örgütsel stratejiyi ekonomik yapıya uydurmayı değil de ekonomik yapıyı örgütsel stratejiye uydurmaya kalkışanlar asla başaramayacakları bir işe girişmiş olurlar. Doğru olan, örgütsel stratejiyi üretici güçlere, üretim ilişkilerine uygun belirlemektir. Bu Marksist, Leninist, Maoistler için asla vazgeçemeyecekleri mücadele çizgisidir. Teorik olarak bu materyalist diyalektik bilimsel düşünce ve yöntemine genel olarak kimse itiraz etmez. Değişimi doğa ve toplumda hareketin mutlaklığı reddedilmese de somut çelişkilerin incelenmesi veya devrimin temel sorunlarının ele alınmasında her devrimcinin Marksist bilimsel düşünceyle çelişmeleri değerlendirebildiği asla söylenemez. Doğmatik düşüncenin de katı Marksist görünüm altında savunulduğu unutulmamalıdır. Düşünme ve tartışma yönteminin hayati önemde olduğu sonucunu çıkardığımız için bilimsel metodun önemini vurguluyoruz. Araştırma ve inceleme yapmadan “sosyal, ekonomik yapıda değişimlerin olduğunu” ifade ettikten sonra değişim ve gelişmelerin neler içerdiğine ilişkin hiçbir düşünce geliştirmeden, araştırma gereği bile duymadan fikir sahibi olmadığı yeni şartlar hakkında eskimiş görüşleri doğru olarak ileri sürüyorsa açıktır ki bu Marksistlerin bilimsel tartışma metoduna aykırı doğmatik tutuculuktur. Partimizin bilimsel tartışma metodu, araştırmaya dayalı teorik belgelerle yürütülmek zorundadır. Bu aynı zamanda kısır ve verimsiz tüketici tartışmalardan uzaklaşmanın biricik bilimsel yöntemi olduğu gibi teorik seviyeyi yükseltme, özgür tartışma mekanizmasının da pratikte

garanti etmenin göstergesidir. Emperyalist dünya sistemi, T/K Kürdistan'da sosyal ve ekonomik değişimlere dair hazırlanan teorik belgede hatalı düşünceler tespit eden, yoldaşlarının araştırma ve incelemelerini karşıt belgelerle ortaya koyması, demokratik fikir tartışma özgürlüğünün bir gereğidir. Mao "araştırma yapmayanın söz hakkı yoktur" demişti. Bizde araştırma yapmayanların "söz hakkı olsa da" sözünün pek etkili olamayacağı ağır bir sürecin içinde olduğumuzu ifade etmek istiyoruz. Çünkü toplumsal gerçeklerin değişim dinamiği bizi krize sürükleyebilecek kadar gelişkin ve etkinken gelişmeler karşısındaki teorik yaklaşımımız zıt yönde durağan kalmıştır. Ludwig Feuerbach "Doğma, apaçık ki, düşünme yasasından başka bir şey değildir" demektedir. Doğmatik düşünüş sadece düşünceyi dar ve ezberci kalıplara sıkıştırıp donuklaştırmakla kalmaz, toplumsal gelişmeler her gün onların düşüncesini boşa çıkarsa da gelişmelere karşı kayıtsızlık teorik gelişmenin de engeli haline gelir. Düşüncemizi körelten etkenlerin özünü kavramamız gelecek açısından son derece önemlidir.

"Toplumsal açıdan etkin güçler aynen dağa güçleri gibi onları anlamadığımız ve onları hesaba katmadığımız sürece, körü körüne, cebri, yıkıcı etkide bulunurlar. Ama onları bir kez anladığımızda faaliyetlerini, doğrultularını, etkilerini kavradığımızda, onları daha fazla irademize tabi kılmak ve onlar aracılığıyla amaçlarımıza ulaşmak, yalnızca bize bağlıdır. Ve bu, özellikle, bugün muazzam üretici güçler için geçerlidir. (Engels günümüzü görebilse ne derdi acaba?!) Bunların doğasını ve karakterini anlamayı inatla reddettiğimiz sürece – ve kapitalist üretim tarzıyla onun savunucuları bu anlayışa karşı direniyorlar – bu güçler bize rağmen, bize karşı etkide bulunurlar, ayrıntılı olarak gösterdiğimiz gibi, bu süre boyunca bize egemen olurlar. Ama bir kez karakterleri kavrandığında bunlar, ortak üreticilerin elinde şeytani hükümdarlar, uysal hizmetkara dönüştürülebilirler." (Anti-Dühring, Friedrich Engels)

Kapitalizmin temel ekonomik yasaları karşısında kayıtsız kalanlar veyahut da bu yasaları teorik olarak bilmelerine rağmen kendi buldukları koşullara uyarlamayıp üstünden atlayanların kapitalist üretim tarzını sosyalist ekonomiye dönüştürecek devrimci harekete önderlik edemeyecekleri açık değildir? Engels'in ustaca özetlediği gibi bize etkide bulunan üretici güçleri görmezden gelmeyi değil, onların doğasını anlamayı ve bize egemen olan yönlerini tersine çevirmeyi amaç edinmeliyiz. Türkiye-K. Kürdistan'da ekonominin gelişimine kayıtsız kalarak öteden beri içine düştüğümüz günahı işlemeye devam etmemizi isteyenlerin olup-olmadığı sorusu genel anlamda teorik olarak toplumsal ve iktisadi şartları mümkün oldukça gerçeğe yakın açıklayabilme çabamızın içinde

demokratik ve özgürce tartışmanın bir yönünü teşkil etmesi bakımından değerlendirilebilecek husustur.

Fikir özgürlüğü olmayan, karşıt düşüncenin hiçbir kaygıya kapılmadan özgürce mücadelesini güvenceye almayan, bu zorunluluğu kavramayan, alttan üste doğru bütün partiyi demokratik fikir tartışması içine çekemeyen bir parti adı komünist de olsa gelişemez. Devrim uğruna kadrolar yetiştiremez, proletaryayı bilinçlendiremez, devrime hazırlayamaz. Şimdiye kadar mevcut koşulların gelişimi ve somut görevlerin uygunluk içinde saptanmasına dair pek az şey söylenmesine rağmen, parti tarihimiz başta olmak üzere, iki çizgi mücadelesi ve doğru-yanlışın açığa çıkması meselelerinde neredeyse söylenmeyen kalmadı. Değerlendirilecek birçok mesele olmasına rağmen biz somut şartların değerlendirilerek görevlerin saptanmasını tarihimizin komünist özüyle daha güçlü bütünleşme anlamına geleceğini düşünüyoruz. Tarihimizi bugün ve gelecek için okumak devrimci işçi sınıfının ihtiyaç duyduğu görevleri yerine getirmekle mümkündür. Bizi zorlayan, eskidiği apaçık olan programımızda ısrar etmektense, çeşitli eksikliklerin olabilme ihtimalini de barındıran değişen somut hal ve şartlara uygun yeni bir programla yola devam etmekten neden korkacakmışız?! Teorik ve örgütsel ihtiyaçlarda yenilenmeye duyulan korku ancak fikirlerine güvenmeyenlerin tutumuna denk gelir. MKP MLM bilimi ışığında bir savaş örgütü olarak nesnel olguların değişiminde devrim için uygun koşulların ortaya çıkıp-çıkmadığını sentezleyebilecek teorik temele sahip olduğu gibi örgütsel tecrübe ve siyasi cesarete de sahiptir. Cesur adımlar atacağız. Eksik ve her komünist örgütte olabilecek, olma olasılığı taşıyan veya olan yanlışların ortaya çıkması halinde yanlışları aşma öz iradesine sahibiz.

Maoist Komünist Partisi'nde birçok farklı fikir ve çeşitli eğilimler vardır, olacaktır da. Bu durum sınıfsal çeşitlilik taşıyan toplumun düşünce ve pratik anlamda içimizdeki yansımasından başka bir şey değildir. Önemli olan içimizdeki farklı düşünce ve eğilimlere proleter demokrasinin güvencelediği demokratik tartışma ve demokratik seçimle merkezleşmeyi garanti etmek, bütün bu çeşitliliği Marksist, Leninist, Maoist ideolojik öz, bilimsel devrimci teorik üretim içinde eğitme görevini yerine getirmektir. Komünist partide önderlik esas olarak teorik önderlikle başlar. Devrimci mücadelenin somut ihtiyaçlarına teorik önderlik yapılmadıkça gerçek anlamda MLM önderlikten söz edilemez. Fikirlerin demokratik mücadelesi ve teorik bilimsel üretim olmazsa olmaz önemini tekrar edip durmaktansa en geniş çerçevede nasıl bir program, nasıl bir strateji üzerine tartışmak ve teorik bilimsel sonuçlara varmak partimiz açısından krizden çıkışın ileri bir adımı olacaktır. Değişen toplumsal koşulları açıklığa

kavuşturmak teorik önderlik sorununu bir kenara bırakarak, eskisi gibi yürümeye devam etmenin toparlayıcı olmayacağı gibi yeni krizlere gebe bir örgütsel gidişatı tutarsızca onaylamak anlamına geldiği anlaşılmalı. Teorik ilerleme ve seviyenin yükseltilmesinin zemini vardır. Partimiz kısa sayılamayacak bir dönemdir teorik tartışmaların içindedir. MLM ideolojisine saldıran proletarya diktatörlüğü devlet teorisini reddeden revizyonist-oportünist mülteci kliğin “3. Kongre” darbesinden sonra sürdürülen ideolojik mücadele Marksizmin teorik temeli üzerine önemli bir yoğunlaşmayı beraberinde getirmiştir. Devrimci teori üzerine yoğunlaşma, devrimimizin somut koşullarıyla bulunduğu oranda, çok önemli bir görevin yerine getirileceği düşüncesi doğrultusunda çalışmamızı sürdürdük ve tamamladık. İnceleme ve araştırma ve parti içi demokratik tartışma metodu, mücadelemizin belirgin niteliği olmaya devam edecektir.

Bugün olduğu gibi ideolojik, örgütsel temel meselelerde esas alacağımız metot hazırlanan belgelere dayalı tartışmalar yürütülerek, yanlış ve hatalı düşünceleri düzeltmek, oportünist eğilimleri bertaraf etmek için karşı belgeler hazırlamak şeklinde sürdürülecektir. Yoldaşlarımızı hatalı fikirlere karşı veyahut da temel çelişmelerin çözümüne ve stratejik doğrultunun çok daha iyi ve gerçeğe en yakın şekilde temellendirme uğraşında çalışmalar yapmaya davet etmemiz, etkin ve canlı bir tartışmayı ön kabullerden sıyrılarak proletarya partisinin tartışma kültürüne uygun ele almalarını ve sonuca varmalarını hatırlatmayı bir yoldaşlık görevi görmekteyiz. Kendimize güvenmeli ve çalışmalıyız. Sanıldığından çok daha güçlü bir potansiyele sahip olduğumuz çok geçmeden görülecektir.

Geçmişimizi ve eskimiş tespitlerimizi övmek günün ihtiyaçlarını teorik ve örgütsel anlamda karşılamıyor; karşılayamaz da. Geçmişini güncel olanla buluşturmak görevdir. Geçmişini gelecek için bir öğretmen gibi taşımamız, fakat asla geleceği geçmişe kurban etmeye kalkışmamalıyız. Sırf eleştirmek için eleştiri değil, eskimiş yönleri geride bırakmak için eleştiri yürütmenin devrimci gelişmedeki ihtiyacı kavranmalı.

Günümüze kadar MKP'nin programsal görüşleri, mücadele hattı, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın Türkiye'nin sosyal ekonomik yapı tahlili ve buna denk düşen mücadele araçlarının oluşturulması temel görüşlerine dayanmaktaydı. Belirgin şekilde iktisadi yapı yarı-feodal nitelikten işbirlikçi kapitalist niteliğe dönüşme yönündeki gelişimini tamamlamasına rağmen partimizin – her iki gücü de dahil – iktisadi değişimlerin bilimsel temellendirilmesi görevini yerine getirmediği oranda krize sürüklendiği,

devrimci politika üretme kabiliyetini önemli ölçüde kaybettiği kavranmaz ise meselenin ne derece etki gücüne sahip olduğu da yeterince anlaşılabilir. Tarihimizin birçok kesitinde meydana gelen yenilgi, dağılma, önderlik ihanetleri, tasfiyecilik, bölünme ve ayrılıkların üstesinden gelmek için partimizin siyasi amacı ve benimsenen görüşleri doğrultusunda merkezileşmeye gitmek, yeni önderlikle yola devam etme görevini başarmak zor süreçleri atlatmak için yeterli olabilmekteydi. Çünkü çelişkinin kaynağı program ve ideolojik ilkesel meselelere dayanmaktan ziyade – kuşkusuz ideolojik, programsal reddi içeren ayrılıklarda vardı Koordinasyon Komitesi gibi – örgütsel sorunlardı. Fakat karşı karşıya kaldığımız çelişkilerin niteliği farklıdır. Değişen iktisadi yapıya rağmen buna uygun teorik ve siyasi tespit ve mücadele araçlarının saptanmasındaki atıllık, ilgisizlik krizin nedeni, tasfiyeciliğin beslendiği zemin olmuştur. Çelişmenin hacmi birbirine bağlı birçok yön taşımaktadır. Özcesi diğer bütün sorunlar üzerinde etki eden çelişki mevcut parti krizi özgülünde değişen toplumsal, iktisadi yapının analiz edilmesi ve bu nesnel duruma denk düşen araç ve mücadele metotlarının yeniden saptanmasındaki yetersizliklerdir. Bu nedenle karşı karşıya kaldığımız çelişkilerin öz olarak esasta dünün sorunlarıyla aynılaştırılmamasının çok önemli olduğunu belirtmeliyiz. Kaypakkayacı güzergahta aleni olan krizin aşılması ancak mevcut kapitalist üretim ilişkilerinin gelişme boyutu doğru temellendirilmesi, buna uygun programsal yenilenmeye gidilmesiyle aşılabılır ihtiyacını gören partimiz gerekli olana ulaşma çabasını ortaya koyma çalışmasına koyulmuştur.

Toplumsal iktisadi yapı dünyada olduğu gibi Türkiye-K. Kürdistan'da da durmadan değişim halindedir. Bu değişiklikler sadece burjuvazinin yeniden konumlanması sonucunu doğurmakla kalmıyor, işçi sınıfının, köylülüğün ve tüm toplumsal kesimlerden bireylerin bilincine, kültürüne, ahlaki ölçülerine etkide bulunmaktadır. Bu değişimlere duyarsız kalmak bir devrimci hareket için asla uygun olamaz. İlgisiz kalanlar nesnel koşulların gerisinde kalmış tespit ve düşüncelerin kendilerine ayak bağı, hatta yavaş yavaş ölüme sürükleyen zincirler olduğunu fark bile edemezler. Partimiz kendisine ayak bağı olan eskimiş tespitlerini geride bırakmayı ve işbirlikçi kapitalizmin hakimiyeti koşullarına uygun araç ve stratejik doğrultuyu açığa çıkarmayı başarmak için ağır ve sancılı bir süreçten geçmiştir. Varlık yokluk savaşımı da denilebilir. Kendi küllerinden yeniden doğmak için üstündeki artık işe yaramaz kabuğu kırmak zorundaydı.

Üretici güçlerin, üretim ilişkilerinin durumunu doğru açıklamak nesnel gerçeklerden kopan eskimiş düşüncelerden kopmak anlamına gelir. Mülkiyet

ilişkilerini değişen iktisadi yapıya uygun açıklayamayan teori bilimsel değildir ve devrim uğruna halkı harekete geçiremez. Eğer kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu iktisadi yapıya araştırma yapılmadan “yarı-feodalizm” tespitinde ısrar edilirse kuşkusuz buda bir düşünce olmakla beraber bilimsel bir yönü olmayan bir düşüncedir. Toplumsal çelişmeler teorinin bir ürünü değildir, aksine insan bilinci kendisinin dışında var olan olgular dünyasının ürünüdür. Biz irademize bağlı olmayan nesnel şartları görebildikçe, sınıf çelişkilerini, mülkiyet ilişkilerini, sömüren ve sömürülen sınıfların durumunu gerçeğe en yakın ve tam tespit edebildikçe ancak onlarla devrimci temelde mücadele edebiliriz. Marksizm bize asla nesnellikten kopmamayı öğretmiştir. Tarihi diyalektik materyalizm toplumların yapısını incelemiş ve gelişim yönünü saptamıştır. Hayvandan insana evrilen, avcı-toplayıcı insan topluluğundan, ilkel, köleci, feodal çağlardan modern kapitalist evreye ulaşan ve onu da geride bırakarak proletarya diktatörlüğü ile komünizme ulaşma iradesini proletaryanın önderliğinde sınıf savaşıyla ortaya koyan toplumların gelişim dinamiği durağanlığı reddetmektedir. İkel aletten yapay zekaya-dijital teknolojiye uzanan insanın pratik ve düşünsel evrimi her alanda ve her toplumsal koşulda hareket halinde olan toplumların yapısı diyalektik metot, Marksist materyalist düşünce ile incelemeyi emreder. Bu nedenle bizim için ilke gerçeklere bağlı kalmaktır. Yeni toplumsal şartlar doğmuşsa yeni fikirlerin üretilmesi de kaçınılmazdır. Kapitalizm tekelci aşamaya evrildiğinde Lenin emperyalizmi tahlil etti. Mülkiyet ilişkilerinin aldığı biçimi kapitalizmin vardığı evreyi temellendirdi. Marksist bilgi teorisi durağan değildir.

1972’de Türkiye-K. Kürdistan’da nüfusun yüzde 75’i köyde yaşamaktaydı. Toplumumuz açık ve net olarak bir köylü toplumu idi. Kaypakkaya yoldaş kapitalist üretimin varlığını ve belli oranda gelişimini görmezden gelmeyerek feodal üretimin toplumsal üretimdeki hakimiyetini tespit etmiş Türkiye’yi yarı-feodal, yarı-sömürge olarak tanımlamıştı. Geline aşamada toplumsal yapı tam ters yönde yer değiştirmiştir. Artık toplumun yüzde 78’den fazlası kentlerde yaşamakta ve kapitalist üretimin veya kapitalist sınıf ilişkileri içindedir. Verili şartlar işbirlikçi kapitalist üretimin hakimiyetini doğruladığına göre bilgi teorimizin de değişen toplumsal şartlara uygun değişime uğraması olması gerektir. Bilgi teorimiz değişen üretim ilişkilerini ifade etmektedir. Yoksa sübjektivizme düşerek düşüncemizi sosyal şartların yerine koymuş, kurgusal teoriler üretmiş değiliz, olamayız.

Çalışma tarzımızda devrim yapma zamanıdır. “Marksizm, Leninizm bir bilimdir. Bilim ise dürüst ve sağlam bilgi demektir; bilimde yalan dolana yer yoktur. Öyleyse dürüst olalım.” (Seçme Eserler, Mao, Cilt: 3, Sayfa, 25)

Emperyalist-Kapitalizmin Derinleşen Krizi, Mevcut Gelişmeler ve siyasi Durum

Burjuvazi nasıl bir dünya sunuyordu: Doğu Avrupa Halk Cumhuriyetleri ve Rusya’da sosyalist devletler 1991’de resmen yıkıldıktan sonra dünya burjuvazisi komünizmin öldüğünü ilan etmişti. Bununla birlikte dünya ulusları ve halklarına “özgürlükçü modern bir yaşam, kaynaşmış ve savaşların son bulduğu bir dünya” vaat etmiş; müjdelemişti. Mali tekelci sermayenin hükmettiği kaynakların seferber edildiği merkezlerden komünizme, sosyalist devrim deneyimlerine karşı ideolojik saldırı savaşı hiç aralıksız sürdürüldü. Sosyalizmin itibarsızlaştırılması için denenmemiş yöntemi kullanılmamış araç neredeyse söylenmeyen söz kalmadı. Tasfiyeci bayrağı omuzlayan reformizm “daha adaletli bir kapitalizm” peşinde kapitalistler sınıfının bu erken ilan edilmiş zaferine omuz verdi. Oysa ne komünizm ölmüştü, nede sınıf savaşımı son bulmuştu. Nede emperyalizm var oldukça dünya ulusları kardeşçe yaşayabilirdi!. Kapitalist sömürü altındaki proletaryanın özgürlüğünden ise hiç söz edilemezdi. Büyük yalan ve çarpıtmanın temelleri yine kapitalist ekonominin eşitsiz, gerici ve sömürücü niteliğindeki çelişmelerin şiddetiyle sarsıldı.

Dünya ekonomisine bakıldığında kapitalizmin muazzam teknik devrimlerle, özellikle gelişmiş kapitalist ülkelerde teknoloji ile üretimin buluşmasındaki hızlanma yoğunlaşmış üretimin çapını daha da büyüttü. Ticaret hacmindeki devasa büyüme, sermayenin merkezileşmesindeki ilerlemeler günlük basının konusu haline geldi. Açıkçası sermayenin bir avuç kapitalistin ellerinde toplanmasının sonucu olan ürkütücü ve ahlaksız zenginlik ile artık geçimini insanca sürdürmekte zorlanan işçi sınıfının yoksulluğu arasındaki çelişkinin ne tür sonuçlara neden olabileceği üzerine burjuvazi cephesinden yükselen korkuların açıktan dillendirilmesine bakıldığında kapitalist hırsızların işlerinin pek iyiye gitmeyeceğini anlamak zor değildir. Hem de hammaddeler üzerindeki tekelci denetimin son sınırına vardığı, tarımsal üretimin fevkalade büyüdüğü, gıda ürünlerinin üst üste yığıldığı bir dönemde burjuvazinin korkularının tanıdığı oluyoruz. Ama aynı zamanda ABD, Almanya, İngiltere, Fransa gibi Avrupalı ülkeler, Japonya ve diğer emperyalist tekellerin içinde olduğu merkezler özellikle yapay zeka-dijital teknolojik devrimlerin üretime uyarlanmasıyla sağlanacak ilerlemeler üzerine oturtulmuş gelecek kurguları da unutulmamalıdır. Bir yanıla çürüyen ve çelişkileri şiddetlenen kapitalizm, diğer

yandan büyüme ve gelişme dürtüsüne sahiptir. Çürüyen kapitalizmi çöküşe sürüklemenin görevi enternasyonal proletaryanın omuzlarındadır.

Sorunsuz, sağlam ve her engele çözüm bulan bir kapitalizm sunulmaktaydı. Kapitalizmin en yüksek ve tekelci aşaması olan emperyalist karakterine dair oluşmuş sınıf bilincini ortadan kaldırmak istediler. Bunun ideolojik çözümünü ise küreselleşme-globalizm kavramsallaştırılmasında ileri sürdüler. Burjuva küreselleşmecilerle işlenenlerin aksine başta ABD olmak üzere NATO konseptinin içinde etkili diğer büyük emperyalist haydutlar yarı-sömürge ülkeleri işgal, ilhak, bombalama saldırılarını yoğunlaştırdılar. Ve kapitalist refahın ifadesi olarak sunulan uzlaşma ile formüllendirilen “küresel kaynaşma” teorisi çöktü. Burjuvazinin sözcüleri, parayla satın alınmış kalemşörler ve onlara yedeklenen tasfiyeciler akımlar iktisadi temeli olmayan çarpık fikirleri savunmayı terk etmediler. Tanrının yerini dolar alsın da 2008 dünya ekonomik krizinin kapitalizmin kalbi konumundaki ABD’de başlayıp yayılması ile sahte övgüler, ideolojik manipülasyonlar kapitalizme bağışlanan zafer patentleri halk kitlelerinin bilincini uykuya çeken masallar tüketim değerini hızla yitirdi. ABD’nin bir önceki başkanı D. Trump’ın “küreselleşme bitti” açıklamasıyla 2017 yılına giriş yapan dünyanın yeni bir sürece girdiği kabul edilmeye başlandı.

Kapitalizmin bütün kötülüklerinin mülkiyet ilişkilerinden kaynaklandığını gizlemek için komünist ülkeler, komünist hareketler hedef gösterilir, şeytanlaştırılarak “bunlar olmasa dünya çok özgür olacak” algısı geliştirilmekteydi. Hatta işçi sınıfının kapitalist sömürüye karşı ekonomik talepleri aşmayan grev ve direnişleri sosyalist ülkelerin oyunlarına bağlanmakta, grevlerin bastırılmasına meşruiyet kazandırılmak için her yol denenmekteydi. Fakat sosyalist ülkelerin modern revizyonist ihanetçi önderlik altında çökmesi ile dünyada sosyalist bir tek ülke kalmadı. Görüldü ki sosyalizmin ilk büyük yenilgisinden sonra kapitalizmin toplumlara ve doğaya karşı düşman karakteri taşıdığı çelişkilerin etkisi ile daha da saldırgan vahşi bir hal aldı. Modern revizyonist önderlik altındaki sosyalist kampın biçimde var olmasının bile emperyalist sömürgeci saldırganlığı bir nebze de olsa frenlediği anlaşılmış oldu. İnsanlığın maruz kaldığı acı ve ölüm anlatılmaz gaddarlıklar ve kötülüklerin nedeni sosyalizm değil, özel mülkiyete dayanan ve kapitalist sınıfın kârından başka bir şeyi dikkate almayan kapitalist düzenden kaynaklandığı gizlenemez durumu daha anlaşılır hale geldi. Dünya gericiliğinin savaş ve işgallerin kaynağı ve sorumlusu emperyalizmdir. Sosyalizmin şeytanlaştırılması ve kapitalizmin övülmesi üzerine kurulu burjuva düşünce dünyasının anti-komünizm konsepti sürse de, kapitalizmin dünyaya yaydığı yoksulluk ve zulüm ile somutlaşan

durum sosyalizm düşüncesi ve mücadelesinin yeniden güçlenmesi ve gelişmesinin zeminini sağlamlaştırmaktadır.

ABD, Almanya, Fransa, İngiltere, Rusya, Japonya gibi emperyalist ülkeler başta olmak üzere kapitalizmin merkezleri ekonomik durgunluktan çıkmış değil. Bu ülkelerde işsizlik artmaktadır. Kapitalist gelişmenin dayanacağı temel ve mevcut karakteri sadece işsizliği artırmakla kalmıyor, bütün yarı-sömürge ülkelerde aşırı yoksulluk, sefalet, yoksunluk – gizlenemez ve katlanamaz boyutlarda – yaratmaktadır. Afrika, Ortadoğu, Asya, Doğu Avrupa’da – Ukrayna, Kırım – birçok ülkeyi harap eden çeşitli nitelikte ve biçimlerde savaşlar sürmektedir. Kapitalizmin dünya halklarına mutluluk getiremeyeceği daha fazla görünür olmaktadır. En zenginler ile en yoksullar arasındaki makas daraltma çağrıları gök kubbe altında kulağa hoş gelen ama hızla uçup giden sedaya dönüşmektedir. Tarımın anavatanı bereketli topraklarda uygarlıklar yaratmış toplumların insanları yeterli gıdaya, sağlıklı suya erişemediklerinden hastalıktan, açlıktan ölmektedirler. Burjuvazinin sunduğu “küresel kapitalizm”in “refah toplumu”ndan geriye kocaman bir hiçlik, işsizlik, açlık, kriz, savaş, isyan ve ölüm kalmaktadır. Bu koşullar içinde kapitalizmin genel karakterine yeniden ışık tutmak, çelişkilerini anlaşır kılmak doğru sonuçlara varmak partimiz açısından son derece önemlidir.

Emperyalist-Kapitalizmin İçinde Bulunduğu Durum ve Gelişmeleri İçeren Tespitlerimiz (1)

1) Emperyalist-Kapitalist Dünya Ekonomisi Krizden Çıkamıyor

a) Serbest rekabetçi dönemden tekelci aşamaya evrilen kapitalizmin içsel karakterine uygun olarak her ciddi kriz genel nitelik alır. Genel krize dönüşen ve dünyayı etkisi altına alan iktisadi krizlerin niteliğini tek tek yada birkaç ülkeyi, belli bölgeleri etkisi altına alan ve belli merkezleri tahrip eden krizlerle karıştırmamak gerekir. Dünya ekonomisinin birbirine bağlı örgütlü ve sürekli çelişki halinde olan durumu dikkate alındığında tek tek ülkelerdeki krizin taşıdığı önem ve büyüklük oranında dünya ekonomisine etkisi olduğu görülmektedir. Örneğin Arjantin’in veyahut Yunanistan’ın iflası dünya ekonomisini sarsacak etki gücüne sahip değildir ama dünya ekonomisini etkileyen ve çeşitli sonuçlar yaratan iktisadi birimler olduğu es geçilemez. Krizlerin sıklığı ve yıkıcı etkilerinin daha ağır ve geniş olması kapitalist ekonominin yoğunlaşması ve genişliğiyle orantılıdır. Artık kriz patlak verdiğiğinde güçsüz ve küçük olanların güçlü ve büyük sermaye tarafından yutulmasıyla bir dengeye kavuşmak beklentisi bağımlı ülkelerde her zaman mümkün olmadığı yaşanan ülke iflaslarıyla görülmüştür. Hazinelerinde sıfırı tüketen bunlar gibi yarı-sömürge ülkelerin patlak veren

krizle sanayi ve mali sermaye bakımından emperyalist sermaye gırtlığına kadar borçlu olduğu anlaşılmaktadır. Ekonomik çarklar daha yüksek borç yükü ve işçi sınıfının ağır sömürsü karşılığında dönmeye başlasa da verili şartlar korundukça düze çıkmak olanaklı değildir. Bağımlı ülkelerdeki ekonomik kriz dış borç yükünü arttıran emperyalist yaptırımlarla sonuçlanmaktadır. Bağımlı ülkelerin halklarının köleleştirilmesi anlamına gelen emperyalist tahakküm sarmalı benzer ülkeleri içine alacak şekilde sürdürülecek ve genişleyecektir. Nerede olursa olsun her önemli politik, siyasi sorun gibi ekonomik krizde emperyalistleri ilgilendirmekte ve etkilemektedir.

b) ABD’de patlak veren 2008 dünya ekonomik krizi bir süre sonra Avrupa’ya yayılmış ve bütün kapitalist dünya ekonomisini etki altına almıştı. ABD, Avrupa tekeli finans sermayesi, Dünya Bankası, İMF, ABD Merkez Bankası (FED) Avrupa Merkez Bankası temsilcileri sürekli iyimser açıklamalar yapsalar da kapitalizm bir türlü krizden çıkamamıştır. Bunu kanıtlamak için fazla çabaya gerek yoktur. Çünkü bu olgu bütün toplumların yaşamında tıpkı Türkiye-K. Kürdistan’da olduğu gibi, hatta birçoğunda çok daha ağır yüksek işsizlik, yoksullaşma, borç yükünde artış, küçük işletmelerin iflası vs. ile hissedilmekte ve görülmektedir.

Marksist ekonomi bilimi kapitalizmin neden krizlerden kurtulamayacak bir istem olduğunu yeterince açıklamıştır. Bütün büyük felaketlerin hemen öncesinde dünya iktisadi bunalımlarının olması tesadüf değildir. Kapitalist üretici güçlerin gelişmesi, üretim ölçeğinin büyümesi, teknik ilerlemeler, sermayenin sürekli merkezileşmesi, üretim yoğunlaşmasındaki artış ve dahası dünya ölçeğinde kapitalist üretim ilişkilerinin genişlemesini burjuvazi insanlığın altın çağı olarak tek yönlü pazarladı. Fakat üretici güçlerin gelişmesi ve üretimin büyümesi ve genişlemesinin dünya ölçeğinde milyarlarca emekçinin yoksullaştırılması, kanlarının emilmesi, insanlık dışı yaşam standartlarına itilmeleri pahasına gerçekleştirildiğinin üstü örtülmektedir. Bir yandan aşırı üretim diğer yandan bu yoğunlaştırılmış üretimin yığıldığı metaları satın alamayacak kadar yoksullaşan, kötü yaşam şartlarına itilen milyarlarca emekçinin varlığı, engellenemez bir ekonomik krize yol açmaktadır.

c) O halde kapitalizmin gelişim seyrinde dün olduğu gibi bugünde kapitalizmin kalbi ABD’de başlayan ve yayılan 2008 ekonomik krizi üretim anarşisi de denilen bir aşırı üretim krizidir. Sürekli satın alınacakmış gibi üretilse de dünya pazarları metaya doymuştur. Emtiyalar çok fazla ama alıcıları ise pek az, üstelikte bu alıcıların sayısı çoğalmak yerine sürekli azalmaya devam etmektedir. Dünyanın çoğunluğunu üretici olan emekleriyle geçinmek dışında

bir şeyleri olmayan emekçiler oluşturmaktadır. Milyarlarca emekçi aynı zamanda en büyük tüketicidir. Küçümsenemez bir oranı işsizler ordusunu oluşturan, yoksullaşan, geliri sürekli azalan emekçilerin alım gücü de sürekli düştüğünden pazara sunulan mallar satın alınamıyor. Çok fazla bilgisayar, otomobil, ev, telefon, ev eşyaları, gıda, yağ, meşrubat, yakıt vd. mamul mallar pazarda mevcut ama satın alınamıyor. Kâr için üretim yapan kapitalist sınıfın emtiyaları satın alınamadığı oranda sermaye dolaşımı kesintiye uğramaktadır. Böylece milyarlarca halk kitlelerinin alabileceğinden çok çok fazla mal/meta pazara yayılmış olmaktadır. Kapitalistler aşırı ürettikleri malları depolamakta yada fiyatları yüksek tutmak tekel kârlarını korumak için imha etmektedirler. Fakat sermayenin geri dönüşümü kesintiye uğradığı için iflaslar yaşanmakta, fabrikalar kapanmakta, bankalar iflas etmekte, işsizlik hızla artmakta, halk git gide yoksulluğa itilmiş olmaktadır. Kıtlik durumu krizin derinleşmesine bağlı olarak ortaya çıkmaktadır.

Kapitalistler sınıfının üretim anarşisi-aşırı üretim ile milyarlarca emekçinin satın alma gücünün düşmesi arasındaki çelişmenin anlamı belli bir aşamada doyuma ulaşmasıyla ekonomik krizdir. Üretim anarşisi yada bir diğer ifadeyle aşırı üretim kapitalizmin engellemeyi başaramadığı için karakteridir.

Burjuva küreselleşmeci-globalist teorilere sarılan sosyal demokrat çizgideki akımların ve tasfiyecilik bayrağını omuzlayan kimi kafaların Marksist, Leninist, Maoist maskeler takıp kapitalist aşırı üretimin yerine Pazar ihtiyacını hesaplayarak ihtiyaca ve talebe göre “planlı üretim” yapıldığı ve dünya ölçeğinde planlı ve çelişkisiz “örgütlü kapitalizm”i koymaları liberal burjuva gevezeliklerden başka bir şey değildir. Aşırı üretimin niteliğinin üretimin planlanmasından farklı şey olduğunu kavrayamıyorlar. Planlı üretimin en gelişkin aşaması olan tekelci kapitalist üretimin tekrardan test edildiği gibi halk kitlelerinin düşen satın alma gücü ve bozulan yaşam düzeyleri ile pazarlarda satın alınamadığı için biriken malların varlığı arasındaki çelişkiyi ortadan kaldıramadığı açıktır.

Görüldüğü gibi burjuva liberal gevezeliklerin “örgütlü kapitalizm” yada “pazar ihtiyacına göre talep orantılı planlı üretim” aşaması yerine dünya Marksistlerin tanımladığı gibi kapitalist aşırı üretim krizine tanık olmaktadır.

(MLM’e sırtını dönen “demokratik sosyalizm” burjuva liberal safsataları pazarlayan ve tasfiyecilik rotasında ilerleyen darbeci “3.Kongre”ciler işaret ettiğimiz akımın içinde olduğu akılda tutulmalı)

d) Arz İle Talep Arasındaki Uçurum Genişlemekte, Arz Fazlaları Birikimi Büyümektedir.

Teknolojinin gelişmesi emek verimini arttırmaktadır ama aynı düzlemde bu yoğunlaştırılmış emek gücü demektir. Üretimdeki verimliliğin artışı aynı zamanda üretim artışı olması ile kapitalist nispi artı-değer sömürüsü biçimiyle – işçi için gerekli olan emek zamanını kısaltma yolu ile – kâr kitlesi büyümektedir. İşçinin ürettiği üründen aldığı payın oranı kapitalistin artan kâr oranıyla zıt yönde düşmektedir.

Teknolojinin sanayide kullanımı üretimin organik bileşiminde değişen sermaye oranını (iş gücüne yatırılan sermaye) sürekli küçültmekte, değişmeyen sermaye (makine, bina, diğer girdiler) oranını ise büyümeye devam etmektedir. Örneğin ileri teknolojinin kullanıldığı otomotiv sanayinde 1970’li yıllardan günümüze sermaye bileşiminde emek girdisi sürekli azalmaktadır. 1980’de 40 saat araç başına ortalama kullanılan emek gücü girdisi, 1990’larda ortalama 25 saat civarında iken 2000’lerde 20 saatin altına düşmüştür. Dahası dijital teknolojinin sağladığı robotik üretim olanağıyla Japonya’da insansız otomotiv fabrikası modeli üretime başlamıştır. Bu durum üretimin gelişim yönünü göstermesi bakımından dikkat çekicidir.

Uzun sayılmayacak bir süre zarfında otomotiv endüstrisi emek gücü maliyetini yarıdan fazla düşürmüştür. Üçte iki oranında demek daha doğrudur. Dört binden fazla işçi ile üretilen arabalar artık bin beş yüz işçi ile üretilebilmektedir. Fakat yoğunlaştırılmış kitlesel üretimdeki artış aynı oranda emek ücretine hiç yansımamaktadır. 1970’lerden günümüze ABD, Japonya, İngiltere, Avrupa başta olmak üzere gelişmiş sanayi ülkelerinde işçilerin üretimden aldıkları pay sürekli azalmıştır. Üretimdeki büyük çaplı gelişme ve büyüme sermayenin merkezileşmesini daha da hızlandırmıştır. Dünya genelinde sermaye az sayıdaki kapitalistin elinde toplanmıştır. Yokluk ve yoksulluk ise bir diğer tarafa yığılmış ve genelleşmiştir.

Kapitalist tekeller arasındaki rekabet muazzam derecede şiddetlenmiştir. Teknoloji ile donatılmış büyük çaplı üretim niteliğine sahip endüstri sektörleri arasında aynı teknoloji ile eşitlenme sağlandığında en hızlılarının ayrıcalığı da sonlanmaktadır. Kapitalist üretim yoğunlaşmasında büyük olmanın yanında hızlı olmakta zorunludur. Üretimdeki hızlılık, üretim yoğunlaşmasıdır; daha düşük emek gücü maliyeti ile aynı sektördeki kapitalist rakiplerinden daha fazla meta üretmektir. Aksi takdir de rekabet etmesi olanaksızdır. Açıktır ki sanayide rakipler daha ileri teknoloji ile daha fazla üreten nispi artı-değer sömürüsü ile kâr kitlesini büyüten rakiplerinin seviyesine ulaşamadıklarında yenilmeye

devam edeceklerdir. Daha hızlı ve fazla üreten rakiplerinin tekniğini kullanmaya başladıklarında ise eşitlenmiş oldukları için ortalama kârın çok üstünde kâr elde eden rakiplerin ayrıcalığına da son vermiş olmaktadır. Sertleşen rekabet düşen kâr oranları sonucunda son otuz yılda birçok sektörde fabrikaların kapanması sonucunu doğurmuştur.

Dünya kapitalist ticaret içinde büyük paya sahip otomotiv endüstrisini örnek alalım. İleri teknoloji ağırlıklı robotik üretim yarışına giren otomotiv tekelleri mevcut tekelci kârlarını korumak için birlikler oluşturup anlaşmalar yapmalarına rağmen üretim anarşisinin bir göstergesi olarak talep yetersizliğinden otomotiv stokları büyümeye devam etmektedir.

1995 yılında dünyada araba ve kamyon talebinin yüzde 30 üstünde aşırı üretim yapılmaktaydı. Bu oran 2000 yılında araba talebinin yüzde 36 üstündeydi. Dünya otomotiv endüstrisi 2000’de ürettiği 80 milyon civarında araçtan sadece 57 milyon araç satın alınmıştır. Bu oran 2008 genel ekonomik krizden sonra daha da yükseldi. Evdeki hesap pazara uymamaktadır.

Üretim yoğunlaşması ve teknolojik gelişmeler büyük artış gösterirken satın alma talebi ise aynı oranda büyümektedir. Aksine sürekli daralma eğrisi takip etmektedir. Elbette dünya pazarlarında otomobile, uçağa, ev aletleri, eşyalarına, bilgisayar, cep telefonuna küçümsenmeyecek talep vardır. Sorun bu değildir. Çelişkinin özü kapitalist üretimin mevcut satın alma talebinin çok üstünde bir meta arzı yaratmasındadır.

Rapor üstüne raporlar yayınlanmaktadır; lakin kapitalizmin krizden çıkacağına dair bir veri ortaya konulmuş değildir. Yine 2015’in ilk çeyreğinde yayınlanan “Küresel Ticaret Raporu”na göre ekonomik büyüme durgunlaşmış, fiyat baskısı artmış, fazla üretim kapasitesinin yanında dünya ticaretinde daralmanın devam etmekte olduğunu belirtmektedir.

“küresel Ticaret Raporu”na göre arz fazlasına sahip metal, makine ve ekipman, elektronik, otomotiv, bilgisayar, Telekom, araba bileşenleri, tıbbi ürünler, tarımsal gıda, tekstil, kağıt, ulaşım, ticaret ve inşaat gibi sektörler en riskli sanayi dallarıdır.

Bu ve benzer raporlara göre de dünya ticaretinde ithalat ve ihracat hacimlerinde küçülme devam etmektedir. Tüketici fiyatları düşüyor olmasına rağmen yeterli satın alma olmadığından kapitalistler kâr oranını koruyamamaktadırlar. Ticaret hacminin daralması aynı zamanda ülkelerin ulusal gelir hacminde daralma ve büyümeme anlamı taşımaktadır.

Otomotiv endüstrisini açıklayıcı olması bakımından örnek gösterdik. Fakat aşırı üretim kapitalist sanayinin belli başlı sektörlerinin genel ve yapısal sorunu olarak kriz boyutuna varmıştır. Burjuva küreselleşmeci güzellemelemlerle kapitalist üretim anarşisi döneminin kapandığını ve Marksist iktisadi analizlerin post modern çağın gerisinde kalan arkaik teorilerden ibaret görülmesi gerektiği yönlü ideolojik saldırı ve manipülasyon içeren zıvalıkların gerçeklerin üstünü örtmeye yeterli olmadığını belirtmeliyiz.

Dünyaya yayılan bilgisayar, otomotiv hatta uçak endüstrisi yada daha geri iktisadi şartlara sahip ülkelerin pazarlarını denetim altına alan çok çeşitli sanayi sektörleri aynı zamanda esas olarak emperyalist ülkelerin pazarlarında hakim tekellerdir. ABD’li şirketlerin Japonya’da ve tersi Japon şirketlerin Almanya’da tersi İngiliz şirketlerin Fransa’da, ABD’de ve tersi bu ülkelerde üretim yapması, fabrikaların ucuz iş gücü ve düşük maliyet için ülke dışına kaydırılması süreci yaşandı ve belli bir doyum evresine ulaşarak durgunluğa girdi. Fabrikalar mobil nitelikte bir ülkeden diğerine taşınsa da kapitalizm arz fazlasının büyümesini engelleyemedi.

ABD’nin yeni başkanı D. Trump ülke dışına fabrikalarını kaydıran ve ürettiklerinin çoğunluğunu yine ABD pazarında satan Amerikan şirketlerine “ya yeniden ABD’ye dönersiniz yada yüksek vergiye katlanırsınız” açıklamasını yaptı. Çünkü özellikle 2000’deki otomotiv endüstrisinde bozulan arz talep dengesindeki krizi aşmak için ABD ve Avrupa’daki fabrikalar kapanmış ama otomotiv tekelleri Hindistan, Meksika, Çin, Tayland, Türkiye gibi ülkelerde üretim kapasitelerini arttırmış aynı dönemde G,M. Chrysler, Ford, Peugeot, Daimler, Benz, Volvo, Hundai, Mutsubishi, Daewoo ve Volkswagen gibi tekeller içinde buldukları krizi aşmak için ucuz emek gücü, düşük maliyetle üretim kapasitelerini arttıracakları çoğunlukla Meksika, Çin başta olmak üzere çeşitli ülkelere fabrikalarını kaydirdılar; olan fabrikalarının ise kapasitesini arttırdılar. ABD başkanı Trump işte bu sürecin sonuna gelindiğini ilan etmiş olsa da, ucuz emek gücü ve düşük maliyet sağlayan avantajlarla kârlarını koruyup, arz fazlasını dengeleme önlemlerini fabrikalarını uygun ülkelere kaydıran tekellerin ne yapacaklarını onlara bırakalım. Ama belli başlı sanayinin ana dallarının ABD’ndeki iş gücü maliyeti ile üretim yapması halinde ne stoklarında biriken arz fazlasını dengeleyebilirler, nede rakipleri ile rekabet etme avantajına sahip olabileceklerini öngörebiliriz.

Bütün veriler dünyada kitlelerin satın alamayacağı çok fazla çelik, demir, kimyasal ürünler, elektronik aletler, ilaçlar, otomobil, gıda mamulleri, mobilya, giyim eşyası, uçak, araba lastiği vd. sanayi emtiyaları vardır. Birçok sektörde

aşırı üretim söz konusudur. 2008 krizinin nasıl başladığının bir önemi yoktur. Ekonomik buhranın nedeni talebin çok üstünde biriken arz kapasitesi diğer ifade ile üretimdeki anarşidir. Kapitalizm oldukça genişlemiş, fakat dengesini kaybetmiştir; muazzam bir arz fazlaları ortaya çıkmıştır.

Tekelci Rekabetin Şiddetlenmesi Savaşa Yol Açmaktadır.

1914-18 emperyalist dünya savaşı dünya pazarlarının yeniden paylaşılması için kapitalist rekabetin bir sonucu olarak çıkmıştı. Tekeller Pazar alanlarını genişletmek, rakiplerini silmek, stoklarında birikenleri eritmek için kapıştılar. 1929-30 ekonomik krizi de aynı şekilde üretilenlerin satın alınamaması; aynı şey olan arz fazlasının belli bir seviyesinde patlamıştı. Bugünkü spekülative sermaye balonuna benzer spekülative finans alanının aşırı değerlenmesi gibi bir durum vardı. 2006-8 ekonomik krizi de aynı şekilde hatta 1920'li dönemlerden çok daha geniş ve büyük hacimli bir talep fazlası meta stoku oluştuğu gibi 1920'li yılları aşan oranda burjuvazi ile işçi sınıfı arasında gelir uçurumu oluşmuştur.

Kapitalist ekonominin engellenemez üretim anarşisi, emtiyaların satın alınamamasıyla biriken arz fazlası sermaye dönüşümü kesintiye uğrayacak seviyede doyuma ulaşınca iktisadi buhran patlamakta, bozulan alt yapı dengesi siyasal krize yol açmakta savaşları tetiklemekte, faşizmin tırmanışını doğurmaktadır. Kapitalist-emperyalist barbarlığın karşısına devrimci proletaryanın iktisadi eşitliğini ve proletarya demokrasisi olan komünist öz yönetimi koymasını engellemek için faşizm, savaş ve katliamlara başvurmaktadır. Emperyalizmin en gerici politik özü ekonomik kriz dönemlerinde açığa çıkmaktadır. 1930 iktisadi buhranında faşizm Kıta Avrupa'sında tavan yapmakla kalmadı dünya halkları ve uluslarını ölümcül tehdidin içine çekti. İkinci Dünya Savaşı'nı başlatarak 30 milyondan fazla insanın – ki bunların 20 milyondan fazlası sosyalist Sovyetlerin emekçileriydi – katledilmesi bazılarınca erken unutulmuş olmalı ki emperyalist savaşların olamayacağını savunmaktadırlar. Gelişmeler dünya kapitalizminin krizden çıkamadığını ve üçüncü emperyalist dünya savaşına hazırlandıklarını göstermektedir.

Kapitalizmin Krizi Tek Tek Ülkeler Yada Bölgesel Değil Dünya Krizi Karakterinde Sürmektedir.

Halen sürmekte olan ekonomik kriz 1929-30 krizini aşan boyutta bir dünya krizi karakteri taşımaktadır. 1929-30 bunalımı devam ederek on yıl sonra ikinci emperyalist dünya savaşı varmıştı. Belli iyileşmeleri ve geçici dengeleme pozisyonlarını veyahut da kısmi rahatlama krizin aşılması olarak görmemek gerekir. Genel bunalımların uzun sürmesi ve savaşa varan ağır sonuçlar yaratma potansiyeli taşımaları niteliği unutulmamalı. 2008’de patlak veren ekonomik kriz emperyalist güçleri bir dünya savaşı sürüklemektedir. Çünkü mevcut ekonomik kriz sadece ABD başta olmak üzere Avrupa’da en büyük kapitalist ülkelerde bir sanayi krizi niteliğine bürünmekle sınırlı kalmadı; yayıldı, emperyalizmin baskısı altında olan daha güçsüz kapitalist ülkeleri etkisi altına aldı, yarı-sömürge ülkelerde savaşlarla bütünleşen yıkıcı sonuçları görülmeye başlandı. “Küresel entegrasyon” propagandasının yerini Ortadoğu ve Afrika’daki ülkelerin başına yağdırılan bombalar aldı.

Ekonomik Kriz Bütün Ülkeleri Farklı Zamanlarda Ve Değişik Oranda Etkilemekte, Sürece Yayılarak Devam Etmektedir.

Ekonomik krizin sürece yayılarak devam ettiği açıktır. Fakat bütün ülkelerde aynı anda ortaya çıkmasından ziyade çeşitli ülkeler farklı zamanlarda içinde buldukları üretim koşullarına orantılı olarak farklı etkilerle sürecin içine dahil oldular. Kimi ülkelerde daha ağır kriz varken kimilerinde daha hafif olabilmektedir. ABD’de başlayan kriz yüz elli yıllık büyük tekellerin, bankaların çökmesine varmıştı. Oradan Avrupa ülkelerinde etkisi görülmeye başlandı ve yayıldı. Bu ülkelerde sanayi üretimi durgunluğa girdi; büyüme durdu. Daha önce büyüme oranlarıyla propaganda yapıyorken krizle birlikte – şişirilmiş rakamlara rağmen – gerileme dönemine girildiği gizlenemiyor. Çok düşük faizli yada sıfıra yakın faizli sermaye teşviklerine rağmen sanayi krizi aşılamamıştır. Dünyada sermaye sıkıntısı yoktur. Aksine aşırı sermaye birikimi tarihte hiç olmadık oranda spekülasyon alanına kaymıştır. Durgunluk devam etmektedir. Küçük toparlamaları bile burjuvazi sevinçle karşılamakta büyük anlam yüklemektedir. Altın fiyatlarındaki oynaklık, dolar kurunun değerlenmesi ithalata bağımlı yarı-sömürge ülkelerdeki üretimi krize soktu. Doların aşırı değerlenmesine bağlı tarım üretimindeki sanayi girdilerinin artan maliyeti köylü üretiminin yıkımını daha da derinleştirdi.

Dünya kapitalizminin belli başlı temsilcilerinin toplandığı Davos toplantısında 2017’de ekonomik büyüme ve genel iyileşmenin sağlanabileceğine dair tespitlerden ziyade temel sorunlarda bir çözüm bulunmadığı ve belirsizliğin devam ettiği yönlü düşünceler hakim oldu. Yeni bir kriz dalgası ile hiç tahmin bile edilemeyecek sonuçların ortaya çıkma durumunun varlığının ürkütücülüğüne dikkat çekenler hiçte az değildir. Dediğimiz gibi kapitalizmin yapısal genel krizi bir genel durgunluk – ama çelişkileri şiddetlenerek ve ağırlaşarak – seviyesinde devam etmektedir.

Devletler halkın vergilerinden topladıkları rezervlerle zarar yazan, iflas tehlikesi taşıyan tekelleri kurtarma önlemlerine başvurmakta. Üretim kapasiteleri kısıtlanmakta, işçilerin işten çıkarılması genel olarak sürmektedir. Fakat dünya ekonomisi durgunluk seviyesinden büyüme trendine geçmeden gerileme eğrisiyle düşüş devam etmektedir. Kimi ülkelerde küçük oranda da olsa ekonomik büyüme söz konusu olsa da genel krizi düze çıkarma emareleri olarak değerlendirilemez. Örneğin ABD ve AB’de ekonomik büyüme durmuşken Çin’de büyümenin devam etmesi olgusu unutulmamalı. Bu durum genel bir iyileşmenin işareti olmaktan ziyade ABD ile Çin arasındaki çelişkiyi şiddetlendirmektedir. Bu ve benzer ekonomik göstergeler krizin bütün ülkelerde aynı seviyede ve aynı oranda yaşanmadığını gösterse de emperyalist-kapitalizmin yapısal krizi derinleşerek devam etmektedir. Yoğunlaşan çelişkiler, biriken arz fazlası dengeleme çabası sürdürülebilir niteliğini kaybetme aşamasına varınca daha şiddetli bir krizin ortaya çıkması ile sert üretim düşüşlerinin yaşanması kaçınılmazdır. Emperyalist haydutlar artık ekonomik büyümede yüzde 6 yada 8 rakamlarını unuttular. Çünkü kapitalist üretim yerinde saymaktadır. Ekonomik büyümede %1 seviyesine ulaşmayıp sıfırın altında kalan ülkelerin varlığı süreç olarak kapitalist iktisadi çelişkilerin gidiş yönünü de göstermektedir.

2008’den beri kapitalist krizin olumlu bir seyir izlediğini ve dünya sorunu haline gelen bu krizi de kazasız, belasız yani bir dünya veyahut çeşitli ülkeler arasında emperyalist bir savaşa dönüşmeden atlatılacağını söyleyenler yanılmaktadır. ABD’deki iflas dalgasından sonra kimi toparlanmalar olsa da krizi geride bırakabilecek seviyede üretim büyümesinden bahsedilemez. Aksine ABD’nin dünya ekonomisi içindeki payında düşme vardır. Almanya, Fransa, İtalya, Japonya, Rusya, İngiltere’de üretimdeki durgunluk, pazardaki daralma yarı-sömürge ülkelere ağır şekilde yansımaktadır. Bu durum çeşitli aralıklarla farklı zamanlarda ulusal ekonomi olarak kimi ülkeleri iflasa sürüklemektedir. Bunun

anlamı yüksek işsizlik, emek gücü değerinin düşmesi yoksullaşmanın alabildiğince genişlemesidir.

Nitekim emperyalist mali sermayenin pençesi içinde olan bağımlı kimi ülke ekonomilerinin alarm zilleri çaldığı bilinmektedir. En kırılgan ekonomiler olarak Türkiye, G. Afrika, Brezilya, Portekiz, Hindistan, Tayvan, Endonezya gösterilmektedir. Bu kırılganlıkların yelpazesinin değişken ve geniş olduğu akılda tutulmalı. Yunanistan ise ekonomik çöküntü içinde para eden ne varsa emperyalist sömürgeci tekellere satmış yada ipotek etmesine rağmen düze çıkması mümkün olmamış, olmayacaktı. Avrupa Merkez Bankası'nın onur kırıcı dayatmaları doğrultusunda Yunan halkının kanının emilmesi – Türkiye'deki reformist partiler ve çevrelerin kendine örnek alıp öykündükleri – burjuva SYRİZA hükümeti tarafından onaylanmıştı.

Borçlarını ödeyemeyecek duruma düşen ülkeler doğrudan tekelci finans merkezlerinin dikte ettiği yaptırımların uygulanacağı adı konulmamış bir ekonomik sömürge kurulu tarafından yeniden borçlandırma yapılandırmasının ancak o ülkenin en değerli varlıklarının alınması, ipotek edilmesi karşılığında olabileceği bir süreç söz konusudur.

Bir Yandan Çürürken Diğer Yandan Genişleyen Kapitalizm Yeni Bir Sarsıntı Ve Derin Kaos Sürecine Girmişdir

Kapitalizm yirminci yüzyıl boyunca dünya genelinde genişleme ve büyümeye devam etti. Yirminci yüzyılda Birinci ve İkinci Dünya Savaşları, Sosyalist devrimlere rağmen duraksamalarla beraber kapitalist büyüme sürdü, genişledi de. Genişlemesinin kapitalizmin dengesizliğini arttırdığı rahatlıkla söylenebilir. Dünya toplumlarının çoğunluğunun 20. yüzyılın başındaki sosyal iktisadi şartların aksine köylü toplumu olmaktan çıktı. Bu aynı zamanda kapitalizmin genişlemesi anlamına gelmektedir. Sanayiden yoksun dünyanın çoğunluğunu oluşturan üretici güçleri gelişmemiş köylü toplumlarına sanayi ürünleri, meta ve sermaye ihraç etmek, ucuz emek gücünü sömürmek, borçlandırmak, hammaddeler üzerinde denetim kurmak kapitalizmin büyümesine önemli avantajlar sağladı. Fakat dünya yüzyılda önemli değişimlere uğradı. Dünyanın küçük bir bölümünün sanayi ürettiği, kapitalist üretim ilişkilerinin hakimi olduğu, dünyanın diğer büyük bölümünün ise feodal üretim sınırlarını aşmadığı ve sadece tarım ürünlerini üretmekle meşgul olduğu koşullar değişti. Kapitalizmin genişlemesi sadece dünya genelinde kent nüfusunun tarihte ilk kez

köylü nüfusunu geride bırakması sonucunu doğurmakla kalmadı, keza emperyalizmin bağımlı ama değişime uğrayan kapitalizmin belli bir gelişme gösterdiği ülkelerde egemenlik kurmada daha da zorlandığı koşullar ortaya çıkmış oldu. Kapitalizm genişledikçe çelişkileri hafiflemek yerine şiddetlendi, sarsıntıları daha önceki dönemlerine göre daha sert nitelikte devam etti.

Kapitalist ekonominin büyümesi çürümesini engelleyemedi. Lenin’inde işaret ettiği gibi tek tek ülkelerde, tek tek ekonomi dallarında kapitalizmin çürümesinin başka ülkelerde ve çeşitli ekonomi dallarında büyümeyi engellemediği günümüze kadar kapitalist iktisadın genel niteliği değerlendirildiğinde görülmesi zor değildir. Kapitalizm yapısal kriziyle beraber içinden çıkamadığı istikrarsızlığa girmiş, sarsıntıdan kurtulamamıştır. Sosyalizm tarihe karıştı yönlü tespitlerle birlikte şaşaalı sözlerle kapitalizmin yıkılmazlığını ebediyen ilan edildiğinin üzerinden fazla bir zaman geçmemesine rağmen bu propagandanın etki gücünü kaybetmeye başladığı yeni süreç emperyalist kapitalizmin ekonomik krizi ve sarsıntıya girmesiyle hız kazanmıştır. Yıkım ve yoksulluğu genelleştiren, çürüyen kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesinin güçleneceği bir döneme girilmiştir. Kapitalist büyümedeki kriz, genel durgunluk, genel çürüme ile birleşmekte ve sarsıntının şiddetini arttırmaktadır.

Birçok ülkede modern endüstri üretimi için sermayeye ihtiyaç varken, emperyalist merkezlerde ise sermaye üretimin dışına taşarak spekülative alana kaymaktadır. Spekülative alan kapitalizmin çürümesini ifade eder. Burjuva iktisatçılar ve onların izinden giden her türden Marksizm düşmanları kapitalist büyümeyi ve yaygınlaşmayı sermayenin üretimden yabancılaşarak spekülative karakter kazanmasındaki çürümenin birbirini dışladığını ileri sürmektedirler. Oysa Lenin’in analiz ettiği gibi kapitalizm biryandan çürürken diğer taraftan büyüyebilmektedir. Bu diyalektik çelişme kendi mezarını kazan ölümcül aşamaya varana dek sürecektir. Kapitalist çürüme esas olarak büyümenin durduğu buhran dönemlerinde tam olarak anlaşılır. Bugün kapitalist dünya ekonomisi bu duruma uygun sarsıntı sürecinin içindedir.

Ekonomik durgunluk burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki sınıfsal eşitsizliği daha da derinleştirmektedir. Dünya burjuvazisine hizmet eden bir kurum olan “Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü” (OECD) Mayıs 2015’te yayınladığı araştırmasına göre zengin ve fakir arasındaki (siz burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki eşitsizlik olarak okuyun) gelir dağılımında son 30 yılın en yüksek oranına ulaştığını göstermektedir. Sınıfsal eşitsizlik azalmıyor, aksine sürekli şiddetlenmektedir. OECD araştırmasına göre 34 ülke arasında gelir dağılımı eşitsizliği sıralamasında Şili, Meksika ve üçüncü sıradaki Türkiye’den sonra

dördüncü olarak kapitalist dünyanın merkezindeki ABD gelir dağılımındaki eşitsizlikte yerini almaktadır. ABD ile sınırlı değil, bütün emperyalist ülkelerde birbirine yakın oranda burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki gelir uçurumu korkunç açılmıştır. Aynı raporda 1980'den 2013 yılları arasında gelir dağılımı eşitsizliğinin sürekli emekçilerin lehine olduğunu göstermektedir. Yani işçilerin ücreti artan üretim ve yüksek verimliliğe rağmen işçilerin ücretinde düşüş yaşanırken kapitalist sermaye sürekli büyümektedir.

Zamana Yayılan Kapitalizmin Krizinin Genel Karakteri ve Dikkat Edilmesi Gereken Özel Yönleri

Ekonomik krizin zamana yayılarak devam etmesi ve ekonomide resesyon ve giderek de daha çok stagflasyon (durgunluk içinde enflasyon ve yüksek işsizlik) şekline dönüşerek sürecin zorlaşması krizin genel karakteri bakımından bir dizi karmaşık ve çok yönlü olguyu barındırır da gelişmelerin seviyesine uygun özel yanırları saptamak kriz hakkında ve kapitalist-emperyalizmin gidiş yönüne dair açık fikirlere sahip olmak açısından önemlidir.

1) Öncelikle sürece yayılan bu ekonomik kriz 1950'lerdeki gibi yüzde 70 civarında olmasa da günümüzde dünya kapitalist üretim ve tüketim hacminde hala en büyük paya sahip dünya jandarması ABD'de patlak vermiştir. 1997'de Asya'da ortaya çıkan ama bir dünya ekonomik krizine dönüşmeyen Asya Kaplanları denilen Güney Kore, Hong Kong, Tayvan, Malezya, Singapur, Tayland, Endonezya gibi ülkeleri sarsıp dengesini bozmakla kalmıştı. 2008 ekonomik krizi ise kapitalizmin zayıf halkalarından değil, 1945 sonrası sosyalizme karşı emperyalist kampın liderliğini yapan kapitalizmin merkezinde ortaya çıkmış ve sürmektedir. Bu nedenle merkezden çevreye doğru yayılan krizin etki alanı genişlemiş ve birbirine bağlı zincirlerin halkası diyebileceğimiz bütün dünya ekonomisini etkilemiştir. Emperyalist kapitalizmin yaşadığı zelzele ile önlerine çıkan muazzam şiddetli çelişkileri aşmış değildir.

2) Merkezden çevreye doğru genişleyen ekonomik kriz çok geçmeden siyasi krizlere yol açmıştır. Eskisi gibi yönetilmek istemeyen halklar yığmsal tepkilerini dünyanın dört bir yanında ortaya koymalarıyla sınırlı değil, sömürücü sınıfların da eskisi gibi halkları yönetemedikleri durum ortaya çıkmaya başlamıştır. Ortadoğu, Afrika'da peşi sıra halklar isyan etmiştir. Devlet düzenleri çökmüştür. Ortadoğu, Afrika'da henüz proleter devrimci rotaya girmeyen kaos ve iç savaşlar dönemi açılmıştır. Amerika, Yunanistan, Türkiye, Latin Amerika ülkelerinde, Fransa'da günlerce süren kitle isyanları ve direnişlerinin beslediği

zemin aynı özden beslenmektedir. ABD’de “işgal et”, Fransa’da “gece ayakta, sarı yekekliler”, İspanya’da “öfkeliiler”, Mısır’da Tahrir, Türkiye’de Gezi-Taksim yada Romanya’da yolsuzluğa karşı meydanlarda yükselen yığınların isyan sesi kapitalist özel mülkiyetin yarattığı zorbalığa karşı ortaktır. Kriz emperyalist devletlerin güç rekabetini arttırmakla kalmamış, yarı-sömürge ülkeler üzerindeki egemenlik rekabetinde de yeni bir sayfa açılmasına varmış olduğunu gösteren çelişkilerin şiddetlenerek süreceği anlaşılmaktadır.

3) Aşırı üretim krizi özü itibarı ile bir sanayi krizi olmakla beraber aynı zamanda tarımsal krizi de barındırmaktadır. Endüstrileşen tarımı temsil eden ve dünya pazarlarına egemen olan emperyalist tarım-gıda tekelleri kaçınamayacakları şekilde genel karakteri olan krizin içindedir. Ekonomik kriz yarı-sömürge ülkelerde tarımsal üretimdeki maliyetlere, aşırı değerlenen dolar, euro vd. kombi yo kurundaki oynaklığa bağlı daha pahalıya satın alınan sanayi ürünleri – gübre, tohum, kimyasal ilaç, makine, mazot vd. – doğrudan etkide bulunmuş olduğundan basit köylü üretimini de baltalamaktadır. Artan işsizlik, işçi ücretlerindeki erimeye karşı yükselen maliyet ve artan fiyatlar arasındaki çelişki gıda ürünlerine olan talebi azaltmaktadır. Bir bütün olarak emperyalist tarım tekellerinden daha küçük ölçekli tarımsal üretime kadar sanayideki durgunluk ve zamana yayılmış kriz tarımsal krizle iç içe geçmiştir. Burjuva sözcülerinin gıda krizlerinin olası sonuçlarına dikkat çeken raporlar yayınlamaları boşuna değildir.

Günümüzde ekonomik kriz 1930’ların sanayi ve tarımsal krizi ile bu özel yanıyla da ayrılır. O dönemde dünyanın bir tarafını oluşturan azınlıktaki sanayileşmiş ülkelerdeki sanayi krizi, dünyanın çoğunluğunu oluşturan ağırlıklı olarak köylü ülkeleri de etkisi altına alacak şekildeydi. Fakat günümüzde tarım ve gıda pazarı endüstrileşen tarımsal üretimi elinde tutan tarım/gıda emperyalist tekellerinin elindedir. Bu nedenle de sanayi ve tarımsal krizin doğrudan daha hızlı iç içe geçme koşulları mevcut bulunmaktadır. Bununla birlikte tarımsal üretimde şu yada bu ölçüde halen önemli yer tutan tarım ülkelerine de sıçramakta ve milyonlarca köylü krizin şiddetini derinden hissetmektedir.

4) Sermayenin merkezileşmesindeki hızlanma artmış, belli az sayıda kapitalist sanayici ve finans tekellerinin denetiminde toplanmıştır. Dünyada multi milyar dolarlık serveti olan 8 kapitalist hırsızın varlığı 3,5 milyar insanın kazancına eşit olduğu açıklanmaktadır. Sermayenin gir gide çok daha az kişinin elinde merkezileşmesi ve üretimin yoğunlaşması tekeli kapitalizmin ileriye doğru belirgin ve tanımlanmış olan hareketidir. Sermayenin hareket yönü ve niteliği Marksist ekonomi bilimin tanımlamalarını tamamıyla doğrulamaya

devam etmektedir. Sermayenin git gide az kişinin özel mülkiyetinde merkezileşmesindeki artış, büyüyen sermaye ölçeği ve spekülatif sermayenin dizginsizliği dijital teknolojinin sağladığı olanaklarla sermayenin dolaşım hızına veyahut da aşırı sermayenin her geçen gün daha büyük oranda kumar ve rant alanı denilen spekülatif biçime kaymasına bakılarak “kapitalizm nitelik değiştirdi küreselleşme evresine vardı” diyen burjuva küreselleşmeci düşünceler emperyalizmin vahşi saldırgan, işgalci ve kanlı karakterini gizlemektedirler. Kapitalizmin “yeni evresine” dair piyasaya sürülen teorilere revizyonist-oportunist akımların üstüne atlayıp biraz Marksist sosla kavurdukları safsataları “emperyalist küreselleşme evresi” olarak sunmaları ve Leninist emperyalizm teorisini arkaik ilan etmeleri önemsenmesi gereken ideolojik saldırı olduğunu da bu vesileyle hatırlatmış olalım. Leninist emperyalizm teorisi sermayenin merkezileşme yönünü tanımlamış ve kapitalizm genel karakterini açıklamıştır. Gelişmeler Lenin yoldaşın emperyalizm teorisinin ne derece isabetli olduğunu göstermektedir.

“Emperyalizmin küreselleşme evresi” yada “küresel emperyalizm evresi” toplumsal ve iktisadi realite ve temel yasalardan kopuk “evre” üreticileri ve savunucularının hiçbiri emperyalizmin nitelik olarak değişime uğradığına dair hiçbir yeni niteliğini savunmayı başarmış değiller. Sadece söyledikleri “sermaye daha fazla merkezileşti, sermaye ihracatında egemenlik kurmada, üretimde, dolaşım hızında ve spekülasyonda daha arttı vb. vs.” öteye gitmiyor. Bütün bunlar nicelik değişimler olup emperyalist kapitalizmin niteliğini değiştirecek gelişmeler olmadığı rahatlıkla anlaşılabilir. Reformistler sınıf işbirliğini gizlemek için tıpkı Kautsky vari yeni “ultra” evreler üretmektedirler.

Kapitalizmin en yüksek tekelci aşaması emperyalizm evresi Lenin’in yaşadığı dönemden bu günle karşılaştığımızda henüz başlangıç evresi denilebilir, zira kapitalizmin son aşaması emperyalizm gerçek anlamda sona doğru ileri hareketini tamamlamak üzere yeterli yolu kat etmiştir. 20. yüzyılın ilk çeyreği emperyalizmin başlangıcıydı, 21. yüzyılın ilk çeyreği ise emperyalist barbarlığın sona yaklaştığını göstermektedir.

Zamana yayılmış bu kriz emperyalist kapitalizmin daha önceden nitelikleri açığa bildiğimiz krizidir. Yine aşırı üretim, yine tekel karlarını korumak için bloklaşmalar ve keskin rekabet, bir kez daha dünyayı paylaşma savaşına hazırlanma ve yine emtiaların ana alıcıları olan milyarlarca emekçinin yaşamının sürekli kötüye gitmesi ve yine faşizmin yükselişe geçmesi. Yine emperyalist sömürgecilerin güçsüz ülkeleri işgal etmesi, ordu ve silah zoruyla boyun

eğdirilmenin dayatılması, milyonlarca masum insanın dijital teknoloji ile donatılmış silahlarla, kimyasal gazlarla yok edilmesi. Birinci ve ikinci dünya emperyalist savaşlarından farklı olarak bugün modern soykırım televizyonlarda her gün sunularak normalleştirilmesi politikası; işte kapitalizm budur.

Kapitalizm crmştr. zm sosyalist devrimdedir. “Komünizm öldü” naraları atılsa da kapitalizmin işçi sınıfının yararına dünya ekonomisine üzüm üreten bir sistem olamayacağı apaçıktır. Kapitalizmi yok ederek kurulacak sosyalist iktisadi sistem emekçilerin toplumsal yaşamında proleter demokrasinin ileriye doğru her adımında insanca yaşam ve insanca paylaşma yeniden anlam bulacaktır.

Emperyalizm dünya halkları ve ezilen uluslarının baş düşmanıdır. Ortadoğu, Afrika, Asya’da artan derecece işgaller, soykırım boyutunda kitlesel katliamlar emperyalizme karşı kitlelerin fkmesini alabildiğince bytmştr. Ulusların gerçek anlamda özgürlüğü ancak sosyalist devrimle mümkündür. Mevcut şartlar çerçevesinde değerlendirildiğinde başka türlü ezilen ulusların emperyalizmin baskısından her hangi bir kurtuluş yolu yoktur.

Kapitalizm istisnasız her ülkede artan oranda işsizler kitlesinin büyümesine çare bulamamaktadır. Dünya halkları hiç olmadık kadar geniş bir isyan dalgasına adım atmış durumdadırlar.

Günümüzde etkileri ağırlaşarak devam etmekte olan ekonomik bunalım sonuçları şimdiden kestirilemeyecek boyutta önemli ve kapitalizmin yapısal genel krizi özelliği taşıdığı unutulmamalı. Ekonomik bunalıma geniş yer ayırmamız toplumsal yaşamı ve siyasi mücadeleyi de derinden etki altına alması ve alacak olmasındandır.

Kapitalizmin Krizi Emperyalist Dünya Savaşı Tehlikesini Yakınlaştırmıştır.

Her krizin savaşa neden olamayacağı bilinir ama genel bunalımların kapitalizmi savaşa ittiği de bir o kadar iyi bilinir. Savaşlar kapitalist dünya iktisadının temelinde var olan çelişmelerin ve bilmelerine rağmen üstesinden gelemedikleri bu şiddetli çelişkilerin sonucudur. Dünya kapitalizmi günümüze kadar görüldüğü gibi ilerledi ama bu ilerleme çelişkisiz, düzenli ve eşit bir biçimde değildir. Kapitalizm bunalımları dünya savaşlarıyla, soykırım, istila, işgallerle ilerlemiştir. Bu somut olgular onun ne derece şiddetli çelişmeler taşıdığını göstermesinin yanında eşitsizlik yaratmadan, savaşa başvurmadan yapamayacağını da kanıtlamaktadır.

Pazarlara güçleri oranındaki hakimiyet ve enerji kaynakları üzerinde kurulan egemenlik son sınırına vardığı için emperyalistler tek tek ülkeler ve oluşan bloklar kendi yararına durumu yeniden değiştirmek ve hakimiyetini tesis etmek pastadan en büyük payı almak için zora dayalı girişimleri işlevleştirmektedirler. Yeniden dünya halklarının tanıklık ettiği olgu tam olarak budur. Dünya pazarlarında yeni bir hakimiyet savaşı sürecine girilmiştir.

Irak'ın işgal edilmesi, Suriye, Ukrayna, Libya, Yemen gibi ülkelerde anlatılmaz bir vahşetle sürdürülen "iç savaş"lar emperyalist devletlerin (ve onlara yedeklenen komprador bölgesel güçlerin kendi kuvvetleriyle uyumlu yada kuvvetlerini aşan hedefleri de unutulmadan) hammadde, gaz ve petrol rezervleri ve pazarlar üzerinde mutlak kontrolü kendi lehlerine savaş yolu ile çevirme girişimleridir. Tek tek ülkelerde veyahut da bölgesel düzlemde yaygınlaşan ama dünya sorunu şeklinde süren küçük küçük savaşlar daha büyük bir emperyalist dünya savaşının habercisidir.

Ayrıca kapitalizmin ekonomik ve siyasi krizi büyük emperyalist ülkelerin pazarlar üzerindeki hakimiyeti kendilerinden yana çevirme teşebbüslerinin sertleşmesi olgusunun sürmekte olan savaşlarda rahatlıkla görülebilmesinin yanında bu ülkeler açık açık kendi evlerinde faşizmi güçlendirmektedirler. Biçimde de olsa savunmak zorunda oldukları işçi sınıfının demokratik, özgürlükçü ve ekonomik kazanımları törpülenmektedir. Tekelci sermayenin mobil gücü olarak donatılan İŞİD, El Kaide vb. İslamcı gerici örgütlerin saldırılarıyla oluşturulan algı ile zemini hazırlanan "anti-terör" yasaları bu ülkelerde işçi sınıfına yönelik "içte huzur" dışta saldırganlık ve savaş politikasıdır.

"KÜRESELLEŞMENİN" ÇÖKÜŞÜ ve KAPİTALİZMİN NİTELİĞİ ÜZERİNE

Kapitalizmin niteliği üzerine yığınla yapılan, çarpıtma demagojiler ile şişirilip "kapitalizm köklü değişikliklere uğradı, insancillaştı" diyen burjuvazinin tezini "Dünya sınıflar dünyası olmaktan küreselleşme yoluyla çıktı. Çıkarlarla karşılıklı bağımlılık oluştu" vs. ile işlemesine karşı partimiz 1. Kongrede şunu vurgulamıştır:

" "Küresel" denilen, kapitalizmin dünya çapındaki örgütlülüğü hiçte iddia edildiği gibi "yeni-köklü bir değişim" değildir. Kapitalizmin en yüksek aşaması olan emperyalizm ile birlikte kapitalizm dünya çapında bir örgütlülüğe ulaşıyordu. Uluslararası tekeller öne çıkıyor, sermaye dünya çapında

merkezileşiyor, sermaye ihracı öne çıkıyor, finans kapitalin ağırları dünyayı sarmalıyor, paylaşılmadık tek toprak parçası kalmıyordu”

Emperyalist-kapitalizmde değişim sürekli dir fakat bu değişim kapitalizmin niteliğinde yeni bir değişim veyahut da yeni bir evre değildir. Sermayenin, metaların dünyayı dolaşımı, kapitalizmin genel karakteri olup emperyalizm döneminin ayırt edici niteliği değildir. Bu anlamıyla sermayenin hızlı dolaşımı, yoğunlaşmasının vardığı boyut kapitalizmin ileriye doğru hareketindeki nicel gelişme ve değişiklikleri gösterse de emperyalizm çağına yeni bir evre eklemeyi gerektirecek nedenler, olgular değildir. “Küreselleşme” olarak tanımlanan dönem emperyalist yoğunlaşmış aşırı üretime, merkezileşmiş sermayeye alan açma saldırganlığının tırmandırılmasıydı. Kapitalizm de meydana gelen değişikliklere değindiğimiz gibi “küreselleşme” üzerinde de kimi hatırlatmalar yapacağız.

“Hiç değişiklik yok” diyenlere cevabımız, değişiklik çok ama kapitalizmin özünü değiştiren nitelikte değildir. Dünyada muazzam gelişmeler oldu, olmaktadır. Kapitalizmin gelişmesi, dünya ticaretinin büyümesi, üretim tarzındaki benzerliğe denk düşen benzer yaşam biçiminin yaygınlaşması, iletişim ve ulaşımın hızlanması ile halklar arasındaki ulusal farklılıklar ve karşıtlıkların büyük oranda değişikliğe uğradığı dünyada yaşamaktayız. Kapitalizm geliştikçe Marksizmin kapitalizmin genel karakterine dair yaptığı tespit ve değerlendirmelerin isabetli önemi anlaşılmaktadır. Son yarım yüz yılda kapitalist dünya ekonomisinde meydana gelen değişiklikleri ve toplumsal etkileri üzerine güya “kapitalizmin nitelik değiştirdiği” ne dair burjuva küreselleşmecileri ve onların her türden reformist takipçilerinin hiç biri Marks ve Engels’in Komünist Manifesto’da kapitalizmin niteliğine, gelişim yönü ve yarattığı sonuçlar üzerine aşağıda aktaracağımız kusursuz değerlendirmeyi aşacak bir değerlendirme yapamadı.

“Ürünleri için sürekli genişleyen bir pazar gereksiniminin istemiyle, burjuvazi yeryüzünün dört bir yanına yayılıyor. Her yerde tutunmak her yerde yerleşmek, her yerde bağlantılar kurmak zorundadır.

Burjuvazi dünya pazarını sömürsüyle her ülkedeki üretime ve tüketime kozmopolit bir nitelik verdi. Gericileri derin kedere boğarak sanayinin ayakları altından üzerinde durmakta olduğu ulusal temeli çekip aldı. Eskiden kurulmuş bütün ulusal sanayiler yıkıldılar ve hala da her gün yıkılıyorlar. Bunlar, kurulmaları bütün uygar uluslar için bir ölüm-kalım sorunu haline gelen yeni sanayiler tarafından artık yerli hammaddeleri işleyen ve ürünleri yalnızca ülke içinde değil, yeryüzünün her kesiminde tüketilen sanayiler tarafından yerlerinden ediliyorlar. Ülkenin üretimiyle karşılanan eski gereksinimlerin yerini,

karşılanmaları uzak ülkelerin ve iklimlerin ürünlerini gerektiren yeni yeni gereksinimler alıyor. Eski yerel ve ulusal yalıtımın ve kendine – yeterliliğin yerini ulusların çok yönlü karşılıklı – ilişkileri evrensel karşılıklı bağımlılığı alıyor. Ve maddi üretimde olan zihinsel üretimde de oluyor. Tek tek ulusların zihinsel yaratıları ortak mülk haline geliyor. Ulusal tek yanlılık ve darkafalılık giderek olanaksızlaşıyor ve sayısız ulusal ve yerel yazınlardan ortaya bir dünya yazını çıkıyor.” (K. Marks, F. Engels, Komünist Manifesto)

Özcesi kapitalizmin niteliğinde olan dünya ticareti, dünya pazarının oluşması her geçen gün ulusların karşılıklı bağımlılığı, ulusal duvarların yıkılması, kapitalist sanayinin her yere yayılması sermayenin, metaların dolaşımı vs. söylendiği gibi ne “küreselleşme” denilen dönemle nede emperyalizm çağında ortaya çıkmış yeni nitelikler değildir. Fakat emperyalizmin başlangıç, gelişme ve son aşamasına doğru ilerlemesi – ki son aşamasındadır – Marksizmin tanımladığı nitelikleri derinlemesine açığa çıkarmıştır. Pek tabii ki sermayenin merkezileşmesindeki gelişme, üretim yoğunlaşması çok daha gelişmiş, örgütlü bir kapitalist dünya ekonomisini doğurmuştur. Bu emperyalizm evresindeki kapitalizmin niteliğine uygunluk içerir. Modern çağın tanrısı sermayedir. Kapitalist sermaye kendi suretinden bir kapitalist dünya yaratmıştır. Kapitalizmi emperyalizm niteliğinden kopararak “köklü değişiklikler oldu” adı altında insancıl bir kapitalizmi post-emperyalizm şeklinde “küresel kapitalizm evresi” olarak sunan burjuva ideologlar yeni bir şey söylemediler, aksine emperyalizmin politik gerici niteliğini maskeleymiş oldular. Emperyalist-kapitalizmin taşıdığı çelişmeleri gizlediler.

Çağımız Emperyalizm ve Proleter Devrimler Çağıdır

Dünya proletaryasının ihtiyacı emperyalist kapitalizmin vahşi niteliğinin dünyadaki iktisadi gelişme ve çelişmelerle açıklanması, kapitalizmi şirinleştiren küreselleşme vb. safsatalara karşı durulmasıdır. “Küreselleşme” çatısı altında ithal edilen emperyalist burjuvazinin ideolojik manipülasyonu işlevsiz hale gelmiştir. Kautsky’nin burjuva düşüncelerinin güncellenmesinden öte anlamı olmayan küreselleşme dedikleri neydi? Ne oldu?.

1950 ile 1970 yılları arasında kapitalizm kampında sanayi, alt yapı, finans alanında devletlerin büyük yatırımı söz konusudur. Fakat emperyalist merkezlerde aşırı sermaye birikimi 1970’li yıllarda yeni bir bunalımda sarsılınca sermayenin kapsamlı saldırısı devreye konuldu. Devlet işletmeleri genel bir

özeleştirme dalgası ile 1980’li yıllarda satılmaya başlandı. Tekelci sermayenin genişleme devasa büyümesini de hızlandıran ve özünde sermayenin emek üzerindeki vahşi denetimini ağırlaştırılan olguyu meşrulaştırmak için ise “küreselleşme-küresel kapitalizm, globalleşme” kavramsallaştırmasına başvurulmuştur.

“Küreselleşme” denilen emperyalist sermayenin uluslararası proletaryaya, emekçi halklara ezilen uluslara yönelik yoğunlaştırılmış saldırısının iktisadi içeriğini özetle şöyle sıralayabiliriz:

- “Küreselleşme” denilen dönem ile mali (parasal) finansal piyasalara yönelik her türlü kural, yasal kısıtlama kaldırıldı. Bankalara büyük finans fonlarına, tekellere kumarhaneye dönüşen borsalarda spekülasyon yapma güvencesi sağlandı. Merkez bankaları hükümetlerin denetimini dışına çıkarıldı. Spekülatif finans sermayesi vergi dışı tutuldu. Bu sayede mali-finans tekelleri dünyadaki borsalar ağı içinde bilgisayar tuşları üzerinden ışık hızıyla yaptıkları giriş-çıkış, alım-satımlarla soygunlar yapabilecekleri bütün unsurlar tamamlandı. Dünya kapitalist ekonomisi bu duruma uygun hale getirilmeliydi. Hala bankalar ve finansal fonlar yüksek faiz ve kur farklarından soygunlar yapmaya devam ediyorlar.
- Emperyalist ülkelerde devlet işletmeleri özelleştirildiği gibi bu genel bir ekonomik yayılcılık politikası olarak benimsendi. Yarı-sömürge ülkelerde bürokrat komprador devletin borçlanması yolu ile kurulan devlet işletmeleri, şirketler 1980’den itibaren dünya genelinde burjuvaziye satılmaya başlandı.
- Tarım, gıda, besin tekellerine pazar alanı açmak için az gelişmiş bağımlı yarı-sömürge ülkelerin tarım ve hayvancılık üretiminin yıkıma uğratılması anlamına gelen IMF, Dünya Bankası programlarının uygulanması. Basit meta üretimi yapan köylü toplumlarının tarım, gıda, hayvancılıkta emperyalist gıda, tarım tekellerine bağımlı hale getirilmesi;
- Mali-finansal sermaye genişleme ve merkezileşmeye doğru ilerleyen hareketinin dünya devlet düzenlerinde yasal olarak güvencelenmesi, sermayenin hiçbir kısıtlamaya uğramadan dolaşımının yasallaşması ve normalleşmesi sağlandı. Türkiye gibi birçok ülkede 1980’li yıllara kadar ulusal para biriminin içte dolaşım aracı oluşu düşünülürse mesele daha kolay anlaşılacaktır.
- Aşırı sermaye birikiminin üretim dışına taşan ve şişen spekülatif sermayenin rant ve borsanın soygunculuk karakterine uygun olarak bağımlı veyahut da güçsüz ülkelerin siyasi politik düzenlemelerini sarsıp

şekillendirebilecek etki seviyesinde spekülatif sermayenin bir terbiye unsuru olarak kullanılmasının önünün açılması;

- Dünyada burjuva ve burjuva-feodal devlet düzenlerinin finansal-mali tekelci sermayenin bu yoğunlaştırılmış hızlı dolaşımını garanti edecek ve sermayenin hakimiyetini koruyacak işlerle yeniden düzenlenmesi; “ekonominin devlet denetiminden çıkarılması” adı altında sermayenin dizginsiz dolaşımına engel teşkil edebilecek bütün faktörlerin tasfiye edilmesi; bütün bu gelişmeler büyük çaplı üretim ve aşırı birikmiş merkezileşen sermayenin değişen şartlarda yeniden daha yoğun işlev görebilmesi, biriken stoklarını eritebilmesi için birbirine çoktan bağımlı olan ulus-devlet ekonomilerinin gömrüksel, hukuksal, politik ve siyaseten uygun hale getirilmesi gerekmektedir. Gerekenler yapıldı!

Devlet işletmelerinin satılması-özelleştirme, sermaye ve meta ithaline gümrük imtiyazlarının, sanayinin doğayı kirletmesi, talan etmesine tam özgürlük tanınması, en önemlisi de ucuz emek gücünün garanti edilmesi; sendikal mücadelenin parçalanması, taşeronlaştırmanın yaygınlaştırılması, sosyalist, devrimci hareketin yok edilmesi, parçalanması; eğitim, sağlık gibi toplumsal güvence alanında kesintiye gidilmesi, işçi sınıfının, emekçi halkların borçlandırılmasında sistematik artış, hali hazırda emperyalist tekellerin pazarı olan dünya ulusları ve halklarının yoğunlaştırılmış sömürü dalgasına tutulmasına para piyasalarının, meta piyasalarının ticaretin, sanayinin, rekabetin küreselleşmesi denildi. Sonuç: Dünyanın çoğunluğunu oluşturan gırtlığına kadar borçlu ülkeler, halkların yoksullaşması ve sefaletin genelleşmesi...

- “Küresel” denilen bu neo-liberal emperyalist politika ile devletlerin borçlanması hızla arttı. Borsa spekülasyonunun şişen balonunda hisse senetlerinin yanı sıra devletlerin borçlanma tahvilleri rant sağlamanın aşırı değerlenmiş sermayeleri durumundadır. Özellikle yarı-sömürge ülkeler borçlarını ödeyebilmek için daha yüksek faizle borçlanmak döngüsü içine hapsedildi.

Dahası dünya proletaryası ve emekçi halk kitlelerinin bankalara borçlu olduğu bir dünya ekonomisinde bunalım evresine girilmiş olması ile “küreselleşme” safatasının da balonu patladı.

Borçlandırılmış ülkelerin durumuna bir örnekte Türkiye’dir. Türkiye’nin 1980’de 49 milyar dolar borcu vardı. 2017’de ise iç borç dışında sadece borcu 450 milyar

dolar civarına tırmanmıştır. Kısaca “küreselleşme”nin ekonomik biçimini açıkladıktan sonra ideolojik alana da değinmek son derece ihtiyaçtır.

“Küreselleşme” Emperyalist-Kapitalizmi Gizleyen Büyülü İdeolojik Kılıftır.

Burjuvazi “küreselleşme çağı” denilen neo-liberal emperyalist saldırganlık dönemine uygun ideolojik kavramlar üretti. Burjuvazi “tarihin sonu”, “sınıf savaşımının sonu ve ideolojilerin ölümü”nü “ekonominin küreselleşmesi” aldatmacası ile formüle etti. Komünizmin ölümünü ilan ettikten sonra sınıf savaşımının yerine farklı din, kültür, etnik yapılar, cinsel yönelimler, kadın-erkek “bireyi” koydular. “Yaşa ve tüket”, “bul ve harca” düşüncesi tek geçerli yaşam felsefesi haline sokuldu. Burjuvazi sürekli komünizmin öldüğü, proletaryanın sınıf savaşımının sonlandığını işaret etti. Hatta onlara göre artık bir proletarya sınıfından da bahsedilemezdi. Küreselleşmeci borozanlara göre sermayenin engelsiz dolaşımı ve kar dışında var olan her şey anlamını yitirmişti.

Ne deniyordu? “Her ülkenin refahı artacak, küreselleşme her ülkenin refahını arttıracak. Ulus devlet aşıldı, ulusal sınırlar anlamsızlaştı.” Tek amaç vardı: sermaye ve meta dolaşımı önündeki tüm kısıtlamaların kaldırılmasını meşrulaştırmak. “Küreselleşme” denilen süreçle esas olarak emperyalist sermayenin dünya ticareti ve sermaye dolaşımında bir şekilde varlığını koruyan ulusal ekonomilerdeki koruyucu duvarların tamamının kaldırılmasıydı ve bu durumun “ulus devletinin ölümü” ile ideolojik alanda işlenmesine ihtiyaç duyuldu. Süreç tamamlanınca “küreselleşme”nin yaratıcısı Trump’lı ABD “ekonomik milliyetçilik” dönemine geçtiğini ilan etti. Geç oldu denilebilir, çünkü 2000’lerin başına gelindiğinde “küreselleşme”nin ölüm çanları çalmaya başlamıştı. 2008 ekonomik bunalımı dünyada yeni bir dönemi açarak “küreselleşme” aldatmacasının sonunu getirdi.

1990’lı yıllara gelindiğinde emperyalizm kavramı adeta unutturuldu.

Emperyalizm kavramını gizleyen esasta Leninist emperyalizm teorilerinin özünü boşaltan burjuva ideolojik perspektif “küresel düzen”, “yeni dünya düzeni”, “küreselleşme-globalizm”, “küresel kapitalizm”, yine emperyalist tekелci rekabet yerine “serbest piyasa, serbest ticaret”, “piyasaların küreselleşmesi” vb. ihraç edilen kavramlarla oluşturuldu. Keza yarı-sömürge ülkeler sömürgecilik, bağımlı ülkeler vd. kavramlarda tedavülden kaldırıldı. Ekonomik siyasi olguları ifade eden bu kavramlar yerine ise “kalkınmakta olan ülkeler”,

“yükselen piyasalar”, (emerging market) “gelişmekte olan ülkeler” vb. kavramlarını geçirdiler.

Ekonomik işletmelerin şirketlere satılmasını meşrulaştırmak için ise “devletin küçülmesi”, “küçük etkin devlet” vb. kavramlar piyasaya sürüldü. “Küreselleşme-globalizm” çatı kavramı altında burjuvazi kapitalist neo-liberal egemenliği meşrulaştırmak, emperyalizme yeni bir maske yapmak için ideolojik alanda etkin bir hegemonya oluşturuldu. “Küreselleşme ideolojisi ve felsefesi” diye pazarlanan düşünce kapitalizmin sınıf ideolojisi ve onun her türden düşünsel versiyonudur.

“Ulus devlet aşıldı”, “adil bölüşüm”, “ulusların barışçıl entegrasyonu”, “çatışmasız birlik”, savaşı bir dönem”, uzlaşma, karşılıklı yarar ile dünyayı yönetme” vb. yalan dolanlar ile şişirilen neo-liberal burjuva ideolojik hakimiyetin yarattığı ilizyon borçlu ve git gide yoksullaşan yarı-sömürge ülkeler ile emperyalist ülkeler arasında açılan uçurum, keza emperyalist devletlerin kendi aralarında savaşı gündemleştiren boyutta sertleşen rekabeti koşullarında dağılmıştır.

“Devlet küçülmeli ve piyasalara karışmamalı” üzerine oturtulan ideolojik manipülasyon ise esas olarak 2008 ekonomik bunalımında batan bankaların imdadına yetişen ve trilyon dolar ölçekli fonları devreye koyan ABD ve AB devletlerinin işleviyle sarsılmıştır. Borçlar işçi sınıfının sırtına yıkılmıştır. Keza sermayenin özgürlüğü güvencelenirken devletlerin hiçbir zaman küçülmediği aksine emperyalist ve yarı-sömürge devlet düzenlerinin yıkıcı akıl almaz boyutta askerileştikleri gizlenmekteydi.

Neo-liberal emperyalist ekonomik saldırganlık “devletin küçülmesi”, “serbest rekabet” gibi kulağa hoş gelen ideolojik içerikli kavramlarla dünya genelinde – emperyalist ülkelerde dahil – daha önce devletin hizmet alanı içinde olan eğitim, sağlık, ulaşım, iletişim, toplu taşıma, güvenlik vb. Alanlar özelleştirme ve yeni düzenlemelerle sermayeye devredildi. Özcesi “küreselleşme” ile emperyalist iktisadi hakimiyetin üst yapısı hukuk, felsefe, kültür, siyaset ve politikayı kapsayan ideolojik alanda savunuldu.

Devrimcilikten reformizm kampına atlayan bir çok küçük-burjuva sosyalist akımın Lenin’in emperyalist kavramını geçersiz, yetersiz ilan edip “küresel emperyalizm” yada “emperyalist küreselleşme evresi” gibi keşiflere kalkışması küreselleşme kavramı altında sunulan burjuva düşüncenin bir şekilde uluslararası işçi sınıfı hareketi içine taşındığını göstermektedir.

Üretici güçlerin gelişmesi, üretim ve tüketimin, dünya ticaretinin, kozmopolit bir nitelik almasındaki ilerleme ve uluslararasıdaki karşılıklı bağımlılıktaki artış, ulusal yalıtımın ortadan kalkmasından komünistlerin anladıkları ile burjuvazinin anladığı farklıdır, yan yana konulamaz. Komünistler anlamsızlaşan sınırların kaldırılmasını savunurken emperyalist burjuvazi “küreselleşme” ile “ulus devletin ölümü”nü ilan etmesine rağmen hem ulus devleti askerileştirmekte, hem de ulusal duvarları yükseltmekte her yıl binlerce göçmenin ölümüne yol açmaktadır. Burjuvazi kozmopolit nitelik alan dünya ekonomisinin toplum yararına ilerlemesinin önünde engel olan gerici bir sınıftır. Ulusların özgürce ve kardeşçe yaşaması, mülk sahibi sınıfların çıkarları için oluşturulan sınırların kaldırılması, dünya üretiminin adilce bölüşümü, barış içinde yaşayabilmek ancak kapitalist özel mülkiyetin kaldırılmasıyla ve dünya proleter devrim sürecinin zaferle taçlanması ile mümkündür.

Bu anlamda sermayenin merkezileşmesindeki ilerleme, kapitalizmin dünyadaki genişleme seviyesinin getirdiği sosyal sonuçlara yüzeysel bakılarak emperyalizmin “küresel” denilen süreçle yeni bir evreye girip nitelik değiştirdiği yönlü burjuva düşünceleri ideolojik olarak yanıtlayan partimizin işaret ettiklerinin pratikte de doğrulanması oldukça önemlidir.

KAPİTALİZMİN ÜSTESİNDEN GELEMEDİĞİ SORUNLAR ve KAPİTALİST DÜNYA EKONOMİSİ ÜZERİNE SOMUT ÇÖZÜMLEMELER

1) Sermayenin merkezileşmesi ve büyük çaplı genişletilmiş otomasyona dayalı üretimin vardığı tekelci kapitalizmin azami kar elde etme yasasıyla birlikte ele alınmalıdır. Tekelci kapitalizmde her geçen gün sermayenin organik bileşiminde değişmeyen sermayenin değişen sermayeye oranla sürekli büyürken ortalama kar oranındaki düşüş engellenememektedir. Bu durum sermayeyi daha da saldırganlaştırmaktadır. Otomatizasyonlu yoğunlaştırılmış üretimin sermaye döngüsünü düzenli sürdürmek ve daha da büyütmek için düşme eğilimi engellenemeyen ortalama kar asla yeterli gelmemekte ve sermaye en yüksek – azami kara – yönelmektedir. Fortune dergisinin araştırmasına göre en büyük 500 tekelin kar oranları 1960-69’da %7.15’ten 1980-90 arasında %5,30’a 2000-02’de ise %1.32’ye gerilemiştir. Spekülatif soygunlar, rekabet ve savaş kapitalist tekellerin azami kar elde etme yasasıyla düşünülmezsizin sermayenin halen neden emperyalist ülkelerde merkezileştiği anlaşılabilir.

Emperyalist kapitalizmin azami kar dürtüsü dünya halklarının yağmalanması, yoksullaştırılması, ülkelerin denetim altına alınması, gerektiğinde işgal edilmesi, iç savaflara sürüklenmesi, komşu ülkelerle savaşa sokulması, hammaddelere el konulması, imtiyazlar elde edilmesi, spekülatif finansal hareketlerle soygunlar gerçekleştirilmesi, sermaye ihracında devlet bütün ülke burjuvazisini borçlandırılmasına, dahası emperyalist savaş tehdidi yanı sıra yarı-sömürge ülkelerin işgal ve ezilmesi tehditlerinin sonlanmaması, kapitalist ekonominin askerileştirilmesi gibi bütün bu sonuçlar ve daha fazlası azami kar elde etme yasasına bağlı gerçekleşmektedir. Dünya pazarlarında kapitalist azami kar güvenceye alınmadan emperyalist dünya ekonomisi kendisini sürdüremez. Nitekim bu yasa günümüzde emperyalist tekellerin kar talebi uğruna rekabetini şiddetlendirmiştir.

Çağdaş dünyada kapitalizmin bu ekonomik temel yasasında bir değişim söz konusu değildir. Kapitalizm artı-değer üretimine dayanır. Emperyalist kapitalizm ise sadece ortalama artı-değer üretimiyle yetinmez o azami kar elde etmeden yapamaz. Azami kar dürtüsü şiddetlendikçe saldırganlaşır ve savaş doğurur. Bu nitelik 21'inci yüzyılda kapitalizmin temel yasası olmaya devam etmektedir.

2) Kapitalizm bir dünya sistemidir ve değişiklikler sürekli. Gelişme yönü ve değişiklikler tekeli sermaye ve üretim dönemi bakımından nitel değişiklikler yaratmaktan ziyade çürümekte olan tekeli kapitalizmi çöküş evresine yakınlaştırmıştır.

Marks, Engels Komünist Manifesto'da kapitalizmin dünya sistemi niteliğini dahice açıklamışlardı. Lenin ise kapitalizmin tekeli aşamasını analiz etti. Lenin emperyalizm teorisinde dünya pazarlarında sermaye ve meta dolaşımını emperyalizm aşamasının ayrıt edici bir niteliği olarak saymaz. Çünkü kapitalist sermayenin dünya pazarlarında dolaşması yeni bir olgu değildi. 19'uncu yüzyılda Avrupa ile Amerika'nın ticareti yada İngilizlerin Hindistan'ı kapitalist tekstil ürünlerine boğması, işletmeler kurması, Çin'in limanlarını ve pazarını ele geçirmeleri, Fransa, Hollanda'nın Afrika, Asya'da sömürgeler kurmaları, duyuru umumiye kuracak kadar Osmanlı'nın borçlandırılması sermaye ve meta dolaşımının yaygınlığını göstermektedir.

Yeni olan ise sermayenin hızlı dolaşımıdır. 1980'li ve özellikle 1990'lı yıllarda bilgisayar teknolojisinin gelişmesi ile sermayenin dolaşımı eskiyle karşılaştırılmayacak boyutta hızlanmıştır. Fakat sermayenin hızlı veya yavaş dolaşımı genel olarak sermayenin niteliğine yeni bir şey katmaz. Fakat özellikle spekülatif finansal sermaye başta olmak üzere genel olarak sermayenin sömürü çarkı ve merkezileşmesini hızlandırmıştır.

3) Önemli toplumsal, iktisadi sonuçlara neden olan değişikliklerden birisini de şöyle özetleyebiliriz: 19'uncu yüzyılda büyük sanayinin başlıca merkezleri olan Avrupalı sömürgeciler dış pazarlara yayılmış, Afrika, Asya, Latin Amerika'da sömürgeler kurmuş, buraları hammadde sağlama alanlarına dönüştürmüştü. İngiltere için pamuk, kenevir yetiştiren Hindistan, yün sağlayan Avustralya, kenevir yetiştiren Çin'in aynı zamanda makine ile üretilen sanayi malalarının alıcısı haline gelmesi, sanayi için hammadde sağlayan egemenlik altına alınmış yerleşim yerlerine dönüştürülmeleri yeni bir uluslararası iş bölümünü ortaya çıkarmıştı. Sömürgecilik rejimleri parçalanmasına rağmen 1980'li yıllara kadar sosyalist devrim gerçekleşmeyen dünyada geçerli olan bu uluslararası iş bölümü şöyleydi: sanayi ürünleri üreticisi merkezleri olan yer yüzünün azınlık bir bölümünün ihtiyaçlarına uygun hammadde, tarım ürünleri sağlayan öteki feodal köylü toplumlari... Özcesi Avrupa merkezli kapitalizm dünya pazarlarına sanayi ürünleri pazarlarken sömürgeleştirdikleri dünyadan hammadde ve tarım ürünleri sağlamaktaydılar. 19'uncu yüzyılda ortaya çıkmış bu uluslararası yeni iş bölümü 20'inci yüzyılın ikinci yarısında değişime uğradı

19'uncu yüzyıldan beri gelişmiş sanayi ülkeleri yarı-sömürge ve sömürge ülkelere ihraç ettikleri sermaye ve makine ile üretilen malların yanı sıra 1980'lerde tarım ve hayvansal gıdaları da ihraç etmeye başlayınca uzun süre devam eden uluslararası iş bölümü de bu yeni gelişme ile sonlandı. Üretici güçlerin gelişmesi kapitalizmin genişleme dinamiği sermayeyi toprakla buluşturdu. Kapitalist tekelci tarımsal endüstrinin ulus aşırı sermaye dolaşımının ağır toplumsal sonuçları ortaya çıktı. Bağımlı ülkelerdeki köylü üretimini baltamış ve kitlesel yoksulluklar ortaya çıkmıştır. Dünya genelinde köylü nüfusun kent nüfusundan ilk kez aza düşecek süreci hızlandırılmıştı.

Türkiye'de köylülüğün üretim araçlarından koparılması çözülmesi sürecinin 1980'li yıllarla hızlanması kapitalizmde ortaya çıkan bu gelişme ve değişikliklerden bağımsız değildir.

4) Emperyalist tekellerin kar oranlarını korumak, krizleri atlatmak için geçmişe oranla kimi sektörlerde fabrikalarını yarı-sömürge ülkelere yada emek gücünün ucuz olduğu Çin gibi ülkelere kaydırmaları kapitalizmin niteliğine yeni bir şey katmasa da kapitalizmin genişlemesi olgusunda gelişmelere neden olmaktadır.

O halde: a) Varşova sosyalist kampın çözülmesi ile emperyalist sermaye yoğunlaştırılmış yeni bir saldırganlık dalgasını başlatmıştır. b) Tekeller azami karlarını koruyabilmek için daha önce emperyalist ülkelerde üretilmekte olan sanayi mallarının üretimi emek gücü maliyetinin düşük olduğu ülkelere

kaydırıldı; c) Bu durum ucuz maliyet, azami kar sağladığı için gelişkin sanayileşmiş emperyalist ülkelerde halen aynı sektörlerde karlar sağlasa da bu ülkelerdeki daralan kapitalist üretim, artan yoksulluk ve işsizlik nedeni ile proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkiyi derinleştirmektedir. Bununla birlikte milliyetçi sloganlarla yeni saldırganlık dalgasının alt yapısı beslenmektedir.

5) Bankalar spekülâtif sermayenin merkezleridir.

Az sayıdaki büyük bankaların tartışmasız tekelci niteliği dünya pazarlarını, üretimi ve ekonomik yaşamın tümünü denetim altına almaktadır. Bankalar güçsüz ulusları işgal etmiş durumdadır. Mali piyasalarda, her türden parasal spekülasyonda bu bankalar rol oynamaktadır. Devletleri ve ülke halklarını borç köleliğine mahkum ederek sermaye transferi ölçeğini büyütmektedirler. 20'nci yüzyıl başındaki sermayenin dünya pazarları ve hammaddeleri üzerindeki denetimin sürdürülmesi bugün ile karşılaştırıldığında sermayenin yumuşak görünüm altında dünyadaki ekonomik yaşamın, güçsüz bağımlı ulusların ve halkların üzerindeki denetimi çok daha katmerleşmiştir. Bu denetime itiraz eden her kuvvet çok daha yıkıcı ve şiddetli ezilecektir.

Bankalar eliyle dünya geneline yayılan borç köleliği son sınırına varmıştır. Aşırı sermaye birikimi bankaların en haydut spekülâtif merkezler konumunu daha anlaşılır hale getirmiştir. Sermaye sanayi üretiminden uzaklaşıp spekülâtif alana kaydıkça kapitalizmin çürümesi derinleşmektedir. Emperyalist sermayenin 1990'larda tahvil hisse senedi, bono, poliçe piyasasına artan orandaki akışı sürmektedir. Bu aşırı sermaye birikiminin kapitalist ekonomiyi çöküntüye uğratma tehlikesinin doğurduğu genişleme zorunluluğuydu.

Gerçek üretim sektöründe kullanılan her 1 dolara karşılık dünya borsa, finans piyasalarında 30,35 dolarlık yada daha fazla bir spekülâtif işlem gerçekleştirilmektedir. Bu kazancın merkezi ise bankalar, mali fonlardır. Para piyasal bir güç olarak kullanılmaktadır. Emperyalist finans sermayeye borç ödemekle yükümlü ülkelerin çoğunluk oluşturduğu dünya gerçekliğinde ulusların ve emekçi halkların özgürlüğü mali sermayeye prangalanmıştır.

ABD Merkez Bankası (FED), IMF, Avrupa Merkez Bankası, Dünya Bankası (DB) Almanya, Japonya Merkez Bankaları az sayıda şirketle merkezleşen finansal mali sermayenin dünya ekonomisi üzerindeki tekelci egemenliğinin korunması için emperyalist devletler bütün mekanizmalarıyla çalışmaktadır.

Git gide büyümekte olan spekülâtif sermaye ölçeği ve dolaşımı kapitalist dünya ekonomisini tehdit eder boyuta varmıştır. Servet ve sermayenin dünya ölçeğinde 0,1'lik kapitalistin mülkiyetinde toplanmasına hizmet eden spekülâtif

parasal formların şişen balonu tüm toplumların kurtuluşu için çürüyen kapitalizm ile birlikte ancak devrimci proletaryanın komünizm mücadelesi ile yok edilecektir.

6) Dünyada son elli yılda köklü değişiklikler oldu. Fakat kapitalizmin çocuk ve kadının emek gücünü ucuza sömürme dürtüsünde bir gerileme yaşanmadı. Aksine bu yönlü sömürü ağı teknolojik gelişmelere rağmen dünyanın her bir ülkesine yayıldı. Teknoloji kadın ve erkek işçinin fiziksel farklılıklarını anlamsızlaştırmasına rağmen burjuvazi emeğe cinsiyetçi kategoriler yüklemeye devam etmektedir. Vasıflı emek olarak görülen bir iş kadınlar tarafından yapıldığında vasıfsız iş görülmekte, aynı iş aynı teknikle yapan kadın işçiler erkeklerden daha az ücretle çalıştırılmaktadır.

Kapitalizmin gelişmesi ile dünyada artan oranda kadın sanayi üretiminin içine çekilmiştir. Fakat burjuvazi kadının emek gücünü ucuza sömürmek için toplumsal cinsiyetçi kültürü, ayrıştırmayı, kadını aşağılamayı, bedenini metalaştırmayı, kadının yaratıcı özünün üstünü örtmeye ve sürekli olarak erkeğe göre daha aşağı bir cins olduğuna dair gerici düşünceyi toplumsal yaşamın gözeneklerinden yeniden ve yeniden üretmektedir. Daha fazla sömürülen kadının işçi sınıfı mücadelesinde ve erkek-kadın cins arasındaki eşitsizliği besleyen her türden gerici gelenek, kültür, düşünce ve politikaya karşı emekçi kadının etkin olarak öne çıkacağı toplumsal şartlar son derece gelişmiştir.

7) Lenin tekelci birliklerin oluşmasını emperyalizmin niteliklerinden biri olarak açıklamıştı. Uluslararası tekeller çok uluslu nitelikte 20'nci yüzyılın başında vardı. İngiliz-Hollanda çok uluslu enerji şirketlerinden ikisi 1907'de Rusya/Dutch ve Unilever'in birleşmeleri buna örnektir. Çok sayıda tekeller dünya ekonomisini kasıp kavurmuştu. Yine doğrudan yabancı yatırım yapan sermayenin 19 ve 20'nci yüzyıl niteliği olarak sürdü. 1850'den beri aralarında Colt ve J.R Ford gibi ABD şirketlerinin ve Alman Siemens'in olduğu çok çeşitli firmalardan doğrudan yabancı sermaye çeken İngiltere yapılan hesaplamalarda dünyada en fazla yabancı sermaye yatırımı çeken ülkelerden ikincisi olduğu anlaşılmaktadır. Çok uluslu tekeller emperyalizm döneminde sadece sömürge ve yarı-sömürge dünyaya yayılmakla kalmadılar gelişmiş ülkelere doğrudan yatırımlar yaptılar, çok uluslu birleşmeler yaptılar, birlikler kurdular. Aralarında Ford, General Motors, ITT, General Electric'in bulunduğu ABD'nin çok uluslu tekellerinin 1930'larda Japonya'da yatırım yapması gibi.

Değişime uğrayan yan şudur: 1900 ile 1939 ikinci emperyalist savaşının başlangıcına kadarki dönemde doğrudan yabancı sermaye yatırımlarının yaklaşık üçte ikisinin sömürge, yarı-sömürge ülkelere hammadde ve kaynakların elde edilmesine, taşınmasına yapılırken 1970'ler ve sonrasında bu oran değişime uğrayarak doğrudan yabancı yatırımların üçte ikisi ABD, Avrupa, Japonya başta olmak üzere emperyalist ülkelerin pazarlarına yapılacak şekilde dönüşüme uğramıştır. Dünya ticareti, tüketimi ve üretiminin yüzde 75'inin ABD, Avrupa ve Japonya arasında yapıldığı dikkate alındığında doğrudan yabancı sermaye yatırımlarının esasta emperyalist merkezler arasında yapıldığı rahatlıkla incelenebilir. Ucuz emek gücü ve maliyet uğruna başta Çin ve Latin Amerika ülkeleri olmak üzere kimi sektörlerde fabrikaların belli ölçülerde yabancı ülkelere kaydırılması olgusu doğrudan sermaye yatırımının üçte ikisinin emperyalist ülkeler arasında yapıldığı gerçeğini değiştirmemektedir.

Diğer dikkat çekici ve en önemli gelişmelerden birisi de şudur: 20'nci yüzyılın başında ortaya çıkan demir çelik, gemicilik, demir yolu, dinamit, elektrik ve bunlardan biraz daha geç enerji-petrol sektörlerinde oluşan tekelci birliklere benzer şekilde 1990'lı yıllarda yeniden ve yeni tekelci birlikler oluşmaya başlamıştır. Bu konsorsiyumları her hangi bir dış sermaye yatırımı, veyahut da bir şirketin başka şirketleri satın alması ile de karıştırmamak gereklidir.

Modern revizyonizmin hakimiyetindeki sosyalist kamp çöktükten sonra bilgisayar, elektronik, otomotiv, uçak endüstrilerinde 1993 yılından başlayarak tekelci birlikler oluşmaya başladı. Dünya pazarlarında düşman rakipler tekellerini korumak için 20'nci yüzyılın başında olduğu gibi yeniden birlik kurdular.

1993'te üç dijital, elektronik tekelleri olan ABD'li IBM, Alman Siemens ve Japon Toshiba'sı konsorsiyum kurdular ve 1995'te birlikte geliştirdikleri yeni bilgisayar yongasını tanıttılar.

Keza aynı tarihlerde oto endüstrisindeki tekeller anlaşmalar yapıp birlikler kurdular. General Motors, Toyota ve Isuzu ile birlikte arabalar imal ettiler. Ford ile Nissan ortaklık kurdu. Chrysler ile Honda ortak satış sistemi oluşturdu. Özcesi tekelci anlaşma ve ortakların listesi uzatılabilir.

Özellikle elektronik, bilgisayar, dijital teknoloji sanayinde tekelci birlikler çeşitli alanlarda anlaşmalar ortaya çıktı. Advanced Micro Dayices ile Fujitsu ile ortaklık kurdu. Siemens ile anlaşma yaptılar. İntel ile Sharp, Motorola, IBM ve Apple, Toshiba, Philips gibi tekellerin hepsi ortak üretim anlaşmaları yaptılar. Başka şirketleri eklemek mümkün ama örnekler yeterlidir.

Uçak sanayinde çeşitli konsorsiyum, üretim anlaşmaları, ortaklıklar oluşturulmuştur. Dünya devi Boing uçaklarının önemli parçalarının Çin, Japonya, Hindistan, Brezilya, İtalya, İrlanda, G. Kore gibi değişik ülkelerde üretilmesi tekeli birliktir olan konsorsiyumlar yada ortaklıklar kurulmadan ve üretim anlaşmaları yapılmadan sağlanamazdı.

“Küreselleşme çağı” bayrağının dalgalandırıldığı 1990’lı yıllarda yeniden neredeyse yüzyıl öncekine benzer tekeli birliktirlerin oluşması ve sermayenin merkezileşmesindeki hızlanma ve yoğunlaşma muazzam arz fazlasını biriktirerek 2008 genel ekonomik bunalımına varmıştır. Emperyalist kapitalizmin somut durumunda ortaya çıkan bu önemli gelişme düşünülmezsizin mevcutta birbirini boğazlayan tekeli rekabet anlaşılabilir.

Emperyalist Kapitalist Dünyada Çelişkilerin Derinleşip Keskinleşmesi (2)

a) Emperyalist Ülkeler Arasındaki Çelişkiler

Emperyalist büyük güçler arasındaki çelişkiler en uyumlu görüldükleri dönemlerde bile varlığını korumuştur. Güncel olarak ise emperyalist ülkeler arasında var olan çelişki ve çatışma ekonomik krizle daha da derinleşmiştir. İktisadi krizlerin en önemli ve engellenemez sonuçlarından birisi de budur. Dost görünenlerin esasta birbirlerinin düşmanları oldukları herkesçe görülmeye başlanır.

1945 sonrası bir dünya savaşı olmadı. Pazarların yeniden paylaşımı bir dünya savaşı ile belirlenmedi. Fakat ikinci emperyalist dünya savaşı (1939-1945) sonrası şekillenen kapitalist dünyanın dengeleri çoktan değişti. Varşova Paktı ile anılan modern revizyonizmin kalelerine dönüşmüş ve görüntüde sosyalist etiketi taşıyan sosyalist devletlerin 1991’de resmen çöküşü 1945 sonrası kurulan kapitalist kampın dengelerinin bozulmasına hız kazandırdığını söyleyebiliriz.

2. emperyalist dünya savaşından sonra kapitalist ekonomi ve gericiliğinin jandarmalığını İngiltere’den devralan ABD emperyalist dünya devletleriyle anti-komünizm cephesinde kendi liderliği altında bir “dünya hükümeti” siyasetini ortaya çıkarma ve sonsuza kadar da sürdürmeyi amaçladı. ABD dünyada hızla yayıldı. Muazzam silahlanma yarışını “süper güç” aşamasına vardırıırken özellikle Sovyetleri ve Çin’i kuşatmayı esas alan dört bir tarafa askeri üsler kurmayı da ihmal etmedi. Amacı açıktı: Tekeli sermayenin emek üzerindeki hakimiyetini

sağlama almak, sermaye birikimini arttırmak ve amacın kusursuz ve engelsiz güvencelenmesi için komünizm mücadelesinin engellenmesi gerekmektedir. Çin Halk Cumhuriyeti'nin ve Sovyetlerin çevrenin engellenmesi için bütün olanak ve araçların işlevleştirilmesinin nedeni de buydu. Sovyetlerde ve Çin'de sosyalizmin yıkılması ve kapitalist dünya ekonomisine eklenmesi ABD'nin en büyük güç ve lider olarak öne çıktığı ve belirleyici rol oynadığı emperyalist kampın ezelden beri yegane amacıydı. Sosyalist devrimler trajik bir biçimde yıkıldılar ve kapitalizmin vahşi dünyasına katıldılar.

Devrimlerle, savaşlarla dünyanın önemli bir yarısında kapitalizm yenilgiye uğratılmasına rağmen kapitalist ekonomi kendisini kısa sürede toparladı. 1950 ile 1960'lı yıllar savaşın yıkımını onaran ve yeniden büyüme sağlayan kapitalist sermaye için "altın yıllar" olarak anılmaktadır. Bu durum yeniden toparlanma anlamına gelmektedir. Eşitsiz kapitalist gelişme yasasını yeniden doğrular nitelikte savaştan harap olmuş Almanya, Japonya gibi kapitalist büyük güç merkezleri kendilerini yeniden topladılar. Dünya jandarması rolü ile ve muazzam askeri güç kapasitesi "tartışmasız mutlak güç" olarak ABD halen lider konumunda görünse de kapitalist dünyanın diğer merkezleri de ABD'nin askeri, teknik üstünlüklerini yakalamış hatta endüstrinin kimi dallarında ise ABD'yi geçmeye başlamışlardı. Ayrıca azami kar sağlayan kapitalist büyüme azımsanmayacak ölçekte aşırı sermaye birikimine yol açmış, finansal genişleme ile beraber spekülasyon sermaye vahşi rekabet ve nüfuz etmenin etkin silahı olarak kullanılmaktan hiç sakınılmamıştır.

Emperyalist güçlerin anti-komünist strateji ile Sovyetleri kuşatmaları ve enternasyonal komünist hareketlerin NATO, GLADIO saldırı konsepti ile yok edilmeleri siyasetinin kapitalizme belli başarı kazandırdığı doğrudur.

SBKP'nin 1956'da 20. Kongre ile Kuruşçov modern revizyonizminin önderliği altına girmesiyle sosyalist kamp büyük güç kaybına uğrayacak, bölünme ve parçalanmaların bütün komünist partilerine yansıtacağı süreçte başlamış oldu. Revizyonist hainler Stalin'e küfür etme eşliğinde Sovyetlerde kapitalizmi inşa ederken emperyalist kampın işini de kolaylaştırmış oldular. Mao'nun önderliğindeki ÇKP'nin komünizm ideolojisi ve amacına yapılan büyük ihanetin karşısında durması çok önemli etkiler yaratsa da süreci tersine çevirmeye yeterli olmadı. Nihayetinde Mao yoldaştan sonra ÇKP'yede kapitalist yolcular hakim oldu. Bütün bu gelişmeler kapitalist kampa kolaylıklar sağladı. Fakat her şeye rağmen sosyalist mücadele gücünün dünya genelinde birikme süreci engellenememiştir. Çünkü kapitalizm taşıdığı uzlaşmaz çelişkilere çözüm

bulabilecek sistem değildir. Üretim dışına taşan finansal spekülasyon sermaye çürüten kapitalizmin göstergesidir.

Eski sosyalist iki güç olan Rusya ve Çin savaş mağlubu Almanya ve Asya'nın celladı Japonya, keza İngiltere, Fransa ve ABD dünyayı yeniden paylaşmak için üçüncü dünya savaşı sürecine girmiş bulunmaktadır.

ABD emperyalizmi artık dünyanın biricik belirleyen gücü değildir. Aksine ABD'nin komünizm cephesine karşı kapitalist güçlerin teşviki ve desteğiyle büyüttüğü askeri sanayi, savaş aygıtı ABD'nin prangası durumuna gelmiştir. ABD emperyalizmi mevcutta dünyanın en borçlu devleti durumundadır. Çünkü artık kapitalizmin düşmanı sosyalist devletlerden oluşan bir komünizm kampı yoktur, bu birincisi. İkincisi ise emperyalist büyük güçler ABD askeri aygıtı karşısında kendilerini savunabilecek benzer askeri silahlara, dijital teknolojik donanıma, kimyasal ve konvansiyonel savunma kapasitesine sahiptirler. Üstelikte ABD gibi 1945'ten sonra anti-komünizm cephesinde karargah komutanlığı rolünde dünyanın neredeyse her bir parçasına kurdukları ve bugün beslemeleri gereken 750 tane askeri üsleri de yoktur. Askeri üstlerin varlığı bir yönüyle avantajlı gözükabilir ama değişen şartlarda bu dezavantaja dönüşebilir.

ABD emperyalizmi 1950 sonrası kapitalist ekonominin canlanması ve büyümesine büyük etki eden askeri sanayi ve askerileşmiş devlet aygıtının dünya ölçeğinde genişlemesinin bir süre sonra ABD'yi zayıflatan zorunlu bir gidere dönüştüğü ve avantajlarını yediği artık gizlenemez ve pek çokları tarafından da görülen bir olgudur. Çünkü ABD elinde topladığı muazzam askeri güce rağmen belirleyici dünya pazarlarında tek egemen devlet olmayı başaramadı. Geline aşamada şimdiye kadar her dediğini yaptıran, Türk devletine bile söz dinletemeyen koşullar ortaya çıkmıştır. Çünkü kapitalizmin eşitsiz gelişme niteliği sıçramalı ilerlemelere neden olmakta, güçsüz görülenler üretim kapasitesi bakımından en güçlülere göre geri olanlar belli bir sürede güçlenip kendisinden ileride olanı yakalamakta ve onu geçebilmektedirler. Bu nedenle ABD tarihin bir kesitinde büyüttüğü devasa askeri aygıt kapitalist genişlemenin belli bir seviyede ileriye doğru hareketi içinde değişen ekonomik, siyasi dünya dengelerinde dezavantaja dönüşebilmektedir.

(1914-1918) Birinci emperyalist dünya savaşına girilirken İngiltere dünyanın en büyük sömürgeci gücüydü. Kapitalist dünya pazarında ve ticaretinde yükselen bir güç olarak Almanya'yı sınırlamak için başlayan savaşta İngiltere galibiyetini korusa da kapitalist dünya ekonomisindeki lider rolünü kaybetmişti. İngiliz emperyalizmi bu olguyu tam anlayabilmesi için ikinci dünya savaşına da girmeleri, gelişen durumu görmeleri gerekmişti.

20. yüzyılın sonunda sönmeye başlayan ABD'nin kapitalist dünyaya liderlik rolünün bittiğini ABD'nin görmesi için yeni bir savaşı beklemeleri gerektiğini söylememize gerek yoktur. Büyük güç birikiminin var olduğu emperyalist bir dünyada hangi büyük gücün yada güçlerin diğerlerini ezeceği önceden belirlenemez.

Dünya şartlarında, dengelerinde büyük değişimler oldu. Eskiden Varşova Paketi üyesi olan kimi sosyalist yada demokratik halk cumhuriyetleri NATO üyesi oldular ve NATO-ABD'nin Rusya'yı çevreleme konseptinin birer işbirlikçisi ülkesine dönüştüler. Sosyalist devletler ile emperyalist devletlerin rekabeti yok diye sınıf hareketi sonlanmış değildir. Devrimci işçi sınıfının mücadelesi her bir ülkede kendi koşulları içinde devam etmektedir ve mutlaka Sovyetlerin 20. yüzyılda başardığı gibi devrimci proletarya ikinci büyük dev adımı atacaktır ve kapitalizme ölümcül darbeyi vuracaktır. Kapitalizm yıkılan sosyalist ülkelerde genişlemesine rağmen bütün bu olgularla birlikte düşünüldüğünde bugün emperyalist büyük güçlerden hiç biri süregelen pazar paylaşımlarından ve hakimiyetinden memnun değildir. Emperyalistler genel olarak dünya ekonomik pazarında yarı-sömürge ülkelerdeki egemenlik meselesinde paylaşımdan memnun olmadıklarını açıktan açığa göstermektedirler. Memnuniyetsizlikleri ise görüldüğü gibi kanlı biçimlere bürünmeye başlanmıştır. Özetlediğimiz gibi dengeler çoktan değişti.

İkinci dünya emperyalist savaşında yenilen Almanya ve Japonya'nın galip devletlerin yaptırımlarına boyun eğme dönemi çoktan geride kaldığına göre dünya pazarlarının aktif güçleri pozisyonundadırlar. Keza emperyalist birer güç olarak RUSYA ve ÇİN pazarlardaki yerlerini çoktan aldılar. Bu güçlerin ABD'nin isteklerini yerine getirmesini bırakalım karşıt etkinliklerini çok çeşitli unsurlarla arttırmış durumdadırlar. Elbette ABD güçlüdür ama Rusya, Çin, Almanya, İtalya, İngiltere, Fransa, Japonya'da güçsüz değildir. Kapitalist eşitsiz gelişme yasasının aynı zamanda emperyalist savaşın kaçınılmazlığını açıkladığı unutulmamalı. Emperyalist devletlerin açıktan bir diğerini tehdit etmesini yaratan nesnel koşulları, kapitalist niteliği kavramak bakımından bu oldukça önemlidir.

Ham madde kaynaklarını, özellikle de sanayinin çarklarını çeviren enerji olan petrol-doğal gaz rezervlerini kontrol etmek meta sürüm alanlarını yeniden düzenlemek; yeniden paylaşım dürtüsü kapitalist tekeller arasında tüm şiddetiyle açığa çıkmıştır. Bunu anlamak için dünyanın içinde bulunduğu duruma biraz bakmak yeterlidir. Bütün katiller silahlarıyla pazarlara inmişlerdir.

ABD ile Rusya arasında, ABD ile Çin arasındaki çelişki şu anda en belirgin olandır. Fakat bu diğer emperyalistlerin birbirleriyle dostluğunu da göstermez.

Almanya ile, İngiltere, Fransa ile Almanya çelişki içindedir. Japonya ile Çin, Fransa ile İngiltere, Almanya arasında, Rusya ile Almanya, Fransa, İngiltere arasındaki çelişkiler devam etmektedir. İngiltere'nin BRXİT ile AB'den ayrılması aynı zamanda tek tek büyük güçlerin rekabette öne çıkma dönemine geçildiğini gösteren bir gelişmedir. Enerji ve diğer kaynaklara erişim, sermaye ve meta ihracı alanındaki rekabet ve çelişki 1945 sonrası en şiddetli evreye ulaşmıştır. Gün geçtikçe de bu alandaki rekabet keskinleşecek, çelişkiler derinleşmeye devam edecektir.

Yeni hesaplamalar yapılmakta, güçler yeniden düzenlenmektedir. Ambargolar enerji kaynakları; gümrük uygulamalarında kısıtlamalar bir silah olarak kullanılmaktadır. Banka hesaplarına el koyma, kredileri kesme, spekülatif sermaye ile ekonomileri sarsma, çökertme dalgalanmalarını yaratma gibi ögeler son derece etkin biçimde öne çıkmış durumdadır. Yeni askeri ittifaklar blokları şekillenmektedir. Silahlanma yarışında tam hızla ilerleyen bu ülkeler insanlığın geleceğini karartacak boyutta yıkıcı emperyalist savaşa hazırlanmaktadır.

Büyük emperyalist savaşa hazırlık sürerken bu ülkeler daha küçük ülkelerde ve stratejik önemdeki bölgelerde nüfuz alanlarını kendi lehlerine dönüştürme savaşına – dolaylı yollardan – tutuşmuşlardır. Suriye, Yemen, Kırım, Ukrayna, Libya, Irak'taki savaşların niteliğine bakmak bunu anlamak için yeterlidir. Emperyalist sömürgeciler kısmi alanda askeri güçlerini sahada bulundursa da bu savaşlarda doğrudan ordularını kullanmadan birbirleriyle doğrudan savaşmadan sürdürdükleri bir savaş söz konusudur.

Ortadoğu'da, Afrika'da, özellikle Suriye, Irak'ta adına "iç savaş" denilen ama özünde ABD ile Rusya ekseninde dışa vuran, lakin bu ön görüntünün çok ötesinde içinde Almanya, İngiltere, Fransa, Hollanda, Çin gibi emperyalistlerin de içinde olduğu adı konulmamış bir emperyalist rekabet ve çatışmanın Suriye halkının "iç savaş"ına dönüştürülmüştür. "İslamcı terörizme karşı savaş" yada "İŞİD terörüne karşı mücadele" adı altında emperyalist büyük güçlerin sürdürdükleri savaş gizlenemez. Keza Yemen ve Libya'da devam eden savaşta da tek tek emperyalist ülkeler arasındaki rekabetin şiddeti anlaşılmaktadır. Bölgesel boyutta yoğunlaşan savaşlar emperyalist blokları yeni dönemde netleşme zeminini güçlendirmekte ve hızlandırmaktadır.

Silahlanma Yarışı Sürmektedir.

Ekonomik durgunluk sanayinin belli başlı alanlarında sürerken büyümekte olan en belirgin sektör savaş endüstridir. Çünkü sadece en büyük güçler olan ülkeler ABD, Japonya, Almanya, İngiltere, Fransa, İtalya, Rusya ile sınırlı değil aynı zamanda bağımlı yarı-sömürge ülkelerde silahlanmaktadır. ABD'nin yıllık savunma bütçesine ayırdığı pay 600 milyar dolar civarındadır. Bütün büyük güçlerin her yıl silahlanma ve savunmaya ayırdıkları bütçe payı büyükmektedir. Suudi Arabistan ABD'den satın aldığı son teknoloji donanımlı silahlarla Yemen halkını bombalamaktadır. Türkiye ise Kürt halkını bombalıyor. Genel olarak ulusal toplam gelir oranıyla harcamalar karşılaştırıldığında eğitim, bilim, kültür, sanat, toplumsal sağlık, iş güvenliğine dair payda azalma olan Türkiye, İran, Pakistan, Hindistan, Mısır, Suudi Arabistan gibi ülkelerde silahlanmaya ayırdıkları gider ölçeğinde sürekli artış olmaktadır. Peki ne adına?! Elbette savaşa hazırlanma, yeniden paylaşım uğruna savaşa hazırlanan emperyalist dünyada yerini alma adına.

Verili koşullar altında burjuva küreselleşmeci şarlatanların ve onlara yedeklenen modern revizyonist akımların allayıp pullayarak kapitalizmin barışçıl gelişimini savunmalarının ne derece saçma olduğu anlaşılmalıdır. "Ulus devletlerin ölümü, ulusların barışçıl entegrasyonu, refahın yaygınlaşması" vs. vb. dinmeyen laf salatasının gerçekler karşısında buharlaştığı açıktır. Kapitalist dünya sisteminde ulusların barış içinde yaşamaları mümkün değildir.

Birleşmiş milletler, AB temsilcileri, ABD, Rusya, İngiltere ve diğer haydut devletlerin temsilcileri nükleer dahil silahlanmanın sınırlandırılmasına yönelik tek kelime etmez oldular. Daha önce silahlanmaya karşılıklı getirilen "kısıtlamalar" çöpe gitti. Barış havarisi kesilen emperyalist AB günümüzde ortak ordunun kurulması ihtiyacından söz etse de, İngiltere'nin ayrılması ile birliği koruma sorunlarının öne çıktığı bilinmektedir. Koşullar oluştuğunda burjuvazinin barış, silahsızlanma üzerine yuvarladığı bütün sözlerin yalan olduğu anlaşılır.

ABD emperyalizmi NATO konseptiyle Rusya'yı çevreleme planına bağlı olarak 2017 başında Polonya ve Baltık cumhuriyetlerine binlerce asker ve askeri donanım yerleştirdi. Rusya bu kuşatma politikasına savunma hakkını kullanacağını açıklamaktadır. Rusya ile uzlaşacağı varsayılan ABD başkanı D. Trump Rusya başkanı Putin'e "katil" demekten geri durmaması çok yönlü politik stratejinin uygulamada olduğunu gösterir.

Suriye ve Ukrayna'da sürdürdükleri savaşın sonlandırılmasına yönelik ABD Rusya görüşmeleri Ukrayna'daki "iç savaş" sorununda ise yine Rusya, Almanya, İngiltere, Fransa, ABD emperyalist devletlerarasında çeşitli dönemlerde masalar

kurulmakta olsa da bir uzlaşmaya varılamıyor. Emperyalistlerin yaygın olarak etkin şekilde kullanmaya başladıkları taktiklerden birisi paylaşım sahasına dönüşen ülkelerde kendilerine bağlı çeşitli örgütleri oluşturmak, donatmak ve “iç savaş” yöntemiyle amacına ulaşmak şeklindedir. Ortadoğu, Afrika’da İslamcı cihatçı faşist örgütlerin kullanılması buna örnektir.

Emperyalist güçlerin yıkıcı bir savaşı göze alamayacakları yönlü temelsiz düşüncelerin aksine tekelci kapitalizmin hazırladığı savaşın gelip çatacağı günlerin uzak olmadığı anlaşılmaktadır. Çünkü mevcut genel ekonomik bunalımdan, büyük güçlerin kendi aralarındaki çelişkilerin şiddetlenmesine neden olan pazarların yeniden paylaşılması dürtüsü ve ihtiyacına savaştan başka araç cevap veremez. Kapitalizmin tarihi bu olguyu fazlası ile kanıtlamıştır.

Tarih tekerrür etmez, ama deneyimler yol göstericidir. Savaşa neden olan mülkiyet ilişkilerinde köklü bir değişiklik olmamışsa aynı maddi üretim koşullarına bağlı olarak var olan temel çelişmeler belli bir olgunlaşma derecesine varınca benzer sonuçlara neden olmaktadır. Aktörleri değişebilir ama kapitalist öze mülkiyetin sonuçları aynıdır.

ABD Çin’i stratejik düşman olarak tanımlamaktadır. Asya pasifikte Çin’i sıkıştırma stratejisi devam etmektedir. Japonya’nın Çin üzerindeki emelleri 1930 ile 40’lı yıllarda donmuş değil, sömürgeci ruhu yeniden şaha kalkmış durumdadır. 1930’lu yılların köylü Çin’i devrimle ayağa kalktı ama devrime de ihanet ederek kapitalist dünyanın büyüyen sanayi malları ihracatçısına dönüşünce kapitalist dünya için bir dehşet unsuruna dönüşmüş oldu. Çin artık ucuz emek gücü ile dünya pazarlarına teknoloji sanayi ürünleri ihraç eden ve her geçen gün pazar payını büyüten rakiplerini rekabet edemez duruma getiren emperyalist bir güçtür. Bu nedenle de ABD ve Japonya’nın açık düşmanlığını üstüne çeken Çin ile şiddetlenen çelişkilerin Ortadoğu’da süren savaşlardan daha büyük tehlikeler taşıdığı gözden kaçırılmamalı. Emperyalist tekeller Çin pazarına açılıp, fabrikalarını kaydırsalar da çelişkilerin çözümüne çare olamamaktadır.

Çin sadece Asya’da değil dünya pazarındaki etki gücünü arttırmaktadır. Rusya ve Çin’in enerji alanındaki anlaşmaları Asya doğal gazı petrol rezervleri ve akışını kontrol etme anlamına gelmektedir. Çin ile Rusya ABD ve NATO’nun etkin büyük güçlerine karşı kendilerini konumlandırırken bir blok haline gelmiş oldular. Çin sadece Rusya ile ortak askeri tatbikat yapmıyor, Pakistan’la da ortak askeri tatbikat yapmaktadır.

ABD, Japonya karşısında Rusya ile Çin stratejik olarak Asya'da etkinliğini arttırmıştır. Çin, Rusya, Kazakistan, Tacikistan, Özbekistan'ın katılımıyla 2001'de kurulan Şanghay İşbirliği Örgütü (ŞİÖ) ne Hindistan, Pakistan, İran fiilen dahil olmuş durumdadır. Ekonomik, askeri, ticari çok yönlü bir birlik olan (ŞİÖ) nün ABD yayılmacılığı karşısında Asya'da etkinliğini arttıran bir blok olduğu tartışılmaz.

ABD'nin saldırganlığını zayıflayan ekonomik gücünde aramak gerekmektedir. ABD 1929'da bile dünya sanayi üretiminin %44.5'ini üretiyordu. 1950'lerde bu %50'yi geçmişti. Fakat dünya dengeleri değişti. 1945 sonrası süreçte belli başlı emperyalist ülkeler ABD'nin mutlak belirleyiciliği altından 1980'li yıllardan itibaren çıktılar. 1980'li yıllarda ABD ile Japonya ekonomisi arasındaki fark kapanmıştı. Günümüzde ise ABD'nin dünya ekonomisindeki payı %25'in altına inme seviyesine gerilemiştir. Geri kalan %25 pay ise Japonya bir o kadar payda Avrupa'nındır. Üstelikte dünya ekonomisinde Çin'in payı her geçen gün artmaya devam etmektedir.

Bir ve ikinci emperyalist savaşlarda sahada olan haydut devletler 21. yüzyılın başında yeniden dünya pazarlarında şiddetli rekabete girmiş durumdadırlar. ABD gerçekten de ekonomik alanda büyük bir gücü fakat bu ayrıcalıklı konumunu kaybedeli çok oldu. ABD'nin yeni başkanı D. Trump'ın "Amerika'yı yeniden büyük yapacağız" sloganı altında emekli katil generaller ve tekellerin eski tepe yöneticilerinden oluşturduğu savaş kabinesi ile yeni bir sanayi devrimi yapmayacaksa savaşarak ABD'yi "büyütmek" dışında seçeneklerinin olmadığını anlamak zor olmasa gerek. Tarih ayrıcalıklı avantajlarını kaybetmeye başlayan emperyalist devletlerin geri çekilmek yerine saldırganlaşarak ordularını ileri sürdüğünü fazlasıyla bize göstermektedir. Mevcut gelişmeler emperyalist büyük güçlerin kendi aralarındaki çelişkilerin bir dünya savaşına yol açacak yoğunlukta şiddetlendiğini göstermektedir. D. Trump'lı ABD yeni politikasının daha saldırgan olacağını dışa vurdu. Yankısı Avrupa'da hemen hissedildi. Fransa, Avusturya, Almanya, İtalya, Hollanda, İngiltere, Danimarka, İsveç gibi ülkelerde ırkçı, milliyetçi partiler D. Trump'ın gelişini sevinçle karşıladılar. Milliyetçi faşist partilerin oy oranındaki artış aynı zamanda yükselen faşizmin bir ifadesidir. AB tepe siyasetçileri "ABD'nin Avrupa'nın iç işlerine karışmaması" uyarısında bulunsalar da burjuva dünya siyaseti yeni bir döneme girmiştir. Emperyalizmin yol açtığı kitlesel göçlerin dünya medyasına yansıyan trajik görüntüleri yürek parçalayadursun ABD'de göçmen Müslüman karşıtı, ekonomide korumacı, siyasette saldırgan, milliyetçi ve ırkçı politikayı benimseyen -şimdi eski -başkan

D. Trump'ın iş başına gelmesiyle çoktan bozulan ayarların burjuva siyaset arenasındaki karşılığı görülmeye başlandı. Canavarın üstündeki maske düştü.

Özetleyecek olursak:

- Emperyalist haydut güçler ve bloklar arasındaki çelişkiler şiddetlenmiştir. “İdeolojiler öldü, sınıf savaşımı sonlandı” tezleriyle birlikte dünya kapitalist emperyalist sistemini “küreselleşmeci barışçıl entegrasyon, ulusların refah içinde kaynaşması ve ulus devletlerin, ulusal sınırların sonu” şeklinde yığınla burjuva teorik ilizyon çöktü. Aksine gelişmelerle belli gelişmiş ülkeleri merkez alan dünya tekelci mali-finansal sermaye gruplarının pazar hakimiyeti uğruna rekabeti ve mücadelesi şiddetlenmiştir. Emperyalist ülkeler ile yarı-sömürge ülkeler arasındaki eşitsizlik uçurumu azalmamış aksine devasa büyümüştür. Sermaye büyük güç merkezlerindeki tekellerde toplanmış, dünyanın geri kalan çoğunluğunu oluşturan ülkeler yoksullaşmıştır.
- Sadece emperyalist devletlerde değil, Asya, Afrika, Ortadoğu, Doğu Avrupa, L. Amerika'da bağımlı, yarı-sömürgelerde de silahlanma çılgınca artmaya devam etmektedir. Ulusal bütçelerin silaha ve güvenlik harcamalarına ayrılan pay sürekli artmaktadır. Yeni bir emperyalist savaşın zemini döşenmekte, savaş hazırlıkları herkesin gözlemleyebileceği açıklıkta yapılmaktadır. Bütün insanlığın tehdit altında olduğu ayan beyan ortaya çıkmıştır.
- Kamplaşma ve tek tek ülkelerin çılgın rekabeti ve çelişkisi şiddetlenerek devam ettiği için kimin değişkenlik gösterecek koşullarda nerede bulunacağına dair şimdiden bir kesinlik içeren tanımlanmalar yapılamaz. Çeşitli ülkeler farklı bloklaşmalarda yan-yana gelebilirler. Bloklaşma süreci henüz tamamlanmış değildir. ABD ile Rusya arasındaki derin çelişki ve tehditler; Almanya, Fransa, İngiltere'yi bu meselede yanına almış ABD ile Rusya arasındaki çatışma olarak gözüксе de İkinci Emperyalist Dünya Savaşından sonra ayağa kalkan Almanya ile ABD, ABD ile Japonya, İngiltere ile ABD, İngiltere, Almanya, Fransa'nın birbirleri ile olan çelişkileri; Japonya ile Çin, ABD ile Çin arasındaki çelişkiler, Çin-Rusya bloku ile AB'nin haydut güçleri Almanya, İngiltere, Fransa arasındaki rekabet ve artan çelişmelerin varlığı gizlenemez.

Yine ikinci dünya savaşında yenilen, boynu bükülen Asya'nın devi Japonya kenara atılamayacak bir güç olarak dünya pazarlarında genişleme yarışında

varlığını korumaktadır. Japonya ve diğer emperyalist devletlere karşı bağımsızlık savaşı veren komünist parti önderliğiyle ayağa kalkan dünün yarı-feodal köylü Çin'i sosyalist yolu terk ederek bugün emperyalist bir dünya gücü olarak yerini almıştır. Japonya'nın yeniden Çin'e saldırması yönünde ABD'nin teşvik edici potansiyele sahip olduğu akılda tutulmalı. Asya'da Japonya ile Çin rekabeti kızışmıştır.

- Bugün 1939-45 yıllarındaki gibi emperyalist faşist güçlerin saldırabileceği bir sosyalist devletleri yoktur. Savaş 1. paylaşım savaşında olduğu gibi emperyalist güçler arasında yaşanacaktır. Çürüyen kapitalizmin sarsılan stabilizasyon, bir türlü aşamadıkları ekonomik kriz ile bağı içinde savaşın kaçınılmazlığına doğru gelişmeler hız kazanmıştır. Dünyada gelişen devrimci durum gerçekliğine uygun devrimci proletaryanın önder güçleri her bakımdan hazır olmak sorumluluğunu taşımak durumundadırlar.

- Dünya pazarlarına iki yüz civarında emperyalist tekel hükmetmektedir. Krizin patlaması ile orta düzeyde kapitalistlerden önce yüz veya yüz elli yıllık geçmişi olan tekelleşmiş şirketlerin bir kısmının iflas etmesi, yeni tekelci birliklerin oluşması karakteristik dikkat çekici bir gelişmedir. Orta ve küçük işletmeler de çökmekte ve büyükler tarafından tutulmaktadır. ABD, Almanya, Fransa, İtalya, Japonya, Rusya, İngiltere, Hollanda başta olmak üzere ve bunlara bağımlı ekonomik birimlerde; Yunanistan, Türkiye, Portekiz, İspanya, G. Afrika, Brezilya, Venezuela, Meksika, Asya kaplanları denilen ülkelerde dahil, genişleyen yelpazede üretim kapasiteleri daralmaya devam etmektedir. İşsizlik ise küçümsenmeyecek oranda artmış; artmaktadır. Bağımlı ülkelerin iflas süreci – Yunanistan gibi – başlamıştır. Borçların taksitlendirilmesi mali-finansal tekellerin direktiflerinin borçlu ülkelerin ekonomik programı olacak şekilde dayatmaların artış göstereceği bir döneme girilmiştir. Ulusal onur ve gururun sermayenin ayakları altına alınması halk kitlelerinin emperyalizme olan öfkelerini büyütecektir.

Burjuvazinin çok çeşitli kurumlarının ekonomik durum raporları dünya ekonomisinde büyüme değil, gerilemenin süreceğini açıklamaktadırlar. AB'nin 1,9 oranında yada ABD'nin 2,5 oranında büyüme beklentileri olsa da bu seviyede büyüme oranları krize çare olmayacağı gibi gerileme anlamına gelmektedir. Hindistan ve Çin'in büyümeye devam etmesi krizde aynı oranda etkilenmeyen ülkelerin olduğunu fakat ekonomik durgunluğun genişlemesini engelleyen bir faktör olmadığını açıklamıştık. Birleşmiş Milletler Ekonomik Durum Raporunda bile "genişlemekte olan ülkeler" denilen yarı-sömürge

ekonomilerinde bozulmanın belirgin olduğu ve devam edeceği kabul edilmektedir.

- Kapitalist ekonomide kriz rastlansal değildir. İki yzden fazladır kapitalizm birbirini takip eden periyodik ve daha sonraları ise daha kısa aralılarla ve dzensiz krizler yaşamaktadır. Ne ABD Merkez Bankası (FED) ne Avrupa Merkez Bankası ve bu bankaların başına başarıları övülmekle bitmeyen yeni başkanlar atamakla çözüm bulunabiliyor. Çünkü aşırı üretim kapitalizmin üstesinden gelemeyeceği çelişkisidir ve genel bunalımlar üretim anarşisinden bağımsız düşünülemez. Üretim tarihte hiç olmadık kadar dünya ölçeğinde birbirine bağımlı ve toplumsal karakterde iken ürünlerin paylaşımı ise hiç olmadık ölçüde kapitalist özel mülkiyet olarak bir avuç hırsızın kasasında toplanmıştır. Üretim araçları mülkiyetine, servete ve sermayeye sahip ahlaksız kapitalistler bir tarafa, emek gücünü satmaktan başka şeyi olmayan yoksul emekçiler diğer tarafa yığılmıştır. Günümüzdeki sınıfsal eşitsizlik birinci dünya savaşı öncesi dönemde bahsi çoktan edilen eşitsizlikleri aşmıştır.

- Çok doğru olarak ifade edildiği gibi üretim yoğunlaşmakta, sermaye merkezileşmeye devam etmektedir. Fakat bu olgunun sonuçları ise dünyanın onda dokuzunu oluşturan milyonlarca emekçinin yaşam standartlarının sürekli aşağı çekilmesi şeklinde olmuştur. Bir yandan azami karlar elde etme yarışında yoğunlaşmış üretim geniş ölçekli meta sürümü ile pazarların emtialarla doldurulması sürerken diğer taraftan halkın yaşam seviyesi, diğer ifade ile alım gücü düşen emekçilerin artan oranı, sanayide aşırı üretim krizi olarak geri dönmektedir.

Kapitalist nispi kar oranını arttırmak uğruna geliştirilen tekniğe yönelmekte, üretim yoğunluğunu büyötmekte, değişmeyen sermaye oranını sürekli artırmaktadırlar. Bütün kapitalistler kar sızdırmak için birbirleriyle yarışırken daha az işçi ile daha çok ve daha hızlı üretmek, işçiyi daha düşük ücretle daha çok çalıştırmak ilkesine uygun ilerledikleri için genel olarak işsizliğin oranını büyötmektedirler. İşçi sınıfının toplumsal üretimdeki patını küçölmektedirler. Toplumsal alım gücü aşağıya doğru inmektedir. Bu süreç öyle bir dolgunluğa varır ki pazara yığılan mallar ucuzlasalar bile satın alınamamaya başlanır ve aşırı üretim krizi patlayarak yeni yıkımları beraberinde getirir. Yaşanılmakta olan süreç bu realiteye denk düşmektedir.

- Kapitalist sermaye halkın yaşamını kolaylaştırmak için değil, hırsız kodamanları beslemek için kullanılmaktadır. Her ülkede yüzbinlerce, birçoğunda milyonlarca sokakta yaşayan evsizler vardır ama satın alınamayacak kadar çok fazla konut yapılmaktadır. Satın alınamayacak kadar çok otomobil,

elbise, gıda, makine, bilgisayar, telefon vd. metalar üretilmektedir. Asya, Afrika ve diğer kıtalarda milyonlar gıdasızlıktan, barınamamaktan, açlıktan ölmektedirler. Yeterli oranda modern sanayi üretim araçlarına sahip olmayan ülkeler sanayi gelişmediği için ilkel ve geri şartlara mahkum olmaya devam etmektedirler. Bu sömürücü sistem kapitalizmin ilk gelişme döneminde bir ülkenin içinde ortaya çıkardığı bütün kötülükleri dünyaya yaymış genelleştirmiştir. Tek çözüm vardır: üretim araçlarını toplumsallaştırarak kapitalizmi yok etmek.

Günümüzde emperyalist kapitalizmin en belirgin çürüyen ve önemsenmesi gereken gelişmesi spekülative sermaye hacminin maddi üretimden kopma boyutundaki uzaklaşmasıdır.

Spekülative sermayenin (hisse senedi, tahvil, bono, poliçe, kambiyo farkı vd.) sanayi sermayesinden çok daha fazla kazanç sağlaması spekülative sermaye alanına sermayenin aşırı birikimini de hızlandırmıştır.

Spekülative sermayenin kumarhanesi olan borsa da hisse senetlerinin ultra getirisi bankaların rant kazancını sürekli katlayarak büyütmektedir. Fakat saadet zinciri kopacaktır. 1929 ekonomik buhranı patlamadan önce New York borsasında hisse senetlerinin standart getirisi yüzde 225'ti. General Elektrik'in hisse senetlerinin getirisi ise yüzde 396'ya ulaşmıştı. Bunalımlar öncesi spekülative sermaye aşırı büyür. Hisselerin aşırı değerlenmesi ekonominin çöküşe giden yolunu döşemektedir. Mevcut durumda birkez daha hisse senetlerinin yüksek getirisi söz konusudur. 1980'lerde 200 milyar doları aşmayan dünya – spekülative – finansal piyasa işlemleri 2000'e varmadan 1,5 ile 2 trilyon dolar arasında işlem hacmine varmıştır. 2016'da ise finansal borsa kumar işlemleri hacmi 4 trilyon doları aşmış olması gerekir. Sanayi ve ticaret sermaye ihracını giderme ile ilgisi olmayan, üretim sermayesine ve dolaysız olarak kendi özüne yabancılaşan sermaye anlamını spekülative sermayede kazanır. Hisse senetleri, tahvil vb. kağıtların getirisi yüzde üç yüz, yada beş yüz gibi seviyelerde değerlenince sermaye sanki hep böyle gidecekmiş gibi spekülative alana hücum etmektedir. Burjuvazi türev sermayeye bire elli işlem yaptırmaktadır. Ne demektir bu, 50 milyonluk hisse senedine 1/10 işlem yaptıırırsanız 500 milyon işlem hacmi ortaya çıkar. Dolaysıyla aşırı değerlenen türev sermaye işlemlerinin gerçek üretim ve ticaret alanından akıl dışı seviyede uzaklaşmasıyla çürümesini de dışa vurur. Para satarak ultra kazanç sağlayan bir katman oluşur.

Spekülatif sermaye dünya genelinde borsalar cennetinde azami rant açılığıyla ülkelere bir dakikadan az bir süre içinde giriş-çıkış yapmakta, büyük işlem hacmi hızıyla finansal dalgalanmalar yaratabilmekte ve büyük kazançlar elde etmektedir. Bilgisayar teknolojisinin gelişmesi dünya piyasalarında sermayenin özellikle de spekülatif sermayenin dolaşım hızını sanayileri içinde vuruşlarla gerçekleştirebilen klavye tuşlarına dokunma hızına indirgedi. Emperyalist kapitalizmde sermayenin spekülatif dolaşımındaki hızlanmanın son sınırına varması daha önce olmayan yeni bir gelişmedir.

Emperyalist Devletler İle Yarı-Sömürge Uluslar Ve Halklar Arasındaki Çelişkilerin Keskinleşmesi

Emperyalist devletler ile yarı-sömürge uluslar ve halklar arasındaki çelişme dünyada var olan başlıca çelişmeler arasında yerini korumaktadır. Emperyalizmin varlığı devam ettikçe de söz konusu çelişki hafiflemek yerine şiddetlenmeye devam edecektir.

ABD öncülüğünde bir dizi emperyalist büyük güçlerle Irak 2003'te işgal edildiğinde "klasik sömürgeciliğe gerimi dönüldü" sorusu sorulmuştu. Tamda burjuva teorisyenler propagandanın zirvesine ulaşmışken ve hızlı dolaşan sermaye ve kapitalist büyüme ve genişlemenin devasa boyutları yarattığı "olumlu sonuçlar" göklere çıkarılırken; üstelik "ulusların barışçıl bütünleşmesi, refahın genişlemesi ve ülkelerin hep birlikte zenginleşeceği" söylenen bu zamanda olacak iş miydi!?. Ama oldu. Emperyalist burjuvazinin yeni konumlanmasını dışa vuran Irak işgali Yugoslavya ve Afganistan'dan sonra daha üst bir aşama olarak kapitalist dünyada çelişkilerinde daha keskinleştiğinin bir adımı olduğu anlaşıldı.

Özellikle 1950'li yıllardan itibaren emperyalist burjuvazi yarı-sömürge ülkeleri askeri darbelerle yönetti. Askeri yada yarı askeri faşist diktatörlükleri yapılandırdı. Koşullar değiştiğinde sadık uşakları olan diktatörleri harcamaktan da hiç çekinmedi. Ortadoğu, Afrika'da son 30, 40 yıldır feodal emirlikler, krallıklarla, darbeci generallerle örülü siyasi yapıda kullanma süreleri toplumsal değişimlerle dolan diktatörleri bir kenara bıraktı. Emperyalist büyük güçlerin ihtiyaç duydukları yeni düzenlemelere ayak direyen, karşı koymaya yeltenenler eskide olduğu gibi tolere etme, zamana yayarak sorunun üstesinden gelme vb. politika yerine işgal etme, yada bombalama araçlarının devreye sokulduğu sürece girildi. Bir yandan da dinci, gerici unsurların silahlandırılması ve ülkelerin

içinde yıkıma neden olacak bir “iç savaşı” süreklileştirme stratejisi işlevleştirildi. Bu durum normal koşulların çok ötesinde yarı-sömürge ülkelerin üzerinde olağanüstü bir baskı anlamına gelmektedir.

Görüntüde bağımsız ama gerçekte ise göbekten bağımlı olan ülkeler üzerinde klasik sömürgecilik dönemini aratmayan, hatta birçok yönden yıkıcı sonuçları itibarıyla aşan daha onur kırıcı ve kanlı biçimlere bürünmüş bir dönemden geçilmektedir. Ülkelerin yeniden pazar ihtiyaçlarına uygun kalıba dökülmesi ve uygun hale sokulması siyaseti özünde emperyalist tekellerin tek tek ülkelerdeki savaşından başka bir şey değildir.

Dünya pazarları üzerindeki denetim, özellikle yarı-sömürgeler boş bırakılmaz. Çünkü emperyalizmin meta ve sermaye sürüm alanlarıdır. Gaz ve petrol gibi enerji kaynakları, hammadde rezervleri, maliyeti düşük üretim alanları, vergi imtiyazı elde ettikleri, doğayı istedikleri gibi talan ettikleri alanlar, dahası çok ucuz iş gücünün sermayenin emrinde garanti edildiği pazarlardır. Pazarların yeniden paylaşılması dürtüsü, yada kaybedilme tehlikesini engelleme amacı sadece emperyalist devletleri karşı karşıya getirmekle kalmaz, bugün tanık olduğumuz gibi bağımlı ülkelerin hükümetleri, devletleriyle de karşı karşıya getirir. Bağımlı ülkelerin çoğunluğu köylü toplumu olmaktan çıkarak önemli değişimler geçirmişlerdir. Burjuvazinin bu bağımlı ülkelerde halk kitlelerinin emperyalist sömürgeci ayrıcalıklara duydukları öfkeyi ve eşitlik düşüncelerini, gücünü arkasına alarak, yıkıcı emperyalist isteklere kimi ekonomik veyahut da siyasi kararlarda direnç oluşturması olgusu geçmiş döneme göre çok daha olanaklı ve güçlü hale gelmiştir. Bağımlı ülkelerde ortaya çıkan bu direnç emperyalistler için bir işgal gerekçesidir. Bağımlı zayıf ülkelerdeki burjuvazi işçi sınıfının çıkarlarını koruduğu için değil, vahşi tekelci sermayenin yeni ihtiyaçları bu ülkelerdeki güçsüz burjuvazinin az buçuk olan etkinliğini kıracağını veyahut da pazardaki var olan payına da el koyacağını gösterdiğinden direnç oluşturmaktadır. Kapitalizmin belli oranda gelişmesi güçsüz ülkelerdeki burjuvazi ile emperyalist burjuvazi arasındaki çelişmeyi şiddetlendirmiştir.

Emperyalist sömürgeciler işgal ve bombalamaları kendilerine göre yalanlarla formüle edip dünya halklarını kandırmaktadırlar. Kimi zaman “teröre destek veren ülke” kimi zaman “nükleer silah bulundurma yada imal etme” vb. vs. bahaneler üreterek ezilen güçsüz uluslar işgal edilmekte, bombalanmakta, ambargolar uygulanmaktadır. Hatta “terörist ülkeler” adı altında liste oluşturulmuş, her an işgal ve saldırı için siyasal zemin olgunlaştırılmıştır. Haydut ABD başta olmak üzere her türden silah, nükleer silahlar üretmekte özgür

emperyalist ülkeler bağımlı, ezilen yarı-sömürgelikten kurtulamayan ülkelere ise bu silahları üretmeyi yasaklamışlardır. Fakat Ortadoğu ve Afrika'da çöken devlet düzenlerine ve sürdürülmekte olan savaşlara bakıldığında emperyalist işgaller ve saldırganlık kapitalist dünyanın çelişkilerini hafifletmekten ziyade ağırlaştırmış olduğu görülmektedir. İşleri hiç yolunda gitmemektedir.

Modern dünyada biçimde bütün uluslar bağımsız, özgür ve tam hak eşitliğine sahip gözükmektedir. Ama bunun kağıt üstünde var olan bir özgürlük ve eşitlik olduğu açıktır. Emperyalizmin hüküm sürdüğü dünyada ulusların eşitliğinden söz edilemez. Ulusal eşitlik sorunu kapitalizmi yok etme sorunu ile doğrudan bağlantılıdır.

ABD, Avrupa emperyalist güçleri, Japonya, Rusya, Çin ile bağımsız eşit ülke denilen Afganistan, Yugoslavya,

Irak, Libya, Sudan, Yemen nasıl bir eşitlik içinde olabilir?! ABD, NATO'yu vurucu güç olarak kullanan emperyalist haydutlar Afganistan'ı, Yugoslavya'yı, Irak, Libya'yı yıkıma uğrattılar. Dijital teknolojinin sunduğu olanaklarla ABD'deki hava üstünde idare ettiği predetörlerle gerçekleştirdiği saldırılarla sadece Afganistan'da katlettiği kadın ve çocuklarında içinde olduğu insan sayısı binlercedir.

Ukrayna,, Suriye, Yemen, Irak'ta da savaş sürmektedir. İran işgal ve bombalanma tehdidi altındadır. Amerikan predetörleri serseri mayın gibi Yemen'den Pakistan'a, Somali'den Irak'a her yerde uçmakta "terör avı operasyonları" adı altında sivilleri imha etmekten hiç çekinmemektedirler.

Ukrayna'da Rusya'nın, Avrupalı büyük güçlerin, ABD'nin finanse ettikleri ve silahlandığı kuvvetler birbirleriyle yıllardır çatışmaktadır. Suriye'de 2011'den itibaren süren savaşın ne zaman sonuçlanacağı da kestirilemiyor. Suriye'nin resmi devleti ile alana yerleşen Rusya Esad rejimini korumaya alırken ABD, İngiltere başta olmak üzere NATO güçleri Suriye'de halk düşmanı İslamcı fanatik örgütleri silahlandırıp finanse ederek soykırımcı bir savaş türünün yeniden canlanmasından doğrudan sorumludurlar. Keza Suriye ile birlikte Irak'ta ABD, İngiltere, Almanya, Rusya, Çin ve yanı sıra bölge güçleri olan Türkiye, İran'ın savaş ve rekabet alanına dönüşmüştür. Ortadoğu çatışma halinde olan güçlerce yeniden yapılandırılmak istenmektedir.

ABD-Rusya çatışması olarak öne çıkan ama özünde bütün emperyalist büyük güçlerin içinde olduğu Ortadoğu, Afrika'da kızışan rekabetin bir sonucu da Ortadoğu'da görece güçlü olan Türkiye ve İran'ın güç kaybederek zayıflama sürecine girmiş olmasıdır. Halan bu devletler etkinliğini koruma peşinde

koşular da zayıflama ve Suriye, Irak benzeri çöküşten kurtulamayacaklardır. Emperyalist sömürgeciler yüzyıl önce şekillendirdikleri Ortadoğu'nun ekonomik, siyasi ve fiziki yapısı üzerinde yine kendileri savaşmaktadır. Bu çelişmelerin en büyük etkisi bağrında şiddetli çelişkiler taşıyan faşist diktatörlüklere olacaktır. Çünkü dün korunanlar bugün yeniden paylaşım hedefi durumundadırlar.

Emperyalistler kendi ordularıyla bir ülkeyi işgal edip soykırım yapmanın dünya halklarının ilerleyen bilinç dünyasına olumlu etki bırakmayacağını bilmektedirler. İşgale ihtiyaç bırakmayan yöntemleri denedikten sonra işgalden de kaçamazlar. Sermayenin kar için yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Ortadoğu, Afrika'da silah ve parasal kaynak sağladıkları İslamcı gerici örgütlerin mobilize vurucu güçler olarak kullanılması örneği kapitalist sermayenin vahşiliğini göstermeye yeter. ABD'nin Afganistan'da "yeşil kuşak" projesi ile temelini attığı İslamcı çeteci yapılanmaların yeni bir aşama ile güçlendiğini ve farklı duruma evrildiği görülmeli. Örneğin IŞİD'e seksen ülkeden savaşçı katıldığı açıklanmaktadır. Bu oldukça önemli yeni bir durumdur. Ama aynı IŞİD, ABD'nin önderliğinde Türkiye, Suudi Arabistan, Katar, Bahreyn, Ürdün gibi ülkelere akıtılan silah ve mali kaynaklarla palazlandırıldı. Silah akıtılan paravan İslamcı örgütlerin çoğu IŞİD'e biat ederek, yada ona katılarak ABD silahlarının doğrudan IŞİD'e verildiği de maskelenmiş oldu. Suriye içlerine İslamcı örgütlere akıtılan silahlar Suudi Arabistan'dan aktarılan silahları havalimanlarından tırlarla Türk devleti taşıdı. Demek ki "IŞİD'e karşı savaş" bir yalandan ibarettir. IŞİD gibi vahşi terörizm ABD merkezli bölgesel düzenlemelerin yeni unsuru olarak devreye konulmuş mobil vurucu güçtür. Keza sadece bölgesel sınırlılıktan öte dünya siyasetinin "terörizme karşı savaş" adı altında yeniden şekillendirilmesi ögesi haline getirilen IŞİD, El Kaide, El Nusra gibi örgütlerin emperyalizmden bağımsız düşünülmesi olanaksızdır.

Tekelci sermayenin güvenliğini alan büyük güçler IŞİD vd. İslamcı cihatçı örgütleri silahlandırarak birbirlerine bağlı çelişkileri yönetmeyi hesaplamaktadırlar. Kendi ülkelerinde biriken radikal İslamcıların Ortadoğu'daki savaşa çekilerek eritilmesinin yanında en önemlisi de Ortadoğu'da gelişen devrimci durumda devrimci kitlelerin kurtuluş ve özgürlük mücadelesi yıkıcı "iç savaş"larla engellenmektedir. Yönetemez duruma gelen hakim sınıfların diktatörlüğüne karşı öfke ve isyan ruhuyla dolan kitlelerin ortasına indirilen cihatçılar ve IŞİD bombası ve sonrasında kızışan Rusya ABD rekabeti kitlelerin demokrasi ve özgürlük talebini baskıladı. Yıkıcı bir savaşla milyonlarca insan kitlesel göçlere sürüklendi. Öte yandan IŞİD ve diğer İslamcı, cihatçı örgütlerin halka karşı yıkıcı, vahşet dolu savaşı yeni paylaşım alanlarını da işaret etmekte

beraber bölge devletlerini yeniden hizaya çekmenin bir unsuru olarak da halen işlev görmektedir.

Ortadoğu ve Afrika'da IŞİD, Boko Haram, El Şebab, El Nusra, El Kaide vd. örgütlerin hem beslenmesi hem de "terörizme karşı savaş" adı altında muazzam önemde silah kullanımını ortaya çıkaran geniş bir savaşlar ağının ortaya çıkarılması, silahlanma yarışını arttırmakla kalmamış, özellikle ABD başta olmak üzere emperyalist savaş tekellerinin stoklarında biriken silahların eritilmesine de alan açılmıştır. ABD merkezli güçler Esad'ı devirmeyi başaramadı, ama savaş esas olarak 1914-18 Birinci Emperyalist Dünya Savaşıyla şekillenen Ortadoğu'daki sınırları anlamsızlaştırdı. Bu gelişmeler şimdiden ciddi siyasi sonuçlar ortaya çıkarmıştır.

Emperyalist tek tek ülkelerin ve blokların güçsüz ve bağımlı ülkeler üzerinde artan baskıları, bu kukla komprador devletlerin kendi aralarında da derin çelişkiler yaratmaktadır. Türkiye'nin Suriye, Irak, Ermenistan, Mısır, bir dönem İsrail (sonra tükürdüğünü yalasalar da) ile derinleşen çelişkileri bu zeminde ele almak gereklidir. Ayrıca bağımlı ülkelerin burjuvazileri de büyük güçlerin sertleşen rekabetleri ve çelişmelerinden yararlanma fırsatlarını amaçlarına ulaşmak için kullanmaktadırlar. ABD-NATO'nun Ortadoğu'daki yeni planlamalarını Batı ve Güney Kürdistan'ı etki altına alma ve genişleme hesabıyla ele alan Türk devletinin durumu buna örnek gösterilebilir. ABD'den tokadı yiyince Rusya-Şenghay Beşlisi'ne yanaşmak, Rusya'dan umduğunu bulamayınca tekrardan ABD'nin kucağına atlamak için cilve yapan Türk devletinin çizdiği siyasi tablo efendiler arasında ne yapacağını şaşırان işbirlikçiliğin vardığı sonuçtur. 1949'dan sonra ABD'nin kanatları altına alınan Türk devletinin nasıl olup da Rusya-Çin eksenine kayma girişimine yeltendiğini anlayamayanlar oldukça fazladır. ABD-NATO'nun Türk devletini yeniden reorganize etme operasyonu olan 15 Temmuz darbe girişiminin "başarısızlığından" sonra Türkiye'nin Rusya'ya yanaşması izah etmeye çalıştığımız emperyalist devletler ile yarı-sömürge ülkeler arasındaki çelişkinin şiddetlenmesi ve 1945 sonrası oluşan dünya iktisadi siyasi dengelerin köklü bozulmasının bir örneğidir. Lakin tekil değil Ortadoğu, Afrika'da olanların bir parçasıdır.

Kapitalizmin bir dünya sistemi olması, birbirine bağlı dünya çapında örgütlü olması niteliğinden olguları çelişkisiz ele alanlar yanlış sonuçlar çıkarmaktadırlar. "Küresel kapitalizm" yada "emperyalist küreselleşme" gibi burjuva anlayışlarla Leninist emperyalizm teorisini geride bırakan reformist akımlar sermayenin dolaşım hızındaki artışa ve engelleri aşma karakterine dayanarak emperyalizmin yarı-sömürge ülkelerde iç olguya dönüştüğünü, bu

nedenle de emperyalizm ile yarı-sömürge uluslar arasındaki çelişkinin ortadan kalktığını savunabilmektedirler. Bu gibi fikir safsatadan ibaret olup emperyalizmin işgalci niteliğini gizlemeye hizmet etmektedir.

Sermayenin merkezileşmesinde ve üretimin yoğunlaşmasındaki büyük ilerleme dünya ölçeğinde kapitalizmin genişlemesi ve büyümesi sermaye dolaşımındaki hız ve artış, üretimin birbirine olan bağlı halkalarındaki artış, mali sermaye, üretim, makine vd. alanlarda bağımlılık ilişkilerindeki derinleşme, kapitalizmin örgütlülüğü bizlere asla çelişkisiz yada daha güçlü ifadeyle bütünleşik ve çelişkisiz kapitalist bir dünya ekonomisi görüntüsü vermez. Aksine kapitalizmin gelişmesi ve genişlemesi gelişmiş büyük güçler ile bağımlı yarı-sömürge ülkeler arasındaki çelişkinin şiddetlendiğini gösteren haddinden fazla sonuç, veri ve gelişmeler mevcuttur. Sermayenin merkezileştiği ülkeler bir avuçtur. Dünya üretim ve tüketiminin yüzde 80'inin ABD, Japonya, Avrupa arasında gerçekleşmesi dünya ekonomisine hükmeden 200 civarında tekelin emperyalist ülkelerde toplaşması somut gelişmelerle görüldüğü gibi tekelci devletler ile yarı-sömürge ülkeler ve halkları arasındaki çelişkinin kalkmasını bırakalım çok şiddetlendirir, şiddetlendirmiştir.

Bizim tezimiz burjuva küreselleşmeci lafazanların tam tersinedir. Onlar kapitalizmin genişlemesini güçsüz uluslar ile büyük güç emperyalist ülkeler arasında barışçıl entegrasyonu ve ortak zenginleşmeyi pazarladılar. Bizler ise emperyalizmin bu görüntü altında yarı-sömürge ülkelerdeki sömürü ve yağmayı derinleştirerek işçi sınıfını ilığıne kadar sömürdüğünü, tarımı çökerttiğini, bu ülkelerin borçlarını muazzam derecede büyüterek kaçınılmaz olarak emperyalist ülkeler ile yarı sömürge ülkeler arasındaki çelişmeleri de şiddetlendireceğini savunduk. Gelişmeler Marksizm bilimsel tespitlerini yeniden ve yeniden doğrulamaktadır.

Emperyalist mali sermaye göbekten kendisine bağımlılık anlamına gelen yarı-sömürgelerde ulusal toplumsal yarar adına yapılmak istenen ekonomik girişimleri şiddetle karşılamaktadır. Bu bazen petrolün millileştirilmesi, bazen her hangi bir sanayi dalını geliştirmeye yönelik yatırımlar olabilir bu eğilim güçlü bir çatışma zemini olmaktadır. Musaddık İran'da petrolü devlet mülkiyetine alınca ABD, İngiltere ortak askeri darbesi ile devrildi. Chavez'de petrol işletmeciliğini devletleştirince ölene kadar ABD'nin onu devirme planlarına karşı mücadele etmek zorunda kaldı.

Keza sermayenin merkezileşmesinin bir halkası da aynı zamanda sermaye ve meta ihracının sürüm pazarları olan yarı-sömürge ülkelerin sürekli yoksullaştırılması ve borçlandırılarak soyulmasına bağlıdır. Örneğin Türkiye

2017'ye 450 milyar dolara doğru tırmanan dış borçla girdi. Toplam ulusal gelirin yarısını aşan bu dış borçlanmanın %10 ile 15 arasında faizle gerçekleştiği dikkate alındığında nasıl bir soygun olduğu anlaşılacaktır. Türkiye'deki dış borç realitesi tekil değil, istisnasız genel bir emperyalist iktisadi yağmacılık durumuna sadece bir örnektir. Emperyalist ülkeler ile yarı-sömürge uluslar ve halklar arasındaki çelişkinin şiddetlenmesindeki hızlanma, genel bunalımın bir sonucu olarak dünya pazarlarının yeniden paylaşılmasına duyulan ihtiyaçtan ileri gelmektedir. Yirminci yüzyıl boyunca emperyalizm ile sömürge, yarı-sömürge ülkeler arasındaki çelişki sürdü. 21. yüzyılda sömürgeler olmasa da, klasik sömürgecilik dönemini hiçte aratmayan düzeyde emperyalizm ile ezilen mazlum uluslararası çelişmeler yeni bir şiddetlenme dönemine girmiştir. Afganistan, Yugoslavya, Bosna Hersek, Yemen, Sudan, Irak, Libya, Mısır, Suriye, Lübnan, Filistin, Kürdistan, Somali, Gine, Mali vd. ülkelere bakmak yeterlidir.

Baskı altında olan ülkelerin işgal edilmesi, bombalanması, dinci, gerici, faşist yapılanmalar oluşturulması ve silahlandırılması yolu ile "iç savaş" biçiminde içten çökertme metotlarıyla hedeflenen ülkelerin yeniden düzenlenmesi amacına uygun gelişmeler ve emperyalist savaş tehlikesi günümüzün ve geleceğimizi de kapsayan temel sorunlardır.

İşgal ve saldırganlık ezilen mazlum ulusların halk kitleleri arasında emperyalizme beslenen öfke ve nefreti muazzam boyutta geliştirmektedir. Ulusal tam bağımsızlık ve gerçek anlamda ulusal özgürlüğün yolu komünist parti önderliğinde kitlelerin sosyalist devrime seferber edilmesi, hakim sınıfların diktatörlüğünün yıkılması, emperyalist hakimiyete son vermekle olanaklıdır. Tekelci kapitalizm ulusal bağımsızlığı yozlaştırdı sadece kağıt üzerindeki bir ulusal özgürlük ve bağımsızlık biçimine dönüştürdü. Ulusal bağımsızlık ezilen uluslar için kapitalizme karşı savaştır. Yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülkede ise bu savaş feodalizme ve emperyalizme karşı verilecek savaş ile nitelik kazanır. Bunun dışında her türden burjuva hükümet ve kapitalist düzen emperyalizmin pazar sahası, kukla devleti anlamına gelir.

Dünyanın %20'sini bile oluşturmayan emperyalistler toplam kaynakların yüzde 80'ini tüketmektedir. Dünya bankası verilerine en zengin yüzde 20'lik dilimdeki emperyalist ülkelerin dünya ihracat pazarının %82'sini tüm yabancı yatırımların %68'ini ve dünya ulusal gelirlerinin %86'sını elinde bulundurmaktadırlar. Rakamlar dünyanın geri kalan kısmına pekte bir şey kalmadığını söylemektedir. En alt dilimi oluşturan %20'lik kısımdaki ülkelerin dünya hasılasındaki payları hiçbir zaman %1,5'i geçmemiş olduğunu yine Dünya bankasının çeşitli araştırmaları söylemektedir.

Diğer biçimde söylersek; dünya nüfusunun %80'i sadece yüzde 14 civarında paya sahipken yüzde 20'sini oluşturan nüfus dünya gelirin %86'sına el koymaktadır. Bu derece iktisadi eşitsizliğin olduğu kapitalist dünya sisteminin çökmesi kaçınılmazdır. Kapitalizm sadece burjuvazi ile proletarya şeklindeki bölünme ve eşitsizliği toplumsal temel çelişki haline getirmiş olmakla kalmıyor, eşitsizliği her alana yayıyor, engelleyemeyeceği nitelikte uluslararası da eşitsizlik yaratmaktadır. Çünkü kapitalizm zenginlerin bir kısmını sayıları azaltacak şekilde akıl almaz zenginliğe itiyor ve sermaye merkezleşirken yoksulluğun hacmini genişletip ölçeğini büyüten bir sistemdir.

Sermaye bolluğunun ortaya çıktığı ve üretim dışı spekülasyon alanlarına kaydığı, zevk ve şatafatın zengin, sanayileşme temeli gelişkin ve sağlam ülkelerde göz doldurduğu çağda dünya genelinde günde 2 doların altında gelire yaşamak zorunda kalan 3 milyar emekçi bulunmaktadır. Genelden özele indiğimizde Türkiye-K. Kürdistan nüfusunun yüzde 20'sinden fazlası emekçi günde 2 doların altında bir gelire yaşadığı hakikatiyle karşılaşmaktayız. Ulusal baskının ekonomik sonucu olarak en yoksul kesimin içinde ise Kürt emekçilerin oranı en fazladır.

Dünyada ülkeler arasındaki gelir uçurumu adaletsizce açılmaya devam etmektedir. Suriye, Irak, Afganistan vb. ülkeler adeta yok edilmektedir. Sadece milyarlarca emekçinin yaşam seviyeleri düşmekle, yoksulluğa itilmekle sınırlı değil, sermayenin üretim araçlarının az sayıdaki kapitalistin mülkiyetinde toplaşması ile üretim toplumsal karakteri arasındaki çelişki son sınırına varma yolunda hızla ilerlemekte olduğu unutulmamalıdır. Bu somut durum emperyalist ülkeler ile bağımlı uluslararası eşitsizliği de derinleştirmektedir.

Her yeni kriz; -hele ki genel karakterdeyse çok daha boyutlu biçimde- büyük kapitalistlerin bir kısmını daha da büyütüp, sermayeyi daha da merkezleştirirken emekçileri daha da yoksullaştırır. Bunlarla birlikte emperyalist zengin ülkeler ile yarı-sömürge ülkeler arasındaki gelir farkını da açar ve borçlandırma ölçeğini büyütür. Yaşam standartlarına yeni sınırlar çekilen ve çekilemez koşullara iten yarı-sömürge ülke halklarının mücadele direnci işbirlikçi hükümetleri bile sermayenin vahşi isteklerini yerine getirememeye durumuna sokabilir.

Kapitalizm dünya genelinde büyüdü ve genişledi. Fakat kapitalizmin gelişmesi ileriye doğru hareketi yarı-sömürge ülkeler ile emperyalist ülkeler arasındaki üretim düzeyi, sermaye birikimi ve gelişmişlik farkını kapatmadı, aksine daha da derinleştirdi. Bu anlamıyla tekelci kapitalistlerin azami kar uğruna bağımlı

lkeleri yağmalamalarının sonucu yoksul dünyanın zengin dünya ile olan elişisini de keskinleştirdi.

Dünya kapitalist üretimi kimlerin elindedir? Zenginlik hangi ülkelerde birikmektedir soruları oldukça önemlidir! Bu olgular dikkatlice düşünülmeden kapitalizmin genişlemesine bakılarak emperyalizm ile yarı-sömürge ülkeler arasındaki çelişkiyi yok saymak ve kalktığını ileri sürmek, üstelikte bunu "emperyalizmin i olgu olması" tezi ile süslemek emperyalizmin teorisinin Kautskyci yorumundan başka bir şey değildir.

Ülkelerin dünya üretim hasılasında aldıkları payların oranındaki eşitsizliğe bakıldığında burjuva küreselleşmeci teorisyenlerin sundukları gibi üretimin belli ölçülerde ucuz emek gücü pazarları olan bağımlı ülkelere kaydırılması nedeni ile bu ülkelerin zenginlikten daha fazla yararlanacakları yönlü düşüncelerin birer aldatmacadan ibaret olduğu görülmektedir. nceki sayfalarda aktardığımız gibi dünya nüfusunun yüzde 20 civarını oluşturan emperyalist merkezler dünya hasılasının yüzde 80'inden fazlasına el koymaya devam etmektedir. ABD, Japonya, Almanya'nın dünya hasılasındaki payları yüzde 50'nin üstündedir. Peki böyle bir dünyada uluslar nasıl eşit olabilir? İnsanların eşit olmadığı kapitalist sınıflı toplumsal düzende ulusların eşitliğinden de söz edilemez.

20. yüzyılın başında olduğu gibi dünya zenginliğini emen emperyalist ülkeler biraz sıralamalarda yerleri değişse de günümüzde de aynıdır. Fakat unutulmaması gereken yönler vardır: 20. yüzyılın başında Afrika, Ortadoğu, Asya, Doğu Avrupa'nın bir kısmı da dahil, uluslar henüz bağımsızlığını kazanmamıştı. Sömürge rejimleri, arlıklar, imparatorluklar hüküm sürmekteydi. Sovyet devrimi ulusların ileriye doğru hareketini hızlandırdı. Günümüzde ise emperyalizm bağımsız ulus devlet olan ve çoğunluğu köylü toplumu olmaktan çıkmış ülkeleri denetim altında tutma savaşı vermektedir. Emperyalist gler zorlanmaktadır. "Küreselleşme" denilen süreçte refah genişlemedi, aksine yarı-sömürge ülkeleri daha da yoksullaştırmış, borçlarını arttırmıştır. Kimi ülkelerde "dış borçları deyemeyeceğiz" kampanyası yapan reformist burjuva partilerin seçim kazanmasının maddi temeli borç köleliğinin toplumun geniş kesimlerinin yaşam düzeyini aşağıya çekmesine karşılık bulmasına dayanmasıdır.

Emperyalizmin siyasi ekonomik ilhaki altında olan bağımlı ülkelerde vahşi sermayenin borç köleliğinden, hakimiyetinden kurtulma isteği güçlenmeye devam etmektedir.

Ayrıca emperyalist ülkeler aynı seviyede değerlendirilemeyeceği gibi yarı-sömürge ülkelerde aynı değerlendirilemez. Çünkü yarı-sömürge ülkeler arasında da ciddi ekonomik farklar mevcuttur. Ülkeleri üç tip altında sınıflandırabilmek mümkündür. ABD, Japonya, Almanya, İngiltere, Fransa, Rusya vd. benzer ülkeler birinci tipte kapitalist üretici güçlerin gelişkinlik seviyesinin cisimleştiği emperyalist ülkelerdir.

Kapitalizm öncesi ülkeler kategorisinde görülen sömürge ülke tipi 20. yüzyıl ikinci yarısında varlığını tamamladı ve son buldu. Henüz ulusal bağımsızlığını kazanmayan uluslar – Kürtler, Filistinliler, Hindistan’da çeşitli uluslar, Tamiller vb. gibi – olsa da sömürgeleştirilen uluslar bağımsızlığını kazandı. Geriye orta derecede kapitalizmin geliştiği ama emperyalizmin iktisadi, siyasi baskısını her adımda çeken, geçiş aşaması karakterini taşıyan yarı-sömürge kapitalist ülkeler ikinci tipte ülkelerdir.

Feodal üretim biçiminin halen etkin olduğu, küçük, doğal basit meta üretimi içinde olan köylülüğün yoğunlukta olduğu bununla birlikte kapitalizmin orta derecenin altında geliştiği yarı-feodal yarı-sömürge ülkeleri ise üçüncü tip ülkeler olarak tanımlıyoruz.

Özetle; birinci tipte gelişmiş büyük güç emperyalist-kapitalist ülkeler, ikinci tipte orta derece kapitalizmin geliştiği bağımlı, komprador kapitalizm ile cisimleşmiş yarı-sömürge kapitalist ülkeler, üçüncü tipte ise kapitalizmin düşük seviyede var olduğu, feodal üretimin egemen olduğu, var olan kapitalist üretimin ise emperyalizme bağımlı komprador nitelik taşıdığı yarı-feodal yarı-sömürge ülkeler şeklinde sıralayabiliriz.

Orta düzeyde kapitalizmin geliştiği ülkeler emperyalizme bağımlı olsalar da bu ülkelerin burjuvazileri bölgesel düzlemde etkinliklerini arttırma rekabetini zorlamakta, kendilerinden güçsüz uluslara ise baskı uygulayabilmektedirler. Büyük güçler ise bu tipteki ülke devletlerini bölgesel denetim sağlama ve tehdit unsuru olarak kullanmaktadırlar. Nihayetinde kapitalizm her bir parçada insanlığın karşısına ölüm ve gözyaşı olarak çıkmaktadır.

Asya, Ortadoğu, Afrika’dan Avrupa’ya doğru ikinci emperyalist dünya savaşından sonra en büyük göç dalgası ortaya çıkmıştır. İşgaller, “iç savaş”lar, açlık, yoksulluk, geçinemeyen durumda milyonlarca emekçi yoksul bağımlı ülkelerden ölümü göze alarak göç etmektedir. “Uygarlığın merkezi” olarak övülen emperyalist A.B ise sınırlarını göçmen emekçilere kapattı. Sınırlarını tel örgülerle, sınır duvarları, hendekler, mayınlı alanlar, karakolların çoğaltılması, güvenlik birimlerinin arttırılması yolunda milyarlarca Euro fon ayırdı. Güvenlik

birimlerinin göçmenleri taşıyan ve “geri dön” emrine uymayan gemileri vurmasını tartışacak kadar A.B alçalmıştır. Burjuva küreselleşmecilerin iki yüzlüce “ulus devletler anlamsızlaştı” “ulusal sınırlar kalktı” yaygaraları kulağımızı halen çınlatırken güvenlik duvarlarını, mayınlı sınırları, denizleri, dikenli telleri, sınır muhafızlarını aşmaya çalışan milyonlarca göçmenin binlercesi her yıl can vermektedir. Buda kapitalist küresel göçmen katliamıdır. ABD’nin yedi ülke yurttaşlarına vize yasağı getirmesi, göçmen karşıtı politikası A.B’inde fiili olarak göçmenlere karşı yükseltelen duvarlarla uygulamadaydı. Kaldı ki yarı-sömürge ülkelerdeki göçmen akımının çok azı Avrupa’ya ulaşmaktadır. Yüzde 95’i gene çevre ülkelere dağılmakta ve ucuz iş gücü pazarının en alt kölelerine dönüşmektedirler. Yedi milyona yakın Suriye’li göçmenin 2.5 milyonu Türkiye, bir o kadarı Ürdün diğerleri Irak, Güney Kürdistan vd. çevre ülkelere dağılmıştır. Buna rağmen dünya basınında göçmenlerin Avrupa’nın güvenliğini tehdit ettiği yönlü milliyetçi, ırkçı değerlendirmelerin sonu gelmiyor.

Mevcut gelişmeler göstermektedir ki yükselen devrimci durum dalgası yeni devrimci fırtınaları mayalamaktadır. Emperyalist sömürgecilerin işgal ve katliamları kendilerine devrimci şiddet olarak geri dönecektir. Emperyalist devletler ile baskı altında yarı-sömürge uluslar ve halkları arasındaki keskinleşen çelişkiler devrimci proletaryanın mücadelesini güçlendiren dünyadaki başlıca çelişmelerin arasındaki önemini korumaktadır.

Yarı-sömürgelerde kapitalist gelişme ne derece emekçileri yoksullaştırma, yıkım, talan, kan ve ölüm pahasına olursa olsun aynı zamanda işçi sınıfının siyasal bilinci ve örgütlenmesini, toplumsal kültür, sanat, edebiyat, ulusal bağımsızlık, ulusal onur, doğanın korunması, ulusun toplumsal olarak sağlıklı ve insanca yaşamı ulusal ekonominin geliştirilmesi arzusunun güçlenmesi düşüncesinin gelişmesi engellenemez. Kapitalist gelişme seviyesi orta düzeyde olan ülkelerin emperyalist devletler ile olan çelişkisi kapitalist gelişme seviyesi geri olanlardan daha güçlüdür. Bu anlamıyla emperyalist sermayenin yarı-sömürge ülkelerde yoğunlaşan baskısı bu ülkelerde kapitalizmin geliştiği oranda emperyalist ülkeler ile yarı-sömürge ülkeler arasındaki çelişkiyi şiddetlendirir. Bu çelişmenin çözümü ise genel muhtevası bakımından devrimci proletaryanın sosyalizm mücadelesini zafere taşımasına bağlıdır. Dünyadaki başlıca çelişmeler üzerinde çözüm niteliği olan temel çelişki burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkidir. Diğer ifade ile sermaye ile emek arasındaki çelişmedir.

Uluslararası komünist hareket son 65 yılı aşan sürede dünyadaki büyük değişiklikleri görmeli, dünya tarihinin genel ileriye doğru yönüne denk düşecek teorik ve pratik konumu almak zorundadır.

Örneğin sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişme bugünkü çağdaş dünyanın temel çelişmeleri arasında sayılamaz, çünkü sosyalist kamp aldığı yenilgi nedeniyle çöktü. Kimi çelişmelerin ise çözüm yönündeki muhtevasında önemli sonuçlar ortaya çıktı. Ezilen uluslar ile emperyalizm arasındaki çelişme de ise Asya, Afrika, Latin Amerika, Ortadoğu'da ezilen ulusların esas bağımsızlığını kazandı. Böylece emperyalizm çağında ulusal kurtuluş ve bağımsızlık savaşları dönemi kapanmış oldu. 1950'li yıllardan sonra da uluslararası komünist hareketin emperyalizme karşı ezilen ulusların bağımsızlık savaşlarına yaklaşım ve yardım etme üzerine sürdürülen tartışmaların önemli bir yer tutması da birçok ulusun halen sömürge durumunda olmasıydı. Ulusların bağımsızlık sorununda köklü değişiklikler oldu. Sosyalist akımın yanında ulusal demokratik devrimci hareket bir başka büyük akımı temsil ediyordu. Nitekim halkların ulusal demokratik devrimci savaşmaları eski sömürgeciliğin temellerini sarstı. Fakat milliyetçi burjuva ulusal hareketlerin önderliğinde bağımsızlığını kazanan ulus devletler emperyalizme göbekten bağımlı yarı-sömürge durumuna geçtiler. Çok geçmeden kendileri ülke gericiğin temsilcisi haline geldiler. Sahte emperyalizm karşıtlığı ile emekçi halkı aldattılar, feodal sınıflar ile uzlaştılar. Proletaryanın komünist öncülerini yok ettiler, ulusal ekonomilerini emperyalist tekellerin pazar ihtiyacına uygun hale getirdiler, özcesi emperyalizmi göbekten bağımlı biçimde sürdürme de kararlı komprador burjuvazi devrimin baş düşmanı görevini yerine getirdi. Emperyalizm ile işbirliğine giren, feodal sınıflarla uzlaşan komprador burjuvazinin gerici karakteri ulusal bağımsızlığın yozlaşma niteliğini ifade etmektedir.

Uluslararası komünist hareketin emperyalizme karşı savaşıp bağımsızlığını kazanan ulusal hareketlerin sosyalizm yoluna doğru ilerlemesi yönlü teşvikleri bir sonuç vermedi. İstisnasız olarak kapitalizm yoluna giren ezilen uluslar emperyalizme hızla yakınlığı ve yarı-sömürge nitelikleri de her geçen gün ağırlaştı.

Gelinen aşamada emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşlarının döneminden bahsedilemeyeceğine göre, emperyalizm ve yarı-sömürge ülkeler üzerindeki artan baskısına karşı kimler durabilir ve ulusal bağımsızlığa gerçekte hangi sınıf önderlik edebilir. Genel olarak ulusal bağımsızlığı kazanan uluslarda komprador burjuvazinin ve ülkenin emperyalizme ekonomik, siyasi, askeri açıdan bağımlı

olması niteliği hasebiyle burjuvazinin ulusal bağımsızlığa ekleyebileceği bir şey bulunmamaktadır. Ulusal burjuva hükümetlerin bir emperyalist ülke yada bloğun baskısı ve saldırısına karşı durmayı başka bir emperyalist ülkeye yada bloğa dayanma alçaklığı dışında bir niteliği yoktur. Ulusların gerçek anlamda özgürlüğü yarı-sömürge ülkelerde emperyalizmle işbirliğine giren sömürücü hakim sınıfların iktidarını yıkmakla mümkündür. Dünya emperyalizmine karşı uluslararası proletarya hareketi temel güçtür. Biçimde bağımsız olup gerçekte emperyalizmin baskısı altında olan uluslardaki emekçi halkların kurtuluşu özü itibarıyla proletarya hareketinin önderliğinde sürdürülecek proleter kurtuluşun ifadesi olan sosyalist devrimdir.

Proleter dünya devrimi sürecinin bugünkü aşamasında emperyalizm ile yarı-sömürge ülkeler ve bağımsızlığını henüz kazanmamış ezilen uluslararasıdaki çelişme üzerinde çözüm kuvveti taşıyan yalnızca uluslararası proletarya hareketidir. Yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde demokratik halk devrimi, yarı-sömürge kapitalist ülkelerde sosyalist devrim perspektifi komünizm genel yönelimini ifade eder.

Ulusal sorunun henüz çözülmediği ülkelerde ki ezilen uluslarda ise – sayısı çok azdır – devrimci proletaryanın görevi işgalci ve ilhakçı sömürgeci güce karşı ulusal bağımsızlık savaşını da üstlenmektir. Komünist partisi emperyalist sömürgeci devlete, yada emperyalizmin kuklası hakim ulus sömürgeciliğine, işgal ve ilhakına karşı işçi sınıfı önderliğinde işçileri, köylüleri, devrimden yana olan ulusal burjuvaziyi, aydınları birleştirmek, birleştirebileceği bütün kuvvetlerle ulusal cephe oluşturmak, bir ulusal direniş cephesi ortaya çıkararak ezen ulusun proleter hareketi ile birleşerek ortak amaçla mücadele etmek sosyalist devrimi zaferle taçlandırmaktır. Ancak o zaman ezilen ulusun kurtuluşu burjuva demokratik niteliğinin aksine sosyalist içerik kazanabilir.

Ulusal kurtuluş hareketleri ulusal demokratik devletin kurulmasına önderlik etme örneklerini ortaya çıkardılar, fakat ulusu kapitalist olmayan sosyalist yola sokma niteliğinde olmadıkları için emperyalizmin işbirlikçilerine dönüştükleri 20. yüzyıl deneyimleriyle kanıtlandı. Aynı zamanda ulusal hareketler bağımsızlıktan sonra yarı-sömürgelerde faşist diktatörlüğün temsilcilerine dönüştüler. Bu anlamıyla ezilen ulusun proletaryası ulusal kurtuluşu “kendi” burjuvazisine havale etmez. Ulusal kurtuluş sıkı sıkıya proletarya devrimine bağlıdır.

Dünya devrimi sürecinin niteliği, ilerleme yönü nesnel tarihi şartlar sebebiyle yeniden toparlanma yönlüdür. Emperyalizmin vahşi saldırganlığının dur durak tanımadan tırmanmasının karşısına burjuva milliyetçileri dikilemez, modern

çağda anti-emperyalizm ancak kapitalizmi yok etme savaşımı içindeki komünist mücadele ile anlam kazanabilir. Emperyalizm çağında burjuva demokratik hareketlerin anti-emperyalist savaşımının bütünü dönüp dolaşıp emperyalizm şemsiyesi altına girmekle sonuçlanmıştır. Anti-emperyalist devrimci güçlerin birleştirici önderlik halkası uluslararası proletaryadan başkası olamaz. Dünya halkları ile emperyalizm arasındaki temel çelişme özünde uluslararası proletaryanın kapitalizme karşı mücadelesi ile çözüme kavuşturulabilecek bir sorundur.

Proletarya İle Burjuvazi Arasındaki Çelişkinin Keskinleşmesi

Proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme kapitalist dünya toplumunun temel çelişmesidir. Dünyada yaşanan köklü değişimlere rağmen emek-sermaye arasındaki çelişmede yumuşama değil, çok daha geniş ve derinlemesine bir sertleşme ve keskinlik kazanması modern dünya da üretici güçler ile mülkiyet ilişkileri arasındaki çelişkiyi taşıyan nesnel şartların, kapitalist iktisadi temelin bir sonucudur.

Bugünkü dünyanın gerçek durumunda var olan çelişmelerin sınıfsal çözümlemesi proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkisi temeline oturtulmadan yapılamaz. Temel çelişmedeki şiddetlenmenin dünya proleter devrimi sürecine ne tür etkisi olabileceğine dair açık fikre sahip olan komünistler burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkinin tam bir çözümlemesine sahip olmalıdırlar.

Kapitalist dünyanın 2008 ekonomik krizi ve durgunluktan çıkamama, büyüme sorununu aşamama realitesi kapitalist sınıfı bütün dünyada işçi sınıfının ve emekçi halkların üzerindeki baskıyı daha da arttırmaya götürdü. Sömürüyü derinleştiren, baskıyı arttıran tekelleri dünya burjuvazisi başına gelebilecekleri konusunda son derece tecrübeli olma kapasitesine uygun olarak kendisini yeniden konumlandırmaktadır. Yeterince üstünde durduğumuz gibi bu konumlanma dünya gericiğinin en saldırgan, en vahşi sermaye güçlerinin geleceği uğruna geliştirilmesi yönündür.

Kapitalist sınıf kurtuluşunu işçi sınıfına daha fazla yük bindirmekte bulmaktadır. Sömürücü sınıfların hizmetindeki devlet krizde perişanlığa itilen emekçilerin değil, tekellerin yardımına koşmaktadır. Burjuva devlet bir yandan iflasa sürüklenen şirketlerin, bankaların yardımına koşup borçlarını yüklenirken diğer

tarafından işçi sınıfının sırtına bu yeni yükleri bindirmekte, kazanılmış sosyal hakları hiçe sayarak harcamaları kısıtlamaktadır. Dünya genelinde işsizlik artmakta iş gücü ücretlerindeki düşüş sürmektedir. Büyüyen işsizler bloğu sosyal patlamalara yol açmaktadır.

Kâr oranını korumak adına kapasiteyi düşürmek, işçileri işten çıkarmak kapitalizme olan öfkeyi hafifletmek bir yana öfkeyi büyütmede, isyan düşüncesini güçlendirmektedir. Ulusal sınırları aşan insanlığın ortak geleceğini tayin edecek kitlesel isyan dalgası yayılmaktadır. Teknolojinin yarattığı olanaklar ve bilginin anında dünyaya yayılması işçi sınıfının emekçi halklarının direnişini hızlıca ortaklaşmasına vesile olacak koşullar sağlamakla kalmıyor, yeni mücadele deneyimlerini, araç ve metotların da hızlıca öğrenilmesini sağlamaktadır. Dünyanın dört bir yanında kitlesel hareketler yükselmektedir. ABD’de Obama’dan sonra seçilen milliyetçi, ırkçı, cinsiyetçi, göçmen karşıtı ABD yeni başkanı D. Trump’ın milyonlarca Amerikalı emekçiler tarafından protesto edilmesi ABD tarihinde rastlanmayan gelişmeler olarak tarihe geçti. Yunanistan’daki halk hareketi, İspanya’da “öfkeliyiz” eylemleri durulsa da çok geçmeden alevlenen Latin Amerika ülkelerindeki kitlelerin yeniden sokakları zapt etmesi, Fransa’da “gece ayakta”, (Nuit Debout), “sarı yekekliler” eylemleri ile 2011’de Tunus’ta patlak veren ve Afrika, Ortadoğu’ya yayılan halkların isyan dalgası birbirinden kopuk olmayan dünya sisteminin emekçi kitleler cephesindeki mücadelesini ifade etmektedir. Verili şartlarda kapitalizmin iktisadi, siyasi krizine bağlı gelişme çizgisi yükselen devrimci duruma denk düşen önderlik görevinin karşılanmasına olan ihtiyaç henüz giderilmiş değildir. Ortadoğu, Afrika’da komünist önderlikten yoksun halk kitlelerinin devrimci enerjisinden emperyalist güçler ve yerli uşak sınıfların gerici temelde yararlanması olgusu sınıf önderliğinden mahrum olan kitlelerin, hatta ülkelerin nasıl büyük bir yıkımla karşı karşıya kalabileceğinin örnekleri olarak unutulmamalı ve ders çıkarılmalıdır.

İşçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki eşitsizliğin en çarpıcı boyutlanmış seviyesine neredeyse son yüzyıldır kapitalist ekonominin lokomotifinde bulunan en zengin ülkeler arasında baştaki yerini koruyan ABD’nde olması tesadüf değil, kapitalizmin niteliği ile uyumlu bir sonuçtur. Son kırk beş yılda – 1970’li yıllar itibarıyla – ABD başta olmak üzere en büyük emperyalist ülkelerde sermaye burjuvazinin mülkiyetinde devasa boyutlarda birikirken, işçi sınıfının toplumsal üretimde aldığı pay ise sürekli azaldı. Burjuva iktisatçıları burjuvazi ile proletarya arasındaki eşitsizlik seviyesinin 1914-1918 birinci dünya savaşı öncesi sınıfsal eşitsizlik seviyesini aştığını belirtmekte ve sermayedarları uyarmaktadırlar.

Emperyalist sermayenin yüzyıllık döngüsü sermayenin merkezileşmesi, büyüyen gelirin yanında işçi sınıfının yoksullaştırılması, diğer ifadeyle üretim araçları mülkiyetine sahip burjuvazi ile emek gücünü satmak dışında geçinme koşulu bulunmayan modern dünyanın kölesi proletarya arasındaki eşitsizliği büyüterek doğurmuştur.

“Bilginin yayılımı, eğitime ve becerilere yapılan yatırımların eşitsizlikleri giderdiği” vb. burjuva safsataların aksine bilgi, beceri, eğitim, bilginin hızla dolaşımı ve teknolojik devrimler kapitalist sermayenin emrinde olduğu ve emek gücü sömürsünü ağırlaştırarak sınıfsal eşitsizlik uçurumunu sürekli büyüttüğü dünya ekonomisinin bütün istatistiki verileri göstermektedir. Bilgi ve becerilerin evrensel paylaşımı üretim artışına tekniğin ilerlemesine katkı sunmaktadır, lakin üretimde işçinin artık değerine kimin el koyduğu ve nasıl paylaşıldığı sorunu çözülmedikçe üretici güçlerin ileriye doğru hareketi burjuvazi ile proletarya arasındaki eşitsizliği taşınamaz boyuta varana dek büyötmeye devam edecektir. ABD, Avrupa, Japonya gibi ölkeler en gelişkin sanayiye sahip bilgi ve teknoloji toplumlarıdır, fakat işçi sınıfı ile kapitalistler arasında eşitsizliğin en derin olduğu ölkeler olması bu nedenledir. Teknik devrimler üretim artışı getirdiği gibi bölüşümdeki eşitsizliği ise büyütür. Sermaye sürekli merkezileşme eğrisi izlerken, bir avuç kapitalistin toplumsal artı-değere artan oranda el koyması ve emekçilerin yoksulluğa itilmesi sonucunu doğurur.

Kapitalist verimlilikte artış sermayenin birikim ve yoğunlaşma sürecini hızlandırdığı oranda emek ile sermaye arasındaki eşitsizliği büyötmektedir. Verimliliğin giderek artan oranda gelişmesi, sermaye birikimindeki merkezileşme ve üretim yoğunlaşmasının kapitalizmin üstesinden gelemeyeceği çelişmeleri dengeleme niteliği taşımaktadır. Kapitalizmin genel karakteri ve çelişkileri Marksist ekonomi biliminin çözümlenmelerini doğulamaktadır.

Burjuva ideologları sermaye mülkiyetinin aşırı yoğunlaşmasını görmelerine rağmen sermayenin aşırı yoğunlaşmasının dünyada burjuvazi ile proletarya arasındaki bölüşümde çatışmaya yol açtığını, sınıf çelişkilerinin keskinleştiğini itina ile gizlemektedirler. Eşitsizlik olağan hayatın akışını aşarak taşınamaz seviyeye varınca işçi sınıfı burjuvazinin gasp ettiği toplumsal zenginliği geri almanın yollarını arayacaktır. Bugünkü çağdaş dünya emek ile sermaye arasındaki bölüşümün tarihin gördüğü en eşitsiz seviyede olduğunu bize teyit etmektedir. Özellikle 20 yüzyılın başında kapitalizmin serbest rekabetçi aşamadan emperyalist tekelci aşamaya varmış olması ile uluslar ötesi sermayenin dünya pazarları üzerindeki mutlak denetimi hızlandı ve askerileşti. Teknik devrimler sadece kapitalist gelişmeyi kolaylaştırmaya avantaj sağlamadı,

sermayenin askerileşmesini dünyaya yaydı. Bu somut olgu dünya devrimi sürecinde burjuvazinin proletarya hareketine karşı konumlanmasını ifade eder. Çünkü iki elin parmaklarını geçmeyen emperyalist devletin, dünya uluslarını denetime alması, emekçi ezilen halkları prangaya vurmasını durdurabilecek tek sınıf proletaryadır. Uluslararası komünist hareketin her bir ülkedeki sosyalizm mücadelesi tayin edici önemdedir.

Dünya gelir dağılımındaki eşitsizlikler proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf eşitsizliği ve çelişmesinden ayrı düşünülemez. 900 milyon nüfusa sahip sahra altı Afrika toplam gelirleri 60 milyon nüfusa sahip Fransa'nın 2 trilyon Euro'yu aşan toplam ulusal geliri kadar değil. Almanya'nın milli gelirinin ise yarısı kadar bile değil. 510 milyonluk A.B'nde toplam gelir kişi başına bölündüğünde 30. bin Euro kişi başı gelire sahiptir. Ülkeler, bölgeler arasındaki eşitsizlik, keza tek tek ülkeler içindeki emek sermaye bölüşümündeki eşitsizlik muazzam artmıştır. İstatistikler ABD, Fransa, Almanya, Japonya, İngiltere gibi en gelişkin ülkelerde sermayenin milli gelir içindeki payı 1980'li yıllarda yüzde 15 iken ortalama olarak 2015 yılında yüzde 30'u aşmıştır. Yine bu en zengin ülkelerdeki yüzde 10'luk kapitalist sınıfın bu ülkelerdeki gelirin dörtte üçünü cebe indirdiği, ultra zengin denilen yüzde 1'lik kapitalist hırslı ülke gelirinin %60'undan fazlasını kasalarına taşıdığı bilinmektedir. Geriye kalan %90 emekçiler ise azalan gelirleriyle yoksullaşmaktadır. Yüzde 1'lik kapitalistin ABD'de gelirin yüzde 60'undan fazlasına el koyduğuna dair somut olgular çokça açıklandı, fakat bu iktisadi sınıfsal eşitsizlik ortalama olarak ABD'ndeki eşitsizlik seviyesine yakın oranda diğer emperyalist ülkelerde de ortaya çıkmış olduğu da unutulmamalıdır.

Açık ve net burjuvazinin kendi kulübü ile en zengin emperyalist ülkelerde yüzde 1'lik kapitalist haydut, toplumsal üretimin ürünü olan ülke gelirinin %60'tan fazlasına el koymaktadır. Tamda bu somut gerçekler proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin genel olarak keskinleştiğini göstermektedir.

Sermayenin aşırı birikimi daha az sayıdaki kapitalistte merkezileştikçe emek-sermaye çelişmesinin ifadesi olan proletarya ile burjuvazi arasındaki kalıcı eşitsizlik derinleşmektedir. Sermayenin aşırı birikimi dün olduğu gibi bugünde aynı sonuçları doğurmaktadır.

Teknolojik devrimler yüzyıl öncesine göre bir işçinin üretim verimliliğini katbe kat arttırmıştır, lakin bu verimliliğe denk düşen bir ücret artışı asla işçi ücretine yansıtılmamıştır. Teknolojinin kullanımı sermayenin organik bileşiminde değişmeyen sermaye oranını büyütürken değişen sermaye oranını ise küçültmektedir. Üretim yoğunlaşması muazzam ölçüde sermayenin

merkezileşmesini de hızlandırmaktadır. Sermaye ölçeği büyürken kâr oranlarındaki düşme engellenemiyor. İşçi için gerekli olan emek zamanını kısaltan teknolojinin kapitalist üretimde artan oranı nispi artı değer toplam kitlesini arttırsa da ücretli emek yoğunlaşan üretimin toplumsal ürününden faydalanmamaktadır. Modern kölelik trajik halde genişlemektedir. Sermaye arkasında işçi cesetlerini bırakarak büyümektedir.

Endonezya'da "ter atölyeleri" olarak tanımlanan fabrikanın çökmesi ile binden fazla işçi bir kerede sermaye uğruna mezara yollanmaktadır. Hindistan'da benzer katliamlar olmaktadır. Güney Afrika'da platin madeni işçilerinin taranarak – 34 işçi – katledilmiştir. Türkiye'de Soma kömür madeninde 301 işçi bir kerede olmak üzere her yıl ortalama 1500 ile 2000'e yakın işçi sermayeye kurban edilmektedir. Dünya içinde kadın ve çocukların olduğu zorla çalıştırılan milyonlarca kölenin olduğu açıklanmaktadır. Kapitalist sermaye ölüm ve yoksulluğu halkın sırtına yıkarken hiç olmadık oranda serveti bir avuç kapitalistin elinde biriktirmektedir.

Dijital teknolojinin daha artan oranda sanayi üretimine uygulanması sürecinin hızlanması üretimin alt yapısında köklü değişikliklere yol açacağı gibi proletarya ile burjuvazi arasındaki savaşı da sanılanın çok ötesinde şiddetlendirecektir. Modern sanayi üretimindeki otomatizasyon dijital teknolojilerin üretime girmesiyle yeni bir aşamaya evrilecektir. Dünyada dijitalleşmeye geçiş yaygınlaşmıştır. Esas olarak köklü dönüşüm dijital teknolojilerin sanayi üretimine ve iletişim alanlarına top yekun uygulanmasıyla gerçekleşecektir. İnsan "nesnelere interneti" denilen internete bağlı fiziksel nesnelere ağında bir aracı durumunda olacaktır. Birkaç yıl içinde 30 milyar nesneye yakın nesnenin internete bağlanmış olacağı hesaplanmaktadır. Algılayıcı özelliği olan, veri iletebilen, veri toplayabilen işlemci özelliklere sahip nesnelere oluşan internet ağı insan yaşamının değişiminde, üretimin alt yapısında önemli değişimler yaratacaktır.

Yapay zekanın sanayi üretimine girmesi oranında değişim daha da hızlanacaktır. Mekanik, elektrik, biyolojik hesaplama yeteneğine sahip tasarlanmış birimler, işlem yapabilen mekanizma sayesinde "akıllı fabrikalar"a geçiş süreci ortaya çıkmıştır. Nitekim örnekleri artmaktadır. Japonya'da biyolojik hesaplama ve işlem yapabilen bir robotu satın alan sigorta şirketi 35 işçinin işine son vermiştir. Keza Japonya'da akıllı fabrikalar denilen insansız robotik fabrikalar üretime başlamıştır.

Yapay zeka sistemine dayalı akıllı fabrikalara geçiş fabrikaları tamamen insansız niteliğe büründürmeyecek, fakat emek gücüne – işçiye – olan ihtiyacı azaltacağı

için sermayenin organik bileşiminde değişmeyen sermaye oranında devasa artışa neden olacak ve kar oranındaki düşüşü daha da aşağıya çekecektir. İşsizlik ordusu kaçınılmaz olarak daha da büyüyecektir.

Dijital teknoloji ile donatılmış modern sanayi müşterilerin istek ve yeniliklerini ve ihtiyaç duydukları nitelikte üretim yapabilme alt yapısının oluştuğunu göstermektedir. Local Motors adlı Amerikan şirketi 3 boyutlu yazma teknolojisi ile üretilmiş otomobil imalatına geçmek üzere olduğunu açıkladı. 3 boyutlu yazma teknolojisi ile yine Amerika'da jet motoru imal edildi. Bütün bu teknik devrimler çok önemli olup iş gücünü ve sanayi üretiminin yapısını dönüşüme uğratacak niteliktedir. Bilgisayar yazılımlı, yapay zekaya sahip dokuma tezgahlarının istenilen model ve renkte kişiye sipariş teslim özel üretim yapabileceği üretim seviyesinin bütün dünya halklarını toplumsal olarak etkileyeceği bir süreç gelişmektedir. "Sanayi devrimi 4" denilen dijital teknolojinin sanayiye uyarlanması, ucuz iş gücünün olduğu Asya, Afrika, Ortadoğu, Latin Amerika ülkelerine kayan birçok sektörün tekrardan üretimini emperyalist ülkelere geri taşınmasının önü açılmıştır.

İnsana büyük kolaylıklar sağlayan teknolojik alt yapı yaygınlaşıp genişleyecek. Çip teknolojisi ile donatılmış robotlar üretim hatlarında, hesaplama ve işlemlerde yer alacak. Sanayi üretiminde (3D Printing) 3 boyutlu yazma, dijital hafızalı otomatizasyon ve robotik üretimde artış hızlanacaktır.

Bu gelişmelere bağlı olarak tekelci sermayenin dijital-çip teknolojisi, yapay zekaya dayalı teknolojiler üretmeye kayacağı görülebilir.

Fiziksel güç gerektirmeyen yeni üretim tekniklerinin gelişmesi genç ve yaşlı emekçiler farkını ortadan kaldırmaktadır. Üç boyutlu yazma tekniğinin sanayide yaygınlaşması ile üretim yarı-sömürge ülkelerden gelişmiş ülkelere geri dönmesi koşullarını yarattığı ve ağır sosyal sonuçlara işaret edilse de öte yandan üç boyutlu yazma tekniğinin bağımlı ülkelerde kullanılmasının da önü açılmaktadır. Dijital hafıza donanımlı üretim tekniğini satın almak oto, yada jet motorunu satın almaktan daha önem kazanmıştır. Üretici güçlerin ileriye doğru atılımı birçok alanda üretim teknikleri, araçlar üzerindeki tekeli kırma aşamasına ulaşmıştır. Fakat üretimin yerelleşmesi sürecinin genişlemesi ve insanlığın hizmetine sunulması ancak proletaryanın mücadelesi ile tamamlanacaktır.

Kapitalist sınıfın kar oranı düşmeye devam edecek, işsizlik artacak. Dahası üretici güçlerin muazzam gelişmesi şimdiye kadar içinde hareket ettikleri mülkiyet ilişkileri ile ters düşme şartları olgunlaşmaktadır. Kapitalist sınıf tarihte hiçbir zaman olmadığı ölçüde üretici güçlerin gelişmesinin önünde engel haline

gelmiştir. Ve hiç olmadık ölçüde sosyalizmin toplumsal ve teknik alt yapısı olgunlaşmıştır.

Teknolojinin gelişmesine bakılarak işçi sınıfının azaldığı düşünülmemelidir. Yüz elli milyonu aşan çocuk işçinin de içinde olduğu ücretli emekçilerin sayısı 3,5 milyar civarındadır. Dünya proletaryası yüz yada 50 yıl öncesine göre çok çok büyümüştür. Eğitim, sağlık da dahil zorunlu toplumsal hizmetler alanını ele geçiren sermaye ücretli emekçiler cephesini genişletmiştir. Devrimci sınıf olarak proletaryanın önderlik rolü azalmamış, bilakis çok daha güçlenmiştir. Kapitalist sermaye dolaşımının birçok alanını “hizmet sektörü” adı altında tanımlayarak bu alanlarda iş gücünü satan çalışanları kategorik olarak işçi sınıfından ayırarak proleter sınıfın devrimci niteliğini önemsizleştiren burjuva düşünceler maddi üretici güçler gerçekliğini yansıtmamaktadır.

“Hizmet sektörü” kavramının Marksist ekonomi biliminde hiçbir karşılığı yoktur. 20. yüzyılın ikinci yarısında burjuva ideologların ürettiği istatistiki kategori kavramı olan “hizmet sektörü” ideolojik anlamda kapitalizmi yok edecek biricik sınıf olan proletaryanın niteliğini boşa çıkarıcı içerikte içi doldurulmuştur. Kapitalist sektörlerin bir kısmını diğer kısımlarından ayırarak “hizmet sektörü” olarak tanımlaması ve üstelikte büyüyen oranda ücretli iş gücünü barındıran bu kapitalist sektörlerdeki emekçileri işçi sınıfı kategorisinden dışlamak ideolojik bir manipülasyondur. “Hizmet sektörü” kavramının altına sıralanan sektörlerdeki üretim ve ticaretin kapitalist niteliğine dair ise bilimsel çözümlenme yapılmadığı gibi kapitalist iktisadın bütünlüğünü çarpıtmaktadırlar. “Hizmet sektörü” olarak sıralanan sektörlerdeki ücretli emekçileri işçi sınıfının dışında sayma uğraşı gerçekleri çarpıtmaktır. “Hizmet sektörü”nde ki çalışanların sayısının yüksek olması birçok sektörün bu kategoride sayılması ile bağlantılıdır. Bu kavramsallaştırma ile neredeyse imalat sanayi dışındaki işçilerin işçi sınıfından sayılmamasının öne çıkartılması suretiyle işçi sınıfının önderlik rolünün sonlandığı işlenmiştir. Oysa “hizmet sektörü” denilen sektörlerde de emek gücünü satan işçiler çalışmaktadır.

“Hizmet sektörü” kategorisinde burjuva iktisatçıların saydıkları sektörler şunlardır: Toptan ve parakende ticaret, taşıt ve ev eşyaları onarımı, oteller ve lokanta, ulaştırma, depolama ve haberleşme, bankalar ve mali-finansal aracı kuruluşlar, gayrimenkul kiralama ve satışı, eğitim, sağlık ve sosyal hizmetler, ev içi işçi çalıştıranlar gibi alanları ve devlet çalışanları hepsi aynı sepete konulmuştur.

Gelişmiş kapitalist her ülkede bu kadar geniş çerçevede üretim, ticaret, hizmet üretimini içine alan sektörlerde ücretli emekçilerin %60 yada 70’inin çalışması

kapitalizmin gelişme niteliğine uygundur. Fabrikada imalat yapan işçi ile depolama, ticarete olan işçiyi sınıf olarak birbirinden ayırmak anlamsız ve saçmadır.

İmalat sanayi, madencilik, taş ocakları, elektrik, gaz, buhar ve sıcak su üretim ve dağıtımı, inşaat sektörlerindeki emek gücünü – sanayi kategorisi ile – işçi sınıfı sayısı olarak sıralamak ve iş gücünün %60, 70'ini barındıran “hizmet sektörü”nde çalışanları ise sınıf üstü varlıklarmış gibi “işçi sınıfının düşük oranı”nı öne alarak proletaryanın artık Marks’ın belirttiği gibi devrime önderlik edebilecek biricik sınıf olmadığı sonucunu çıkararak burjuva ideologların ideolojik saldırılarının etkisiz olduğu söylenemez. “Hizmet sektörü” denilen kapitalist sektörlerin tümünde ister kafa, ister kol emek gücünü satan emekçiler sermayeye artı değer üreten işçi sınıfının birer parçası, işçi sınıfının kendileridirler. Marksizm maskesi takan gerçekte ise tasfiyeciliğin bayrağını omuzlayan reformizmin devraldığı “hizmet sektörü” gibi anlam ifade etmeyen kavramlara yüklenen ideolojik içeriğe karşı uyanık olmak gerekmektedir.

İşçi sınıfının genişleyen durumunu kavramayı kolaylaştıran Marks’ın şu pasajları oldukça öğreticidir:

“Kapitalist üretim, yalnızca meta üretimi değil, esas olarak artı-değer üretimidir. Emekçi kendisi için değil, sermaye için üretir. Bu nedenle, artık yalnızca üretmesi yetmez. Artı-değer de üretmek zorundadır. Bir tek, kapitalist için artı-değer üreten böylece sermayenin kendisini genişletmesi için çalışan emekçi üretkendir.” (K. Marks, Kapital, Cilt: 1 Sf: 484)

“Maddi nesnelere üretiminin dışında kalan bir alandan örnek alırsak, bir öğretmen öğrencilerin kafaları üzerinde emek harcamasının yanı sıra, okul sahibini zenginleştirmek için eşek gibi çalışıyorsa, üretken bir emekçi sayılır. Okul sahibinin sermayesini sosis fabrikası yerine öğretim fabrikasına yatırmış olması hiçbir şeyi değiştirmez. Demek oluyor ki, üretken emekçi kavramı yalnızca iş ile yararlı etki arasındaki emekçi ile emek ürünü arasındaki bir ilişkiyi anlatmakla kalmıyor aynı zamanda tarihsel gelişmeden doğan ve işçiye doğrudan artı-değer yaratma aracı damgası vuran özgül bir toplumsal üretim ilişkisini de anlatıyor.” (K. Marks, Kapital, Cilt: 1 Sf: 484)

Demek oluyor ki, “hizmet sektörü” kategorisinde sayılan sektörler de emekçiler emek harcıyor ve sermaye sahiplerini zenginleştiriyor. Tarihsel gelişme olarak kapitalizmde işçi dışında sermaye sahibine artı-değer üreten sosyal üretim ilişkisi ortaya çıkmamıştır.

Kapitalist üretim artı-değer üretimi esası üzerinde bir bütündür. Üretimdeki teknik ilerlemeler, üretimin yoğunlaşması sadece kapitalist sınıfı muazzam servet sahibi yapmayı hızlandırmakla kalmaz, aşırı üretim aynı zamanda işçi sınıfının bir kısmının üretken olmayan işlere itilmesini de arttırır. Sadece maddi nesnelere üretimi büyütmeyle kalmaz, maddi nesnelere üretimi dışındaki alanlarda da sermaye üretimi ve birikiminde genişleme ortaya çıkar. Burada temel olan üretim temelinde var olan mülkiyet ilişkisinin yarattığı proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin kavranmasıdır.

Gösterilmek istenilenin aksine işçi sınıfı sadece imalat sanayindeki işçilerden ibaret olmayıp, büyüyen dünya ticareti, perakende ticaret, kültür, eğlence, oteller, restoranlar, eğitim ve sağlık, danışmanlık, muhasebe, tasarım, veri işlem, yazılım vs. emlak acenteleri, sigorta acenteleri, bankalar, iletişim ve ulaşım, taşımacılık vd. sektörlerde büyüyen ücretli iş gücü ile dünya proletaryasının her geçen gün sayısı artmaktadır. Bununla birlikte emek-sermaye çelişmesi de şiddetlenmektedir.

21. yüzyılda yeni bir proleter devrimci atılım dönemi sürecine girilmiştir. Kapitalist mülkiyet üretici güçlerin ileriye doğru gelişmesinin engeli haline gelmiştir. Burjuvazinin toplumun %99'unu oluşturan emekçilerin özgürlük ve eşitlik taleplerini bastıran sınıf olarak topluma verebileceği bir şeyi yoktur. Toplumun ise özgürlük için burjuvaziden kurtulmaya ihtiyacı vardır.

Proletarya düne göre çok daha avantajlıdır. 20. yüzyıl boyunca uluslararası komünist harekete ihanet eden Sosyal Demokrat Partilerin kapitalist devlet düzenlerinin koruyucu hükümeti olmaları keza parlamento yolu ile “uzlaşmacı demokrasi” yada “barışçıl yöntemlerle geçiş” gibi yalanlarla işçi sınıfının özgürleşemediğini anlaşılır kılan yeterli deneyimler mevcuttur. Modern revizyonizmin Sovyet, Çin ve diğer sosyalizm kampındaki devrimleri yıkıma götüren ihaneti ise uluslararası proletaryanın büyük deneyimi olarak geleceğin inşasında öğreten yenilgiler rolünü oynayacaktır. Devrimci krizin şiddetlenmesi koşullarında uluslararası komünist hareket görevini yaptıkça işçi sınıfının reformist akımların arkasından gitmelerinin bir nedeni bulunmamaktadır. Reformist partiler ve sarı sendikaların işçi sınıfını aldatma olanakları azalmıştır. Yokluğa, sefalete ve ölüme sürüklenen emekçilerin isyan döneminde halkı teskin edici hayallerin peşinden gitmeyeceğini belirtmek için çok fazla neden bulunmaktadır.

Ekonomik krizin derinleşmeye doğru ilerlediği her tarihi dönemde faşizm güçlenmiştir. Çünkü işçi sınıfı ve öncü kuvvetleri içeride baskı altına alınmadan

dışarıda savaş politikası sürdürülemez. Burjuvazi bu nedenle yeniden faşizm dalgasını yükseltmektedir.

Sermaye işle iç içe geçen işçiden ziyade kapitalist sınıfın ekonomik çıkarları için çalışan sarı sendikalara rağmen doğrudan işçilerin demokrasisi ve örgütlenme iradesi ile grevler ve direnişlerin örgütlenebileceği ve hızla diğer fabrikalara örnek teşkil edip yayılabileceği nesnel koşulların ortaya çıktığı unutulmamalı. Gelişen üretici güçler, toplumsal bilinç, işçinin kültür düzeyi, bilgiye erişim ve iletişim devrimi ile bütünleşmiş bir işçi sınıfı sermayenin hakimiyetine karşı güçlü silahlara sahiptir.

Burjuvazi ile proletaryanın uzlaşmaz savaşımında uluslararası komünist hareketin yükselmeye devam eden devrimci duruma uygun olarak hazırlanması tayin edici önemdedir. Zafer işçi sınıfını devrimci sınıf savaşlarına hazırlamakla kazanılabilir.

Gelişmeler son derece açıktır: Kapitalizmin iktisadi, siyasi, ideolojik bunalımı aynı şiddette olmasa da bir dizi ülkede oldukça yayılmıştır. Ekonomik kriz artan oranda politik ve siyasi krizle birlikte kısmen iyi görülen birçok ülkeyi içine çekmeye devam edecektir. Savaş hazırlıklarının sürdüğü bu süreçte burjuvazi ile proletarya arasında dünyadaki temel çelişmeye bağlı olarak devrimci halk kitlelerinin dünya genelinde eylemleri ve direnişleri yükselecektir. Dünya mazlum halklarını ve ezilen uluslarını kana boğan kapitalist gaddarlık ve sömürüye karşı uluslararası proletarya hareketinin gelişme sürecinde olduğunu belirtmeliyiz...

ULUSAL SORUN ÜZERİNE

Eğer ulusal sorundaki sapmalara da değinmezsek Partideki sapmalara karşı savaşım tablosu eksik kalır. Emperyalizm ekonomik indirgemeci tarzla salt ekonomik soyutlamayla ele alan, Kautsky'den alıntı bu teorilerinde pek tutarlı dostlarımız, ulusal sorunu da bu teorilerine bağlı kalarak tek yanlı ele almaktan geri durmadılar. 3.K., "tam bilimsel" Emperyalizm- Devlet- Sınıflar vd. tahlillerine bağlı kalarak şöyle bir "evrensel" sosyal şovenizm yasası ortaya koyuyor.

- "Emperyalizmin gelişme kat etmesi ve dünya hâkimiyetini daha yoğunlaştırması, dünyada ulusal çitleri ve ulusal değerleri ve bağımlılık / bağımsızlık ölçütlerini de değiştirmiştir. Sermayenin uluslararası karakterini

bölge ve ülkelerde daha yoğun olarak işlerlik kazanması Milli olguda değişimlere sebebiyet verip bağımlılık ölçütlerinde var olma düzlemini derinleştirmiştir. Milli burjuvazi olarak telaffuz edilen sermayedar kesimi orta burjuva biçiminde sermayenin uluslararası gücünün uzantısı olmuş bağımsızlık duruşunu kaybetmiş eklemlenerek var olma yönelimine girmiştir. Bu realite devlet kuramamış ulusların ulusal hareketine sirayet ederek onları burjuva reformist eksene çekip silahlı ve silahsız burjuva hareketler olarak biçimlemiştir. Bu nesnel duruma rağmen ulusal demokratik hakları desteklemek ve savunmak noktasında geri tutum takınılamaz, bizzat emperyalizmin kumandasında olmayan devrimci komünistler ile ilişkilerinde demokratik tutumları sürdüren ve devrimci komünistlerin ajitasyon ve propagandaları ile örgütlenme faaliyetlerine engel olmayan ulusal hareketler ile ortak birlikler ve taktik eylemlerinin oluşturulmasında engel bulunmamaktadır.

- Tartışmaya yer bırakmayacak şekilde tanım yapılmıştır ve bu genel tanım sömürge, yarı-sömürge ve tümüyle ilhak altında olan ulusları kapsamaktadır. Ancak buradaki özel konu Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın ezilen ulus burjuvazisi ve bu sınıf damgasını taşıyan Kürt ulusal hareketi olduğu için konumuzun dışındaki detaylara fazla girmeyeceğiz. Sömürge, yarı-sömürge, yarı-feodal bir coğrafyada milli burjuvazinin, ki bu orta burjuva olmamıştır, zaten esasını orta burjuvazi oluşturur, emperyalizmle ya da emperyalist sermayeyle çelişkisiz bir varlığından ya da ekonomik ilişkilerinden söz etmek yalnızca sübjektif bir bakış değil aynı zamanda sınıf mücadelesine revizyonist bir bakıştır.

Başkan Mao Milli burjuvaziye ilişkin şunları vurguluyor: " Milli burjuvazi ikili bir niteliğe sahiptir. Bir yandan emperyalizm tarafından baskı altında tutulmakta ve feodalizm tarafından kösteklenmekte, dolayısıyla her ikisi ile de çelişmesi bulunmaktadır. bu bakımdan devrimci güçlerden birini meydana getirir. Öte yandan, emperyalizme ve feodalizme bütünüyle karşı çıkma cesaretini gösterememektedir; çünkü ekonomik ve siyasi bakımdan zayıftır ve hala emperyalizmle ve feodalizmle ekonomik bağları vardır. Halkın devrimci güçleri kuvvetlendiği zaman, bu durum daha da berrak bir şekilde ortaya çıkar. Milli burjuvazi bu ikili niteliğinden dolayı, belli zamanlarda ve belli ölçülerde emperyalizme ve bürokrat savaş ağırları hükümetlerine karşı devrime katıla bilir ve devrimci bir güç haline gelebilir; ama başka zamanlarda, komprador burjuvaziye izlemesi ve bir karşı devrimde onun suç ortağı haline gelmesi tehlikesi de vardır." (Mao. Cilt 2 sayfa = 326)

-Taşıdığı sosyal şoven zehrini gizlemeye çalışan oportünizm, küçük burjuva telaşıyla yalnızca kendisini aldatarak Colomb'u ve üzerinden geçen asırları yok

sayarcasına Amerika'yı yeniden keşfediyor ve Milli burjuvazinin Uluslar arası sermayeyle ekonomik ilişkilerine işaret ediyor. Bundan kuşku duyulamaz, ama bunun çelişkisiz bir ilişki olduğundan söz etmek, ya da bundan hiç söz etmeyerek yalnızca ama yalnızca ekonomik bağlarından söz etmek, Emperyalizmi Kapitalizmin yüksek bir aşaması olarak görmek değil de, ondan kopuk ve ayrı olarak görmektir. Bu da "yeni gelişmeler " keşfetmek değil, Lenin tarafından bir asır önce Marksist bilimsel görüşüyle mahkum edilen, Emperyalist Batının sadık Vatan severi Kautsky'nin Ultra Emperyalizm teorisini hortlatmaktır. Unutmayalım ki Kapitalizmin temel yasalarından birisi, Pazar ekonomisidir. Emperyalizm, bu temel yasayı kaldırmıyor, başka Ulusların pazarlarına girerek sömürgeleştiriyor. Ve sömürge veya ilhak altında olan bir Ulusun Ulusal burjuvazisinin bununla çelişkisiz varlığından söz edilmesi hayret vericidir.

-Mao'dan yaptığımız alıntıda Milli burjuvazinin ikili niteliğinden söz ettik, dolayısıyla "tam bilimsel" oportünizmin "yeni gelişme" diye sunduğu Milli burjuvazi tahlilinin esasta yeni bir nitel gelişme değil, "3.Kongre"nin (3.K) Milli burjuvazinin yalnızca tek bir niteliğini ele aldıklarını, onun emperyalizm ve feodalizmle olan çelişkisini inkar ettiklerini ortaya koymuş olduk. Emperyalizmin girdiği bir ülkede, Milli burjuvazi, ya emperyalizmle bütünleşecek ya da yerli pazar için üretim yapan geri nitelikte yerli sektörlere katılacaktır. Emperyalizm'le kendi sermayesinin niceliği ölçüsünde bütünleşen Milli burjuvazi kompradorlaşmaya adaydır. Dolayısıyla, " eklemlenerek var olma yönelimine girmiş" denilen Milli burjuvaziye, biz zaten Milli sağ kanadı (!) diyoruz. Ama unutmayalım ki bu onun yalnızca bir yönüdür. Yerli tarımsal üretime önem verilmediği, Komprador kapitalizmle eşitsiz bir gelişmenin yaratıldığı, çoğunlukla ithal edilmiş metalarla rekabetinin engellendiği Milli burjuvazinin elbette sömürge, yarı sömürge – yarı feodal ülkelerde düzen muhalefeti vardır. Bu da onun anti feodal, anti emperyalist yönüdür. Ama gerek ekonomik, gerekse siyasi olarak cılız ve etkisiz olduğundan, aynı zamanda bu yönü kompradorlaşma talebi ile törpülendiğinde, bu düzen yalnız başına karış gelecek nitelikte değildir.

-Peki " sermayenin Uluslar arası gücünün uzantısı olmuş" tanımı ne anlama gelir? Bu, Milli burjuvazinin yalnızca milli karakterini yitirmesi değil, aynı zamanda onun Emperyalizmin temel sosyal dayanaklarından birini oluşturduğu anlamına gelir. Şuraya dikkat edelim! Bu tanım yalnızca, Burjuva demokratik devrimini tamamlamış, dolayısıyla kalıntı biçiminde görülse de feodalizmi tümünden tasfiye etmiş ama rakip kapitalist ülkelerdeki sınai gelişimin arakasında

kaldığı ve artık kendisine has bir dış Pazar mevcut olmadığından dolayı, diğer büyük emperyalist devletlerin mali ve diplomatik kısılcasına girerek yarı sömürge durumuna gelmiş Kapitalist ülkeler için kullanılmıyor. Tümöyle sömürge, yarı sömürge – yarı feodal ve ilhak altından olan, henüz devlet kuramamış uluslar için, yani muhtevasına bakmaksızın doğrudan ya da dolaylı emperyalist sömürgeciliğin hüküm sürdüğü tüm coğrafyalara genel bir tanım yapılıyor. Peki, coğrafyaların sosyo-ekonomik yapısına göre sömürgeciliğin de farklı biçimlerle hüküm sürdüğü çağımızda böyle genel bir tanım mümkün müdür? Dünya gündemini az çok okuyan her insan, bunun yalnızca gene bir saçmalık olduğunu anlayacaktır.

- O halde utangaçça gizlenmeye çalışan iki olgu deşifre oluyor burada: 1.) “Emperyalizm feodalizmi tasfiye etti” diyerek, emperyalizme ilerencilik misyonu yükleyen anlayış, “ milli olgudaki değişimler” tanımıyla gizlenmeye çalışılmıştır. 2.) Ezilen ulus hareketine karşı sosyal şoven yaklaşım, yine bu genel “Milli olgudaki değişimler” tanımının ardına gizlenmeye çalışılmıştır.

- Oportünizm, Emperyalist sömürgeciliğin içeriğine ve biçimine bakmaksızın ortaya koyduğu genel bir “Milli olgudaki değişimler” tanımının ne derece genel bir saçmalık olduğu anlaşılmıştır. Bunun farklı muhtevaya sahip coğrafyalarda iktisadi ve sosyolojik boyutu apayrı bir konudur. Buradaki esas konuyu Kürt Milli burjuvazisi ve hareketi olduğunu ifade etmiştik. Bu nedenle bu tanımın genel saçmalığını ortaya koyduktan sonra esas konumuza geçiyoruz.

- “3.Kongre” oportünistlerin, “Milli burjuvazi olarak telaffuz edilen sermayedar kesimi orta burjuva biçiminde sermayenin uluslararası gücünün uzantısı olmuş bağımsızlık duruşunu kaybetmiş eklenerek var olma yönelimine girmiştir.” Şeklinde ortaya koydukları genel tanım apaçık biçimde Kürt Milli burjuvazisi ile Türk milli burjuvazisi arasındaki ayrımı silikleştirmiştir. Ne diyordu Kaypakkaya ? Çok uluslu geri ülkelerde Milli baskının şampiyonları yalnızca emperyalizme bağımlı komprador burjuvazi ve büyük toprak sahibi sınıflar değil, aynı zamanda milli baskıda onların suç ortağı hakim ulus milli burjuvazisidir. Yani Türk Milli burjuvazisi. Ama bu genel tanımlamayla iki ulus burjuvazisi arasındaki nitelik bir ve aynıymış gibi gösterilmekle kalmıyor, aynı zamanda milli baskıda Türk hakim sınıflarının suç ortağı olan milli karakterdeki Türk burjuvazisinin bu suçu da gizlenmiş oluyor.

- Öte taraftan , “sermayenin uluslar arası gücünün uzantısı olmuş” tanımıyla Kürt Milli burjuvazisinin Türk hakim sınıflarıyla olan çelişkisi de silikleştirilmiştir. Kürt Ulusal haini işbirlikçi büyük toprak sahibi sınıfı ve büyük burjuvalarla aynı rotada gösterilmiştir. Peki, güneş kadar gerçek çıplak nedir? Sermayenin

uluslararası gücünün uzantısı olan sınıflar hangileridir? Yarı sömürge- Yarı feodal Türkiye kuzey Kürdistan'da sermayenin uluslararası gücünün uzantısı olan sınıfların Komprador bürokrat burjuvazi ve büyük toprak sahibi sınıflar olduğunu, T.- K.K.'nin iktisadi yapısını ayrı bir başlıkta ele alırken ifade ettik. Bunun kuzey Kürdistan'daki durumuna gelince; Türk hakim sınıflarıyla öteden beri işbirliğine girişen, Yoldaş Kaypakkaya'nın deyimiyle; bir avuç büyük toprak ağası, onların yaltakçıları ve üç-beş büyük burjuva. Türk hakim sınıflarıyla bütünleşerek sermayenin uluslar arası gücünün uzantısı olan sınıflar bunlardır. Kaldı ki Kuzey Kürdistan'da bu sınıfa mensup olanların hemen hepsi Kürt Ulusal hainidir. Birkaç istisna dışında Kürt olduğunu dahi kabul etmeyen bu sınıfın mensupları elbette ki Ulusal bir karakter de taşımazlar. Sınıf teorisi 5.ci sayısında Kuzey Kürdistan'da ulusal karakter taşımanın birincil ögesi olarak kürtlüğünü kabul etmesi ve Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının ilhak edilmesine karşı çıkması gerektiği bilimsel tezi öne sürülüyor. Ama hükümetin kodaman "Kürt" bakanlarından, büyük toprak ağası Bucak'lar vb.lerinden, silah tüccarı Cuma içtenlerden, banka kredilerinde aslan payını vb. avantajını alan, birçoklarının aynı zamanda bürokrat da olduğu toprak ağası ve büyük burjuvalardan elbette ki bu tavır beklenmez. İşte sermayenin Uluslararası gücünün uzantısı olan sınıflar bunlardır.

- Tüm bu iktisadi denge içerisinde Türk hakim sınıfları ve onların "Kürt" işbirlikçileri tarafından baskı altında tutulan Milli nitelikteki Kürt burjuvazisi ve küçük toprak sahiplerinin bunlarla yalnızca ekonomik ilişkilerini görüp te esas olan çelişkiyi görmemek, meseleye sömürgeciliğin vatan severi Kautsky'nin gözüyle bakmaktan başkada bir şey değildir. Kendi ülkesinin topraklarında çıkan doğal kaynaklar üzerinde Türk hakim sınıflarının sınırsız yetkisi olmasına elbette ki Wan'lı Kürt burjuvazisi karşı çıkacaktır. Kendi ülkesinde yapılacak bir icraatta kendisini yalnızca boya-badana gibi "küçük işler" alabilmesine Amed'li kürt burjuvazisi elbette ki karşı çıkacaktır. Buna daha birçok örnek verilebilir, ama buradaki esas meselenin ilişki değil çelişki olduğunu gözden kaçırmayalım. Stalin'in deyimiyle "Pazar-işte, geç burjuvazi için ana sorun. Genç burjuvazinin ereği, metanın pazara sürmek ve bir başka milliyetin burjuvazisi ile rekabetten zafer kazanmış olarak çıkmaktır." Milli karakterdeki Kürt orta burjuvazisinin Türk hakim sınıflarıyla belli ekonomik ilişkilerinin alması ne bu çelişkiyi ortadan kaldırır, ne de Stalin'den yaptığımız aktarmada apaçık ortaya konulan ezilen ulusun genç burjuvazisinin bu amacını ortadan kaldırır.

- Bir diğer yandan şu soruyu sormakta yerinde olacaktır; " Sermayenin uluslararası gücünün uzantısı olmuş bağımsızlık duruşunu kaybetmiş

eklemlenerek var olma yönelimine girmiş” bir Kürt Milli burjuvazisinden bahsedilecekse, o halde Milli baskının amacı nedir? Öyle ya “orta burjuva biçiminde sermayenin uluslararası gücünün uzantısı” olunca Milli karakterini de yitirmiş oluyor. Durum bu olunca Milli baskı da anlamını yitirmiş olur. En azından büyük ölçüde ortadan kalkması gerekirdi. Ama Kuzey Kürdistan’da ekonomik, siyasi, askeri ilhak devam ediyor, Kürtçenin yasaklanması sürüyor, tarihi, kültürel inkar ve asimilasyon sürüyor. O halde nedir bu amaç? Bunu Kaypakkaya yoldaş açıklıyor; “ ... Bu amaç, en genel ifadesiyle ülkenin bütün pazarlarının, maddi zenginliklerinin rakipsiz hakimi olmaktır. Yeni imtiyazlar edinmek, eski imtiyazları en son sınırına kadar genişletmek ve kullanmaktır. Bunun için hakim ulusun burjuvaları ve toprak ağaları, ülkenin siyasi sınırlarını muhafaza etmek yolunda, ayrı milliyetlerin yaşadığı bölgelerin ülkeden kopmasını her ne surette olursa olsun engellemek yolunda büyük çaba gösterirler. Ticaretin en geniş ölçüde gelişebilmesi için gerekli şartlardan biri de dil birliğidir. Bu amaçla hakim ulusun burjuvaları ve toprak ağaları kendi dillerinin bütün ülkede konuşulmasını isterler ve hatta bunun zorla kabul ettirmeye çalışırlar. Stalin yoldaşın deyimiyle “ pazara kim hakim olacaktır?” Meselenin özü budur. “Milli birlik”, “ devletin, ülkesi milliyetiyle bölünmez birliği ve bütünlüğü”, “ toprak bütünlüğü” şiarları, burjuvazinin ve toprak ağalarının bencil çıkarlarının “pazara” kayıtsız şartsız hakim olma arzularının ifadesidir.” (İ.K. seçme yazıları sf: 170-171)

- Evet milli baskının amacı budur. Ama buradaki asıl soru, bu Milli baskının kime uygulandığı? Sorusudur. Kürt milli burjuvazisi “sermayenin uluslararası gücünün uzantısı” olarak Milli karakterini kaybettiğine göre, o halde bizim oportünistlerimize göre milli baskı yalnızca Kürt halkına uygulanıyor olmalı. Yani Kürt işçileri, yoksul ve orta halli köylüleri, yarı proleterleri, şehir küçük burjuvazisi ve Kürt burjuvazisinin demokratik halk devrimi saflarına katılacak olan devrimci (sol) kanadı. Tabi bu bizim sosyo-ekonomik yapı tarifimize göre. “3.K.”nin tarifine göre ise; proletarya, yarı- proletarya, kır ve şehir küçük burjuvazisi halk kavramına giriyor. Dolayısıyla onlara göre, Kürt Ulusunun yalnızca bu kesimlerine Milli baskı uygulanmış oluyor. Bunu açıktan deklare etmenin “ayıp lığının” bilinciyle olsa gerek, meseleyi somut olarak ortaya koymak yerine, genel bir “Milli olguda değişimler” tanımıyla bundan özenle kaçınılmıştır. Ama bu, öne sürülen oportünist tezlerle neticenin buraya varacağı gerçeğini değiştirmiyor. Bu teori sahiplerinin, Türk hakim sınıflarının Kürt ulusuna karşı Milli baskıyı neden hala en kaba biçimde devam ettirdiği? Sorusunun cevabını vermeleri gerekir. Oportünist tanımlarla silikleştirdikleri bu Milli baskı, o zaman kime uygulanıyor?

- Yoldaş Kaypakkaya dönemin şovenistleriyle yaptığı teorik tartışmalarda yalın ve net bir şekilde Milli baskının kime uygulandığını şöyle açıklıyor: “ Milli baskı sadece Kürt halkının değil, Türk hakim sınıflarıyla her bakımdan kaynaşmış bir avuç büyük feodal bey ve üç-beş büyük burjuva hariç, bütün Kürt Milletine uygulanmaktadır. Kürt işçileri, köylüleri, şehir-küçük burjuvazisi, küçük toprak ağaları milli baskıdan acı çekmektedir. Hatta Milli baskıdan esas hedefi, ezilen, bağımlı ve uyruk milletin burjuvazisidir. Çünkü hakim millete mensup kapitalist ve toprak ağaları ülkenin bütün zenginliklerinin ve pazarlarının rakipsiz sahibi olmak isterler. Devlet kurma imtiyazlarını ellerinde tutmak isterler. Diğer dilleri yasaklayarak, Pazar için son derece gerekli olan ‘dil birliğini’ sağlamak isterler. Ezilen milliyete mensup burjuvazi ve toprak ağaları, bu emellerin önüne önemli bir engel olarak dikilir. Çünkü o da kendi pazarına kendisi sahip olmak, bu pazarı dilediği gibi kontrol etmek, maddi zenginlikleri ve halkın iş gücünü kendisi sömürmek ister. İki milletin burjuvazisi ve toprak ağalarını bir birine düşüren güçlü ekonomik etkenler bunlardır; hakim millete mensup burjuva ve toprak sahiplerinin ardı arkası kesilmeyen milli baskılara girişmesi buradan gelir; milli baskıların, ezilen ulusun burjuva ve toprak ağalarına da yönelmesi buradan gelir.” “Bir avuç büyük toprak ağasına, onların yaltakçılara ve üç-beş büyük burjuvaya gelince: Bunlar öteden beri Türk hakim sınıflarıyla ittifak kurmuşlardır. Her türlü imtiyaz, Türk hakim sınıfları gibi bunlara da açıktır. Ordu, jandarma ve polis bunların da hizmetindedir.” “...Kürt toprak ağaların ve Kürt burjuvalarının çok büyük bir kısmı, Türk hakim sınıflarının milli baskısına maruz kalmaktadırlar. Bunlar hatta büyük Kürt feodal beylerin de baskısına maruz kalıyorlar. Bir avuçluk büyük toprak ağaları, küçük toprak ağalarının ve Kürt burjuvazisinin, büyük feodal beylere ve bunların yaltakçılara öfkelenmesi, işte bu iki sebebe dayanıyor. (...)” “...Kürt işçileriyle, yarı proleterleriyle, yoksul ve orta köylüleriyle, şehir küçük burjuvazisiyle birlikte Kürt burjuvazisi ve küçük toprak ağaları da Milli baskıya maruzdur. Ve Kürt milli hareketinin saflarını bu sınıflar teşkil ediyor. (...)” (İ.K seçme yazılar sf: 167...169)

- Alıntıyı bu kadar uzun tutmamızın sebebi, oportünizmin ulusal soruna yaklaşımda taşıdığı sosyal şoven zehrinin, bugün, kitlelere sözde Kaypakkayacılık adı altında enjekte edilme çabasıdır. Oysa Kaypakkaya'nın, ulusal soruna dair tezlerini kavraya bilmiş her insan, bu sosyal şoven teorilerin Kaypakkayacılık kılıfına gizlenmeyeceğini bilir. Bugün Kürt halkı, sınıfsal baskının yanında, aynı zamanda Milli baskıdan da acı çekmektedir. Bu doğrudur, ancak Milli baskı yalnızca Kürt halkına değil, tüm Kürt milletine uygulanıyor. Kaypakkaya'nın ifade ettiği gibi, Milli baskıların esas hedefi ezilen Milletin

burjuvazisidir. Ama "3.K"nin Kapitalist iktisat tanımına, Emperyalizm teorilerine göre, Milli olguda öylesine değişimler yaşanmış ki: Ulusal pazarlar ortadan kalkmış, Türk Milli burjuvazisinin yanında Kürt Milli burjuvazisi de biranda yeryüzünden silinmiş, " sermayenin uluslararası gücünün uzantısı olmuş" ve öne sürülen bu teoriye göre, Ulusal sorun yalnızca Kürt halkını ilgilendiren bir sorun haline gelmiş. Çok açıktır ki bu öznel teorilerle "3.K" sosyal şovenizmin batağına saplanmıştır. Açıklamaların diğer bölümlerinde süslü laflarla tekrarladıkları "Biji Azadiye Kurdistan" sloganı, bu gerçeği ne yazık ki değiştirmiyor. Öte yandan, Orta doğuda mutlak hakimiyet kuran, sınırlar çizerek Devletler oluşturan ve Kürdistan'ı dörde bölen emperyalizm, elbette Kürt Ulusuna uygulanan baskı ve inkarın doğrudan sorumlusudur. Zira Kürdistan'da çıkarılan petrolden, bir sizi doğal yer altı ve yer üstü kaynaklarından, pazara sürülen metaların ticaretinden vb. bir çok ranttan Emperyalist tekelci burjuvazi, acantesi konumundaki hakim ulus komprador burjuvazi eliyle aslan payını almaktadır. Ama Kürdistan'ı ilhak eden bağımlı kukla Devletlerin sınıfsal niteliğini kavrayamayanlar bu sömürünün biçimini de anlayamazlar. Dolayısıyla da ne Kürt Milli burjuvazisinin niteliğini, ne de onun sınıf damgasını taşıyan hareketin niteliğini anlayamazlar.

- Şimdi de 3.K.nin hayal ettiği bir ulusal burjuva hareketine ve Kürt ulusal hareketini nasıl tanımladığına bakalım: "Dünya devrimin parçası olmak, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da iktidar gücü olan komprador tekelci kapitalizmi devirmekler açıklana bilinir. Bu devrim hedefi güdülmeden yürütülen reformist mücadele, burjuvazinin yeni şartlarda nefes almasını kolaylaştırıp sömürü yürüyüşünde yeni biçimler edinilerek devam etmesine yol açar. Bu anlamda niteliğini değerlendirme, verili coğrafyada, dünya devrimin yedeği ve ona hizmet eden perspektifi ile değerlendirildiğinde, bu niteliğin PKK'nin toplumsal projesi bağlamında reformizm olarak izah edilebileceği, silahlı biçiminden dolayı da silahlı reformist hareket olarak tanımlanır." "18.MKP; (...) Uluslararası alanda sosyal ve devrimci ulusal kurtuluş savaşlarını sahiplenir ve desteklemeyi görev bilir." "29.Proleter dünya devriminin yedek güçlerinden olan Ulusal Kurtuluş savaşları geriye dönüşler öncesi, sosyalist kampın varlığından ve Uluslar arası nüfuzundan aldığı güçle emperyalizme daha güçlü darbeler vururken, ancak sosyalist kampın dağılması ve demokratik sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşlerin tamamlanması ile birlikte bu hareketlerin bir çoğu daha bağımsızlıklarını elde etmeden şu veya bu emperyalist devlete sırtını dayayarak reformist bir konuma geldiler, gelmektedirler. Devrimci proletarya ulusal hareketlerin bu karakterinden dolayı reformist karakterlerdeki ulusal hareketlerin çizgilerini deşifre edip çizgilerine karşı mücadele eder, ezilen ulus

ve azınlıklar hareketinin yanlış çizgilerine rağmen meşruiyeti ve demokratik içeriğini desteklerken proletaryanın çözüm bayrağı temelinde sorunun üstesinden gelmeyi sorumluluk olarak bilir. Bu konuda devrimci ulusal hareketleri stratejik bir müttefik olarak ele alır.”

- Yazımızın başında “3.Kongre”nin “milli olgudaki değişimler” tezini aktarmıştık. Öne sürdükleri bu teze bağlı kalarak Kürt Ulusal hareketini de yukarıdaki satırlarla tarif ediyorlar. Ne kadar bağlı kaldıkları, bunda ne kadar tutarlı oldukları da ayrı bir mesele. Bir yandan Ulusal hareketler “silahlı ve silahsız burjuva reformist hareketler olarak biçimlenmiştir” diyeceksin, “Milli olgudaki değişimler”le devrimci (!) Ulusal kurtuluş hareketlerinin mümkün olamayacağını öne süreceksin, diğer yandan “amma” deyip, programında devrimci (!) Ulusal hareketlerin varlığından bahsedeceksin. Gülünç bir paradoks tablosu. Bu tabloyu gülünç hale getiren çelişkili ifadeler bir yana, bu ifadeleri çelişki yumağına çeviren “3.Kongre”nin temel tezleri üzerinde duralım. “3.Kongre”, Kürt ulusal hareketi için “Dünya devriminin parçası olmak, Türkiye-Kuzey Kürdistan’da iktidar gücü olan komprador tekelleri devirmekle açıklanabilir” diyorlar. Bu amacı gütmeye içinde reformist olarak tanımlıyorlar. Biz ustaların yapıtlarını incelerken böylesi bir sava dair vurguya, eleştiriye rastlamadık. Demek ki dünya devrimi tarihinde ilk kez böylesi saçma bir sav öne sürülüyor. Yeni diye öne sürdükleri, esasta temelleri bir asır önce Kautsky vb.leri tarafından atılmış oportünist teorilerine gerçekten yeni bir şey eklemeleri, öyle zannederiz ki tüm oportünist camia tarafından alkışla karşılanmıştır. Çok açıktır ki bu savı öne sürenler, burjuva önderlik-li Ulusal hareketlerin niteliğini, amacını anlayamadıkları gibi sınıfların niteliğini ve kp’nin varlık gerekçesini de anlayamamışlardır. Türkiye-Kuzey Kürdistan’da ki iktidar gücünü proletarya önderliğindeki geniş halk yığınları devirebilir. Kürt ulusal hareketi değil. Komünist partisinin varlığı da bununla açıklana bilir zaten. Burjuva önderlik-li ulusal hareketler ise, kendi ulusunun yaşadığı coğrafyada ulusal devlet kurmak amacıyla ortaya çıkar. Çok uluslu ülkelerdeki ezilen ulus burjuvazisi önderlik-li hiçbir ulusal hareket, oradaki mevcut devleti ya da iktidar gücünü devirmek için ortaya çıkmamıştır, çıkmazlarda. Adı üzerinde ‘Ulusal Hareket!’ Marksistlere göre, bunun nesnel olanaksızlığı ortadadır, ama yalnızca Marksistler göre. Bu nedenle Marksizm’den bir hayli uzaklaşmış olan “3.Kongre”yi bu beklentisinden dolayı pek de yadırgamamak gerekiyor. Öne sürdükleri diğer tezlerine baktığımızda, bu beklentinin çokta uygunsuz olduğu söylenmez; “sermayenin uluslararası gücünün uzantısı olarak” Kürt burjuvazisi “Milli karakterini kaybettiğine” göre, dolayısıyla milli baskı “Kürt halkına” uygulandığına göre, hareket de ulusal değil, halk hareketimi olması gerekir?

“3.Kongre”nin “tam bilimsel-ci” teorileri buraya mı varıyor? Çok açıktır ki oportünistler, olmasını istedikleri şeyle var olanı birbirine karıştırmışlardır. Peki, Kaypakkaya bu ayrımı nasıl yapıyor? Özetlediği şekli aktaralım: “Özetlersek, halk hareketi, ezilen ve sömürülen yığınların sınıf hareketidir. Ve özünde, her zaman ezilen kitlelerin damgasını taşımaktadır, her tarihi dönemde vardır ve bugün halk hareketleri, sınıf bilinçli proletaryanın önderliği ile birleşerek, demokratik halk devrimiyle ve sosyalist devrimlerle kitlelerin nihai kurtuluşlarını gerçekleştirmeye yönelmiştir. Milli hareketler, yükselen kapitalizm şartlarında ortaya sıkışmıştır. Batıda 1789 ile 1871 arasında belli bir tarihi dönemi kapsar: Doğu Avrupa’da ve Asya’da 1905’lerden sonra başlamıştır ve halen yer yer devam etmektedir; Milli hareketler özünde her zaman burjuvazinin damgasını taşımaktadır ve her milli hareketin tabii eğilimi, kapitalizmin ihtiyaçlarına en iyi cevap veren Milli bütünlüğü olan devletlerin kurulması yönündedir. Bu gün Türkiye Kürdistan’ında ‘hızla güçlenmekte’ olan hareket, hem Kürt burjuvazisinin ve küçük toprak ağalarının başını çektiği Kürt Milli hareketidir, hem de ezilen ve sömürülen Kürt işçi ve köylülerinin, gittikçe komünist bir önderlikle birleşme istidadı gösteren sınıf hareketi, yani halk hareketidir. Birincisi; sadece Türk hakim sınıflarının Milli baskılarını ortadan kaldırmaya ve aynı zamanda Kürt burjuvazisinin ve toprak ağalarının ‘iç pazarı’ ele geçirmesi amacına yöneldiği halde: ikincisi; hem Kürt burjuvalarının ve toprak ağalarının sömürü ve baskısına, hem de Milli baskıya, Milliyetlerin ezilmesi politikasına karşı yönelmiştir. (...)” (İ.K. sf: 179-180)

- Demek ki Ulusal hareketler böyle bir amaç gütmedikleri gibi, nesnel olarak da böylesi bir yönelime girmesinin olanağı yok. Çünkü burjuvazinin amacı, Milli baskıyı ortadan kaldırmaya ve iç pazarı ele geçirmeye yöneliktir. Her ulusal harekette olduğu gibi Kürt ulusal hareketini de genel eğilimi bu yöndedir.

- Çağımız emperyalizm ve proleter devrimler çağı olarak güncelliğini korumaktadır. Ve bu çağda proleter dünya devriminin iki ana halkası; emperyalist-kapitalist ülkelerde proletarya ve müttefikleri tarafında savaşımları verilen sosyalist devrimler ile emperyalizmin boyunduruğu altındaki uluslar ve halklar tarafından savaşımları verilen yeni demokratik devrimdir. Çağımızda proleter dünya devriminin iki ana bileşeni bu şekildeyken, ne var ki devrimci savaşlar bunlarla sınırlı değildir. (Birde yoldaş Kaypakkaya’nın deyimiyle “eski dönemin çağımıza devrettiği” sömürgelerde emperyalizme karşı verilen ulusal savaşların yanı sıra çok uluslu coğrafyalarda verilen ulusal savaşlar...) Fakat, burjuva önderlik-li yürütülen bu ulusal kurtuluş savaşları proleter dünya devriminin ana bilimlerin içerisinde değerlendirilemez. Ancak emperyalizme

darbe vuran ve proleter devrimleri güçlendiren devrimci (!) ulusal hareketler, proleter dünya devriminin yedek güçleri olarak değerlendirilir. Bu da reformist ulusal hareketler için değil, devrimci ulusal hareketler için geçerlidir. Çünkü yalnızca devrimci nitelikteki ulusal hareketler emperyalizme darbe vurup, proleter devrimleri güçlendirir. Çünkü reformist nitelikteki ulusal hareketler zaten emperyalizme paralel politikalar geliştirir. Dolayısıyla emperyalizme darbe vuramadığı gibi, proleter dünya devrimlerini de güçlendiremezler.

“3.K”.ye göre dünyada yalnızca reformist nitelikli ulusal hareketler olanaklıdır. Bu sav aynı zamanda, ulusal kurtuluş hareketlerinin proleter dünya devrimlerine hizmet etmesini “mümkün olmayacağını” ileri sürmektedir. Yedek de olsa! Emperyalizm tahliliyle “Ulusal çitleri” parçalayan “3.K.”, Ulusal kurtuluş hareketlerinin “devrimci olamayacağını” ileri sürerek, onları dünya devriminin yedek güçleri olmaktan da çıkarmıştır. Yedek güçleri değil ama “dünya devrimini parçası olmak” diye bir tanım koyuyorlar, bunun da Türkiye-Kuzey Kürdistan da ki iktidar gücünü devirmesi şartıyla açıklıyorlar. Ulusal hareketten hiçbir temeli olmayan bir beklenti içerisine girmenin saçmalığı ortadadır. Bunu bugün yapacak güç KP önderliğindeki proletarya ve halk kitleleridir. Proletarya da zaten dünya devrimini temel, hatta öncü gücüdür. “3.K.”nin, burjuva milliyetçi öze sahip bir harekete KP misyonu yüklemesi ve ondan KP’nin yapabileceği bir sınıfsal devrim beklemesi saçma olduğu gibi, ideolojik kaosunda zirvesini gösteriyor. “3.K.”, ya gerçekten sapla samanı birbirine karıştırmış, ya da Kautsky’nin vatan severliğini tam anlamıyla özümsemiştir. Emperyalizmin doğrudan sömürgesi durumuna gelmiş bir coğrafyada gelişen ulusal hareketin yöneleceği hedef başkadır, ama ülkesi ilhak edilmiş ve başka bir ulusun topraklarına “eklenmiş” çok uluslu ülkelerde gelişen Ulusal hareketin yöneleceği hedef başkadır. Bu realite, birbirine karıştırılamayacak kadar çıplaktır. “3.K.” bunu ayırt etse bile, muhtevasına bakmaksızın Ulusal hareketlere getirdiği toptan bir reformist tanımıyla bu vatan severlik ağına çoktan dahil olmuştur. Bu durumu Kürt ulusal hareketi özgülünde açıklamadan önce, onun devrimci mi? Yoksa, oportünistlerin öne sürdükleri gibi reformist mi olduğuna bakalım. Bunu daha iyi anlaya bilmek için öncelikle, MLM’lerin kendilerine referans aldığı, Temmuz 1920’de Komünist Enternasyonal ikinci kongresine sunulan Leninist tezi aktaralım: “Üçüncü, geri ülkelerdeki burjuva-demokratik hareket sonunu özellikle vurgulamak istiyorum. Bu sorun bazı görüş ayrılıklarına yol açmıştır. Komünist Enternasyonalin ve komünist partilerin, geri ülkelerdeki burjuva-demokratik hareketi desteklemeleri gerektiğini ifade etmenin, ilke ve teori açısından doğru mu yanlış mı olduğunu tartıştık. Görüşmenin sonunda, ‘burjuva-demokratik hareketten’ çok ulusal-devrimci

hareketten söz etmeye oy birliğiyle karar verdik. Geri ülkelerde nüfusun ezici çoğunluğu, burjuva-kapitalist ilişkileri temsil eden köylülerden oluştuğuna göre, herhangi bir ulusal hareketin, yalnızca burjuva-demokratik bir hareket olacağına kuşku yoktur. Bu geri ülkelerde – eğer ortaya çıkabilirlerse- proleter partilerinin, köylü hareketiyle belli ilişkileri korumaksızın ve o hareketi desteklemeksizin komünist taktikler ve komünist bir siyaset izleyeceklerine inanmak ütöpik olur. Ancak, burjuva-demokratik hareketten söz edersek, reformcu ve devrimci hareketler arasındaki bütün farklılıkları ortadan kaldırmış olacağımızı itirazı öne sürülmüştür. Oysa emperyalist burjuvazi, boyunduruk altındaki ülkelerde de reformcu bir hareket aşılacak için elinden gelen her şeyi yaptığı için, geri ve sömürge ülkelerde bu farklılık son zamanlarda çok açıkça gözler önüne serilmiştir. Sömüren ülkelerin burjuvaziyle, sömürge ülkeler burjuvazisi arasında belli bir birbirine yakınlaşma görülmektedir. Öyle ki, ezilen ülkeler burjuvazisi, sık sık-belki hemen her durumda- bir yandan ulusal hareketi desteklerken, bir yandan da emperyalist burjuvaziyle tam bir uyuşum içindedir, yani bütün devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı emperyalist burjuvaziyle güç birliği yapmaktadır. Bu durum, komisyonda reddedilmeyecek biçimde kanıtlandı ve biz, tek doğru davranışın, söz konusu farklılığı dikkate alarak, hemen her durumda, ‘burjuva-demokratik’ terimi yerine ‘Ulusal devrimci’ terimini koymak olduğunu kararını verdik. Bu değişikliğin önemi şuradadır: komünistler olarak biz, sömürgelerdeki burjuva-kurtuluş hareketlerini, bu hareketler ancak gerçekten devrimci olduğu ve bizim, sömürülen yığınlarla köylüleri devrimci bir ruha örgütleyip eğitime çalışmalarımızı engellemediği ölçüde desteklemeliyiz ve destekleyeceğiz. Eğer bu koşullar yoksa, bu ülkelerdeki komünistler, ikinci Enternasyonalin kahramanlarını da kapsayan reformcu burjuvaziyle savaşmalıdırlar. Sömürge ülkelerde reformcu partiler esasen mevcuttur.” (Lenin-Ulusal sorun ve ulusal kurtuluş savaşları sf: 404-405)

- “3.K.”, Kürt ulusal hareketinin “reformist” olarak değerlendirirken neden bu kıstasları ele almaktan “itinayla” kaçınmıştır? Lenin yoldaşın ortaya koyduğu bu Marksist tariftan bihaber olmayacaklarına göre, o halde küçük burjuva sınıfsal yaklaşımın tezahürü demek daha mı doğru olacaktır? Oportünistler, sınıfsal duruşları gereği bundan özenle kaçınmışsa da, biz Parti Tarihinde olduğu gibi Ulusal hareketin niteliğini bu Marksist kıstaslardan hareketle değerlendirmeye devam edeceğiz. Bilinir ki Ulusal hareketlerin reformist olanı karşı devrimcidir. Çünkü o harekete yön veren çizgi, reformcu burjuvazinin çizgisidir, yani olgunlaşmış haliyle işbirlikçi burjuvazinin çizgisidir. Ve bu reformist ulusal hareketin politikaları emperyalizmle büyük ölçüde uyum içindedir. Lenin yoldaşın belirttiği gibi, devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı

emperyalist burjuvaziyle güç birliği yapmaktadır. Bunun gizemli hiçbir yanı yoktur, güncel siyasetteki karşılığı gözle görülür açıklıktadır. Hatta biz proleter devrimcilerinin üzerinde hissedecekleri karşılığı vardır. Bugün Kürdistan'da devrimci olanı da reformist olanı da mevcuttur. Somut olarak reformist ulusal hareketin politikalarına bir bakalım: bu sorunu daha da anlaşılır kılacaktır. Güney Kürdistan da ki Barzani hareketi bunlardan biridir. Birakalım devrimci komünistleri, emperyalizmle güç birliği yaparak kendi coğrafyasındaki ulusal devrimci harekete bile yaşam hakkı tanımamaktadır. İşgale karşı direniş sergileyen Rojava'da ki yurtsever harekete tecrit uygulayarak, ambargolar koyarak saldırmaktadır. Ulusal devrimci hareketin Güney Kürdistan da ki kurumlarına operasyonlar düzenlemektedir. Bu yeni gelişen bir durumda değildir. 1990'lı yıllarda PKK ye karşı Türk devletiyle ortak askeri operasyonlara imza atmıştır. Ve daha birçok örnek verilebilir. Lenin yoldaşın ulusal hareketler için reformist ve devrimci diye yaptığı ayırım somut olarak kendisini böyle göstermektedir. Yoksa ulusal hareketlerin niteliği silah kullanmasıyla da bağımsız bir devlet istemesiyle de açıklanamaz. Yani demek istediğimiz niteliğin açıklanması buraya sıkıştırılamaz. Barzani de silahlı mücadele veriyordu, dün de bugünde Güney Kürdistan'da bağımsızlığı savunuyor. Şundan hiç kuşku yoktur ki, vermiş olduğu mücadelede, bu mücadelede öne sürdüğu talepler de ezen ulusun ulusal imtiyaz ve zulmüne yöneldiği için demokratik içerik taşıyordu, taşımaktadır. Fakat demokratik içerik taşıması ayrı bir şeydir, devrimci olması ayrı bir şeydir. Yoksa gerek devrimci, gerek reformist ulusal hareketler ezen Ulusun baskı ve imtiyazlarına yöneldiği için demokratik muhteva taşırlar. Bugün oportünistlerce "reformist" olarak tanımlanan PKK ile gerçek manada reformist Barzani hareketi arasındaki büyük uçurumu ilk bakışta görmek mümkündür. Reformist ve devrimci Ulusal hareketlerdeki temel ayrımı açığa vuran proleter devrimcilerle her alanda ittifaklardan kaçınmayan bir Kürt Ulusal hareketi realitesi var. Onu gerçek anlamda devrimci kılarda proleter devrim hareketlerine karşı bu yaklaşımı ve emperyalizme dolaylıda olsa darbe vurup vurmadığı gerçekliğidir. Ayrıca şu noktayı hatırlatmakta fayda var; "Ki birçok küçük burjuva oportünist akımın ulusal hareket konusunda karıştırdığı temel noktalardan biriside çok uluslu yarı-sömürge devlet sınırları içerisinde süren ulusal hareketlerin niteliği ile emperyalizmin doğrudan denetimi, başka bir deyişle emperyalizmin sömürgesi durumunda olan sömürge ülkelerdeki ulusal kurtuluş savaşlarının yönlendikleri hedefleri karıştırmış olmalarıdır. Bilindiği gibi yarı-sömürge çok uluslu devletlerin olduğu yerlerde baş gösteren ulusal hareketlerin önündeki doğrudan engel güçler egemen ulusun burjuvazisi veya devletidir. Bu hareketler devleti değiştirmek; onu yıkıp yerine başka bir devlet

kurmak için gelişmez. Kendi pazarını kendisi sömürmesi için ulusal devlet kurmak için savaşır. Ki bu hareketlerin karşılarında ilk gördükleri engelde az önce işaret ettiğimiz gibi egemen ulus burjuvazisidir. Ezilen ulus burjuvazisiyle ezen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkinin ana zemini de bu Pazar kavgasıdır. Bundandır ki bu gibi ülkelerde ezilen ulus burjuvazisi önderliğinde gelişen Ulusal savaşlardaki anti-emperyalist yön, emperyalizmin sömürgesi durumundaki ülkelerdeki Ulusal kurtuluş savaşlarına oranla daha zayıftır. Oralardaki ulusal kurtuluş savaşları emperyalizmi doğrudan hedeflerken, ancak yarı-sömürge çok uluslu ülkelerde dolaylı hedefler. Çünkü bizimki gibi çok uluslu ülkelerde milli baskıyı uygulayan ve mevcut ulusal pazarın doğrudan egemen- ilk unsuru egemen ulus burjuvazisidir. Bu gibi çok uluslu ülkelerde milli baskıyı direkt olarak emperyalizm uyguluyor diye bilir miyiz? Elbette ki diyemeyiz. Burjuva karakterli ulusal hareketler kendisi için baş çelişki teşkil eden güç hangisiyse elbette ki ilk başta ona yönelecektir. Geri kalan güçlerle ya ittifak ya da işbirliği yapmaya gidecektir. Onun örgütlenme tarzını eleştirmek, dahası milliyetçi olarak değerlendirmek farklı şey, ama bu gibi hareketleri reformist olarak değerlendirmek ise tamamıyla farklı şeydir. Bu realite birbirine karıştırılmamalıdır.” (S.T. sayı 5)

- Sınıf teorisinde aktardığımız bu satırlarda ifade edilenler bir varsayım değil, çıplak bir gerçekliktir. Bu gerçekleri soyutlayıp yalnızca görmek istedikleri gibi bakanlar Marksist olamazlar, bu ancak idealistlerin işidir. Ulusal hareketi, taşıdığı burjuva sınıf damgasından soyutlayıp, onu proleter devrim iddiası taşıyan hareketlerle aynı kategoride değerlendirenler, Ulusal sorun noktasında ve Ulusal hareketlere yaklaşımda asla doğru bir çizgiye sahip olamazlar. Ama idealist felsefeden beslenen oportünistlerin, soruna görmek istedikleri yerden baktıkları apaçıktır. Ayrıca bütün ulusal hareketler mücadelenin belli bir aşamasından sonra emperyalist devletlerle diplomatik-siyasal ilişkiler geliştirmek ister, hatta bu yönden büyük çaba içerisine bile girerler. Çünkü burjuva karakterli ulusal hareketler kendi öz gücüne güvenmezler; pragmatist siyaset yaparlar; dar milliyetçi yaklaşımla hareket ederler vs. vs. tüm bu vb. nedenlerle ulusal hareketler, özellikle mücadeleyi belli bir üst boyuta taşıdıktan sonra emperyalizme dayanarak statü elde etmek isterler. Dolayısıyla emperyalist devletler diplomatik-siyasal ilişkiler geliştirirler. Yalnız, bu realite o hareketi bir çırpıda “reformist” etmemizi gerektirmez. Burada tayin edici olan, o hareketin ideolojik-siyasi çizgisidir. Ulusal hareketlerin “sosyalist kampın nüfuzundan aldığı güçle” daha sağlam duruş sergiledikleri doğrudur, ama sosyalist kamp dağıldı diye bu hareketlerin hemen hepsi “reformist” oldu anlamına gelmez bu. Tüm bu genelleme tezleriyle Kürt Ulusal Hareketin (KUH)

reformist olarak değerlendirenler- en önemlisi de devrimci ulusal hareketlerin mümkün olmayacağını ileri sürenler Rojava da ki devrimci yurtsever direnişine neyle açıklayacaklar? Ayrıca Kuzey Kürdistan'da ki harekete yön veren ideolojik-siyasi çizgi ne ise, Rojava da ki direnişeye yön veren çizgide odur. Orada da emperyalist devletlerle diplomatik-siyasal ilişki arayışları, hatta geliştirilen ilişki vardır. Ama bundan hareketle ve genelleme tezleriyle bu devrimci Ulusal direnişeye burun büküp küçümseyenler, iflah olmaz sosyal şovenlerdir. Gerçek manada reformist nitelikteki bir Ulusal hareket; adeta iki emperyalist bloğun maşaları eliyle lokla bir savaş verdiği ve taraf olmanın dayatıldığı Suriye koşullarında, onca askeri, siyasi saldırılara, ambargolara, baskılara rağmen bağımsız bir duruş sergileyerek yurt savunması yapmak yerine, gerçek manada "bağımsızlık duruşunu kaybederek" emperyalist bloklardan birine yedeklenmiş olacaktı! Ama devrimci nitelikteki ulusal hareketin Rojava pratiği ortadadır. Emperyalistlerin tüm planları Rojava'da ki direniş duvarına toslamıştır. Rojava direnişine, emperyalizme ve onların bölgedeki uşaklarına büyük bir darbe indirmiştir. Devrimci ulusal hareketlerin mümkün olamayacağını söyleyen sosyal şovenlerde Rojava da ki devrimci direnişten öğrenmesini bilmelidir. Demek ki devrimci ulusal hareketler de mümkün olabiliyormuş. Nitekim Rojava'da da reformist nitelikteki Ulusal hareketler mevcuttur. Bunlar oradaki ulusal devrime saldıracak kadar, karşı devrimci faaliyetlerde bulunacak kadar alçakça yönelimler içerisine girmişlerdir. Reformist hareketler, Kürt coğrafyasının bağımsız temsili yeti yerine, emperyalistlerin gölgesinde bir temsili yet istemişlerdir. Hatta doğrudan emperyalistlerin kendilerini temsil etmelerine razı olmuşlardır. Yani ulusal temsil bayrağı yerine temsili yet bayrağını çekmişlerdir. Burada da reformist ile devrimci Ulusal hareket arasındaki büyük ayrımı görmek mümkündür. Bu ayrımı görmeyenler, ya da görmek istemeyip te silikleştirmeye çalışanların MLM biliminden uzaklaştıkları ve aynı zamanda Ulusal soruna proleter bir duruşla yaklaşmayacakları apaçıktır. Kürt Ulusal hareketin tüm Kürdistan coğrafyasında yürüttüğü mücadelenin devrimci-yalnızca demokratik değil, aynı zamanda devrimci-niteliğine dikkat çekerken, Kuzey Kürdistan'da ki uzlaşmacı tavrını da görmezden geldiğimiz anlaşılır. Bu Kürt ulusunun üzerindeki ulusal baskıyı kaldırmayacağı gibi, Kürdistan'da ki devrimci potansiyeli de uzlaşma süreci içerisinde eritmektedir ve aynı zamanda Faşist devletten demokrasi beklentisiyle kitlelerde çarpık bir devlet bilinci oluşturmaktadır. Ama ne yazık ki birçok küçük burjuva oportünist akımları sorunu yalnızca Kürt ulusal hareketinin tepelerindeki darlıkta görmekte. Bu ulusal soruna proleter devrimin ihtiyaçları cephesinden değil, Kürt burjuvaların cephesinden bakmaktır. Bu anlayışa göre, KUH talep çitasını

biraz yükseltti mi Kürdistan sorunu da çözülmüş oluyor. Burada bir noktaya daha dikkat çekmekte yarar var; Ulusal hareketin reformist veya devrimci niteliği; somut olarak önüne koyduğu taleplerin darlığıyla da açıklanamaz. Küçük burjuva oportünist akımların hemen hepsi KUH'ni reformist olarak değerlendirirken, ya buradan hareketle böyle değerlendiriyorlar, ya da bunu büyük ölçüde etkisinde kalarak böyle bir değerlendirmeye gidiyorlar. Ne yazık ki 3.K. de bu durumdan muaf değildir! Ulusal hareketlerin genel eğilimine ilişkin yoldaş Kaypakkaya şunları vurguluyor: "Her milli hareketin genel eğilimini milli bütünlüğü olan devletler kurulması yönünde olduğunu meta üretimini ve kapitalizmin ihtiyaçlarını en iyi bu devletlerin karşıladığını, en güçlü ekonomik etkenleri bu yönde işlediğini daha önce belirtmiştik. Kürt milli hareketinin genel eğilimi de, elbette milli bütünlüğü olan bir devlet kurulması yönündedir. Fakat genel eğilimi başka şeydir, bir milli hareketin formüle ettiği somut istekler başka şeydir. Somut istekler, bu genel eğilime aykırı düşmezler. Fakat her milli hareket bu genel eğilimi, yani ayrı bir devlet kurmayı kendisine somut hedef olarak da seçmeye bilir. Bu durumu etkileyen sayısız faktörler vardır. Devlet çapındaki ve uluslararası plandaki kuvvet ilişkileri, ülke içindeki değişik milliyetten mensup burjuvaların ve toprak ağalarının menfaat hesapları, milli baskının karakteri, taktik endişeler vb... bir milli hareketin formüle ettiği somut hedefleri, bütün bu faktörleri tayin eder. Bu nedenle, her yerde milli hareketlerin genel eğilimi, Ulusal bütünlüğü olan devletler kurma yönünde olduğu halde, Milli hareketlerin formüle ettiği somut talepler başka başka olur. (İ.K. sd:198)

- Kaypakkaya'nın bu tespiti bize özet olarak şunu açıklıyor; siyasal ve ekonomik olarak ulusal eşitsizlikler devam ettiği müddetçe genel olarak "bağımsız Ulusal devletten" vazgeçmenin de gerçekliği yok. Hele ki Türkiye-Kuzey Kürdistan gibi yarı-sömürge geri bir coğrafyada bunun hiç gerçekliği yok. Bugün KUH "Ulusal devlete karşıyız, ayrı bir devlet istemiyoruz" vb. beyanatlarda bulunsa da sınırlar parçalanıyor, Ulusal devletleşmeye doğru gidiyor. Bu olası bir gelişme değil, aynı zamanda kaçınılmaz bir durumdur. Bu nedenle Kürdistan'da devrimin Ulusal harekete havale eden Türk halkının "önder"lerinin endişelenmesini tamamen "yersiz" buluyoruz. Ulusal hareketten nasıl bir çözüm bekleniyordu? Reformistte olsa, devrimcide olsa, tüm Ulusal hareketlerin sorunu çözüm yönteminin burjuva olduğu açıktır. Çünkü devrimcide olsa o harekete yön veren ideolojik çizgi, öz itibarıyla burjuva milliyetçi çizgidir. KUH'nin taleplerindeki darlıkla ve uzlaşmacı çizgisiyle hakim ulus devletine entegre stratejisi, onun milliyetçiliği bir adım daha ileri attığını göstergesidir. Ve milliyetçilikte ileriye doğru atılmış bu adım, onun reformist ulusal hareket olmaya daha fazla yakınlaştırmaktadır. Ama bu, hemen bu

hareketin reformist bir niteliğe büründüğü anlamına gelmez. Öyle olsaydı, hiç şüphesiz ki onun bu nitelik değişimi tüm genel siyasetine sirayet edecek, ülkedeki devrimci sınıflara ve bu sınıfların politik temsilcilerine yaklaşımından da bir dejenerasyon yaşanacaktı. Peki gerçek böyle midir? Gerçeğin böyle olmadığını ülkemizin küçük burjuva oportünistleri de görmekte ama ne yazık ki dün olduğu gibi bugün de dereyi görmeden paçayı sıvayan tavırlarıyla bir çırpıda "tasfiye oldu" diyerek, Ulusal hareketi reformist ilan ediyorlar. Çünkü oportünistler, Ulusal hareketi Leninist kıstaslar üzerinde değerlendirmek yerine, kendi ütopyaları üzerinden değerlendiriyorlar. Ulusal hareketin uzlaşmacı çizgisini eleştirmek başkadır. Ama onun devrimci niteliğini inkar edip reformist olarak değerlendirmek başkadır. KUH gelinen aşamada " anayasal reformlar için mücadele edeceğim" diyor. Bu o hareketi reformist yapar mı? Marksizm buna kocaman bir hayır der. Çünkü Marksizm, burjuva karakterli Ulusal hareketi kendi bağlamından soyutlayıp ta bir değerlendirmeye gitmez. Türkiye-K. Kürdistan'da sosyalizm iddiası taşıyan bir hareketin bunu demesi, "anayasal reformlar için mücadele etmek" stratejisini benimsemesi başkadır, ezilen ulus burjuvazisi önderlik-li hareketin "Kürdistan'ı özgürleştirme" iddiası taşıyan bir hareketin bu stratejiyi benimsemesi bambaşka bir şeydir. Demokratik halk devrimi ve sosyalizm iddiası taşıyıp ta iktidar hedefinden şaşmış her hareket kuşkusuz reformisttir. Burjuva devleti temellerinden parçalayıp yeniden inşayı hedef almayıp ta reformlarla dekore etmeye çalışan her hareket reformisttir. Ama bu tanım sosyalizm iddiası taşıyan, yani sosyalist kategorideki hareketler için geçerlidir, Ulusal hareketler için değil. Ulusal hareketlerin devrimci ileri reformist ayrımı Lenin yoldaşın aktardığımız tezinden hareketle ancak yapılabilmektedir. İdealizmin zirvesi "3.K."de tıpkı diğer küçük burjuva oportünistleri gibi bu realiteyi birbirine karıştırmıştır. Lenin yoldaşın konuyla ilgili tezleri üzerinde KUH'ni değerlendirdiğimizde- bu aynı zamanda MLM bilimsel bıkışıdır; - KUH devrimci duruşunda bir kırılma yaşasa da gün itibariyle bu niteliğini korumaktadır. "Reformizme bağdaş kurmuş" ve reformizme her geçen gün bir adım daha yaklaşanlar ise, burjuva önderlik-li Ulusal hareketten Faşist devleti yıkması veya "Demokratikleştirmesi" hülyalarına kapılmış olanlardır. "3.K." oportünistleri emperyalizm tahlilleriyle ulusal çitleri "parçaladıktan" sonra dünyadaki ulusal hareketlerin artık yalnızca reformist olabileceğini söylüyorlar, yani devrimci nitelikte bir ulusal hareketin artık mümkün olmayacağını söylüyorlar, yani devrimci nitelikte bir ulusal hareketin artık mümkün olmayacağını söylüyorlar. Ama, diyorlar; "bizzat emperyalizmin kumandasında olmayan devrimci komünistler ile ilişkilerinde demokratik tutumlarını sürdüren ve devrimci komünistlerin ajitasyon ve propagandaları ile örgütlenme

faaliyetlerine engel olmayan Ulusal hareketler ile ortak birlikler ve taktik eylemlerin oluşturulmasında engel bulunmamaktadır.” diyorlar. Saydıkları özelliklerin devrimci Ulusal hareketlere ait olduğunu unutuyorlar. “Bizzat emperyalizmin kumandasında” olmasa da reformist Ulusal hareketler emperyalistlerle paralel politikalar izler ya da Lenin yoldaşın deyimiyle: “bütün devrimci hareketlere ve devrimci sınıflara karşı emperyalist burjuvaziyle güç birliği yapmaktadır.” Bu nedenle reformist Ulusal hareketler 3.K.’nin bahsettiği özellikleri taşımazlar. Kaldı ki “3.K.”nin bahsettiği “engel olmama” tavrı bir Ulusal hareketin devrimci bir nitelik mi, yoksa reformist bir nitelik mi taşıdığını en somut göstergesidir. Lenin yoldaş da bu özelliklerden hareketle “Eğer bu koşullar yoksa bu ülkelerdeki komünistler, ikinci enternasyonalin kahramanlarını da kapsayan reformcu burjuvaziyle savaşmalıdırlar.” diyor. Söz konusu her iki nitelikteki hareketlerin de bu gün Rojava’da ki tutumları bizler açısından en çarpıcı örnek ve en öğretici durumdur. Oportünistler bugün “ortak birlikler ve taktik eylemler” oluşturarak reformist bir Ulusal hareketten-bu aynı zamanda karşı devrimcidir- bahsediyorlar. Bu mümkün müdür? Sorusuna, tarih mümkün değildir diyor. Ama idealizmi kılavuz edinmiş “3.Kongre” “tanrıdan” ümidini kesmeyecektir. Bu nedenle bunun mümkün olmayacağı bir yana, kendilerini uyarma gereği duyuyoruz; çünkü reformcu burjuvazinin namlularını doğrultacağı adreslerden birisi de komünistlerdir ve aynı zamanda tüm devrimci hareketler ve devrimci sınıflardır. “3.Kongre”nin Ulusla soruna yaklaşımındaki en çarpıcı nokta ise, tek bir hareketi genel ideolojik-politik çizgisi ve duruşundan dolayı reformist olarak değerlendirmesi değil, dünyada artık Ulusal devrimci hareketlerin mümkün olmayacağını ileri sürmesidir. KUH’nin veya başka bir Ulusal kurtuluş hareketinin devrimci niteliğini yitirdiğine dair somut bir değerlendirme yapmak ayrı bir şey, ama genel anlamda Ulusal hareketlerin devrimci olamayacağına dair bir teori öne sürmek apayrı bir şeydir. Ne diyordu “3.Kongre?”, “Emperyalizm ulusal çitleri parçalamış”, “Milli burjuvazi kalmamış, hepsi sermayenin uluslararası gücüne eklenmiş” dolayısıyla Ulusal hareketlerde “şu veya bu emperyalist devlete eklenmiş” ya da “eninde sonunda eklenilecektir” yolunda bir görüş. Emperyalizm tahlillerine bağlı kalarak ulusal sorun da öne sürdükleri tezler özetle bu şekilde. Bunun teorik yönden yanlışlığı ortadadır. Ama bir de pratik siyaset yönünden dünya haklarının birliğine ve mücadelesine getirdiği zararlara bakalım. 1.) Emperyalist savaş dönemlerinde Junius (Rosa Luxemburg) da aynı bu teorileri savunduktan sonra “Ulusal savaşlar artık olanaklı değildir” diye ilan ettiğinde, Lenin yoldaş bu teoriler şöyle eleştiriyordu: “(...) ‘Ulusal savaşlar artık olası değildir’ tezi savunulurken öne sürülen tek iddia, dünyanın, küçük bir ‘büyük’ emperyalist

devletler grubu arasında bölüşüldüğü ve bu nedenle herhangi bir savaşın, ilkin Ulusal bir savaş olarak çıkarını ilgilendirdiği için emperyalist bir savaşa dönüştürüldüğü iddiasıdır. Bu iddianın yanlışlığı ortadadır. Doğada ve toplumda bütün sınıflayıcı sınırların geleneksel ve dinamik olduğu ve belli koşullar altında, her görüngünün kendi karşıtına dönüşebileceği, kuşkusuz, Marksist diyalektiğin temel önlemlerinden biridir. Ulusal bir savaş emperyalist bir savaşa dönüşebileceği gibi, tersi de doğrudur.” Lenin yoldaş somut örnekler vererek bu iddianın yanlışlığına vurgu yaptıktan sonra şöyle devam ediyor: “ ‘Ulusal savaşlara artık olanaklı değildir’ yollu görüş yalnızca teorik yönden açıkça hatalı olduğu için değil, ama üçüncü Enternasyonalin, bayağılaştırılmamış bir Marksizm temelinde kurulmasında olanak çerçevesinde olduğu bir sırada, solun Marksist teoriye karşı hafif meşrep bir davranış göstermesi ağlaması bir şey olduğu için, bu hatalı görüş üzerinde ayrıntılarıyla durduk. Ne var ki bu hata pratik siyaset yönünden de çok zararlıdır. Çünkü gerici savaşlar dışında artık hiçbir savaş olamaz iddiasında bulunduğu için, bu görüş, saçma bir ‘silahsızlanma’ propagandasına yol açmaktadır. Bu görüş, ayrıca, ulusal hareketlere karşı, daha da gülünç ve tepeden tırnağa gerici bir vurdumduymazlığa da yol açmaktadır. ‘Büyük’ Avrupa Ulusların, yani küçük sömürge halklarını ezen ulusların üyeleri yarı-bilimsel bir havayla ‘Ulusal savaşlar artık olanaklı değildir’ diye ilan ettikleri zaman, bu vurdumduymaz tutum şovenizme dönüşmektedir. Emperyalist devletler karşı ulusla savaşlar, yalnızca olası ve olanaklı değildir, ama aynı zamanda kaçınılmaz bir şeydir, ilericidir ve başarılı olması için her ne kadar ya ezilen ülkelerde çok sayıda insanı ortak, uyuşumlu çabasını (Hindistan ve Çin örneklerinde yüz milyonlarca insanı), ya uluslararası koşullarını özellikle lehte olduğu bir durumu (yani emperyalist devletlerin savaşla, kendi aralarındaki karşıtlıkla, vb. güçlerini tüketip müdahale edemeyecek bir duruma gelmeleri) ya da büyük devletlerden birinde proletaryanın burjuvaziye karşı zamandaş olarak başkaldırmasını (bu son durum en çok arzu edilen ve proletaryanın zafer kazanması için lehte durum olduğu için ilk sırayı tutar.) gerektiriyorsa da, Ulusal savaşlar devrimcidir.” (Lenin-U.S. ve U.K.S. – sf: 260-267)

- Peki, Kürdistan’ın dört bir yandan devrimci savaşın baş gösterdiği koşullarda ilhakçı ulusların “proleterleri tam bilimsel” bir havayla bu gerici teoriye sarıldıklarında, Ulusal devrimci savaşa karşı gerici bir vurdumduymazlığın gelişmeyeceğini, bu vurdumduymazlığında şovenizm olmayacağını söyleye bilirmiyiz? Bunu ancak sömürgeciliğe ve ilhakçı lığa alkış tutan hakim ulus milliyetçileri söyleyebilir. Lenin yoldaşın bu eleştirileri “3.K.” içinde geçerlidir. Zira “3.K”nin Ulusal soruna, sömürgeciliği alkışlayanlarla aynı çizgiden baktığı

apaçıktır. “3.K.” Ulusal soruna yaklaşımda MLM perspektiften sapmıştır. Bu nedenle sorunu, başlı başına KUH’nin niteliğini yanlış değerlendirme sorunu değildir. Bu yalnızca bu sapmanın bir sonucudur. Buradaki en temel sorun, emperyalizm tahlilleriyle “çok uluslu” bir şovenizm sorunudur. Tıpkı 1. paylaşım savaşı dönemlerinde “büyük” Avrupa Uluslarının sorunu gibi. Kapitalizmin emperyalist aşamaya ulaşmasıyla Ulusal sorun aynı zamanda bir emperyalist sömürgecilik sorunu olduğuna göre, emperyalizmi doğru tahlil edemeyenlerin Ulusal soruna da doğru yaklaşamayacakları açıktır. Tam da bu nedenle “çok uluslu” “küresel” bir şoven dalgasına kapılmış olan “3.K”nin Ulusal sorun ve Ulusal savaşlar noktasındaki bu hatalı duruşun düzelve bilmesi için, öncelikle gayri MLM emperyalizm tahlillerini düzeltmesi gerekmektedir.

TÜRKİYE ve K.KÜRDİSTAN’DA EKONOMİK, SOSYAL YAPIDA DEĞİŞİMLER ve GÖREVLERİMİZ

-Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da kapitalizm hakim toplumsal üretim biçimidir. Osmanlı imparatorluğun kurulduğu 1299’dan 19.cu yüzyılın yarısına kadarki dönemde feodal bir imparatorluktu. Lakin Avrupa kapitalizminin gelişmesi ve genişlemesi dünya pazarlarını birbirlerine bağlayan niteliğiyle Osmanlı hanedanlığında kapitalist meta ve sermaye ihracı etkisi altına girerek tamamen feodal bir üretim yapısı olmaktan çıktı. Öncesi feodal Osmanlı imparatorluğundan kapitalist Türkiye’ye uzanan oldukça zorlu, önemli tarihi kesitleri barındıran acılı bir büyük asrı aşan ileriye doğru bir toplumsal hareket dinamiği söz konusudur. Kapitalizmin feodalizm karşısındaki galibiyeti birdenbire olmuş bir gelişme değil oldukça uzun zamana yayılarak tamamlanan bir süreçtir. Osmanlıdan günümüze bir buçuk asır içinde yarı feodal toplumsal yapı, işbirlikçi nitelikteki kapitalist yapı ile yer değiştirmiştir. İktisadi ve toplumsal tarihi gerçekleri kısa kesitlerle aktarmak günümüzü anlama bakımından önem taşımaktadır. Partimizin tarihi gerçekler konusundaki görüşleri doğruluğunu korumaktadır. Emperyalist mali sermayenin Türkiye üzerindeki tahakkümünü anlamak için 19.cu ve 20.ci yüzyılda kapitalist sermayenin tahakkümü yayılmacı niteliğini ve hareket yönünü kavramak gerekir. Avrupa’da 19.cu yüzyılda kapitalizmin gösterdiği gelişme makineyle üretilen metaların dünya pazarlarına yayılması sonucunu doğurdu. Ulaştırma ve iletişim araçları geliştikçe pazarların ele geçirilmesi daha da hızlandı. Dünyanın henüz sanayiyle tanışmamış ülkeleri Avrupa kapitalizmin ihtiyacını karşılayan hammadde ikmal alanlarına dönüştürüldü. Kapitalizm Avusturalya, Çin,

Hindistan, Osmanlı imparatorluğunda feodal üretimi el zanaatlarını modern makinalı sanayi mamulleri karşısında engellenemez bir yok oluş sürecine soktu. Kapitalizm ayakları üzerine dikilir-dikilmez dünyada bir iş bölümü oluşturdu. Osmanlı'ya sanayi mamullerin satılması karşılığında ise sanayi için gerekli hammaddelerin sağlanması için Osmanlı'yı yün, pamuk, tarım ürünleri, maden vs. tedarikçisine dönüştürülmesi ve sermaye ihracıyla borçlandırılması kapitalizmin ortaya çıkardığı uluslararası işbölümüne örnektir. 1838-1839 Ticaret anlaşması; Tanzimat fermanı İngiltere, Fransa'nın kapitalist ticaret şartlarının kabul edilmesiydi. Yukarıda izah etmeye çalıştığımız gibi Avrupa'da yükselen kapitalizm feodal Osmanlı imparatorluğunu bu ticaret anlaşması ile pazar haline getirmekteydi. Çin'de afyon savaşları, Hindistan'ın sömürgeleştirilmesi, deniz ticaretinin denetim altına alınması, Amerika'ya Afrika'dan yapılan köle ticareti vs. hepsi nasıl ki Avrupa'dan yükselen burjuvazi ile değerlendiriliyorsa Osmanlı hanedanlığının kapitalizmin açık Pazar haline getirilmesi de bununla değerlendirilmelidir. Emperyalizm everesinde meta ihracının yanında daha önem kazana sermaye ihracı ve dünya pazarlarındaki dolaşım burjuva teorisyenlerinin dediği gibi "küreselleşme dönemi" ile ortaya çıkan bir özellik olmayıp, kapitalizmin başından itibaren var olan içkin bir niteliktir. Osmanlı imparatorluğu ilkel, geri ve feodal üretim temeline dayanmaktaydı, kapitalist Avrupa ticaret sermayesi 19.cu yüzyılda Osmanlı'nın pazarını ele geçirdi. Osmanlı devletini kendisine borçlu hale getirdi. Bağımsız görünse de Osmanlı gırtlığına kadar borçlanarak İngiltere, Fransa kolonisine dönüştü. Burjuva iktisat tarihçileri Osmanlı'nın esas olarak Kırım savaşı (1853-1856) ile daha yoğun dış borç aldığını belirtmektedirler. 1840'larda %8 faizle çıkarılan kağıt paraların (kaime) alıcısı İngiliz, Fransız bankalarıydı. Osmanlı daha da borçlandığı kırım savaşı bitişinde ilan ettiği ıslahat fermanı (1856) ile İngiltere, Fransa çıkarları ve imtiyazları hukuksal çerçeveye oturtuldu. Osmanlı toprakları kapitalist ticaret ağı içine alınmıştı. Toprak mülkiyeti tanrının yeryüzündeki temsilcisi durumundaki padişaha aitti, fakat kapitalist sermaye tanrının buyruklarını Osmanlı'da olan yıktı. 1858'de İngiltere, Fransa'ya aratan borçlarının diyetini yabancılara toprak mülkiyeti hakkını tanıyarak ödedi. Sürekli artan oranda yüksek faizle borçlanarak borç ödeyen Osmanlı devleti 1875'e geldiğinde borçlarını ödeyemez duruma geldi. 19.cu yüzyılda kapitalist sermaye akışı ve sonuçlarını görme bakımından Osmanlı'nın trajik durumu sermaye ihracının tipik örneğidir. Osmanlı devleti borcunu ödeyemeyince sermaye sahibi ülkelerin temsil ettiği Düyun-u Umumiye (Genel borçlar idaresi) kuruldu. Böylece Osmanlı siyasi bağımlılık şartlarını yerine getirmek zorunda kalarak bağımsızlığını kaybetmiş adeta sömürge kertesine düşmüştür. Faşist Kemalist

cumhuriyet Osmanlının bu yarı sömürgelik durumunu devralmıştır. Osmanlı bankası İngiliz-Fransız sermayesiyle 1863'te kurulmuştur. 1800'lerin sonuna doğru Osmanlı hakimiyetindeki alanlarda limanlar, tersaneler, demir yolları inşa edildi, çeşitli işletmeler kuruldu. 1870'te kapitalizmin büyük bunalımı Fransa-Almanya savaşına varmıştır. Aynı tarihi dönemde proleter devrimin ilk örneği olan komün ortaya çıkmıştı. Osmanlının borcunu ödeyememesinin nedeni aynı tarihlerde Avrupa'da kapitalizmin bunalımda olmasıydı. Ekonomik kriz ithalat ve ihracatı etkilemişti. Osmanlı devleti bu süreçten sonra çok daha ağır tavizler vermek zorunda kalmıştı. Avrupa'da kapitalist sermaye büyük çaplı üretim ve merkezleşmeye doğru gelişme halindeyken henüz emperyalizm aşamasına varmamış olmasına rağmen dünya pazarına yayılma ihtiyacı, ticari büyüme, hammaddelere ulaşma, geri ve köylü toplumlarını Pazar alanı haline getirme rekabeti de kızışmaktaydı. Kapitalizmin bu içsel niteliği Osmanlıyı da yarı-sömürge yapıya dönüştürmüştür. Kapitalizmin dünya pazarı yaratma dürtüsü orta çağın ilkel, feodal üretim kapasitesi ve anlayışı ile engellenemezdi. Kılıç kalkanlarının yerini ağır toplar almıştı. Sermaye ise en kalın duvarları delip geçiyordu. Çağın gücü yıkıcı değişimi kendisi ile birlikte taşıyordu. Modern sanayinin ürünü demir yollarının Osmanlı imparatorluğunun egemenliği altındaki toprakları baştanbaşa dolaşması kapitalizmin genişlemesi ve derinleşmesine yayılmasına göstergesiydi. İstanbul-Bağdat demiryolu sermayesinin Alman Deutsche Bank üstlenmiştir. Demir yolu hattı boyunca petrol arama ve ticari imtiyazları da elde etmişlerdir. Osmanlıda demir yolları, kurulan sanayi işletmeleri, tütün rejisi, yağ üretimi, dokuma, bankacılık, limanlar, madenler İngiliz-Fransız-Alman şirketlerinin elindeydi. Osmanlıda dahil dünyada demiryolu yapımının 1870'lerden itibaren yoğunlaşarak artması kapitalizmin sermaye birikimindeki yoğunlaşmasını dış pazarlara taşıma ihtiyacının bir ürünüydü. Osmanlı finans kapitale imtiyazlar tanıyordu. Sürekli artan borçların ise toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan köylüden artan oranda topladığı vergilerle ödüyordu. Köylünün sırtındaki vergiyi yüzde yüzün üstünde oranla arttırarak askeri rantçı despotik devleti ve borçlandığı sermayedarları öldürmeye çalışıyordu. Emekçi köylünün artı-ürünü finans kapitalin faizine gidiyordu. Ne yazık ki bir buçuk asır geçmesine rağmen Türkiye Kuzey-Kürdistan'da emekçi halklarının artı-emeği aynı emperyalist merkezlerle faiz alınarak sunulmaya devam etmektedir. 20.ci yüzyılın başından itibaren serbest rekabetçi nitelikten, tekelci aşamaya evrilen ve emperyalist karakterli kapitalist mali sermayenin Osmanlı hanedanlığı üzerindeki nüfuzu daha da derinleşti. Birinci emperyalist Dünya savaşında Alman emperyalizminin saflarında katıldı. Savaşta aldığı yenilgiyle tarih sahnesinden silindi. Kemalist faşist cumhuriyet

Osmanlının enkazı üzerinde kuruldu. Türkiye Osmanlıda mevcut olan bağımsız kapitalist temeli devrildi. Türk devleti mali sermaye ve meta ihracını esas alıcısı olma niteliğini sürdürdü. Avrupa'da ulus devletlerin dayandığı kapitalizmin gelişmesi, yarattığı siyasal sonuçların yaygınlaşması dünyada ulusal kurtuluşçuluk fikrinin etkeni haline geldi ve ulusal bağımsızlık mücadelesi yayıldı. Osmanlı imparatorluğunun egemenliği altında ezilen ulusların Balkanlarda başlayan mücadelesi Kürt ulusu dışında bütün ulusların bağımsızlığı ile sonuçlandı. 1915'te İttihat ve Terakkinin önderliğinde Alman emperyalizmiyle ittifak halinde Ermeni ulusuna soykırım yapıldı. Birinci dünya savaşından sonra Kürt ulusu ise savaşın galipleri İngiliz-Fransız emperyalist haydutları tarafından dört parçaya bölündü. Özcesi Osmanlı imparatorluğu kapitalist ticaret ve finans kapitalin sermaye ihracı açık pazarına dönüşmüş olmasına rağmen 1838 ile 1923'ü kapsayan dönemde sanayileşmede sınırlı düzeyde cılız bir gelişme olmuştur.

-Çünkü borçla edinilmiş sermaye endüstri üretimine yatırılmıyordu. Komünist önderimiz İ.Kaypakkaya 'da bu duruma dikkat çekmektedir;

" Osmanlı imparatorluğunun gittikçe daha çok bir yarı-sömürge haline gelmesinde, parçalanmasında ve çökmesinde, gırtlığına kadar borca batmış olmasının büyük payı vardır. Çeşitli defalarca alınan düşük ihraç değerli ve yüksek faizli borçlar, öyle bir noktaya ulaştırılmıştır ki alacakların tahsili için (1883'te) emperyalist ülkeler "Düyun-u Umumiye"yi sanki devlet içinde devlet olan bu teşkilatı kurmuşlardır. Düyun-u umumiye altı bin kadar memuru ile imparatorluğun dört bir köşesine bir ahtapot gibi yayıldı. Ve uzun yıllar feodal saltanatla "Düyun-u umumiye" saltanatı yan yana iç içe yaşadı. Türkiye'nin emekçi halkını haraca kesti, borçlar arttıkça İngiliz, Fransız ve giderek Alman emperyalistlerinin tahakkümü arttı, tahakküm artıkça borçlarda arttı. Emperyalist ülkeler, bunların sermayedarları, elçileri ve konsolosları vs. devlet nüfuzunu geniş ölçüde ellerine geçirdiler ve bunu talanlarını, vurgunlarını kat kat arttırmak için kullandılar. Peki, borçlar niçin kullanıldı. Yatırım için mi? Hayır tersine çoğu zaman yatırımdan başka amaçlar için kullanıldı. Yeni borçların önemli bir kısmı, zaten eski borçları kapatmak için kullanılıyordu, yani bir elle alınan öbür elle veriliyordu. Geri paralar ise, genellikle feodal aristokrasinin ve hanedanlığın güçlenmesi, paşalar saltanatının sürüp gitmesi için harcanıyordu."

1**

- Bu olumsuz tabloyla beraber iç kapitalist pazar gelişti. Emperyalizmin talan ve tahakkümü feodal mülkiyet ilişkilerinde çözümlere yol açtı. Kapitalizmin – bağımlı nitelik de olsa- gelişmesi oranında feodal ilişkilerinin çözüldüğü,

çözüleceği olgusu kapitalist sömürünün kaçınılmaz kendiliğinden doğan sonucudur. Türkiye’de “İşçi sınıfının doğuşu feodal ilişkilerinin çözülme süreci kapitalizmin bu gelişme temeli üzerinde oluşmuştur. Emperyalizme bağlı komprador kapitalizm emekçi halkları köleleştiren yağmacı niteliğe sahip kapitalizmdir. Bu talan ekonomisi emperyalist sermaye birikimini büyütürken kapitalist pazarı da genişletmektedir. Çünkü sermayenin sınırsız büyüme dürtüsü sadece belli gelişmiş ülkelerle sınırlı değil, dünyadaki kapitalizmi geliştirme ve genişletme niteliğine sahiptir. Osmanlıdan 1923’e kadarki dönemde sınırlı sayıda hafif sanayi fabrikaları kuruldu. 1915 sayımında sanayi işletmelerinin sayısı 260 civarındadır. Bu sanayi işletmeleri yün, pamuklu, ham ipek vs. dokuma, doğrama atölyesi, marangoz, un değirmeni, makarna, konserve, bira, matbaa, tütün, sabun, porselen, tabakhane, sigara kâğıdı, kimyasal ürün dokuma fabrikalarının da içinde olduğu hafif sanayiden oluşuyordu. Dışa bağlı oluşan kapitalizm varlığı, ölçeği oranında sanayi ürünü ve makine ithalatını da genişletti. Emperyalist sermayeye Osmanlı hanedanlığının tanıdığı kapitülasyonlar “Düyun-u umumiye” borçları ve yarı-sömürgelik yapı Türkiye’ce cumhuriyet döneminde devralındı.

1923-1950 DÖNEMİ EMPERYALİST MALİ SERMAYEYE VERİLEN TAM GÜVENCE EMPERYALİZME BAĞLI KOMPRADOR BURJUVAZİ VE KOMPRADOR BÜROKRAT KAPİTALİZMİN GELİŞİMİ.

-Birinci emperyalist Dünya savaşından (1914-18) sonra Osmanlı hanedanlığı tarihe karıştı. Rus çarlığı yıkıldı. Proletaryanın önderliğinde Rusya’nın egemen olduğu çok uluslu topraklarda sosyalist devrim gerçekleşti. Emperyalist dünyada ilk büyük gedik açıldı ve dünya emperyalist kamp ile sosyalist kamp olarak ikiye ayrıldı. Sosyalizm rüzgarının fırtınaya dönüştüğü ve dünya emekçi halkların derinden etkilediği koşullarda Sovyetlerin sınır komşusu olan Türkiye de emperyalizmin tahakkümü azalmadı, aksine katmerleşti. Emperyalist ülkeler sosyalist Sovyetleri çevrelemek amacıyla anti-komünizm cephesinde Türk devletini yapılandırdılar. Kemalist hükümet sadece “Düyun-u umumiye” borçların ödemeyi taahhüt etmekle kalmadı aynı zamanda İngiltere-Fransa başta olmak üzere emperyalist mali sermayeye garanti verdi. 1923 İzmir iktisat kongresinde bizzat Mustafa kemal “ecnebi sermayelerine lazım gelen teminatı vermeye hazırız” diyerek emperyalizme bağlı ekonomik düzeni sürdüreceklərini ilan etti. Tekelci finans kapitale ayrıcalıklar tanıma ve destekleme Türk devlet politikası olarak benimsendi. Hanedanlık döneminde olduğu gibi sermaye

ihracının ağırlıklı yanını devletin borçlandırılması oluşturuyordu. Emperyalist sermaye devleti borçlandırırken komprador burjuvazi ile de ortaklıklar kuruyordu. İşbirlikçi kapitalist temel daralmıyor bilakis genişleme temelin sağlamlaştırıyordu. Emperyalist sermayenin yerli komprador uşakları devlete bağlı yerine getirilmesi gerekli ayrıcalıkları teminat altına alınan işlemlerin tamamlıyorlardı. Sermaye ye azami karlar sağlayan ekonomik işbirlikçi yapı devlet güvencesi ile Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli azınlık milliyetlerden emekçi halklarımızın yağmalanması pahasına sürdürülür. Komprador bürokrat Kapitalizm dediğimiz şey emperyalizme bağlı işbirlikçi devlet kapitalizmdir. Tekelci mali sermayenin en büyük işbirlikçisi devlet olunca asker sivil bürokrasinin bu ekonomik işbirlikçilikte rol oynayan siyasi yapıda oldukça büyümüştür. Devlet kendisi bir kapitalist işletmeci olarak işçi sınıfının vahşice sömürüp azami kar sızdırırken toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan köylüler ise ağır vergilerle sömürdü. Devlet eliyle Türk burjuvazisine sermaye birikimi sağlama görevini yerine getirdi. Kimi küçük-burjuva hareketlerin ve kimi burjuva liderlerin anti-emperyalist dedikleri Kemalist faşist diktatörlüğün en koyu karanlık dönemi olan ve Kürt ulusuna soykırım yapıldığı 1923 ile 1938 yılları arasında emperyalist sermaye ortaklığı ile 200'den fazla şirket kurulmuştur. 20.ci yüzyılda emperyalist sermayenin yarı-sömürge ülkelerde güvenceyle at koşturmasında komprador bürokrat-devlet-kapitalizmi büyük rol oynamıştır. Bürokrat kapitalizmin varlığı emperyalizme dayanır. Devlet yapısının faşist karakterde kurumlaşmasında temel oluşturur. Devletin üst bürokrasisi kapitalist işletmelerin ortakları yöneticileri olurlar. Kurdukları şirketlerle imtiyazlardan yararlanırlar. M.Kemal'de dahil devletin dümeninde olan CHP siyasi kadrolarının İş Bankasının ortakları olduğu gibi... Görüntüde bürokrat özünde birer soyguncu karakter kazandırır. Emperyalist tekellerin Pazar ihtiyacı doğrultusunda işlev gören komprador bürokrat kapitalizm birçok sektörde kapitalist işletme tekeli olarak ortaya çıkar. Bu iktisadi durum geri ülkelerde yeterli sermayeye sahip olmayan güçsüz burjuvazinin yerini alması yüksek vergilerle köylüleri sömüren rantçı bürokratik devletin ihtiyaç duyulan sermayeyi sağlama bilmesinden ileri gelmektedir. Türkiye'de de böyle olmuştur. Sanayisi gelişmemiş köylü toplumlarında yarı-sömürge devlet cihazı emperyalist sermaye ve meta ihracının esas merkezi olma niteliğini bu ülkelerde kapitalist üretim biçimi önemli oranda gelişme kaydedip, iç kapitalist Pazar devletin ezici tekeli dışına çıkma boyutuna erişme kadar sürdürür. Cılız burjuvazinin sermayesi büyük çaplı işletmelerin kurulmasına yeterli olmadığı gibi komprador devletin emperyalizme sağlayacağı ayrıcalıkları da sağlayamaz. Devlet borçlanması aynı zamanda mali sermayenin meta ihracını arttırıcı ve kolaylaştırıcı rol

oynamaktaydı. Emperyalizme bağımlı fabrikaların kurulması işçi sınıfının köylülüğün yoksullaştırılması köylünün adım adım yıkıma uğratılması sonuçlarını doğruyordu. Kapitalizm Türkiye’de köylüleri yıkıma uğratarak gelişti. 1930’lu yıllarda emperyalist sermayeye bağımlı bürokrat devlet kapitalizmi büyük işletmeler kurup birçok sektörde işletme tekeli eline aldı. Bu durum devletin ekonomideki etkisini arttırdı, rantçı karakterini daha da derinleştirdi. Yarı-sömürge, yarı-feodal ekonomik, siyasi yapıda emperyalizmle iş tutan bürokrat-devlet-kapitalizmi devlete bağımlı ticaret burjuvazisini geliştirdi, küçük işletmelerin yaygınlaşmasını getirdi. Devlet ihaleleri burjuvaziye azami karlar ve rantlar sağladı. Komprador burjuvaziye ucuz maliyetli girdiler, krediler sağlayarak daha da palazlanmasını hızlandırdı. Komprador burjuvazi ile devlet kapitalizmini yöneten bürokrat burjuvazi iç içe geçti “Devletin burjuvazi yetiştirdiği” yanlış saptanmasının aksine bürokratik rantçı devlet cihazı kullanılarak emekçi halklar yüksek vergilerle soyuldu, işçi sınıfı düşük ücretlerle vahşice sömürülerek Türk burjuvazisine çeşitli araçlarla sermaye birikimi sağladı. Komprador burjuvazi bürokratik devlet aralığıyla halkımızı yağmalayarak büyüdü. Bu tarihi dönemde revizyonist-oportünist TKP Kemalist hükümetin devlet işletmeciliğini “sosyalizme varma koşullarını olgunlaştırma” hayalleriyle alkışlıyordu. İ.Kaypakkaya iktisadi niteliği isabetle tespit etmişti; “Kemalist burjuvazinin, kendi hizmetinde devlet tekelleri kurması, bu tekeller yoluyla rekabeti geniş ölçüde ortadan kaldırarak halk kitlelerini soyup soğana çevirmesi, bu yolla büyük servetler ve sermaye yığılması “devlet eliyle milli burjuva yaratma” olarak değerlendirilmektedir. Modern revizyonistlerin bu konudaki tezleri aynen benimsemektedir.” (2)*

- 1920-30 yılları arasında tütün tekeli, demir yolları emperyalist şirketlerden satın alındı. Birinci emperyalist dünya savaşının da yenilen Almanya’nın bütün imtiyaz ve egemenlikleri İngiliz-Fransız emperyalistlerine geçti. Değişen dengeler, kapitalizmin süren iç krizi, sermaye kıtlığı çoğu Alman emperyalizmi tarafından yapılan demir yollarının satın alınmasına olanak sağladı. Diğer taraftan bürokrat burjuvazinin mali tekeli sermayeyle çok yönlü işbirliği devam etti. Kimi işletmeler uzun süreliğine devredildi, kimi işletmelerde birçok kez el değiştirdi. Örneğin Alman sermayesi yeniden etkinliğini artırmaya başladı vs. özcesi kapitalist ekonomi düz bir seyirde ilerleme değil, emperyalizmin taşıdığı çelişkilere, güç çatışmalarına ve ihtiyaçlarına denk düşen karmaşık nitelikte ilerlemeyle pazarı genişletti. Toplumsal değişim oldukça ağır gerçekleşmiştir. İşbirlikçi kapitalizmin seviyesi Almanya, ABD gibi emperyalist ülkelerdeki kapitalizm seviyesiyle karşılaştırılamayacak kadar geriydi. 1930’dan önce Türkiye’de işçi sınıfı sayısı 300.000’in altındaydı. Üçte bir oranında işçi, dört

kişiden az işçi çalıştıran küçük imalathane ve işyerlerinde çalışmaktaydı.1930'da sanayinin ulusal gelir içindeki payı %11'dir. Feodal üretim ilişkileri hakimdir. Fakat kapitalist sanayi ölçeği bu dönemde büyümüştür; teçhizat, dokumacılık, madencilik vs. sektörlerinde kurulan devlet işletmeleridir. Emperyalizmin acentesi durumundaki bürokratik rantçı faşist devletin kapitalist ekonominin genişlemesinde tarihteki rolü dikkatle incelenmelidir.

- Türk komprador büyük burjuvazinin iki karakteristik özelliği vardır: 1.) Emperyalist sermayeye bağlıdır. 2.) Başından beri rantçı, bürokratik devlet aygıtını kendisine sağladığı arazi tesisi, vergi affı, kredi, ucuz girdi vs. imtiyazlardan yararlanır, sermayesini büyütür. Devlet burjuvazinin rant sağlama aracıdır. Bu nedenle komprador burjuvazinin devlet cihazını kontrol etme rekabeti acımasızca sürmektedir. Emekçi halkı soyan devlete hakim olmak avanta ve rant ekonomisinden yararlanmak, iç pazarda etkinliğini artırmak demektir. Bürokrat kapitalist devlet işletmelerinin 1920 ile 1970 arası dönemde sanayi artı değer üretme payı %60'ın üstündedir. Fakat devlet aracını sermaye birikimi için etkin kullanan Türk burjuvazisi de 1950'li yıllarda aratan oranda emperyalist sermaye aracılık rolünü üstlenmeye başlamıştır. Osmanlıdan itibaren ticaret burjuvazi ve cılız bir sanayi burjuvazisi vardı, lakin devletin emperyalizme bağlı üstlendiği iktisadi aracılığın yanında önemsiz ve küçüktür. Türk burjuvazisinin mali sermayeye temsilcilik ve aracılık yapma hacminde esas olarak genişleme 1950'li yıllarda gerçekleşmiştir. Komprador burjuvazinin emperyalist sermaye aracılığındaki rolü arttıkça devletin aracılık payında belli oranda küçülme oldu. 1990'a kadar emperyalizme bağlı bürokrat devlet kapitalizmi sanayi üretiminde ağırlığını korudu. 1980'lerde adına "küreselleşme" denilen neo-liberal emperyalist mali-finansal sermayenin saldırı dalgası çerçevesinde dünyada devlet işletmeleri burjuvaziye peşkeş çekilerek satıldı. Kapitalist dünya pazarının bir parçası olan Türkiye'de de devlet işletmeleri son 30 yılda burjuvaziye satıldı. Bu durum komprador bürokrat-devlet kapitalizmin de belli bir oranda daralma yarattı. 1980'lerde halen sanayi artı-değer üretme payında devlet işletmelerinin payı %60'ın üzerindeyken 2000 yılına gelindiğinde bu oran %25'e düşmüştür. Bu durumda yüz yıllık süre zarfında burjuvazinin büyüme eğrisini izlediği devlet kapitalizminin ise küçüldüğünü tespit etmek isabetli olacaktır. Mevcutta Türkiye, Kuzey Kürdistan da kapitalist üretimin %75 ya da %80'i emperyalist burjuvazi ve başından itibaren emperyalizmle iş tutan komprador burjuvazi ve genel olarak burjuvazinin elindedir. Bu aynı zamanda Türkiye'de genişleyen kapitalist üretim ilişkilerinin kaçınılmaz bir sonucudur. Kemalist cumhuriyet başından itibaren emperyalizmin boyunduruğu altında komprador burjuvaziyle toprak ağalarının

diktatörlüğü olarak doğdu. Halk kitlelerinin köylüleri, işçi sınıfını soyup soğana çeviren iliğine kadar sömüren devletin kapitalist tekeli burjuvazinin sermaye birikimini artıran kaynağı olmuştur. Yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi, sosyal yapı tedricen son derece sancılı bir biçimde feodal üretim ilişkilerinin aleyhine, işbirlikçi kapitalizmin ise lehine gelişme göstermiştir. Türkiye, Kuzey Kürdistan tarihi gerçekleri bunu göstermektedir. Yarı-sömürge Osmanlı hanedanlığı yıkıldıktan sonra bir süre devam eden sömürge Türkiye yapısı isimleri değişse de aynı iktisadi, siyasi niteliğe sahip büyük emperyalist ülkelerle işbirlikçilik içinde yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi yapı ile devam edildi. Finans kapitalin ayağı komprador burjuvazi ve komprador bürokrat burjuvazinin ittifak kurduğu toprak ağaları, tefeciler, İslamcı ulama tabakası, tüccarlar vs. sınıfların hakimiyeti devam etti. Rantçı, askeri, bürokratik faşist burjuva cumhuriyet söz konusu sınıfların çıkarlarına en iyi cevap verecek rejim oldu. Cumhuriyet sözde bağımsız gerçekte ise siyasi, ekonomik bakımdan emperyalizme bağımlı bir devlet düzenidir. Kaypakkaya'nın özlü ifadesiyle "Kemalist diktatörlük, sözde demokratik gerçekte askeri faşist bir diktatörlüktür" bu siyasi, politik yapı izah etmeye çalıştığımız ekonomik temelin üstünde ortaya çıkmıştır. Türkiye emekçi halkı bugün olduğu gibi başından itibaren emperyalist burjuvazinin tahakkümü altındadır. Türk burjuvazisi ise en başından emperyalizmin yerel ayağı rolündedir. Kürt ulusu ve Kürdistan emekçi halkı ise Türk devletinin emperyalizmin tam desteğiyle prangaya vurulmuştur. İ.Kaypakkaya 1950'ye kadarki dönemi şöyle özetlemektedir; "Türkiye'de kurtuluş Savaşı'nın sonundan itibaren komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları iktidara hakimdir. Fakat komprador burjuvazi ve toprak ağaları iki büyük siyasi kliğe ayrılmıştır. İktidara ve devlet mekanizmasına hakim olan klik, önce İngiliz-Fransız emperyalizmin 1935'lerden itibaren de Alman emperyalizminin işbirlikçiliğini yapmıştır. İkinci Dünya Savaşı öncesine kadar genel olarak orta burjuvazide bu kliğin peşinde harekete katılmıştır. İkinci emperyalist Dünya Savaşı yıllarında Alman işbirlikçisi hakim klik, koyu bir faşist uygulamasına ve vurgunculuk politikasına girişmiştir. Bu klik, içerde, işçi sınıfı dahil bütün demokratik güçlere dışarıda da SSCB'ye ve İngiliz-Fransız blokuna karşı Alman faşistlerin safında yer almıştır. Faka dünyadaki güçler dengesi ve SSCB'nin varlığı, bunların Alman faşistlerinin safında savaşa katılmasına engel olmuştur. Öte yandan, daha sonra Demokrat Parti (DP) ve MP içinde örgütlenen komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının muhalif kliği, bunun peşinde de, o zamana kadar CHP saflarında tali bir unsur olarak yer alan reformcu orta burjuvazi ve diğer demokratik unsurlar yer almıştır. TKP'de bu kliğin peşine takılmıştır. Bunlar dünya çapındaki Amerikan-İngiliz-Fransız blokuyla ve SSCB'yle kurmuşlardır 2.ci Dünya Savaşı Alman

faşistlerinin ve müttefiklerinin yenilgisiyle bitince, Türkiye çapında da bu blok güçlenmiştir. Fakat savaş sona ere ermez, ABD emperyalizminin başını çektiği emperyalist blok "demokrasi" bayrağı altında gericiliğin ve anti-komünizmin başına geçmiştir. Türkiye'de de ABD emperyalizmin desteğiyle ve CHP'nin Almancı faşist diktatörlüğüne, halkın ve demokratik unsurların duyduğu nefret ustalıklarla kullanılarak 1950'de DP iktidara getirilmiştir." (3)*

- Değerlendirmelerimizi içinde daha geniş değineceğimiz gibi 1950'den itibaren Türkiye'de askeri dönemlerde dahil bütün hükümetler ABD emperyalizmin başını çektiği blokun ve NATO'nun uşaklığını yapmışlardır. 1930 ile 1950 arasındaki dönem dünya kapitalizmin buhran dönemidir. 1930 bunalımında kapitalist dünya pazarında yaşanan daralma ve iflaslara bağlı olarak Türkiye'de ki kimi emperyalist şirketler üretimini dur durup ülkeyi terk ettiler. Özcesi 1923 ile 1950 arasındaki süreçte kapitalist Pazar genişledi, fakat henüz oldukça geriydi. 1930'lu yıllarda Türkiye ve Kürdistan toplumun %85'i köylerde yaşıyordu, %90'ı ise okur-yazar değildi. Feodal üretim ilişkileri hakimiyetini koruyordu. Fakat savaş sonrasında Türkiye'ye emperyalist sermaye akışın da eskiye oranla artış oldu. Emperyalist sermaye akışında ki artış uzun yıllara yayılacak sonuçların ortaya çıkması bakımından da yeni bir süreçtir. Avrupa kapitalist sermayesinde Afrika'dan, Amerika'ya kadar kölelerin kanı vardır. Türk burjuvazisinin sermayesinde ise soykırıma uğrattıkları uluslar ve çeşitli milliyetlerden azınlıkların kanı vardır. 1850'den – 1923 tarihleri arasında Osmanlı hanedanlığında bütün kapitalist işletmelerde Türk-Müslüman olamayan kapitalistlerin payı %80'in üstündedir. 1915'te Ermeni ulusuna soykırım uygulandı. Rum, Musevi, Süryani, Ezidi vd. azınlıklar ve Müslüman olmayan inanç toplulukları sistematik yok edildiler, göçertildiler. Kürt ulusuna soykırım yapıldı. Ulusal baskı şiddetlenerek devam etmektedir. Soykırım uygulanan, göçertilen ulus ve azınlıkların birikmiş mallarına, sermayelerine tıpkı yağmacı ortaçağ akınları düzenleyen gibi el konuldu. Türk burjuvazisinin ilkel sermaye birikiminde soykırımlardan sağlanan ganimet payı vardır.

BAŞTA ABD EMPERYALİZMİ OLMAK ÜZERE EMPERYALİST SERMAYENİN TÜRKİYE'YE AKIŞI 1950'DEN SONRA DAHADA ARTTI.

– Emperyalizmin Türkiye'de ki hakimiyetini özetledik. 1950'den sonra ABD emperyalizmi İkinci Dünya Savaşı sonrasında bir dünya "imparatorluğu" edasıyla hareket etti. Komünizme karşı kapitalizmin geleceği güvencelemek,

lehine olan koşulları kullanarak Pazar hakimiyetini daha da büyütüp sağlamlaştırmak için Japonya, Batı Avrupa'ya sermayeye aktığı gibi Türkiye'ye de eskiye oranla çok daha fazla sermaye soktu. Yenedünya dengeleri kuruldu. ABS emperyalizmin belirleyici olduğu Dünya Bankası (DB) ve İMF'nin ekonomik politikası 1950'den sonra Türkiye'nin ekonomisine de hakim oldu. 1930'lu yıllardan itibaren daha da ağırlık kazana devlet kapitalizmi dediğimiz bürokrat kapitalizm 1990'lı yıllara kadar Türkiye'de işbirlikçi kapitalist üretimde belirleyici konumunu korumuştur. Yani 1950'den sonra da devlet emperyalizmin en büyük aracısı olmuştur. Türkiye'de kapitalizmin gelişme tarihi emperyalizme bağımlı bir üretim biçimini ve devlet mekanizmasını burjuvaziye sermaye sağladığını göstermektedir. 1950'den sonra emperyalist sermaye akışı her geçen dönem artıka emekçi halkların yoksulluk ve yıkıma sürüklenmesinde aynı oranda şiddetlendi ve büyüdü. Dünya kapitalizmin 1929-30 bunalımında iflas eden şirketler, batan bankaları kurtarmak için burjuva devletleri imdada koşmuştur. Zorunlu olarak devlet korumacı kapitalizm işçi sınıfını sefalete sürükleyerek faşizmi tırmandırıp ikinci emperyalist dünya savaşına evrilmişti. Keynesçi burjuva liberal politikalar kapitalizmin bu genel bunalımının bir sonucuydu. "Küreselleşme" denilen özelleştirme dalgasıyla 1980'de çıkılan bu devletçi kapitalizm dönemi başından beri kapitalist üretimde belirleyici olan Türkiye'de ki bürokrat kapitalizm için kolaylaştırıcı unsur oldu. 1990'lı yılların ortalarında ve 2000'li yıllarda büyük oranda devlet işletmeleri satılana kadar bürokrat kapitalizm sanayideki tekeline korudu. 1950'de işbaşına gelen Demokrat Parti hükümeti ABD emperyalizminin bir dediğini iki etmedi. Truman Doktrini Türkiye gibi yarı-sömürgeleri hem borçlandırdı hem de yeni kurdukları İMF Dünya Bankası NATO sistemine dâhil etti. Nitekim Kore halkının bağımsızlık ve Kurtuluş savaşını bastırmak, Komünistleri yok etmek için Kore'ye ABD emperyalizmin emrinde asker gönderen Türkiye 1952'de NATO'ya alındı. NATO emperyalist büyük güçlerin koruyucu kalkanı, dünya ezilen ulusları ve halklarının ve sosyalizmin düşmanı askeri güçtür. Emperyalistler Komünizmin yayılmasını önlemek için Sovyetlerin sınırında ki Türkiye'ye özel önemle ilgilendiler. Türk devletin de üstten aşağıya doğru kurumsallaştırılan faşizm NATO sistemiyle daha da katmerleşti. Bürokrat kapitalizm sanayi alanındaki tekeli elinde tutsa da 1950'den sonra sanayi alanında emperyalist tekeller aracılık etme pozisyonunda kurulan Türk komprador burjuvazisinin sayısında artış oldu. 1970'li yıllara kurulan TÜSİAD da toplaşan işbirlikçi büyük sanayi burjuvazisi aralarında 1920'li 30'lu yıllarda emperyalizmle işbirliği geçmişine sahip olanlar olsa da esasta 1950'den sonra emperyalist tekellerle iş tutan komprador burjuvaziden oluşmuştur. Bu yeni komprador burjuvazi bürokrat devlet

kapitalizmiyle uyumlu şekilde emekçi halkımızın artı emeğini yağmalamaya devam etti. 1954'te "Yabancı Sermayeyi Teşvik Kanunu" çıkarıldı. (6224 no.lu)' Burjuvazinin emperyalist fonlardan borçlanmasına devlet güvencesi getirildi. Bu yasa emperyalist tekellerin sahip oldukları imtiyazları daha da arttırdı. İMF Dünya Bankası gibi emperyalizmin sermaye alanındaki merkezleri direktiflerine uygun yasalar çıkarıldı. Böylece emperyalist sermaye çok daha fazla borçlanmayı kolaylaştıran unsurlar devlet güvencesiyle sağlanmış oldu. Burjuva iktisatçılar buna "kredi ithalat" demektedirler. ABD emperyalizmin Marshall planı çerçevesinde Türkiye'ye traktör ithali başladı. 1950'den sonra Türk burjuvazisinin emperyalist finans kapitalden devlet güvencesiyle borçlanması Türkiye'ye hem sermaye hem de meta ihracını büyük oranda büyüttü. İthalat ile ihracat arasındaki makas sürekli Türkiye aleyhine açıldı. Türk burjuvazisinin emperyalist dünya burjuvazisiyle kapitalist işletmeler kurma yönündeki gelişme hızlandı. İkinci emperyalist Dünya savaşından sonra emperyalist mali-finans sermayesi savaş yıkıntısından çıkmaya çalışan Almanya, Japonya gibi mağlup emperyalist ülkelerde dâhil kapitalist ülkelere ve yarı-sömürge ülkelerle akışında yoğunlaşma oldu. ABD emperyalizmi bu dönemde Türkiye'ye sermaye akıttı. Bu durumu emperyalizmin 1950'den sonra Türkiye'de hakimiyet kurduğu şeklinde değerlendiren reformcu burjuvazinin temsilcisi revizyonistler bu saçma teorileriyle emperyalizmin Cumhuriyetin başından itibaren hakim olduğunun üstünü örtme düşüncesini sürdürdüler. Emperyalist burjuvazi dünya pazarlarına sermaye ve meta ihraç etmek için değişen koşullara göre yapısal değişiklikler dayatıyordu. Belli bir sermaye birikimine kavuşmuş Türk burjuvazisinin ise emperyalist sermayeye ihtiyacı vardı. Bu ihtiyaç "yabancı sermayeyi teşvik kanunu"(1954)ile giderilmişti. Emperyalist tekeller 1950'den sonra devletle ortaklık kurmaya devam etmelerinin yanı sıra, adım adım komprador Türk burjuvazisiyle yeni ortaklıklar kurdular. Bir çok küçük burjuva sosyalist hareket mevcut ekonomik durumu emperyalist kapitalizmin ve yarı-sömürge ülkelerde değişen iç denge ve sermaye birikimiyle açıklamak yerine emperyalizmin nitelik değiştirdiği yönlü saçmalıklar ileri sürdüler. Kimileri hızını alamadı çok uluslu şirketlerin bu dönemde çıkmaya başladığını ileri sürdü. Oysa kapitalizmin dünya ölçeğinde daha da genişlemesi güçsüz ve gelişmemiş ülkelerdeki kapitalist iç pazarın daha da büyümesi için emperyalizme bağlı devlet tekeli dışında da yine kendisine bağlı işbirlikçi burjuva katmana ihtiyaç duymaktaydı. Devlet güvencesiyle burjuvazinin emperyalist tekellerle işletme kurması yerel bayilik görevini yerine getirmesi kaçınılmaz olarak kapitalist iç pazarı büyütecekti. Türk devleti ikinci emperyalist savaş yıllarında "Toprak mahsulleri vergisi" adı altında Aşar vergisiyle Türkiye ve Kürdistan toplumlarının

ezici çoğunluğunu oluşturan köylülerin yaşam mahsulüne, diğer ifadeyle artı-ürününe el koydu. Azınlıkların malına, mülküne, sermayesine el koymak için ise “varlık vergisi” çıkardı. Azınlıkların sermayesini gasp etti onları çalışma kamplarında topladı. Elde ettiği altın-döviz rezervini Türk burjuvazisine sermaye birikimi yaptı. Kimileri Türkiye’de kapitalist üretimin hakim hale gelmesindeki kanlı temeli görmezden gelmektedir. Keza köylülük başından itibaren sanayi burjuvazisinin yararına sömürüldü. Kürt ulusu yüzyıldır sermayenin yararına yağmamaktadır. Tüm bu etkenler yükselen yeni burjuvazinin temelini açıklamaktadır. 1950’lerden sonra ortaya çıkan yeni sanayi burjuvazisini oluşturanlar öteden beri emperyalist şirketlerin beyliğini yapan ticaret burjuvazisi bir kısmı büyük toprak sahipleri, devlet işletmelerinde görev alan bir kısım bürokrat tabaka, yine bürokrat kapitalizmin işletmelerinde deneyim edinmiş mühendisler, devlet aracıyla emekçi halkı soyan yolsuzluk ve hırsızlıkla servet edip zenginleşen siyasetçiler ve onların aile çevreleridir. Yeni sanayi burjuvazisinin holdingleşme sürecinin başlaması emperyalizme bağımlı işbirlikçi kapitalizmin halkalarını daha da kalınlaştırdı. Halkımızı açlık ve sefaletle kavrulurken komprador burjuvazisinin önü böyle açıldı. Emekçi halkı ağır vergilerle sömüren rantçı bürokrat devlet işletmeciliğiyle komprador kapitalistler ortaklığı burjuvaziye azami karlar sağladı. Komprador burjuvazinin holdingleşme süreci 1950’den sonra başladı. Kapitalistler sınıfıyla, devlet ortaklığı hacmi genişledi. 1960-70 yıllarında sermayenin %50’inden fazlası rantçı devlete ait olmak üzere 40’tan fazla ortaklık vardı. 1980-90 döneminde devlet işletmeciliğiyle komprador kapitalistler ortaklığında büyük artış oldu ve ortaklık sayısı 300’ün üstüne çıktı. Emperyalist şirketlerle işbirlikçi devletin ortaklığı da sürdü. Bu 300’den fazla ortaklığın içinde 50’yr yakın sayıda, devletin emperyalist şirketlerle ortaklığı vardı. Bu durum hem kapitalist iç pazarın büyüdüğünü hem de burjuva sınıfının eskiye oranla arttığını gösterir. Kapitalist üretimin genişlemesi işçi sınıfının sayısını kaçınılmaz olarak arttırdı. Emperyalizmin hizmetindeki girişimci devlet kapitalizmle ortaklık kuran emperyalist tekellerle holdingleşen komprador kapitalistler sınıfı şu avantajlardan yararlanarak sermaye birikimini daha da büyüttüler: Bürokrat kapitalist devletle ortak olan emperyalist ve emperyalizmin yerli uşağı komprador burjuvazi devletin sağladığı her türden teşvikten yararlanmaktadır. Devlet düşük faizli uzun vadeli kredi sağlamaktadır. Devletle ortaklığın yarattığı güvenceyle yeni emperyalist şirketlerle yeni ortaklıklar kurulmaktadır. Bedava arazi tahsisi yapılmakta, vergi indirimlerinden yararlanmaktadırlar. Ortalıkta taahhüt ettikleri sermayeyi ödemeyerek, ya da geciktirerek bir rantta oradan kaldırmaktadırlar. Devlet burjuvaziye açtığı kredilerin geri ödenmemesi

durumlarında özel aflar, kurtarma paketleriyle yine burjuvazinin yardımına koşmaktadır. Vergi afları çıkarılmakta koşullara göre sermaye teşvikleri arttırılmaktadır. Ayrıca hizmet alımları gerçek bedelinin çok üstünde öncelikle ortaklık kurulan bu şirketlerden satın alınmakta ve burjuvaziye muazzam oranda azami kar kazandırmaktadır. Böylece devlet eliyle emekçi halkın vergilerle, işçi sınıfının karın tokluğuna çalıştırılması ve artı-değere el koymakla gerçekleşen soygun kapitalistler sınıfına sermaye birikimi olarak devredilmektedir. 1980-90 yılları arasında emperyalist burjuvazi ve komprador Türk burjuvazisiyle devlet ortaklığına dayalı iştiraklerde devletin hesaplanan zararı 350 milyar TL dir. Türk burjuvazisinin en kodamanları rantçı devletin sağladığı sermaye pahalıya satılan mallar ve hizmetler, servet getiren ihaleler büyümüştür. Komprador burjuvazinin devlete hakim olma rekabetinde acımasız olması bu soyguncu ekonomik temele dayanmaktadır. Sadece bürokrat kapitalizm değil, Türkiye ekonomisinin elinde tutan sanayi burjuvazisi aile holdingleri girtlağına kadar emperyalizme bağlıdır, bağımlıdır. Emekçi halkın, proletaryanın en büyük düşman sınıfıdır. Serveti 1 milyar doların üstünde olan Türkiye'nin 40'ı geçmeyen milyarderleri bahsini ettiğimiz emperyalizmin uşağı aile holdinginin sahibi komprador burjuvalardı. Yarı-sömürge ülke devletlerinden biri olan Türk devleti emperyalist sermayenin işbirlikçi niteliğindedir. Hem borçlanarak sermaye ithalat alıcısı, hem de işletmeci olarak teknoloji, üretim araçları- makinalar, askeri teçhizat, silah ve her türden sanayi ürünlerinin alıcısıdır. Bürokrat kapitalizmin ve komprador burjuvazinin sanayide makina, teknoloji, teknik ustalıkta bağımlı olması küçük kapitalist işletmelerin zamanla gelişerek kendileri için makine üreticileri haline dönüşmelerini engeller. Türkiye'de en eski büyük komprador Türk burjuvazisinin TÜSİAD çatısı altında örgütlene holdinglerin- durumu Türk burjuvazinin emperyalizmle işbirliği ve komprador devlet tekeliyle desteklenmesi büyük çaplı üretime başladıklarını kanıtlamaktadır. Örneğin Komprador Türk burjuvazisinin en büyüğü KOÇ HOLDİNG iç gelişme dinamiğiyle otomotiv, beyaz eşya, tank, traktör vs. üretmemiştir ABD'nin emperyalist tekeli FORD ile işbirliğine girmiş rantçı devletten büyük sermaye teşviki almış ve montaj sanayiyle iç-dış pazarda emperyalist sermayenin ihtiyacını karşılamıştır. Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde makinalar ve büyük çaplı üretim için gerekli olan sermaye alanında emperyalizme bağımlılık sürmektedir. Devlet halen kapitalist sanayi için gerekli bu unsurları giderici garanti rolünün sürdürmektedir. İşbirlikçi büyük sanayilerin genellikle devletle iş yapan tüccarlar ve bürokrat memur, devlet işletmelerinde deneyim edinmiş mühendis vb. kökenli olanları bürokrat devlet kapitalizminin ve Türk burjuvazisinin gelişmesinde gördüğü işlevin doğrudan sonucudur. Faşist

devlet diktatörlüğü komprador burjuvaziyle büyük toprak ağalarının ittifakına dayanmıştır. Fakat bu ikili ittifakta toprak ağalarının iktidar kaybı zamana yayılarak tamamlanmıştır. Toprak reformun yayılması burjuva-feodal sınıfların ittifakının bir sonucudur. Öte yandan sınıflarda kapitalist sınıfın gelişmesini engellemeye yönelik feodal zorbalık gücünü kullanmamıştır. Feodal üretim ilişkilerinin kapitalizmin gelişmesi önündeki köstekleyici faktörü zamana yayılan sermayenin yıkımıyla aşmıştır. Komprador bürokrat kapitalizmde devletin burjuvaziye sermaye aktarma işlevi görmesi hükümetleri askeri-sivil bürokrasinin üst tabakasını nepotik(1) ekonomik çarka çeker yozlaştırır. Hükümetin bakanları, başbakan, cumhurbaşkanı, yüksek bürokratların akrabaları, dostları milyonerlere dönüşürler. Devlet bakanlarında krediler açılır çeşitli işletmeler, araziler ucuza satılır, ihaleler verilir böylece eş-dost kapitalizmiyle emekçi halk soyulur. Ekonomik rant ne derece büyükse burjuva siyasetin yalan dolan manipülasyonu da o derece sınırsız olur. İşçi sınıfı emekçi köylüler yoksulluğa mahkum edilir. Kölelik şartlarında çalışan işçiler onar, yüzer ölür. Maden patronu ise servetine servet katar. Kömürler ise yoksul emekçi halka oy hesabıyla "sosyal yardım" adı altında dağıtılır. Açlık sınırındaki halkın bir kısmı da yiyecek, gıda fileleri, makarnayla aldatılır. Cumhurbaşkanı, başbakan, belediye başkanları, yüksek bürokratların akrabaları, dostları paraları koyacak yer bulamazlar. Yurt dışında gizli hesaplar açtırırlar. T.Özal, S.Demirel, R.T.Erdoğan, A.Gül, M.Yılmaz gibi emperyalizmin yeminli uşakları faşist başbakan ve cumhurbaşkanlarının aile servetlerine bakmak meseleyi kavramak açısından yeterlidir. Devletin dümenindeki meslekten siyasetçiler, yüksek bürokrasinin bir kısmı aynı zamanda işbirlikçi birer kapitalisttirler. Devlet halen kapitalist sınıfın maliyetlerinin yarısından fazlasını "teşvik" adı altında karşılamaktadır. "sanayiciye teşvik" vergiler yoluyla halktan toplanan paranın burjuvaziye sermaye birikimi sağlayan karlardır. Bir çok emperyalizmin işbirlikçisi holding devletin sağladığı rantlardan üye almaktadır. Türkiye'de kapitalizmin çarkı böyle dönmektedir. 1980'den sonraki dönemde ise emperyalizmin ve komprador burjuvazinin emekçi halkımızın daha da yağmalaması şiddetlenerek arttı.

1)*Nepotizm: Akrabalarına ve yakın arkadaşlarına ekonomik rant sağlama. Kayırmacılık.

1980'DEN SONRA EMPERYALİST SERMAYENİN TÜRKİYE'YE GİRİŞİ HIZLANARAK ARTTI. DEVLET İŞLETMECİLERİ BURJUVAZİYE UCUZA SATILDI. KÖYDEN KENTE GÖÇ HIZLANDI. FEODAL ÜRETİM İLİŞKİLERİ TOPLUMUN İLERİYE DOĞRU

HAREKETİ İÇİNDE KAPİTALİZMİN YIKICI GELİŞMESİYLE GÜNDEN GÜNE ÇÖZÜLDÜ.

- 1970'lerde Türkiye toplumunun %70'i köylüydü. Kapitalist üretim ilişkileri belli ölçüde genişledi, lakin geriydi. Emperyalist-Kapitalist dünya ekonomisi 1970'lerin sonuna doğru 1980'de girdiği yeni süreçle bütün yarı-sömürge ülkeler gibi Türkiye'yi de etkisi altına aldı. 20008'deki ekonomik krizle karşılaştırıldığında hafif görünse de 1974 krizi emperyalist sermayenin yeni bir saldırganlık dalgasını başlatmada temel oluşturan önemdedir. Bu dönemde petrol fiyatları %150 arttığı için petrol krizi, özünde enerjiye büyük ihtiyaç duyan emperyalist ekonomilerin üretimini daha da daralttı. 1974 bir sanayi kriziydi. Aşırı sermaye birikimi, üretim anarşisi toplumun düşen alım gücü arasındaki çelişkiden bir kez daha sanayi krizi olarak patladı ve tarım krizine de dönüştü. Bunun örnekleri Türkiye'de de görüldü. 1974-80 arasında devam eden emperyalist-kapitalist ekonomik krizin etkisi Türkiye'de 1977'de yağ, mazot, yiyecek ve temel gıdalarda kıtlık olarak yaşandı. Karaborsa piyasası oluştu, emekçi halk soyuldu. Emperyalizmin uşağı Ecevit İMF programını uyguladı. Emekçi halklar daha da yoksullaştı. 1970'li yıllarda özellikle 15-16 haziran 1970'te işçi sınıfımızın kahramanca mücadelesi, 1976 ve 1977'de bir kez daha şahlandı. İşçi sınıfımızın, emekçi köylülerimizin, yiğit gençliğimizin emperyalizme ve yerli hakim sınıflara karşı yükselen devrimci kitle mücadelesi emperyalist sermayenin halkımızı sürüklediği yoksulluk ve baskı saflarında gelişti. 1980'de emperyalist büyük güçler özellikle ABD ve İngiltere emperyalist burjuvazisi başta olmak üzere bankalarda biriken aşırı sermaye büyük çaplı üretim kapastesine denk düşmeyen tüketim yetersizliğinden depolarda biriken malların pazarlarda eritilmesi, büyük çaplı tarımsal üretim yapmaya başlayan ellerindeki tarım ürünleri fazlasının yarı-sömürge ülkeler başta olmak üzere dünya pazarlarına taşınması ihtiyacını giderici bir süreç başlattılar. Neo-liberal emperyalist sermayenin bu yeni yoğunlaştırılmış saldırısına "kapitalist küreselleştirme" denildi. 24 Ocak 1980 ekonomik kararların, emperyalizmin krizden kurtarmak için uygulamaya koyduğu yağma saldırısının Türkiye'de ki karşılığıdır. Türkiye, Kuzey Kürdistan'da dünya burjuvazisinin önlerine koyduğu kavramları sakız gibi çiğneyen revizyonistler Lenin'in emperyalizm teorisine saldırıp "Küresel Kapitalizm" "Kapitalist Küreselleşme" safsatasıyla emperyalizmin nitelik değiştirdiğini ileri sürdüler. Oysa emperyalist sermaye krizini aşmak için dünya pazarlarındaki tahakkümü, yağma ve saldırganlığını 1980'den itibaren çok daha boyutlandırdı. 1970'lerdeki krizle beraber 1980'e

geldiğinde Türkiye'nin de içinde olduğu yarı-sömürge ülkeler borçlarını ödeye bilmek için yeniden borçlandılar. İMF Dünya Bankası gibi emperyalist sermaye kurumları aracılığıyla yarı-sömürgelere eskiye oranla daha fazla sermaye ve meta ihracı yapıldı. Türkiye'de uygulanan emperyalizmin ekonomik programı bir istisna değildi finans kapitalin dünyaya dayattığı politikaydı. Adına "serbest rekabet" "serbest ticaret" "küreselleşme çağı" dedikleri emperyalist sermaye tahakkümünün ifadesi olan ve uygulanan 24 Ocak 1980 ekonomik programı şunları içeriyordu:

* Öncelikle işçi ücretleri düşürüldü. Devlet şiddetiyle sermayenin emek gücü üstünde denetimi yeniden güvencelendi. Sendikal çalışma yasaklandı. Sendikacılar tutuklandı. Grevler yasaklandı. Toplu iş sözleşmesi hakkı kaldırıldı. 12 Eylül faşist cuntasının emrindeki yüksek hakem kurulu (YHK) denetiminde işçi ücretleri enflasyon oranının çok altında sabitlendi. Sermayenin ordu zoruyla emek gücü üzerinde tesis ettiği 12 Eylül düzeni bütün hükümetler döneminde korundu. ABD emperyalizmin sadık uşağı olarak işbaşına getirilen AKP bu düzene dayanarak halkın her yıl 1500 ile 2000 arasında işçiyi "iş kazası" adı altında toprağın altına gömüyor. İşbirlikçi kapitalistler emperyalist burjuvazinin servetini büyüten faşist rejimi sürdürüyor.

* Tarım ürünlerinde taban fiyatları aşağı çekildi. Tarım üretiminde köylüyü destekleyen devlet politikası sonlandırıldı. Emperyalist tarım tekelerine her türlü ürünü ülkeye sokma serbestliği getirildi. Ucuz tarım ürünleri karşısında pahalı sanayi ürünleri alıcısı köylünün yıkımı hızlandı. Kente köylülerin göçü yoğunlaştı.,

* 24 Ocak kararlarıyla ithalata konmuş bütün kısıtlanmalar kaldırıldı. Döviz piyasada arz-talep dalgalanmasına bırakıldı. Rant ekonomisinin tatlı akarı faizler yükseltildi ve serbest bırakıldı.

* Devlet işletmelerin burjuvaziye satılmasının önü açıldı. Sermayenin giriş-çıkışını geciktirici bütün bürokratik engeller kaldırıldı. 46 TL değerinde olan 1 dolar neredeyse %100'le 70 TL'ye devüle edildi. Emekçi halkımız biranda yarı yarıya yoksullaştı.

- Böylece kapitalizmin genel bunalımın zorunlu sonucu yaygınlık kazanan devletlerin ekonomiyi belli 1930 ile 1970'li yıllar arasındaki dönem sonlandı. 1980'de finansal mali tekelci sermayenin kontrol dışı dolaşımına güvence verildi. ABD emperyalizminin sadık uşağı ve 12 Eylül faşist cuntanın başbakanı Turgut Özal ANAP döneminde spekülâtif kazanç, soygun, yolsuzluk, hayali ihracat soygunları alıp başını gitti. "ihracat teşviki" adı altında burjuvaziye

akıtılan sermayeye bir kalem daha eklendi. 1980'lerde bir kez daha Osmanlı döneminde ki yerli devlet yüksek faizle bankalardan borçlanmak için değerli kağıtlar-tahvil poliçe çıkardı. Türkiye'nin her geçen gün emperyalist burjuvaziye olan borcu arttı. 1989'da 41.7 milyar dolar dış borç 1990'lı yıllardaki ekonomik krizlerle katlandı. Emperyalizme olan borç 2003'te 133,2 milyar dolar, 2017'de ise 450 milyar dolar seviyesine çıktı. 2000'li yıllarda Türkiye'ye eskiye oranla çok daha fazla emperyalist sermaye girdi. 2000-2017 yıllar arasında Türkiye'ye sokulan emperyalist sermaye tüm cumhuriyet tarihi boyunca emperyalizme olan borç oranı kat be kat aştı. Bürokratik rantçı faşist devlet emekçi halkımızı iliğine kadar sömürdü. Emperyalist sermayeye ödenen borç faşizmin toplamı her geçen gün büyüdü. Kapitalist iç pazarın canlandırılması için modern tefecilik merkezleri bankalar işçi sınıfına, emekçi Köycülere küçük burjuvaziye kredi musluklarını açtı. Kredi kartı kullanımı yaygınlaştıkça borçlandırmada kolaylık sağlayan unsur oldu. Böylece Türkiye, Kuzey Kürdistan'da hane halkı borçlarının milli gelire oranı 2002'de %2 seviyesindeyken 2015'te bu oran %22'ye çıktı. Toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi halk kitleleri fazla borcu ödeyen kölelere dönüştüler. Komprador Türk burjuvazisi emperyalist finans fonlarından devlet garantisiyle borçlanmaktadır. Her ekonomik kriz de iflas eden şirketler ve batan bankaların borcu ise emekçi halktan çıkarıldı. 1982'de iflas eden birçok bankanın borcunu devlet üstlendi. 1994 ve 2000-2001 ekonomik krizinde batan banka ve şirketlerin borçlarını devlet halkın cebinden alarak ödedi. Bu durum öteden beri bürokrat kapitalist devlet aygıtı aracılığıyla burjuvaziye sermaye aktarmanın devam ettiğini göstermektedir. Bürokrat kapitalizmin emperyalizme bağlı kapitalist devlet işletmeciliğin payı ekonomide %20'ler seviyesine gerilese de halen devlet cihazı komprador Türk burjuvazisine sermaye aktarma rolünü sürdürüyor. Türkiye de kapitalizm bu kanlı çarkla işliyor. Komprador burjuvazi resmi rakamla %10 civarında çeşitli işlemlerle gerçekte %15'i bulan faizle borçlanan devletten büyük rantlar sağlamaktadır. Spekülatif sermayeden elde edilen rant, sanayi burjuvazisinin üretimde işçinin artı-değerine el koymak elde ettiği kar oranından büyüktür. Sürekli borcu artan devlet emperyalizme, yerli uşakları, komprador burjuvaziye faiz ödemek için emekçi halkları çok daha ağır derecede sömürüyor. 1980'den sonra yaygınlık kazanan rantiye ekonomisi tüm biçimleriyle daha gür şekilde 2017 Türkiye'sinde sürüyor. Türkiye Kuzey-Kürdistan'da hüküm süren emperyalist yağma ekonomi içinde toplumsal dönüşüm ağır ağır ve sancılı bir şekilde sürdü ve gerçekleşti. Komprador büyük burjuvazinin 1920'lerden beri esaslı iki kampa bölünmüş siyasi iktidar mücadelesi kesintisiz sürdü. Her iki siyasi kamp dünya şartlarına göre emperyalizmin Türkiye'de ki çıkarlarını kendi menfaatleriyle birlikte koruyup

temsil ettiler. "Birinci Kampın siyasi partisi CHP idi ve köken itibariyle müdafaa-i hukuk cemiyetlerine dayanıyordu. İkinci kamp ise tek partili sistem yürürlükte olduğu müddetçe CHP içinde yer almış ve iki kamp arasındaki siyasi mücadele, CHP içinde sürdürülmüştür. Çok partili sisteme geçildiği zamanlarda da bunlar kendi siyasi partilerini kurmuşlardır. 1925'te kurulan Terakkiperver fırka, 1930'da kurulan serbest fırka, daha sonraları kurulan (DP) Demokrat Parti ve Adalet partisi (AP) esas olarak ikinci kampın siyasi partileridir. "Esas olarak" diyoruz çünkü çeşitli menfaat çelişmeleri, yeni durumlar vs. Bu kampların birinden diğerine geçişi, bunlara yeni unsurların katılmasını daima mümkün kılmaktadır. Ve öylede olmuştur. 1946'da çok partili sisteme geçildiğinde CHP içinde bir yığın partinin türemesi hakim sınıfların bütün kesimlerin CHP içinde yer almış olmalarından ileri gelmektedir." * Birinci kampı temsil eden CHP'nin içinden SHP, DSP gibi partilerde çıktı. Söylemde farklılıklar içerse de bunlar CHP'nin siyasi alanda temsil ettiği birinci kampın partileridir. İkinci kampın siyasi partileri olan DP ve AP'ni Doğru Yol Partisi (DYP), ANAP ve bu kampın içinde İslam dini ideolojiyi dayanak yapan, cemaat, tarikat, dergah ve ulema artıklarına hitap eden milliyetçiliği de elden bırakmayan Milli Nizam Partisi (MNP), Milli Selamet Partisi (MSP), Refah Partisi, Fazilet partisi (FP), Sadet partisi (SP), ırkçı ve aşırı milliyetçiliği öne çıkaran Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) ve son olarak RP, SP, MHP, ANAP, DYP sayıları az olsa da SHP gibi çeşitli partilerden geçişlerin olduğu 2002'de hükümet Demokrat Partiden sonra ikinci kampı en geniş yelpazede bünyesinde barındıran emperyalizmin uşağı faşist partidir. AKP'nin başındaki kadrolar 1960'larda ve sonraki bütün dönemlerde Komünist harekete karşı kullanılan NATO ağına bağlı Milli Türk talebe birliğinden gelme dinci-gerici-milliyetçi halk düşmanlarıdır. 1950'den itibaren hakim sınıfların ikinci siyasi kampını temsil eden partiler esas olarak devlette söz ve nüfuz sahibidir. 1960 askeri darbesinden sonra 1970'li yıllarda belli bir dönem CHP, 1990'lı yıllarda SHP, 1990'lı yılların son dönemlerinden 2002'ye kadar DSP koalisyon ortakları olsalar da esas olarak ikinci kampın siyasi partileri hükümet olmuşlardır. Dönem, dönem hakim sınıfların bölünmüş bu iki kampın devlette nüfuzun da orantı değişse de hiçbir zaman emperyalizme uşaklıkta birbirlerinden farkı yoktur. Yarı-sömürgelik siyasi yapı korunmaktadır. Çok çeşitli partiler olsa da emperyalist sermayenin ve komprador burjuvazinin çıkarlarını esas alan tek politika uygulanmaktadır. 1980'li yılların Özalıcı rantıye ekonomisini kat be kat aşan spekülatif, rantiyeci ekonomi AKP döneminde alıp başını gitmiştir. 1990'lı ve 2000'li yılların başından itibaren Türkiye'ye emperyalist sermaye ihracı arttı. Şirket satın almalar oldu ve yeni ortaklıklar kuruldu. Bir çok emperyalist ülkenin şirket ve bankalarının doğrudan yatırımlarında da artış oldu. ABD, Almanya,

Fransa, Hollanda, İtalya, Japonya, sosyalizme ihaneti kapitalist yayılcılıkla tamamlayan Rusya ve Çin gibi emperyalist ülkelerin Türkiye’de yatırım yapan binlerce şirket mevcuttur. Yüz ölçümü Konya’dan küçük olan Hollanda emperyalist sermayedarlarının Türkiye’de 2200’den fazla şirketi bulunmaktadır. Almanya, Fransa, İngiltere vd. emperyalist büyük güçlerin Türkiye’de ki şirket sayıları Hollanda emperyalizminden çok daha fazladır. 1980’den sonra özellikle 1990’lı yıllarda emperyalist tekellerin dünya pazarlarındaki rekabeti şiddetlendi sermaye akışı ve dolaşımı hızlandı. Yeniden birinci emperyalist savaş öncesindeki birleşmelere benzer-1990’ların başından tekelci birlikler oluştu. Daha küçük şirketler daha büyükler tarafından satın alınmasındaki artış sermayenin merkezileşmesini daha da hızlandırdı. İşte bu iktisadi dünya şartlarından Türkiye’ye tüm cumhuriyet tarihi boyunca giren yabancı sermayeyi kat be kat aşan seviyede emperyalist sermaye sokuldu. Sermaye yoğunlaşması iç Pazar hacmini genişletti. Tekelci finans kapitalin yaptığı doğrudan yatırımlar, sermaye akışındaki önemli artış emperyalist kapitalizmin yeni bir niteliği değildi. 1915 sanayi sayımına göre Osmanlıda 10’dan fazla işçi çalıştıran 264 fabrikanın çoğunluğu emperyalist yabancı sermayenindi. Osmanlı imparatorluğunda 1925 yılına kadar devletin tek para basma yetkisi olan Osmanlı bankası İngiliz-Fransız emperyalist sermayesinindi. Türkiye’de 1920 ile 1930 yılları arasında 34 emperyalist sermayeli doğrudan kurulmuş faaliyette olan yabancı bankalar mevcuttu. 1980’den sonra olan şeydu: 20.ci yüzyılın başındaki gibi dünya pazarlarına artan oranda sermaye ihracı yapılıyor, ticaret hacmi büyüyor. Yeniden tekelci birlikler ortaya çıkıyor. Türkiye gibi yarı-sömürge ülke emekçi halkları, sermaye ihraç eden ülkelerin işçi sınıfı yoksularıyla sermayenin aşırı birikimi az sayıda kapitalistin büyük bankaların kasalarında toplanıyordu. Türkiye ve Kürdistan emekçi halkları da finans kapitalin bu saldırganlığından nasiplerini aldı. Burjuvazinin sakızını çiğneyen revizyonistler ise bu sürece kapitalizmin “yeni evresi” dediler. Türkiye’de kapitalist üretim ilişkilerinin hakimiyetini “kapitalist küreselleşme” ile açıkladılar. Emperyalizmin gerici, yıkıcı, sömürgeci politik gerici karakterini ikinci plana attılar. Oysa işbirlikçi kapitalizmin gelişmesi köylülüğü adım, adım yok ederek açlık ve sefaletle sürükledi. Kentlerde ise işçi sınıfını yokluğa mahkum edecek düşük ücreti devlet zoru ile karşılaştırarak gerçekleştirdi. İkinci emperyalist dünya savaşı sonrasında Türkiye’de ABD emperyalizminin uşağı ve NATO konseptine bağlı uşak komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarı sürdü. Emperyalist sermayenin ihtiyaçlarına cevap vermede zorlanan komprador hakim sınıflarının her iki kampa bölünmüş partilerine ve devletin iç yapısına ABD’nin başını çektiği emperyalist ülkeler NATO eliyle askeri darbeler yoluyla müdahale etti. Devlet

yapısını dönemin ihtiyacına uygun yapılandırdı. ABD ve diğer NATO üyesi çeşitli emperyalist büyük güçlerin planlanmasıyla Türkiye’de 27 mayıs 1960, 12 mart 1971, 12 eylül 1980, 28 şubat 1997 üç askeri faşist darbe, birde 28 şubatta hükümeti istifa ettiren örtük yarım darbe yapıldı. 27 Mayıs darbesini komprador burjuvazi ve toprak ağalarının birinci kamptaki temsilcisi CHP ve yedeğindeki orta burjuvazi desteklemişti. 12 mart ve 12 eylül askeri cuntaları ise bütün gövdesiyle DP, AP, DSP, ANAP, MHP, MSP’ den gelen RP, FP, SP ve AKP’ye uzanan hakim sınıfların ikinci kampındaki partileri güçlendirmiştir. Kimi partilerin kapatılması, kısa süreli parti liderlerinin tutuklanmaları ikinci kampın bu gerici işbirlikçi partilerin cunta rejimiyle kaynaşmadıklarını göstermez. Türkiye 27 mayıs ve 12 eylül askeri faşist darbecilerin yaptıkları anayasayla yönetilmektedir. Son elli yılda ikinci kampın bu gerici faşist partilerinin tamamı dönem, dönem birinci kampın partileri CHP, DSP, SHP’yle koalisyon kurmak suretiyle hükümet oldular. Türkiye’yi darbe yasalarıyla yönettiler. Askeri faşist darbeler anti-komünizm konseptiyle “yeşil kuşak” projesini uyguladı. İslam dini ideolojinin sosyal dayanakları olan İslam tarikat, cemaat, dergah, vakıf, dernekler sistemli devlet politikasıyla daha da güçlendirildi. Kuran kursları, İmama hatip okullarının sayısı artırıldı. İlk okuldan üniversiteye kadar eğitim ve öğretim sistemi buna uygun yeniden düzenlendi. Laiklik-Şeriat ikilemi bilerek şişirilerek dini ideolojinin kitle tabanı genişletildi. Biryandan devrimci işçi sınıfının öncü kuvvetleri vahşice ezildi, yok edildi. Diğer taraftan İslam ve milliyetçi ideoloji ve örgütlenme güçlendirildi. Demokratik partiden AKP’ye uzanan Türk hakim sınıflarının ikinci kampındaki partilerde cemaatler, tarikatlar, ulema artıkları, din adamları kendilerine yer bulmuştur. Kemalist ideoloji Türk burjuvazisinin en milliyetçi, saldırgan, ırkçı ve faşist egemen ideolojisidir. Kemalizm İslam dini ideolojiyi milliyetçi ideolojiyi güçlendirmek için toplumda birleştirici bir unsur olarak kullanmıştır. Türkleştirmek ve İslamlaştırmak hakim sınıfların başından itibaren uygulamadaki politikasıdır. Cumhuriyetin başından itibaren iki büyük siyasi kampa bölünmüş sınıflar Kemalist ideolojiyle rafine anlamını bulmuş politikayı uygulamıştır. Değişen Türkiye koşullarında AKP’nin İslam dinini daha açık, yaygın bir biçimde topluma dayatması öteden beri devlet dinin haline getirilen İslam dini daha ayrıştırıcı unsura dönüştürmüştür. Toplumun bir kes mi için bir tehdit ve ayrıştırıcı bir faktördür. Herkesi Müslümanlaştırmak her dönem ayrıştırıcıydı. ABD emperyalizmin büyük ölçeğiyle hükümete taşınan AKP döneminde ise dini ideoloji çok daha fazla ayrıştırıcı niteliğe büründü. Bu durum iş birlikçi burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin ihtiyaç duyduğu şekilde emekçi halkı din afyonu ile uyuşturmak, milliyetçiliği tahkim etmek için İslam bayrağına daha

fazla sarılmak ve İslam'ı topluma dayatmaktan kaynaklanmaktadır. Türkiye'de İslam dini devletin tekelinde esirdir. Laik görünen CHP ve benzer partiler, dindar, İslamcı görünen AKP ve aynı kamptan olan partilerin ortak noktası Kemalist burjuva ideolojisinin ana omurgasını oluşturan milliyetçi, ırkçı, anti-komünist ve fetihçi ideoloji ve siyasi amaçla olanlardır. Bu anlamıyla 1920 ile 1950 arasındaki milliyetçi ve soykırımcı Kemalist yönetimden sonraki tarihte en Kemalist hükümet ikinci kampın partisi AKP'dir. AKP tıpkı Kemalistler gibi milliyetçi, soykırımcı, işgalci, ırkçı ve faşisttir. Dünya şartları uygun olsa tıpkı 1920 ile 1938 arasında Kemalist yönetimin Kürtler yaptığı soykırım gibi AKP'de Kürtlere ikinci büyük soykırım yapar. Nitekim 2015'te Cizre, Sur, Nusaybin, Şırnax, Yüksekova, Varto, Silopî'nin içinde olduğu 20'den fazla Kürt il ve ilçesini yerle bir etmiş, binlerce Kürt halkından insan katletmiş, 1 milyona yaklaşan sayıda kitlesel göçe yol açmış bir faşist partidir. Hakim Türk burjuvazisinin çıkarlarını koruyan muhafazakar-dindar görünen, gerçekte ise Kemalist saldırgan milliyetçi ve İslam ideolojisini yoğuran AKP en yetenekli Kemalist'tir. Uzun bir zamana yayılarak son derece sancılı bir biçimde yarı-feodal iktisadi yapı işbirlikçi kapitalist yapı ile yer değiştirdi. Kapitalist pazarın genişlemesi karşısında günden güne çözülen feodal üretim ilişkilerin kaçınılmaz ve tabii bir sonucu olarak toprak ağalarının iktidardaki konumunun feodalizmin çözülmesi arasında kaybetti. Başta ABD olmak üzere emperyalist güçlerin uşağı komprador burjuvazinin iktidarı ise pekişti. Sanayi alanında ki bağımlılık (Kapitalist üretim ilişkilerinin genişlemesi kaçınılmaz olarak emperyalizme bağımlılığı artırır ama diğer yandan emperyalizmle emekçi halklar arasındaki çelişmeyi şiddetlendirir.) 1980'li yıllardan itibaren daha da ağırlaştırıp derinleşti. Her iki siyasi kampa bölünmüş hakim sınıfların belli başlı burjuva partileri ANAP, DYP, SHP, MHP, CHP, RP, FP, SP, DSP, AKP emperyalizme hizmet ettiler. Kürt ulusunun bağımsızlık hakkını gasp eden milli zulmü sürdürdüler. Türk, Kürt uluslarından çeşitli azınlık milliyetlerden devrimci proletaryanın sosyalizm mücadelesini kanla bastırdılar. Hepsinin ellerinden devrimci kanı vardır. 1945 sonrası kurulan emperyalist dünya dengeleri bozuldu. Kapitalizmin eşitsiz gelişim yasası bir kez daha kendisini kanıtladı. 1950'de tartışmasız emperyalizmin kampının en büyük gücü ABD'yi çok daha güçsüz olan emperyalist ülkeler 1980'de yakalanmaya başladı. Varşova paktının yıkılması emperyalist kampın dengelerini iyiden iye bozdu. ABD 1950'deki ekonomik gücün günden güne kaybederken Almanya, Japonya, Fransa, İngiltere yeniden dünya pazarlarındaki gücünü arttırdı. 2000'li yıllarda emperyalist tekellerin rekabeti yeniden şiddetlendi. 1950 ile 1970 yılları arasında ABD emperyalizmin tahakkümü kurduğu dünya pazarlarında, tek tek ülkelerde 1970'li yıllardan

itibaren yeniden güç kazanan Japonya, Almanya, Fransa, İngiltere, Hollanda, İtalya gibi emperyalist ülkeler Pazar paylarını artırdılar. Yarı-sömürge Türkiye ekonomisi de bu gerçeği anlaşılır kılmaktadır. 1990'lı yıllarda Türkiye'ye emperyalist sermaye girişindeki artış 2000'li yıllarda doludizgin tırmanmış ve zirve yapmıştır. Türkiye ihraç edilen ABD emperyalizminin sermayesi olduğu gibi Alman, Rus, Çin, Fransız, İngiliz, Hollanda, İtalya, Japonya emperyalistlerinin de sermayeleri de mevcuttur. Türkiye 1950 -2000 arasındaki dönemde esasta ABD emperyalizminin tahakkümü altındaydı. Çeşitli emperyalist ülkelerin etkinlikleri her zaman vardı, lakin ABD emperyalizmi belirleyici konumunu korudu. 2000'li yıllarda bu durum değişmeye başlamıştır. Türkiye artık tek bir emperyalist gücün tahakkümü altında değildir. Çoklu emperyalist egemenlik vardır. Türkiye'de ABD, Almanya, Fransa, İngiltere emperyalistlerinin yanı sıra son dönemde dünya pazarlarında etkinliğini artıran Çin ve Rusya emperyalist devletlerinin egemenliği mevcuttur. Keza Japonya, Hollanda, İtalya, Avusturya gibi Avrupa ve Asya merkezli tekelci sermaye yatırımları da oldukça önemli bir seviyededir. 2017 itibarıyla 450 milyar doları seviyesine çıkan Türkiye'nin dış borcu esasta saydığımız emperyalist büyük güçlerin finans fonlarındanadır. İşbirlikçi Türk burjuvazisi çeşitli emperyalist ülkelere bağımlıdır. Emperyalist tekellerin sertleşen rekabeti Türkiye pazarında da kızışmıştır. Çeşitli emperyalist tekellere bağlı olan komprador burjuvazinin farklı klikleri arasındaki rekabet kanlı boğazlaşma seviyesine çıkmıştır. ABD emperyalizminin ve NATO ülkelerinin desteğiyle hükümet olan AKP değişen şartlarda ihtiyacı karşılamaktan çıktı. Orta doğu da süren emperyalist rekabet ve savaşın yapısına uygun Türk devletinin re organize etmek için ABD-NATO merkezli 15 Temmuz askeri darbe girişimi oldu. AKP ve devlete nüfuz eden bürokrasi ve AKP kliğinin karşı darbesine Rusya ve Çin emperyalistleri destek oldu. Bu durumu emperyalist güçlerin Türkiye'de ki siyasi nüfuz çatışmasını göstermektedir. Türkiye'nin mevcut durumu ikinci emperyalist dünya savaşı sonrasında ABD emperyalizminin açtığı kredilerle Türkiye'ye hakim olmasının çok ötesine geçerek Osmanlı'nın son dönemi ve Kemalist faşist cumhuriyetin ikinci emperyalist dünya savaşına kadarki dönemde İngiltere, Fransa, Almanya ve adını saymadığımız nispeten daha küçük ülkelere oluşan çoklu emperyalist güçlerin kurduğu ekonomik ve siyasi egemenliğe benzemektedir. Türkiye emekçi halklarını, dünya halklarını da soyup soğana çeviren birçok emperyalist ülkelerin mali-finans sermayelerinin tahakkümü altındadır. Bu ekonomik temel tek bir emperyalist devletin Türkiye'de diğer emperyalist devletlerin çıkarlarını büyük oranda sınırlama girişimini zorlaştıran unsurları taşımaktadır. Tek veya bir emperyalist bloğun Türkiye'de böyle bir girişimi büyük komprador

burjuvazinin çeşitli klikleri arasında kanlı boğazlaşmalara yol açar, açmaktadır. Çeşitli emperyalist haydut güçlerin Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelere sermaye ihracı ve yatırımları pazardaki etkinlik dereceleri birbirine yaklaştıkça hatta daha önce bu pazarlarda en etkili olan emperyalist ülkenin ekonomik payı daha güçsüz ve hızla güçlenen emperyalist ülkelerce yutulmaya başlayınca bu bağımlı ülkelerdeki iç çatışmalar şiddetlenir. 1950'den sonra Türkiye'de belirleyici olan ABD emperyalizmi istediğince at koşturdu. Ama zamanla yeniden Almanya, Fransa, İngiltere, Hollanda, Japonya, İtalya vs. gibi emperyalist ülkeler Türkiye'ye sermaye ve meta ihracını artırdılar. Çin ve Rusya'nın Türkiye ile olan ticaret hacmi AB ile Türkiye ticaret hacmini aşma kapasitesine hızla ilerlemektedir. Çin-Türkiye uzun zamandır en büyük ölçeğe sahip Almanya-Türkiye ticaret hacmini geçmeye başladı. Türkiye pazarına tahakküm eden emperyalist büyük güçler bütün yarı-sömürge ülkelerde benzer bir görünümle şiddetli rekabet içindedirler. Kapitalizmin Türkiye'de genişlemesi anlaşıldığı gibi hem emperyalizmle emekçi halkımız arasındaki çelişmeyi şiddetlendirmiştir. Hem de emperyalist güçlerin Türkiye-Kuzey Kürdistan pazarındaki rekabet ve çelişmesini şiddetlendirmiştir. Bunlarla birlikte çeşitli emperyalist kamplara bağlı olan işbirlikçi Türk burjuvazisinin çeşitli klikler arasındaki çelişmeyi de oldukça keskinleştirmiştir. Emperyalist tek tek ülkelerin Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde nüfuz etme dengesi diğer emperyalist ülkelere biri ya da bir kaçı daha önce en güçlü olanın aleyhine etkisini arttırdığı ve bu pazarlara hakim emperyalist ülkeyi geçmeye ve etkisini arttırmaya başladıkça iktidarlardaki burjuvazinin biçimde sürdürdüğü tarafsızlık tavırları son bulur. Ve çatışma derinleşir. Örneğin Türkiye'de ABD emperyalizmin kanatları altında kalmayı savunan burjuva kesimler olduğu gibi Rusya, Çin emperyalizmine bağlanalım diyenlerden tutalım da, başını Almanya, Fransa'nın çektiği Avrupa emperyalizmine daha güçlü bağlanmayı savunanlarda mevcuttur. ABD, Rusya, Çin, Almanya, Fransa, İngiltere, İtalya başta olmak üzere emperyalist ülkelerin Türkiye üzerindeki etkisi nüfuzu ve sertleşen rekabetin iyi gören Türk komprador burjuvazisi, emperyalistlerin hepsiyle işbirliğinin devam ettirip rekabetten doğan avantajları bu tekelci kapitalist güçlere karşı koz olarak kullanma politikası uzun vadeli kullanılabilir temelden yoksundur. ABD emperyalizmin baskısına karşı Rusya-Çin emperyalizmine bağlanma kozunu kullanmak veyahut da Rusya emperyalizminden daha iyi yararlanmak için ABD, Almanya, Fransa, İngiltere gibi haydut emperyalistleri koz olarak kullanma Anadolu'da ki derin çelişmeleri fırsata çevirme politikası yeni dengelerle ve sarsıntılarla sürdürülemez olacaktır. Emperyalist büyük güçlerin borç köleliği altında olan Türkiye'de ki burjuva iktidarı farklı emperyalist devletlerin çelişme

halinde olan siyasi taleplerin karşılayamıyor. Türk komprador burjuvazisi ve bürokratik, rantçı Türk devleti borç sermaye edindiği emperyalist ülkeler siyasi bağıllık şartının yerine getireceğinde taahhüt etmiştir. Lakin izah ettiğimiz gibi Türkiye üzerinde tek bir ülkenin değil birçok emperyalist ülkenin nüfuzu ve etkisi vardır. Dengeler sarsılmıştır. Türkiye, Rusya'ya siyasi bağıllılık şartlarını yerine getirdiğinde ABD emperyalizmin, ABD'nin siyasi bağıllılık şartlarını karşıladığında ise Rus emperyalizmin tokadına maruz kalacağı nesnel şartlar doğmuştur. Türkiye Suriye'yi çökertme saldırısında ABD emperyalizmin piyonu olarak başladı, fakat 15 Temmuz askeri darbe girişiminden sonra soluğu Rusya emperyalizmin yanında aldı. İşbirlikçi ekonomik temel üzerinde şekillenen çoklu bağıllılık içeren siyasi yapının gerçeği budur. Emperyalizme bağlı işbirlikçi kapitalizm emekçi halklarımızın sırtında taşınmaz bir kambur yaratmıştır. Bunun kavranması oldukça önemlidir. Yarı-sömürge siyasi yapıdan kurtulmanın tek yolu proletaryanın önderliğinde kapitalizmi yok edecek sosyalist devrimle gerçekleşecektir. Osmanlı hanedanlığının 19.yüzyılın ikinci yarısında borç batağında kapitalist Avrupa'nın kölesi olmuştu. Kapitalist Avrupa Osmanlı'ya sanayi malları satıyor, hammadde ve tarım ürünleri alıyordu. Osmanlı adına İngiliz-Fransız bankaları kuruldu. Madenlerin işletilmesiyle sınırlı değil, çeşitli sektörlerde fabrikalar kurmuşlardı. Yoğun bir sermaye ihracı yapılmaktaydı. Türkiye Osmanlı'nın kapitalist Avrupa'ya köle olma durumunu ifade eden yarı-sömürge niteliğini emperyalizm döneminde devraldı. Türkiye'de kapitalizmin yüzyıllık gelişme hikayesi nihayetinde emperyalizme olan bağıllılığı emekçi halkımızın borç köleliğini azaltmadı bilakis bütün faktörleriyle daha da ağırlaştırdı. Feodal üretim ilişkilerinin çözülmesi uzun zamana yayıldı. Kapitalizmin gelişmesi köylü nüfusunu azalttı, işçi sınıfı kitlesini büyüüttü. Partimizin Türkiye'de hakim sınıfların niteliği emperyalizmle girdiği işbirliği ve siyasi yapının niteliği konusunda fikirleri açık ve nettir. Bu tarihi gerçekler üzerine bir kafa karışıklığı yoktur. Ayrıca kapitalist üretim ilişkilerinin tam olarak hangi tarihte hakim hale geldiği konusu bugün ki somut ekonomik durumun ne olduğuna dair bir etkide bulunmaz. Böyle bir tartışmanın faydası da yoktur. Önemli olan ise devrimci işçi sınıfının tarihi gelişimi ve kapitalizme karşı sosyalizm ve yüce komünizm uğruna sürdürdüğü mücadelesinin sürekli değişim halinde olan nesnel şartlara denk düşen araç, yöntem, strateji ve doğru taktiklerle sürdürme kapasitesini yakalamasıdır. Bunun için değişen şartları doğru çözümlemesidir.

KAPİTALİZM VE KÖYLÜLÜK

- Türkiye ve Kuzey Kürdistan toplumsal yapısı büyük oranda köylülükten çıktı ve kentleşti. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde iktisadi yapıdaki bu dönüşüm nasıl olmaktadır? Birbirine zıt iki toplumsal üretim biçimi arasındaki çelişmede ezen olarak feodalizm işbirlikçi kapitalist üretim ilişkileri ile nasıl yer değiştirdi. Bu sınıfsal yer değiştirme durumunu genel hatlarıyla açıklamaya çalışalım kapitalizmin komprador niteliğini açıklarken emekçi halklarımızın nasıl sömürüldüğünü de özetledik. Köylülerin yıkımı kapitalizmin genişlemesine bağlıdır. Feodal üretim ilişkilerinde çözülmenin hızlandığı son yarım yüzyılı daha yakından incelemek önemlidir. "1950'lerden itibaren önce şehir ve kasabalar sonrada köyler hızla ticaretin içine girdiler. Emperyalist tekellerin ve büyük sermaye sahiplerin mamulleri şehir ve kasabaların pazarlarını istila etti. Tarımın ticaret adına girmesi ile köylüler, zengin ve yoksul köylüler bölünmeleri hızlandı... şehir ve kasabalarda el zanaatları ve imalatçılık can çekişirken emperyalizmin ve büyük sermaye sahiplerinin mamulüne dayanan ticaret alabildiğine yayıldı ve gelişti. Ticarete atılan zengin köylüler ve zanaatkarların üst kesimleri ile eski ticaret erbabının bir kısmı vurguncu ticaret karları ile %100 karlar sağlayan veresiyeci-ilikle, faizcilikle, istifçilikle, bankaların kredisiyle vs. desteğiyle zenginleştiler. Orta burjuvazinin üst kesimini meydana getiren tüccarlar, emperyalist tekeller ve büyük sermaye sahipleriyle bayilik ve temsilcilikler vasıtasıyla sarmaş dolaş oldular... bunlarda emperyalizmin ve büyük sermaye sahiplerinin şehir ve kasabadaki dayanağı oldular. Bütün bunlar küçük üretici kitlelerin, köylülerin ve şehir küçük burjuvazinin geniş kesimlerinin iflasa, sefalete, açlığa, sürüklenmeleri ve mülklerinden edilmeleri pahasına olmuştur ve olmaktadır." Son derece açık ve net iktisadi durumu özetleyen satırlar 1971 yılında komünist önder İ.Kaypakkaya tarafından yazıldı. 1970'li yıllarda toplumun %70'i köylüydü. Emperyalist tekellerin ve büyük sermayenin iç pazarda artan etkinliğinin köylüleri mülksüzleştirdiği olgusu şiddetlenerek arttı. 1950 ile 1970'li yıllar arasında köylerin kapitalist ticaretin içine çekilmesi ve belli oranda kente doğru hızlanan göç akışı 1980'den sonra sürekli olarak artarak devam etti. Emperyalizme bağlı yağma ekonomisinin esas mağdurları emekçi köylüler oldu. 1980'den sonra ağır bir yıkım ve çözülme sürecine giren köylülüğün durum emperyalist tekellerin tarım sektöründe aşırı sermaye birikimine yol açan tarım ve gıda ürünlerindeki büyüme ile doğrudan bağlantılıdır. 1950-1970'li yıllar arasında dünya kapitalizmi savaştan çıkmanın getirdiği sonuçlar yeniden inşa ve yatırımlar ile önemli oranda büyüdü. Yeniden aşırı sermaye birikimi ortaya çıktı. Teknoloji devrimler, kimyasal alanda yeni buluşlar sermayenin artan oranda tarım alanına kaymasının da önünü açtı.

Emperyalist tekeller için tarım azami kar sağlayan üretim sektörüne dönüştü. Tarım ürünleri üretiminde sermayenin merkezileşmesi ve üretimin yoğunlaşması yarı-sömürge ülkelerin doğal geleneksel köylü ekonomisinin çöküşe götürecektir sonuçlar doğurdu. Özellikle ABD emperyalizmi başta olmak üzere çeşitli emperyalist ülkelerde endüstriyel tarımın hızlı yükselişi uluslararası tarım tekellerinin temelini oluşturdu. Kısa süre aşırı biriken tarım ve gıda ürünlerinin dünya pazarlarına yayılması ihtiyacı doğdu. 1970'lerde dünyada ki açlığı kısa sürede sonlandıracağı vaadiyle ilan edilen "yeşil devrim" 1980'den sonra yarı-sömürge ülkelerdeki köylü üretimin derinden etkileyen ve köylüleri üretim araçlarından koparma sürecin de temeli oldu. Yarı-sömürge ülkelerde açlığı azaltmak bir yana daha da büyüttü. Tarım sektörü emperyalist tekellerin azami kar alanına dönüştü. 1970'ten sonra tarım ve gıda maddelerinde dört kat artış yaşandı. Fakat milyonlarca insan açlıktan kaynaklı ölüp gitmektedir. Emperyalist ülkelerde ve yarı sömürgelerdeki bir kısım insan fazla yemekten kaynaklı çeşitli hastalıklardan ölürken dünyanın başka kısımlarında beslenemedikleri için milyonlarca emekçi insan açlıktan ölmektedir. Emperyalist tekellerin tarım sermayenin denetimine almasında Türkiye ve Kürdistan köylüleri de derinden etkilendi. Çünkü emperyalist tarım ve gıda tekelleri kısa sürede ucuz tarım ürünlerini dünya pazarında dolaşıma soktular. 25 Ocak 1980 ekonomik programı emperyalist sermayenin bir dizi arzusunu yasal güvenceye kavuşturduğu gibi tarım alanında da istenilenleri yerine getirdi. Tarım ve hayvansal ürünlerin ithalatı serbestleşti. Tarım ürünlerinin taban fiyatı enflasyon oranının altında tutuldu. Tarım üretiminde devlet teşviki sonlandırıldı. Büyük sermayeli ve yüksek teknolojiye dayalı üretim kapasitesine sahip tarım tekellerine karşı basit meta üreticisi köylünü rekabet etmesi olanaksızdır. Emperyalizmin sermaye kurumu ile uygulandı. Türkiye'ye gümrük vergisiz giren süt ürünleri, süt tozu, et ürünleri, canlı hayvan, tahıl vs. köylüyü çöktürdü. Köylülerin kente göçünü hızlandırdı. Emekçi köylü geçimlik ürünün değerinin çok altında ucuza satıp, pahalı sanayi ürünlerini almayı geçinemez duruma gelene kadar sürdürdü. Geçinemez durumuna geldikçe de göç etti. Emperyalist tekellerin tarım ürünlerinin Türkiye'ye sokulması günden güne arttı. 1990 yılına gelindiğinde Türkiye tarım ürünleri ithalatına 3 milyar dolar ödüyordu. Emperyalist tarım tekellerine bağımlılık kök salmıştı. Artmaya da devam etti, etmektedir. Öte yandan ulusal baskı altında Kürdistan'da en yoksul kesimi oluşturan emekçi Kürt köylüleri bu ekonomik süreçten daha fazla etkilenmelerinin yanında faşist Türk devletinin yeni bir göçertme saldırısına maruz kaldılar. 1980 ile 2000 yılları arasında milyonlarca Kürt köylüsü devlet zoruyla üretim araçlarından koparıldı. Kentler işsiz milyonlarca Kürt köylüsü

devleti soruyla üretim araçlarından koparıldı. Kentler işsiz milyonlarca Kürt köylüsü ile doldu. Türk devleti sistematik olarak Kürt ulusunun ekonomik temelini, üretici güçlerini tahrip etti, hala da yıkma savaşını sürdürmektedir. 1970'lere kadar emperyalizmin ve büyük komprador burjuvazinin sanayi mamulleri kentleri, köyleri istila etmişti. 1980'den sonra bu istilaya yeni bir şey eklendi. Yarı-feodal tarım ülkesi olan Türkiye'nin her yanına emperyalist tekellerin tarım ve gıda ürünleri yayılmaya başlandı. Bu yarı sömürge ülkeler bakımından yeni ama yıkıcı bir durumdu. 18 ve 19.cu yüzyıldan itibaren sanayi malları alan karşılığında tarım ürünleri satan köylü toplumları tarihte ilk kez tarım ürünlerin alıcısına dönüştüler. Tarım ve gıda ürünlerinde emperyalist tarım tekellerin bağımlı duruma geldiler. "Küreselleşme" denilen süreç aynı zamanda köylü toplumlarını yıkıma sürüklemeyi hızlandırmıştır. Yarı-sömürge ülkeler kendi tarımını geliştiremediler, bir çök ülkede geleneksel feodal üretim parçalandı, birçok ülkede zayıflamaya devam etmektedir. Bağımlı zayıf ülkelerin emperyalist tarım tekellerine tarım alanında tabi oluşu tarım ithalatı hacmini büyüttü. Marksın Kapitalde mükemmel şekilde açıkladığı; sanayinin başlıca merkezlerinin ihtiyaçlarına uygunluk içinde dünyanın bir bölümünü sanayi için hammadde sağlayan tarımsal üretim alanı haline getiren iş bölümünü 1980'den sonra tarımın endüstrileşmesindeki artış ve tarımın emperyalist ülkelerin tekellerinin denetimine girmesi durumu büyük sanayi merkezleri ile bu kapitalist ülkeler için tarımsal hammadde üreten köylü toplumları arasında oluşan uluslararası iş bölümünü yıktı. Tarımın geniş çaplı sanayileşmesi tarihte ilk defa bu boyutta dünya ölçeğinde yaygınlaştı. 19 ve 20.ci yüzyılda ordu gücüyle sömürgeleştirilen kimi ülke toprakları tarım ve gıda tekellerince satın alınmaya veyahut ta 99 yıllığına kiralanma durumu ortaya çıktı. Afrika'da emekçi halklar açlıktan ölüyorken emperyalist tarım tekelleri bio yakıt için büyük çaplı tarımsal üretim yapmaktadır. Tekelci sermaye ucuz emek gücü aradığı gibi dünyada ucuz ve verimli topraklarda aramakta ve satın almaktadır. ABD Ukrayna'da, İngiltere Madagaskar, Sierra Leone'de, İsveç Tanzanya'da ekilebilir tarım arazilerini küçümsenemez oranda satın almıştır. Tarım tekelleri doğrudan yada dolaylı çeşitli ülkeler üzerinden toprak alımları gerçekleştirmektedir. Liberya, Gabon, Uruguay, Mozambik, Papua yeni Gine, Sudan, Etiyopya Mali, Filipinler'de satın alınan topraklar günlük basında yer almaktadır. Bütün bu gelişmeler "küreselleşme" denilen neo-liberal emperyalist sermayenin yoğunlaşan saldırganlığını göstermektedir. Köylülüğün uzun bir zamana yayılan erimesi sadece Türkiye ve Kürdistan'a özgü değil kapitalizmin gelişmesine bağlı dünya ölçeğinde bir durumdur. Son yarım yüzyılda dünyada büyük gelişmeler ve değişimler yaşanmıştır. Türkiye'de feodal

Üretim ilişkilerindeki çözülme dünyada köylülüğün azalma oranı ve hızına göre daha ağır ve geç olmuştur.

*Dünyada Köylülük.

- İnsanlık Mezopotamya'da ilk yerleşik tarım toplumlarına geçtiği tarihte günümüze dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan köylüler ilk kez çoğunluğunu yitirerek kent toplumuna dönüşmüşlerdir. Artık dünya nüfusunun çoğunluğu kentlerde yaşamaktadır. Türkiye ve Kürdistan toplumunda bu muazzam dönüşümün bir parçasıdır. 1917 sosyalist devrimi gerektiğinde Rusya'nın çoğunluğu köylüydü. Devrimden sonra büyük dönüşümler gerçekleşti. Komünist partisinde sosyalist devrimin ilerletilmesi perspektifiyle köylünün dönüştürülmesi üzerine büyük tartışmalar olmuş, sosyalizmde sınıf mücadelesinin deneyimleri olarak yeniden ve yeniden incelenmeyi hak etmektedir. Sonuçta 1950'li yıllarda Sovyet toplumunun üçte ikisi kentlerde yaşar hale gelmiştir. Çin'de Demokratik halk devrimi gerçekleştiğinde Çin toplumunun yüzde 85'i köylüydü. Çin bugün sosyalizme ihanet eden KP önderliğinde emperyalist bir g olmasının yanında köylülük nüfusu yüzde 50'nin altına inmiştir. Keza bir dönem sosyalizm kapında olan Bulgaristan, Macaristan, Kore, Polonya, Romanya, Arnavutluk, Vietnam, Küba gibi ülkelerde köylü toplumlarından ıktılar. Latin Amerika'nın en büyük ülkeleri olan Meksika, Brezilya, Venezüella, Dominik cumhuriyeti, Kolombiya da dâhil köylülük erimeye devam etti. Latin Amerika kadar hızlı olmasa da Orta Doğu ve Afrika'da da feodal üretim ilişkilerinde ciddi bir çözülme oldu Cezayir, Tunus, Mısır, Fars, İnan, Irak gibi ülkelerde toplum nüfusun içinde köylülüğün oran %20 ile %35 arası skaladadır. Avrupa'da tarım sektöründe çalışan emekçilerin sayısı çok azalmıştır. Avrupa'da nüfusun %4d, ABD'de ise %2si oranındadır. Latin Amerika, Kuzey Amerika ve Avrupa'da nüfusun yarısının tarımda çalıştığı hiçbir ülke kalmamıştır. Hindistan, Bangladeş gibi oldukça büyük nüfusa sahip ülkelerde köylülük çoğunluğunu oluştursa da çözülme eğrisini izlemektedir. İnan, Türkiye, Mısır, Tunus, Libya, Güney Afrika, Irak, Suriye, Kürdistan başta olmak üzere dramatik boyutta köylülük çözüldü. Orta Doğu ve Afrika'ya yayılan "İç Savaş"lar ve Emperyalist işgallerle köylü nüfusu daha da azalacaktır. Kitlesele güçleri ortaya çıkaran emperyalist barbarlık her canlının etkilene bileceği boyutta ülkeleri adeta yok etmektedir. Özcesi 1900'de Dünya nüfusunun %16sı kentlerde yaşıyordu, %84'ise köylerde yaşamaktaydı. 1950'de kentlerde yaşayanların oranı %26 civarındaydı. 21.ci yüzyılda ise Dünya nüfusunun

%50'sinden fazlası kentlerde yaşayacak duruma geldi. Bu durum elbette kapitalizmin dünya ölçeğinde genişlediğini göstermektedir. Türkiye ve Kürdistan'da meydana gelen değişimlerde dünyada özetlediğimiz toplumsal hareket dinamiği ve sınıfsal yer değiştirme durumunun bir parçasıdır. Nüfusun dörtte üçünün köylerde yaşadığı Türkiye ve Kürdistan toplumu zamanla dörtte üçünün kentlerde yaşadığı topluma dönüştü. Bu süreç köylünün üretim araçlarından koparıldığı ve kentlere yayıldığı sınıfsal bir yer değişimidir.

KAPİTALİST SERMAYENİN KÖYLÜLÜK ÜZERİNDEKİ EGEMENLİĞİ VE KÖYLÜLÜĞÜN SÜREKLİ ZORUNLU ÇÖZÜLÜŞÜNÜN NEDEN VE SONUÇLARINA MARXİZMİN AÇIKLAMASI

Köylü işletmesinin modern çağın sanayi sermayesi karşısındaki sürekli gerilemesi sadece gelişmiş kapitalist sanayiye sahip günümüzün emperyalist ülkelerine özgü değildir. Bu gelişmiş emperyalist ülkelerde köylülüğün yok olması durumu kapitalizmin genişlemesi ve gelişmesi oranıyla uygunluk içinde küçük geleneksel doğal tarım işletmesi aynı yazgıyı yarı-sömürge ülkelerde de yaşamaktadır. 20. yy. da emperyalizmin vahşi baskısı altında inleyen tarım toplumlarının çoğunluğunda küçük tarım işletmelerinin ekonomideki yaygınlığını ve etkinliğini zamanla büyük oranda kaybetmesi olgusu feodal mülkiyet ilişkilerinin kapitalizmin karşısında çözülmeye mahkum olduğunu göstermektedir. Türkiye'de de köylü işletmesi emperyalist tekellerin, kapitalizmin vahşi sömürüsü karşısında tutunamadı. Köylü üretimi kapitalist sermayenin de bir parçasıdır. Bu genel iktisadi bir doğrudur. Geçimlik üretim yapan köylünün bütün direncine rağmen çözümlenerek, açlık ve sefaletle sürüklenmesi olgusu Türkiye ve Kürdistan köylülerini ekonomik ve sosyal yaşamında bütün biçimleriyle ortaya çıkardı. Yıkım ve yeniden daha yüksek birliğin maddi temelleri acıyla gerçekleşti. Bu kapitalist üretimin genel niteliğinin bir sonucudur. "Marksistlere göre, küçük tarım işletmesi, kapitalizmde batmaya, inanılmaz bir yoksulluğa ve ezilmeye yazgılıdır. Küçük işletme, büyük sermayeye bağımlı, tarımsal büyük işletmeye göre geri durumu ile, gereksinimlerini iyice kısararak, her gücün üstesinde bir çaba harcayarak ayakta kalabilir. İnsanın emek gücünün parçalanması ve aşırı sömürülmesi, üreticinin bağımlılığının en kötü türleri, çiftçi ailesinin, hayvanın bağımlılığının en kötü türleri, çiftçi ailesinin, hayvanın, toprağın tüketilmesi-kapitalizmin her zaman ve her yerde çiftçilere getirdiği işte budur. Köylü için ilk planda, proletaryanın, ücretli emekçilerin eylemlerine katılmaktan başka hiçbir kurtuluş yoktur. (Lenin, kadın ve aile-

Marks, Engels, Lenin sayfa: 100) gereksinimlerini karşılayamaz duruma gelen ve batan köylü ailesi kaçınılmaz olarak kapitalist sanayinin merkezleri kentlere sürüklenir ve emeğe el koyma biçiminde köklü dönüşüm sürecinin bir ögesine dönüşür. Emeğin üretkenliğinin büyük ölçüde artışı, iş gücünü kısaltılması, ilkel ve dağınık küçük üretiminin kalıntıları ve yıkıntılarının yerini, topluca yetkinleşmiş emeğin alması-bu dönüşümün doğrudan sonuçlarıdır. Kapitalizm, tarım ile sanayi arasındaki bağı kesin olarak koparır, ama aynı zamanda da, bilimin bilinçli uygulaması, kolektif emeğin eşgüdümü, nüfusun yeni bir dağılımı temeli üzerinde (büyük kentlerde nüfusun doğaya aykırı olağanüstü toplanması gibi kırım yalnızlığına terk edilmiş ve işlenmemiş durumuna son vererek) pek yüksek bir düzeye gelişmesiyle sanayi ve tarımın birliğini hazırlar. Yeni bir aile biçimi, kadınların durumunda ve genç kuşağın yerleştirilmesinde yeni koşullar, bugünkü kapitalizmin en yüksek biçimleriyle hazırlanır: kadınların ve çocukların emeği ve ataerkil ailenin kapitalizm tarafından yıkılması, kaçınılmaz olarak, en korkunç, en yıkıcı ve en iğrenç biçimleriyle modern toplumda görülür. Böyle olmakla birlikte, büyük sanayi, üretim sürecinde, kadınlara, gençlere ve her cinsten çocuklara, ev alanının dışında önemli bir rol vermekle, daha üst düzeyde bir aile biçimi ve cinsler arası ilişki konusunda yeni bir ekonomik temel yaratır. Germen-Hıristiyan aile biçimini mutlak ve değişmez saymak, bir arada alındığı zaman bir dizi tarihsel gelişmeyi halkaları olan, eski roma, yunan ya da doğu aile şekline bu özelliği vermek kadar saçmadır. Ayrıca, her iki cinsten ve her yaştan bireylerden oluşan kolektif çalışma grubunun, uygun koşullar altında zorunlu olarak, insanı geliştiren bir kaynak halini alacağı açık bir gerçektir; oysa üretim sürecini işçi için değil, işçinin üretim süreci için var olduğu, kendiliğinden ortaya çıkan, zalim ve kapitalistçe biçimiyle bu durum, durmadan çevreye veba mikrobuna gibi yayılan bir bozulma ve kölelik kaynağı olur. (Karl Marks, Kapital 1. Cilt 13. Bölümün sonu sayfa:466-477), (Kadın ve aile, Marks, Engels, Lenin sayfa: 137) köylü toplumundan kapitalist kent toplumuna dönüşen her ekonomik birimin başına gelenler ancak böyle dahice anlatıla bilinirdi. Kapitalist veba mikrobuna Türkiye ve Kürdistan toplumlarında her yanını sardı, çürüme yayıldı. Binlerce çocuk ücretli emek köleliğine çekilmekle sınırlı değil, binlercesi sokaklarda yitip gitti/gidiyor. Kadınlar küçümsenemez oranda sanayinin içine çekildi ve ataerkil aile geleneğinin kapitalizme direncinin diyeti, erkek tarafından binlerce kadın cinayetiyle ödenmektedir. Dönüşen toplumda yeni ortaya çıkan temel üzerinde köylü aile, modern kent ailesine dönüşme sancısını kadının kurban edilmesi ve çürümenin yaygınlaşmasıyla ödüyor. Ve zalim katil kapitalizm her yıl 1500 ile 2000 arasında değişen sayıda işçiyi "kaza" adı altında öldürmektedir. Kapitalist meta ekonomisinin vahşi temeli kadını cinsel bir

objeye bedenin bir meta ya dönüştürmeyi yaygınlaştırdıkça özel mülkiyetin prangasıyla var olan modern ailenin kendisi de çözülmektedir. Her halükarda kapitalist üretim ilişkilerinin bir parçayı alarak kentlere yığılmış nüfusun geride bıraktığı eski yaşamını yeniden yaratması olanaksızdır. Sermaye emekçi köylüyü kenti sefaleti içine çekmeden önce de sömürür. Kapitalizm dünyada kök saldığı her yerde emekçi köylüleri benzer yöntemlerle sömürüp yağmalamaktadır. "Sahip olduğu herşeye el konan ve köylerinden kovulan köylülerin bir bölümü sanayi sermayesi için işçilerin ve bunların geçim ve çalışma araçlarını özgürleştirmekle kalmaz, aynı zamanda sermaye için iç pazarda oluştururlar. (Kapital, Cilt.1 Sayfa: 778) Her şeyini yitirerek yoksullaşan köylülük sermaye açısından yedek işçi ordusu demektir. Bu yüzden her kapitalist ülkede kır nüfusunun bir bölümü, sürekli olarak, kent yada manifaktür proletaryasına dönüşmeye hazır ve bu dönüşme için uygun koşulları gözler bir halde bulunur... Tarım işçisi, ücretlerin en düşüğüne mahkum edilir ve bir ayağı hep sefalet altındadır. (Kapital Cilt.1 sayfa: 668)... Kapitalizm koşullarında köylülüğün sömürülmesi, sanayi proletaryanın sömürülmesinden ancak biçimsel olarak farklılık gösterir. Sömüren hep aynıdır: Sermaye. Tek tek kapitalistler, köylüleri teker teker ipotek ve tefecilik yoluyla sömürürler; kapitalistler sınıfı, köylüler sınıfını devlet vergileri yoluyla sömürür. (Fransa da sınıf mücadelesi) Köylünün elindeki küçük toprak parçası, toprak sahibinin buradan ücretini dilediği gibi çıkarmasını sağlarken, kapitalist için topraktan kar, faiz ve rant elde etmenin bir aracıdır yalnızca. (18 Brumarie) Ezici çoğunluğu mülk sahipleri köylü üreticilerden oluşan ülkelerde tahıl fiyatının, kapitalist üretim yapan ülkelerdeki tahıl fiyatlarından düşük olmasının nedenlerinden biri nedir? (Kapital, C,3, sayfa: 340) Bunun nedeni, köylünün topluma (yani kapitalistler sınıfına) artı ürünü karşılıksız sunmasıdır. Dolayısıyla, (buğday vb. tarım ürünlerinde)böylesine düşük bir fiyat, üreticinin yoksulluğunun bir sonucudur, yoksa kesinlikle onların emek üretkenliklerinin bir sonucu değil (Kapital, C.2, sayfa:340) Kapitalizmde, küçük üretimin normal bir biçimi olan küçük toprak sahipliği gerilemekte, çökmekte; yok olmaktadır. Küçük toprak sahipliği, özü gereği, toplumsal üretici emek güçlerinin gelişip büyümesini, toplumsal emek biçimlerini, sermayenin toplumsal birikimini, büyük ölçekli hayvancılığı, bilimin toplumsal alana her gün biraz daha çok uygulanmasını dışlar. Tefecilik ve vergi sistemi küçük toprak sahipliğini kaçınılmaz bir biçimde elden ayaktan keserek yoksulluğa sürükler. Sermayenin toprak satın almada kullanılması, bu sermayenin tarımsal uygulamadan çekilmesi sonucunu yaratırken üretim araçları sonsuz sayıda bölünür, üreticiler izole olur. (Kooperatif toplulukların, yani küçük köylü kardeşliklerinin, köylü birliklerinin, ilerici burjuva rol oynayarak

bu eğilimi yalnızca zayıflattığını ama yok edemediği; ayrıca bu birliklerin hali vakti yerinde köylüye pek çok şey verirken yoksul yığınlar hemen hiçbir şey vermediğin ve nihayet kardeşliğin kendisinin ücretli emeğin sömürücüsü olduğunu unutmamak gerek. İnsan gücünün devasa ölçekte yağmalanması, üretim koşullarının her gün daha da kötüleşmesi ve üretim araçlarının pahalılaşmasına küçük toprak sahipliğinin kaçınılmaz yarasıdır. (Kapital, C.3, sayfa:819-820) kapitalizm tarımda yaptığının aynısını endüstride de yapar ve "üreticinin şehit olmasına" dayanan bir üretim süreci gerçekleştirir. Kır işçilerinin geniş alanlara dağılmış olmaları, aynı zamanda bunların direnme güçlerini kırar; buna karşılık, toplu halde bulunmaları, şehirli işçilerin direnme güçlerini arttırır. Şehir sanayilerinde olduğu gibi modern tarımda da emeğin üretkenliğinin ve hareketliliğinin artması bizzat emek gücünün israfı ve kemirilip tüketilmesi pahasına olur. Ayrıca kapitalist tarımda ki her ilerleme, sadece işçiyi soyma sanatında bir ilerlemedir... Bundan dolayı, kapitalist üretim, tekniği ve toplumsal üretim süreçlerinin birleşmesinin, ancak bütün zenginliğin iki kaynağını, toprağı ve işçiyi ilerletir. (Kapital.1, 13.bölümün sonu), (V.İ. Lenin-Karl Marks ve Marksizm Üzerine, sayfa: 53-54-55-56) Kapitalist sermayenin küçük toprak sahipleri üzerindeki hâkimeydi ve köylüler sınıfının kaçınılmaz çözümlüğünü ve sonuçlarını "Marksın ekonomik öğretisine" dayanarak açıklayan Lenin'in toplumların ileriye doğru hareket yönünde gösteriyordu. Köylülerin kapitalist ekonomik temel karşısında yıkıma uğramasını açıklayan Marksist öğreti yerel değil. Kapitalistlerin sınıfın, emperyalist tekellerin komprador, rantçı, bürokratik devletin ağır vergileri, tefecilerin, bankaların yüksek faiz sömürsü, pahalı sanayi mamulleri karşısında ucuz tarım ürünleri çarkıyla köylüler takatten düşürüldü. Buna ek olarak emekçi Kürt köylüleri ise devletin azgın şiddetiyle göçertildiler. Kürt köylüleri ise kapitalist sermaye için ücretli emek göçlerinin en ucuz potansiyelini oluşturdu. Üretim araçlarından koparılan Kürt köylülerinin bir kısmı gezginci-mevsimlik-kır portrelerine dönüştü. Topraklar kurtuldu, köyler viraneye çevrildi. Lenin "Karl Marks ve Marksizm Üzerine" yapıtını 1913'te yazdı. Köylülüğün kapitalist sermayenin egemenliği karşısında nasıl ve neden erimek zorunda olduğunu Marks'tan alıntılarken dünya nüfusunun %90'ı köylüydü. Yüzyıl içinde köylülük dünyadan %50'nin altına indi. Marksizm'in iktisadi analizleri toplumun ileriye doğru hareketi içinde doğrulanmaya devam edecektir.

Dünyada köylülük konumunu kaybediyor.

– Yarı-sömürgelik siyasi durumdan kaynaklı Türkiye’de köylülük durağan ve değişmez kalmazdı. İşbirlikçi kapitalizmin gelişmesi ile küçük toprak sahipliğinin yıkıma uğraması ve üretim araçlarından kopması birbiriyle bağlantılıdır. Emekçi köylülük kırdaki yoksulluğun şehir-e taşıdığı, daha da perişan oldu. Feodal üretim ilişkilerinin sancılı şekilde zamanla çözülmesi emperyalizmin ilericiliğinden değil, kapitalist sermayenin mutlak hâkimiyeti, kapitalist sermayenin sürekli büyüme ve genişleme dinamiğinin zorunlu sonucudur. İngiliz kapitalistler sınıfı 19.yüzyılda İngiliz köylülerini benzer ve daha ağır vahşilikle yıkıma uğrattılar. Lenin 1900’lü yıllarının başında Rusya’da burjuva devriminin temelini tarım sorunu olduğunu yeterince açıkladı. Tarım sorunu çözümü ancak iki yoldan mümkün olabilirdi: Ya büyük toprak sahiplerinin-derebeylerinin çiftliklerini-tecriden junker-burjuva çiftliklerine dönüşümü yolunda derebeyliğin ortadan kaldırılmasıyla (“Prusya” yolu) yada proletaryanın önderliğindeki köylülüğün devrimci kitleleri tarafından eski düzenin temellerinin zorla ortadan kaldırılması, toprakta özel mülkiyetin ortadan kaldırılması ve toprağın uluslaştırılması; kapitalizmin gelişimi için en büyük özgürlüğün ve sosyalizm için sınıf mücadelesinin en elverişli koşullarının yaratılması, işçi sınıfının gerçek ve temel görevinin gerçekleştirilmesinin sürdürülmesi için en elverişli koşulların yaratılmasıyla (“Amerikan” yolu). (Lenin-Seçme eserler, C.1, sayfa:55-56’ya bakılabilir)

-Amerika’da feodal büyük toprak mülkiyeti yoktur, Prusya’da ise tedricen aristokrat feodal büyük toprak mülkiyeti kapitalist çiftliklere dönüştü. Feodal monarşi kapitalizm karşısında duramadı, çözüldü. Peki emperyalizmin baskısı altında olan Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerdeki toprak sorunu hangi yolla çözüldü? Burjuva demokratik gelişmeler nasıl oldu? Bu gibi yarı-sömürge ülkelerde kapitalizmin gelişmesi, feodal üretim ilişkilerinin çözülmesi eski düzenin temellerinin sarsılması ve gücünü büyük oranda kaybetmesi mümkün olabilir mi sorusuna evet cevabını veriyoruz. Emperyalizmin dolaylı hakimiyeti altındaki yarı-sömürgelerde-burjuva devrimleri gerçekleşmiş gelişkin kapitalizme sahip ülkelerdeki gibi aynı derecede hızla olmasa da-feodal üretim ilişkileri çözüldü, çözülmektedir. Yarı-feodal nitelikte ekonomik temele sahip bir dizi yarı-sömürge ülkeler tarihsel gelişmenin karmaşık halkları içinde Latin Amerika, Asya, Afrika, Orta Doğu’da kendisini prangalayan eski düzeni geride bıraktı. Kapitalizm gelişti ve hakim üretim biçimi haline geldi. Bu toplumsal dönüşümü şöyle ifade ediyoruz: Emperyalist tekellerin, komprador burjuvazinin, komprador bürokrat kapitalizminin kuşatması altında küçük toprak sahipliğinin ezici çoğunluğunu oluşturduğu köylüler sınıfı topraktan geçinemeyen duruma varana dek acımasızca sömürüldü. Geçinemeyen duruma

gelen köylüler topraklarını zamanla terk ettiler. İç savaşlar, işgal ve ilhaklarla kitlesel göçler yaşandı. Büyük toprak ağalarının küçük bir kısmı kapitalist çiftlik sahibi haline gelse de topraklarının önemli bir kısmı üretim dışına çıktı, işlevsizleşti, kurtuldu. Büyük oranda köylüler toprağını terk etseler de tali oranda küçümsenemez bir nüfus halen küçük ve çok parçalı toprak sahipliğini korumaktadır. Yarı-sömürgelerde ki, sayısı azalan ve ekonomik temeli sarsılan küçük toprak sahipliği, yada diğer ifadeyle köylüler emperyalist tekellerin, işbirlikçi kapitalistler sınıfının, tefecilerinin, devlet vergilerinin ağır sömürüsü altında erimeye devam etmektedir. Türkiye gibi yarı-sömürgelerde kapitalizmin gelişmesiyle orantılı toprak ağalarının çoğunlukla kapitalist çiftçilere dönüşmesi söz konusu değildir. Yarı-sömürge Türkiye de esas olarak topraklar üretim dışına çıktı, kurtuldu, az sayıda kapitalist çiftlikleri ortaya çıksa da, tarım alanında emperyalist tarım tekellerine bağımlılık gelişti. Kürdistan toprakları ise hepten kurtuldu. Yarı-sömürge ülkelerde toprak sorunun çözümü ne tam olarak "Amerika yolu" nede tam olarak "Prusya yolu" ile gerçekleşmektedir. Emperyalist tekellerin komprador burjuvazinin, komprador bürokrat kapitalizmin 20.yüzyıl boyunca artan etkinliği ve sömürüsüyle köylüler sınıfının büyük oranda topraklarını terk ettikleri yarı-sömürge ülkelerde ABD yada Almanya'da kine benzer tarım alanında kapitalist modern tarımsal üretim alt yapısının geliştiğini söylemek olanaksızdır. Bu durumda ki yarı-sömürge ülkelerde köylü üretimi tahrip edilmiş, eski düzenin temelleri yıkılmış ve toplum emperyalist tekellerin tarım ürünleri alıcısına dönüştürülmüştür. Bu anlamıyla devrimci proletaryanın önünde toprağın üstündeki özel mülkiyeti sonlandırarak, sosyalist kolektif tarımsal üretime geçişi sağlama görevi vardır. Kapitalizmin gelişmesi sosyalizm için sınıf mücadelesi şartlarını çok daha elverişli hale getirdi. İşçi sınıfı kitlesi genişledi. %80 nüfusunun modern kent yaşamına dahil olduğu ve milyonlarca emekçinin ücretli emek köleliği içinde olduğu toplumsal üretici emek güçlerini geriye döndürmek ve tekrardan küçük toprak sahipliğine çekmek hem geri bir anlayış hem de olanaksızdır. Artık toprakların dağıtılması değil, kolektif sosyalist tarımın toprakta egemen kılınması ekonomik nesnel temeline sahibiz. Almanya, Fransa, İngiltere gibi gelişmiş kapitalist ülkelerde, kapitalistler sınıfı yararına nasıl ki köylüler sınıfı sömürülmüş yıkıma uğratarak büyümüşse, emperyalizme bağımlı yarı-sömürge Türkiye gibi ülkelerde ve emperyalist burjuvazi feodal sınıfın belki katmanlarıyla ittifak kursa da köylülüğün gövdesini oluşturan küçük toprak sahiplerini, yoksul ve topraksız köylülerini kapitalist sınıfın yararına sömürür, onları ucuz emek gücü haline getirir, eski toplumsal emek biçimlerinin temelini sarsarak pazarı genişletir. Bunları yapmadan kapitalizm genişleyemez ve büyüyemezdi. Kapitalizm geliştiği

her yer de kitlelerini sömürerek, acıklı ve yıkıcı bir dönüşüme uğrattır. Türkiye ve Kürdistan'da da olan budur.

KÖYLÜ ÜRETİMİ, MÜLKİYET VE BÖLÜŞÜM İLİŞKİLERİ

-Köylü üretiminde hala küçük toprak sahipliği yaygındır. 3 milyonu biraz aşan oranda tarım işletmesi mevcuttur. 2004 yılı baz alındığında yoksul köylüler kırım esas gövdesini oluşturmaktadır. İ. Kaypakkaya 100-150 dönümden fazla toprağı ve traktörü olan köylüye zengin köylü 50 dönümden az toprağı olan ve çeki hayvanı olmayan köylüyü bir çift öküzü olsa da fakir köylü olarak değerlendirmektedir. Ölçü olarak toprak mülkiyeti ve üretim araçları(traktör, biçerdöver, vs.) ve çeki hayvanı (öküz, beygir) alınmaktadır. Ayrıca gelişen teknoloji modern tarım araçlarıyla nispeten çok büyük topraklara sahip olmadan yüksek verim elde eden zengin köylüler vardır. Biz çeki-beygir vs. bir kenara bırakıp, toprak mülkiyetinin durumuna bakalım. Türkiye, kuzey Kürdistan da toplam arazinin %34'ü tarım arazisi olarak kullanılmaktadır. Tarım işletmeleri içinde 50 dönümden (dekar) az toprak mülkiyetine sahip köylüler sayısı toplam 3 milyonu biraz aşan tarım işletmelerinin 2 milyonunu oluşturmaktadır. 100 dekardan az toprağına sahip köylü işletmelerini de hesaba kattığımızda yoksul köylüler toplam tarım işletmelerinin %84'ünü oluşturmaktadır. Yaklaşık olarak 2.5 milyon yoksul köylü işletmesi, toplam ekilen arazi içinde %42'lik paya sahiptir. Buna karşılık 2004 verilerine göre sayıları 21 bin civarında olan 500 dekar ve yukarı topraklara sahip, büyük toprak sahipleri, kapitalist çiftliklerin toplam tarım arazisi içinde %11'ini ekerken, 2.5 milyon civarındaki yoksul köylü işletmeleri toplam arazilerin sadece %42'sinde pay sahibidir. 200 dekar(dönüm) ve üzeri toprağına sahip olan köylüleri bu 21 bin civarındaki büyük toprak sahipleri katmanı içinde hesaplandığında zengin köylülerin toplam toprakların %35'ini işlettiği anlaşılmaktadır. Geriye kalan yaklaşık olarak 500 bin tarım işletmesi ise orta köylülerindir. Feodal üretim ilişkileri büyük oranda çözülse de topraklar modern tarım çiftlikleri haline dönüşerek verimli hale getirilmedi, aksine üretim dışına çıktı, kurutuldu. Kalan küçük toprak sahipliğinin varlığı toprakların parçalı olduğunu göstermektedir. Geçimlik üretim yapan köylülük sonuçta ürününü pazarda satarak yaşamını sürdürmektedir. Küçük ve orta köylülük kapitalistler sınıfının ağır sömürsü altında yok olmamak için direnmektedir. Çok parçalı geri üretim koşulları değişmediği için tarım üretiminde verim düşüktür. Bu durumu anlamak için gelişmiş ülkelerin toprak mülkiyeti ve üretim kapasitesi ile karşılaştırma yapmak

önemlidir. Türkiye de çiftçi başına 7 hektar ekili alan düşüyor. Buna karşı ortalama olarak Avrupalı bir çiftçi yaklaşık olarak 30 hektara yakın topraktan sorumlu iken bu oran ABD’de ki bir çiftçide 120 hektara çıkıyor. Türkiye de tarımda çalışan önemli bir nüfus olmasına rağmen topraklar çok parçalı, verim ise düşüktür. Avrupa ve ABD’de tarımda çalışan sayısı az, işletmeler büyük ve kapitalist nitelikte, verim ise oldukça yüksektir. Türkiye de ise bunun tersidir. Kapitalist modern tarımsal üretim toprakların birleştirilmesini, daha az emek gücüyle daha yüksek verimi sağlayacak tarım makinalarının kullanılmasını zorunlu kılar. Endüstriyel tarımın tekelleşmesi sermayenin toprakla buluşmasını son sınırına vardır. Bu durumda herhangi bir fabrikadaki gibi ücretli emek kapitalist tarım işletmesinde artı değer üretir. Zengin köylülerin traktör kullanıp, belli oranda ve dönemde işçi çalıştırmalarını büyük çaplı kapitalist tarımsal üretimle karıştırılmamalıdır. Köylüler ürettikleri değerlerin bir kısmını tefeci, tüccar sermayesine bırakırlar. Bankaların borçlanma güvencesine sahip olmayan küçük toprak sahipleri ise tefecilerden çok daha yüksek faizle borçlanmaktadır. Köylüler borç faizine, sanayi ürünü gübre, mazot, kimyasal ilaç, makinaları yüksek fiyatla satın alırken, ürünleri değerinin altında ucuza satın alınmaktadır. %400 farkla köylünün ürünü pazardan değer değişimine uğrayarak tüketiciye ulaşmaktadır. Devletin kapitalist sınıfın yararına köylünün sırtına bindirdiği ağır vergiler çark tamamlanmaktadır. Köylülük acıklı hikayeler bırakarak yıkıma uğramıştır, kalanlarda aynı akıbeti yaşayacaktır. Tarım bakanlığının vergilerine göre 2002’den sonra 15 yılda köylünün üretmekten vazgeçtiği tarım arazisi miktarı 2.6 milyon hektardır. Ziraat mühendisliği odası (Z.M.O) hesaplamalarına göre Türkiye’de son 27 yılda 4 milyon hektarlık tarım arazisi yok olmuştur. Emperyalist sermaye ve yerli uşak burjuvazinin köylüyü yıkıma uğratmasının bir sonucu da işte böyle toprağın kurutulmasıdır.

KÖYLÜLÜĞÜN DURUMU VE TARIMIN GELİŞME YÖNÜ

- Türkiye iktisadi yapısı toprak ağasının köylünün artı ürüne el koyma biçiminden kapitalistin işçinin artı-emeğine el koyma biçimine dönüşmüştür. Bir ülkenin kapitalist gelişimini, iktisadi niteliğini anlamak için üretim için harcanan emek gücüne, yani ücretli emeğin kullanma seviyesine bakmak yeterlidir. Ücretli emek ne kadar az kullanılıyorsa, eski basit emek biçimi ve mülkiyet ilişkileri o denli çoktur. Ücretli-emeğin oranı ne kadar yüksekse basit meta dolaşım ilişkisi de o kadar yok olmuştur. Kapitalist çağa damgasını vuran başlangıcı sayılan şey ücretli-emek gücünün oluşmasıdır. Emek ücretli-emeğe

dönüştükten sonra, emek gücü işçinin sahip olduğu bir meta haline gelir. İnsan emeğinin metalaşması süreci böyle başlar. Eskide olduğu gibi geçimleri için üreten köylünün kendi emeğinin ürünü olan metaların dolaşımıyla şekillenen bir Türkiye ekonomisinden şimdi bahsedilemez. Meta dolaşımının niteliği basit meta dolaşımından çıkıp kapitalist meta dolaşımına dönüştü. Köylünün gereksinimleri için üretip eşdeğeriyle değiş-tokuş yapıp gerin geri başlangıç evresine döndüğü hakim feodal dönemin yerini ücretli-emeğe dayanan ve kar için üretim yapan kapitalist üretim tarzı aldı. Toplumun çoğunluğunu oluşturan köylü geleneksel ataerkil yöntemlerle kendi emeğiyle ürettiği metayı keçi, koyun, buğday, yağ yada pekmez vs. pazarda satar ve karşılığında kendi gereksinimini karşılayan eş değerli satın alır ve dolaşım süreci sona erer. Meta ile başlayan ve meta ile sona eren feodal üretim biçimine denk düşen dolaşım sistemi Türkiye iktisadi ve sosyal koşullarında yerini para ile başlayan ve para ile sonlanan meta dolaşımının açık etkinliğine bıraktı. Kendi emeğinin ürünü olan metaları satan ve geçimini sağlayan köylü büyük ölçüde topraktan koparıldı ve artık kendi emeğinin gerçekleştiği metaları satamayacağı üretim biçimini parçasına dönüştürerek kendi emek gücünü satan bir meta ya dönüştü. Türkiye’de ücretli-emekçilerin sayısının toplam köylü nüfusunu geride bırakacak orana ulaşması Kapitalist üretimin egemenliğini gösteren temel göstergedir. Feodal üretim ile kapitalist üretim biçimlerini birbirinden ayırtıran meta dolaşım formülasyonunu Marks şöyle özetlemişti “ M-P-M (Meta-Para-Meta) devresi, bir meta ile başlar ve dolaşıma çıkıp tüketim alanına giren başka bir meta ile sona erer. Tüketim gereksinimlerini karşılanması, tek sözcükle kullanım değeri, bir devrenin sonucu ve amacıdır. P-M-P (Para-Meta-Para) devresi, tersine parayla başlar, parayla biter. Bunun için harekete geçiren şey onu çeken amaç yalnızca değişim değeridir.” (parantezler bize ait)

- İki farklı çağa ait bu meta dolaşımı devresini dikkate aldığımızda toplumun %80’inin kentlere yığıldığı Türkiye, Kuzey Kürdistan’da toprağa bağlı köylünün kendi ürünü meta ile başlayıp m-p-m devresindeki meta ile sonlanan üretim biçimine hakim değil. Kapitalist çağa özgü olan para-meta-para (P-M-P) üretim biçimi hakimdir. Milyonlarca köylü küçük toprak sahibi emekçiler sermayenin ücretli-emek gücü haline gelmiştir. “Meta dolaşımı sermayenin çıkış noktasıdır.” (Karl Marks, Kapital Cilt.1, sayfa:150) Sermayenin amacı kardır. P-M-P formülünde emek-gücü meta ya dönüşür. İşçinin ödenmeyen emek değeri kapitalistin artı-değerini oluşturur. Emek gücünü satan işçi, satın alan ise kapitalisttir. İkinci önemli dönüm ise “ emekçi kendi emeğinin gerçekleştiği metaları satacak durumda olmayıp, kendi benliğinde var olan emek gücünü bir meta olarak satışa sunmak zorunda kalır.” (Karl Marks Kapital Cilt,1 sayfa: 172)

Kısacası işçi ürettiği metayı köylü gibi satamaz. İşçi bizzat sermaye tarafından satın alınmıştır. Türkiye’de ücretli-emek üretimde genişledikçe ülkedeki küçük toprak sahipleri mülklerini kaybettiler. Elbette mevcut durumda geçimlik üretim yapan ürünü satıp gereksinimlerini karşılayan ve bu meta dolaşımı devresini tekrar eden köylülük vardır. Ama bu üretim ve meta dolaşım devresi tali duruma düşmüştür. Küçük toprak sahipliği kapitalist meta dolaşımı ve Pazar egemenliği altına alınmıştır. Topraklarını terk eden emekçi köylüler ise ucuz iş gücü potansiyeli olarak ücretli emek gücü dolaşımına dahil oldu. Özcesi toplumun emek sürecinin ögesi olan insanın bireysel etkinliği, işin biçimi ve üretim araçlarında değişiklikler oldu. Bu değişiklikleri ayırt-etmek aynı zamanda farklı ekonomik çağları birbirinden ayırt etmek bakımından temel oluşturur. “Farklı ekonomik çağların ayırt edilmesinde işe yarayan şey yapılan eşyaları değil, bunların nasıl ve hangi araçlarla yapıldıklarıdır.” Binlerce yıllık geleneksel yöntemle peynir yapan köylü ile ücretli-emek gücü ve modern araçlarla üretimin yapıldığı peynir fabrikası farklı iktisadi çağları ifade eder. Türkiye’de emek sürecinin basit unsurları olan üretimin yapılış biçimi ve üretim araçlarındaki değişiklik aynı zamanda kapitalist dönüşümünde temelini oluşturmaktadır. Emek gücünü sermayeye satan özgür işçilerin büyüyen potansiyel temelden feodal üretim biçiminden ayrılır. Küçük sahibi emekçinin ücretli emekçiye, toprak ağasının kapitaliste yada modern çiftçiye dönüşmesi üretim tarzında köklü değişimdir. Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da üretim araçlarından kopan ve zamanla toplum nüfusunun %80’inin biriktiği kentlerde ücretli-emek gücü sanayinin emek araçlarıyla daha büyük oranda birleşti. Sermayenin modern kölesi işçinin ürettiği değerler toplumsal iktisadın temeli oldu. Tarımda emperyalist tekellere bağımlılık, artan yoksullu, sefalet, toplumun çalışabilecek durumda olan yarısını üretim dışına itilmesi sanayi, sermaye de emperyalizme bağlı üretimin doğurduğu ağır sömürünün varlığı bahsettiğimiz dönüşümü dışlamaz, bizzat kapitalist iktisadın kaçınılmaz sonucudur. Büyük sanayi her yerde aynı etkiyi yapar, bazen yavaş ama her yerde köylüyü vahşice sancılı şekilde yok ederek yerine ücretli-işçiyi koyar. Türkiye’de de olan budur. Emekçinin yeni koşullarda sömürülmesi antagonist sınıf çatışmasını kapitalist üretimin emek gücü ile özel mülkiyet olan emek araçları arasında yarattığı ayrılık ancak komünizm bilinciyle donanmış proletaryanın önderliğinde kazanılabilecek bir devrimle ortadan kaldırılabılır. Kapitalist üretim tarzı köylü ev sanayini ve köylü üretimine denk düşen zanaatçılığı zamanla yok etti ve kapitalist iç pazarı genişletti, geleneksel köylü ev sanayi ve zanaatçılığın ürünlerinin yerine büyük sanayinin mallarını koydu. Kırsal ev dokumacılığı, semerciler, marangozcular, demirciler, bakırcılar,

çömlekçiler vs. tarih oldular. Sermaye tarım üretiminde sermayenin payı büyüdükçe, modern makine kullanımı yaygınlaştıkça emekçi köylünün emek gücünü atıl duruma getirdi. Kırsalda artı-nüfusa dönüşen küçük üretici köylü kente yöneldi ve sermayenin artı-nüfusu haline geldi. Emek gücünü satmaya hazır milyonlarca işsiz birikince kapitalistler emek değerini ucuza satın alacak koşullara da kavuştular. "Gerçekten de küçük köylüleri ücretli emekçiye, bunların geçim ve emek araçlarını, sermayenin meddi öğelerine dönüştüren olaylar aynı zamanda, bu sermaye için bir iç Pazar da yarattı. Eskiden köylü ailesi, geçim araçlarını ve hammaddeleri kendisi üretir ve bunların çoğunu gene kendisi tüketti. Oysa şimdi bu hammaddeler, geçim araçları meta halini almıştır. (...) İplik, keten bezi, kaba yünlü eşyalar- her köylü ailesinin hammaddesini kolayca bulabileceği ve kendi kullanımı için eğirip dokuya bileceği bu gibi şeyler- manifaktür (Fabrika) malına dönüşmüştür. (...) Kendi hesabına çalışan küçük üreticiler içerisinde buldukları çok dağınık müşteriler, şimdi sanayi sermayesinin sağladığı tek bir büyük Pazar içerisinde yoğunlaşmıştır." Türkiye'de kapitalist üretim tarzının meta dolaşımına uygun olarak en ücra köyler, mezralara kadar emperyalist tekellerin, büyük burjuvazinin sanayi ürünleri girdi. Sadece kendi giyimi için ördüğü veya dokuduğu eşyalarda değil gıda ürünlerinde de sanayi sermayesinin sağladığı mamullerin alıcısına dönüştü. Çoraptan, külaha varana kadar, giyim eşyası, çay, şeker, kahve, sigara, salçadan yağa, makarnadan yumurtaya kadar geniş yelpazedeki ürünlerin alıcısına dönüşen köylü ailesi ait olduğu eski temeli koruyamadı. Bu nedenle zamana yayılacak küçük toprak sahibi köylülerin ücretli-emekçiye dönüşecekleri kente akmaları kaçınılmazdı. Kişisel emeğe dayanan ve toprağa bağımlı, dağınık feodal özel mülkiyetin yerini kapitalist özel mülkiyet bırakması için köylü yığınlarına topraktan mülksüz eştirilmesi gereklidir. Bu olmadan kapitalist üretim tarzı kendi temelini oluşturamaz ve genişleyemez. Türkiye, Kuzey Kürdistan'da yüzde 80'i köylü olan halk yığınlarının zaman içinde tam aksi istikamette yüzde 80'i oranında kentlere yığılması ve ücretli emekçiye dönüşmeleri sermayenin dolaşım formülü olan Para-Meta-Par devrin egemen dolaşım tarzı halini aldığını gösterir. Toplumsal ve iktisadi olgular eski toprak mülkiyetinin çözülüşünü kaçınılmazlığını kanıtlamaktadır. Emperyalizme bağımlılık feodal mülkiyetin çözülüşüne engel değildir. Toprağın üzerindeki feodal mülkiyete dayalı toprak ağası egemenliğin bir çırpıda söküp atan burjuva demokratik devrimle toprakları köylülere dağıtan bir devrimin Türkiye'de olmadığı doğrudur, fakat bu olguya rağmen orta çağ engelleri kapitalist sermayenin yıkımıyla çözüldü ve tali duruma düştü. Buna köylülerin yavaş yavaş acılarla dolu yıkım sal dönüşümü demek yerindedir. Bu

durumu anlamak için toprağın kullanımı ve bölüşümüne, toprakta sanayi ürünlerinin ve makinaların kullanımına ücretli emek gücü kullanımındaki artışa geçinemeyen duruma gelen ve toprağı tek eden köylülerin oranına ve dramatik şekilde azalışına bakmak gerekmektedir. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da köylülüğün iktisadi durumu toplumsal üretici emek güçleri kapitalist meta ekonomisi içindedir. Köylü kapitalistler egemenliği altında pazara bağımlıdır. Sadece ürünlerini elde çıkarmak bakımına değil, kişisel ihtiyaçlarını karşılamak bakımından da kente, kapitalist pazara bağımlıdır. Gelişen teknoloji bilişim, bilgisayar, t.v, cep telefonu gibi iletişim araç ve ulaşım pazarın kültürel ve düşünsel kuşatması altındadır. Köylüler sınıfının çözülmesini gösteren somut verilere sahibiz. Köylüler beslendikleri toprakları terk ettiler. Toprakların küçümseneme bir oranı işlenmiyor. Fakat zorunlu olarak yavaş yavaş da olsa tarım ekonomisinin kapitalist eğilimi güçleniyor. Fakat köylüler toprakların terk etseler de toprağın modern kapitalist tarım üretimiyle buluşması tamamlanmıştır. 2016'da "On adımlık Ekonomi paketi" başlığı ile devlet büyük tarım şirketlerine tarım alanında alt yapı hazırlama sorunluğunu aldığını açıkladı. Yasaya göre arazilerin toplulaştırılması ile çok sayıda parçalı arazilerin önüne geçilecek. Bu da toprak mülkiyetinin kapitalist tarım şirketlerinin mülkiyetine geçmesini hızlandıracaktır. Çünkü yasa ekilemeyen analizlerin devlet tarafından kiraya verilmesini, ayrıca başka ülkelerde verimli tarım arazilerinde kiralamayı düzenliyor. Böylece çok parçalı tarım arazilerini birleştirerek sermayenin hizmetine sunmayı amaçlamaktadır. Kapitalist tarım üretiminde tarımda çalışanların oranı azalsa da verim ciddi oranda arttı. Türkiye, Kuzey Kürdistan'da ise bunun tersi olmaktadır. Küçük toprak sahipliği çözüldükçe, köylülerin toplam nüfusu içindeki oranı küçüldükçe tarım ve hayvancılık üretiminde ciddi gerileme oldu. Çünkü basit köylü işletmesinin yerini modern tarım çiftlikleri doldurmadı. Tarım ürünleri ihtiyacı emperyalist tekellerin denetimindeki dünya pazarlarından ithal edildi. Örneğin 1980'de Türkiye'de 85 milyon baş hayvan varken 2016'da bu sayı 56 milyon baş hayvan civarına gerilmiştir. Oysa "köylülüğün çözülmesi kapitalist iç pazarı yaratır" (Lenin) gerçekliğine uygun düşünülduğünde toplumun artan tüketimine rağmen hayvan ve tarım ürünleri üretiminde toplumsal iç pazarı karşılayacak oranda üretici güçler gelişmemiştir. İç Pazar ihtiyacı ithal tarım ürünleriyle karşılanmıştır. Emperyalist tekellerin tarım pazarında karlı bir alan açılmıştır. Sadece 2010'dan itibaren 2.8 milyar dolar tutarında canlı hayvan, 1 milyar dolarlık canlı hayvan ve karkas et ithal edilmiştir. Tarımda verimli arazilerin mevcudiyetine rağmen ithalatın artması yeterli kapitalist tarımsal üretim kapasitesini olmadığını göstergesidir. Türkiye her yıl 5 milyon ton civarında

buğday ithal etmektedir. Bu her yıl ithal edilen buğday bedeli olarak 1,5 ile 2 milyon dolar ödemek demektir. Buğday, mısır, ayçiçeği, soyan ithalatına sadece 2013 yılında 2, milyar 687 milyon dolar ödenmiştir. Köylü üretiminin yıkıma uğratılması ile emperyalist tekeller tarım ürünlerindeki bağımlılık birbiriyle orantılı derinleşmiştir. İzah etmeye çalıştığımız gibi kırdan kopuşlar sadece Türkiye, Kuzey Kürdistan'a has bir olgu değildir; dünyadaki büyüme ve gelişmenin bir sonucu ve parçasıdır. Emperyalizmin uşağı hükümetler kapitalistler sınıfının ihtiyacını karşılamak için görevli komiteler gibi çalışmaktadırlar. Topraklar sermayenin talanı altındadır. RES, HES, Barajlar, maden ocakları, yollar, inşaatlar, nükleer ve termik santraller toprağı kurutuyor. Köylü üreticiyi kentlere süren sermaye ihtiyaç duyduğu alanlara yerleşiyor. Köylüler artık toprak ağasına karşı değil, kapitalist sermayenin baraj, termik ve hidroelektrik santrallerine, enerji rafinelerine, maden ocaklarına, burjuvazinin rantı için tatil sitelerine, ötelere, doğayı, tarım arazilerini yarıp giden yollara, hava alanı inşaatlarına topraklarını işgal etmelerine karşı direnmektedirler. Son yıllarda artan oranda toprağı, dereleri, suları kavramak için özcesi ekoloji direnişlerinin ekonomik temeli budur. Sağlıklı yaşama hakkını, tarihi, kültürü, toprağı ve suyu için köyde ve kentte süren toplumsal direniş biçimleri yağmacı sermaye ağalarının vahşiliğini gösterdiği gibi dönüşüme uğrayan sosyal yapı realitesini de göstermektedir. Emperyalizmin kuklası AKP hükümeti döneminde de 2002'den itibaren yapım ruhsatı verilen hidroelektrik santrali (HES) sayısı 2000'i aştı. Türkiye, Kuzey Kürdistan nüfusu yüzde 35 arttı, lakin 1990'da 2milyon tonu aşan bakliyat üretimi 2016'da 1milyon tona gerilemiştir. Büyüyen iç Pazar ihtiyacı ise Kanada, Arjantin, Avrupa'dan Hindistan'a varana kadar bir dizi ülkeden fasulye, nohut, mercimek ithal edilerek giderilmektedir. 2002 yılında 405 binden fazla tütün üreticisi emperyalist tekellerin çıkarına olan programlarla eritildi. 2015 yılında tütün üreticilerinin sayısı 56 bine indi. Üretim aracından koparılan köylüler ücretli emek pazarına sürüldüler. İşte bütün bu olgular birbirine bağı bir dizi tarihi gelişme sarmalı içinde küçük toprak sahipliğini kaçınılmaz çöküşe sürükledi. Çünkü tarihin yönü kendi mezarını da kazan unsurları birlikte yaratan ve kendisi de yok olacak kapitalistler sınıfının yararına, feodal üretici güçlerinin zararına işlemektedir. Kürt köylüleri için ise yaylalar hala yasaklıdır. Zorla göç ettirilen Kürt köylülerinin arta kalanlar yaşam savaşı vermektedir. Türkiye'de topraklar, verimli araziler otla kaplanmış, imara açılmış, ölü toprağıya dönüştürülmüştür. Durum buyken emperyalist tekellerin taşeronu Türk devleti "on adımlık ekonomi paketi" başlıklı yasa ile yabancı ülkelerde toprak kiralararak tarım üretimi yapma peşindedir. Türkiye'nin iktisadi yapısı emperyalizme bağımlıdır. Sanayi bağımlı olunca Pazar

ekonomisinin bir parçasına dönüşen tarım sanayi ürünü girdisinden dolayı etkilenmektedir. Kapitalizmin çürüten yanı olan spekülâtif borsa hareketleri sanayiye etkilediğinde kaçınılmaz olarak makina, mazot, benzin, tarım ilaçları, gübre gibi sanayi ürünlerinin zorunlu kullanıcısı olan köylülük te etkilenmektedir. Çünkü kara saban, çeki hayvanı devri kapanmıştır. Pazar ekonomisiyle bütünleşmiş, sermayenin egemenliği altına alınmış ve eski temeli yıkılan bir tarım ekonomisi söz konusudur. Türkiye’de yılda 5.5 milyon ton kimyasal gübre 32 bin tonu aşan miktarda kimyasal ilaç kullanılmaktadır. Bunlar sanayi ürünleridir ve çoğunluğu emperyalist tarım tekellerinin ithal mallarıdır. Bu nedenle doların yükselmesi kur farkındaki oynaklık vs. her türden maliyet artışı küçük köylü üreticiyi etkilemektedir. Bütün bunlar sermayenin basit doğal üretici köylüyü sömürmesi ve pazara bağlanmasının görünümüdür. Günümüzde tarımda artan oranda modern makine kullanımının yanı sıra sanayi ürünü olan enerji-mazot, gaz, elektrik, benzin, kimyasal tarım ilaçları, antibiyotikler, genetiği değiştirilmiş tohumlar, sentetik gübreler kullanılmaktadır. Türkiye’de sertifikalı tohum kullanması 2018 yılında zorunlu hale getirilmiştir. Bu yönlü yaygınlık kazanan tarım üretimi küçük toprak sahibi köylülüğün mevcut durumunu sarsan, gerileten nitelikte olup, tarıma akan kapitalist sermayeye alan açar, büyük toprak sahiplerinin tarımsal çiftlik üretimi temelini güçlendirir. 1980’de kabul edilen emperyalizmin ekonomik programına uygun olarak bürokrat devlet kapitalizminin sanayi sektöründeki fabrikaları zamanla-çimento fabrikaları, Erdemir, Kardemir demir-çelik, fabrikalarını SEKA, TOFAŞ, PETKİM- vd. vs. emperyalist tekellere ve işbirlikçisi burjuvaziye ucuza satıldığı gibi bir kısmı da kapatıldı. Tarım sektöründeki işletmeler olan şeker fabrikaları, süt endüstrisi kurumu, et ve balık kurumu, TEKEL’de satıldı. Süt, tütün, hayvan üreticileri milyonlarca köylünün üretim alanı emperyalist tarım tekellerine bırakıldı. Meksika, Arjantin, Endonezya, Hindistan ve diğer benzer emperyalizme bağlı ülkelerdeki gibi Türkiye’de köylülerin bir kısmı kapitalist şirketlerin denetimi altında sözleşmeli üreticilik yapmaktadır. Tohum, gübre, ilaç, fide vs. oluşturulmuş bağımlılıkla kapitalistler emekçi köylüleri vahşice sömürmektedir. ABD’nin tarım ürünlerindeki tekeli olan CARGİLL’in Türkiye’de nişasta bazlı şeker üretimine alan açmak için Türk devleti şeker pancarı üretimine kısıtlama getirdi ve yüzbinlerce küçük köylü üreticiyi topraklarından kopardı. Şeker fabrikalarının tümü burjuvaziye satıldı, bir kısmı kapatıldı. 1980’den sonra aşamalı olarak derinleşen ekonomik programla emperyalizmin gıda ve tarım tekellerine Pazar alanı açıldı. Köylünün üretim kapasitesi ise yıkıma uğratıldı. Bu gerçekler ortada iken hala kimilerinin “köylülük nasıl çözüldü” meselesini kavrayamaması ancak toplumsal ve iktisadî emek

güçlerinin gerçekliğinden uzaklaşma ile açıklanabilir. 1980’de emperyalizmin tarım sektöründeki politikaları bire bir uygulanınca köylülüğün ana gövdesini oluşturan %86 civarındaki yoksul ve küçük köylü üreticiler büyük kayba uğratıldı ve çözülme hızlandı. 1990’lı yıllarda da devam etti. Tarımsal ürünlerde sürekli fiyat düşüşü yaşanırken, tarımda kullanılan endüstriyel maliyetlerin fiyatı sürekli arttı. Sermaye, bu yolla köylüyü vahşice sömürdü. Dünya bankasının 2004 yılında IMF’nin tarımdaki uyum programının sonuçlarını açıkladığı raporunda 1999 ile 2003 yılları arasında tarımsal üretimde %4 oranında düşüş. Tarımsal gelirden %16 seviyesinde azalma tarımsal ürün fiyatlarında tarımdaki sanayi ürünleri karşısında %23 oranında düşüş, hayvancılık sektöründe ise %33 düşüş gerçekleşmiştir. Dünya bankası 3 yıl içinde çiftçinin gelirinde 1.5 milyar dolar net kayıp olduğunu açıklamaktadır. Söz konusu olan ise köylünün sermaye tarafından soyulmasının dönemselsel değil sürekli bir nitelikte olmasıdır. küçük toprak sahipleri bu nedenle kapitalistler sınıfının yağmasına ancak geçinemez duruma gelene dek dayanabilirlerdi. Öyle de oldu. Bu emperyalizmin yarı-sömürgelerdeki yağma-talan ekonomisidir. Emperyalizmin gıda-tarım tekelleri Türkiye’yi de dünya tarım ürünleri ticareti zincirine eklemiştir. GDO’lu ürünlerin girmediği ülke yoktur. ABD, Japon, Alman, Fransız tarım tekellerinin GDO’lu tohumlarıyla Türkiye’de sözleşmeli çiftlik yapılmaktadır. Cips tekeli sözleşmeli olarak çeşitli illerde patates ekimi yaptırabilmektedir. Pepsi Co’nun “Güneydoğu Avrupa Bölgesi Başkanı Eugene Willemsen” basına verdiği mülakatta “Türkiye’de 1 milyar dolar Pazar büyüklüğüne sahip CİPS pazarında patates ihtiyaçlarını karşılamak için 18 şehirde 7 bin 555 futbol sahası büyüklüğündeki bir alanda patates yetiştiriyoruz.” demiştir. Keza coca cola 143 bin tarım üreticisinden ürün almaktadır. Birçok kapitalist tarım tekeli küçük üretici köylüyü ucuza tarım ürünleri sağlayan sermaye kölelerine dönüştürmüştür. Sadece bir kısım köylünün sözleşmeli çiftçi olmasıyla sınırlı değil, emperyalist tekeller yarı-sömürge ülkelerin çoğunda tarımın kılcal damarlarına kadar sızmışlardır. Türkiye’de ki köylülerde kimyasal ilaçlar, gübre, traktör, biçerdöver, ekim ekipmanları, sulama araçları, enerji, GDO’lu tohumlar, banka kredileri, bankaların kırdaki araçları, zengin köylü, tekeller vs. yaygınlaşan ticaret köylüyü kapitalist pazara bağımlı hale getirmiş, sermayenin köylüler üzerindeki egemenliği pekiştirmiştir. Bırakalım feodal üretim ilişkilerinin çelişki içinde olduğu kapitalizmin gelişmesine köstek olma durumunu, mevcutta çoğunluğu küçük toprak sahiplerinden meydana gelen köylülük kapitalizme karşı yok olmama çabasıdadır. Tefeci-tüccar sermayesi kapitalist pazarın halkasına bağlı belli oranda emekçi köylüyü sömürmektedir. Küçük toprak sahipliği ve geri üretici toplumsal güçler belli oranda varlığı sonlanmadan

bunlara özgü sömürü biçimleri de tamamen ortadan kalkmaz. Bankalardan borçlanamayan küçük üretici yine bankalara bağlı olan çoğu aynı zamanda zengin köylü sınıfına mensup tefeciler tarafından sömürülmektedir. En büyük tefeci bankalardır. Kredi sistemi o derece yaygınlaştırılıp genişletildi ki işçiler gibi köylülerde ihtiyaç kredileriyle bankalara borçludur. Kapitalist ticaretin gelişimi köyü kente yaklaştırmakla kalmadı büyük oranda köyün dayandığı ekonomik temeli sarstı ve çözdü. Köy ağasının, tefecisinin, köylü üzerinde ki tekeli kırıldı. Anlı-şanlı toprak ağaları, tefeci ve tüccarların önemli kısmı kapitalist üretime, ticarete doğru kaydı. Köydeki tekeli kaybedip işe yaramayan toprakları geride bırakan kimi toprak ağaları kentin yoksullarına dönüştüler. Küçük işletmeciliğinden henüz tam olarak kurtulamama durumu olmasa da toplumsal üretici emek güçleri içinde köylüler sınıfı 1970'ten itibaren günümüze %70 oranından %20 ye geriledi ve ekonomik temeldeki hakimiyetini yitirdi. Köylüler büyük ölçüde üretim araçlarından koptular. Bu durum aynı zamanda sınıfsal bir yer değiştirmedir. Türkiye, kuzey Kürdistan'da ücretli emek gücü kullanma oranında önemli artış olsa da gerçek işsizlik %25 seviyesindedir. Çözülen köylülük proletarya sınıfına dahil olmuştur. Yeterli iş alanı olmadığından emek gücünü satmaya hazır milyonlarca emekçi işsizler topluluğunu şişirmiştir. Kırın kente doğru göçü süreklilik göstermektedir. Türkiye'de son nüfus sayımı ve verilere göre toplumun %78.7 oranında kentlerde yaşamaktadır. Toplumsal emek biçimlerinin yeni dağılımında ücretli emek gücünde zamanla gerçekleşen artışı çalışan nüfusun %80'inin tarım dışında ki sektörlerde olmasıyla somuttur. Toplumun %21.3 köy ve kasabalarda yaşamaktadır. 1980 yılında %56.1 1990 yılında %41 gerilemiştir, 200 yılına gelindiğinde %35.1 düşmüş küçük toprak sahipliği çözülmeye devam etmiştir. Sadece 2000 ile 2007 yılları arasında 3.5 milyon köylü toprağını terk etmiştir. 2015 yılına gelindiğinde köylülüğün toplam nüfus içindeki mevcudiyeti %23.7'ye 2016 yılında ise %21.3 inmiştir.

Yıllara Göre Nüfus Dağılımı Yüzde %

Y I L	Kent	Kır
1970	30	70
1980	43.9	56.1
1990	59.0	41.0
2000	64.9	35.1

2015 77.3 23.7

2016 78.7 21.3

- Tarım üretiminin gerilemesine bağlı olarak toplam ulusal gelir içindeki payı yıllar içinde sürekli gerilemiştir. 2000 yılında tarımın Türkiye toplam geliri içindeki payı %13'tür, 2010 yılında ise bu oran %7'inin altına inmiştir. 2010 ile 2016 yılları arasında ise tarımın ekonomideki payı %5 ile %7 aralarında kalmıştır. Sermayenin tarım üzerindeki egemenliği oldukça vahşi ve tartışmasızdır. Son olarak 2012'de yasallaşan büyük şehir belediye yasasıyla köylü olarak görünen nüfusun yaşadığı yerleşimler mahalleye çevrildi. Böylece tarımda üretim yapan ve yaşamaya çalışan yaklaşık 17 milyon köylünün yarıya yakını şehirli nüfusuna kayıt edildi. Bu yasaya göre Türkiye, Kuzey Kürdistan'da köylünün nüfusu 9 milyona inmiştir. Büyük şehir belediye yasası kapitalistler sınıfının yararına milyonlarca emekçi köylünün sömürülmesindeki son halkadır. Küçük tarım üreticilerini sırtındaki kambur daha da ağırlaştı. Köylülerin arazileri imara açıldı. Bağlanmış buldukları il-ilçe belediyesinde köylü işletmesi ruhsata bağlanacak. Devletin aldığı vergiler yetmiyormuş gibi birde belediye emlak, çöp, su, hayvan vb. belediye vergileri, harç ve katılım payları ödeyecekler. Ranta açılan verimli arazilerin oranı daha da büyüyecek, tarım arazileri üretim dışına çıkacaktır. Köylülerin emperyalist tekeller, iş birlikçi burjuvazi ve yığınla aracı tüccarlar ve tefeciler tarafından yıllar yılı sömürülmelerini yarattığı budur.

Tarımda Makine Kullanımının Önemi ve Artışındaki Süreklilik

- Türkiye, Kuzey Kürdistan'da makine kullanımındaki artış esas olarak 1950'den sonra başlamıştır. Makine kullanımı kapitalist ilişki oluşumuna yol açmakta, köylülüğün bağlı olduğu ekonomik temelini çözülmesinde rol oynamaktadır. Tarım makinelerinin kullanımı tutarlı bir dizgi halinde artmıştır. Toprakta makine kullanımındaki kapitalist niteliğin sonuçları zamana yayılarak ortaya çıkmıştır. Türkiye'de kara sabandan traktöre geçişin hikayesi özünde bir toplumsal dönüşüm hikayesidir. Tarım üretiminin yıkımdan çıkmasının yolu basit geleneksel köylü iktisadına geri dönüşle değil, modern endüstriyel tarım ve sermayenin toprağa akışının daha da gelişeceği bir yöne doğru gitmektedir. Lenin tarım makinelerinin kullanımındaki artışı tarımsal kapitalist bir ilerlemenin

kanıtı olarak görmüştür. 1950'den sonra sürekli artan oranda Türkiye'de tarım makinaları ithalatı büyümüştür. Dahası montaj sanayi niteliğinde hem iç Pazar hem de dış pazarlara satılan traktör fabrikaları kurulmuştur. Tarım makinelerindeki artış şu şekildedir: 1950'lerde 30 bin traktör olan Türkiye'de bu sayı 1960'ta 51 bin civarında yükselmiş ve sonraki on yıllar boyunca artarak 2016 da 1 milyon 680 bin traktör sayısına ulaşmıştır. 1952'de 3 bini biraz aşan biçer-döver sayısı 2016 da 15 bin sayısını aşmıştır. Bu rakamlara ek olarak tarımda sulama ve ekin-biçme vesaire üretimde 43 farklı makine ekipman kullanılmaktadır. Tarımda makine kullanımındaki bu artış toplumsal üretici güçlerin ve emek biçimlerinin ciddi bir şekilde dönüştüğünü göstermektedir. Üstelikte 1970 te toplumun %70'i köylü iken 70 bin civarında traktör kullanılmaktaydı, 2016'da toplam nüfusun sadece %21'i tarım üretiminden beslenen seviyeye inmişken kullanılan traktör sayısı neredeyse 2 milyona yaklaşmıştır. Tarımda üretici güçlerin modern dönüşümü küçük toprak sahipliğini çözüp, sayısını azaltırken, tarımda makine kullanımını arttırır. Türk ve Kürt köylüsünün başına gelende budur. Sermayenin tarım üzerindeki egemenliği geliştikçe feodal üretim ilişkileri çözüldü, köylüler kente sürüklendi. Zorunlu olarak sermayenin modern köleleri olan işçi potansiyeline dahil oldular. Yoksul, küçük toprak sahibi köylüler makine alamaz çünkü tarım makineleri önemli sermaye gerektirmektedir. Traktör, biçer-döver gibi ancak zengin köylüler ve büyük çiftçilerce elde edilir. Ve büyük topraklarda geniş ölçekli üretimde kullanıldıkça karlıdır. Örneğin orta düzeyde toprak parçalarında üretimde biçer-döver kullanılsa da bu karlılık yerine sermayeyi atıl duruma getirir. Kapitalist modern tarım araçlarının kullanımına dayalı karlı üretim gelişmeyi zorunlu kılar. Parçalı toprakların toplulaşması yeterince gerçekleşmemişse tarım makineleri yaygınlaşsa da istenilen verime ve karlılığa ulaşamaz. Türkiye'de ki tarım üretim biçimi bu duruma denk düşmektedir. Makine kullanımında büyük artış ve yoğunlaşma olsa da toprakların toplulaşması henüz gerçekleştirmediği için daha az emek gücü ile çok daha fazla verim elde edilebilen geniş çaplı üretim ihtiyacı tamamlanmamıştır. Bu durumda çok parçalı topraklarda fazla traktör, biçer-döver, ekim aparatları ve çeşitli makinelere harcama sermaye biryanıyla emek birikiminin çürümeye terk edilmesi sonucunu ortaya çıkarmaktadır. Orta büyüklükte parçalı işletmelerde köylü toprağını traktörle ekip biçeriyle hasat ettikten sonra traktörü ve biçeri garaja yeni bir ekin ve hasat dönemine kadar paslanmaya bırakıyor bu sermayenin atıl duruma düşmesidir. Bir köydeki bütün işletmelerde iki traktör ve biçer-döverle yapılabilecek iş varken o köyde beş ya da daha fazla traktör, biçer-döver ve çoklu aparat ve ekipmanlar varsa bu birikmiş sermayenin çarçur

edilmesidir. Verimi düşüren tarım üretiminde el birliğinin gelişimini engelleyen bu faktörler fazlasıyla Türkiye ve Kürdistan tarım üretici güçlerinde mevcuttur. Bu nedenle tarımda makine kullanımında büyük artış olmasına rağmen verim oldukça düşüktür. Aynı zamanda borçlanmış traktör sahiplerinin ödeme güçlerinin tükenip icralık olmaları kaçınılmaz olmuştur. Dolayısıyla iç Pazar ihtiyacını ithal tarım ürünleriyle karşılanmaktadır. Modern tarım makinelerinin kullanılması kapitalist niteliktedir, fakat artan makine kullanımına rağmen Türkiye’de geri ve geleneksel köylü üretim biçimleri de mevcuttur. Parçalı toprakların varlığı devam etmektedir. Topraklar büyük ölçüde birleştirilmeden gelişkin modern tarımın temeli oluşturulamaz. Sadece traktörün tarımda artan oranda kullanımı gelişkin tarım üretimi için yeterli değildir. Örneğin Süttaş Türkiye’de en büyük kapitalist tarım çiftliklerinden biridir. Bünyesinde 4 binden fazla işçi çalışmaktadır. Henüz büyük çaplı tarım çiftliklerin oranı düşüktür, fakat tarımın gelişim yönü bu rotayı takip etmektedir.

Üretim ve Tüketimde Kapitalistler Sınıfına Bağlı Olan Köylülüğün Pazar İçin Üreticilere Dönüşen Yapısı.

– Tarım kapalı köy ekonomisinin sınırlı kapsamından çıkmış Pazar için üretim yapan karaktere bürünmüştür. Kentle olan ticaret, değiş-tokuş bu dönüşümde belirleyici öneme sahiptir. Basit köylü üretiminin kapitalist dünya pazarının artan hızla büyüme ve gelişme yasasına direnmesi mümkün değildir. Bu yerel bir olgu değil, genel ve nesnel realitedir. Nihayetinde Türkiye, Kuzey Kürdistan’da da feodal üretim ilişkileri uzun bir zamana yayılarak çözüldü. Ve dünyadaki benzerleri gibi köylüler kapitalist pazarın egemenliği altına girdi. “ Tarımın kendi özelliği sayesinde kapitalist gelişme yasalarını tabi olmadığı iddiası tamamen asılsızdır. Tarımın özelliklerinin onun pazarına tabi oluşunu engellediği doğrudur, ama buna rağmen her yerde ve tüm ülkelerde Pazar için üreten tarım durdurulamaz bir gelişme süreci geliyor.” *(8) Biryandan pazara üretim yaparak bağımlılığı artan köylüler, diğer taraftan topraktan kopmaya devam ettiler. İleriye doğru toplumsal hareket ve gelişme tarımsal nüfusun artması değil, azalmasına yol açar. 19.cu yüzyıldan günümüze kadarki tarihi gelişmeler bu olguyu doğrulamaktadır. Türkiye’de ki tarımda kapitalist gelişme yasalarına tabi oldu. Pazar için yapılan üretim iç pazardaki değiş-tokuşu da her geçen gün arttırdı. Tarım ürünleri pazardaki meta dolaşımına dahil oldukça, sanayi ürünlerine olan talep arttı. Endüstriyel tarım ürünlerinin pazardaki büyümesi tarım alanında çeşitli ürünlerde uzmanlaşmanın önünü açtı.

Bölgelerdeki iklimde toprak verimine göre endüstriyel tarım ürünlerinde tek tek uzmanlaşmaların yanı sıra bir çok bölgede ise üretimde çeşitlilik sürer. Örneğin Karadeniz’de çay ve fındık, Antalya’da domates, Malatya’da kaysı vs. Pazar üretiminde tek ürün ve uzmanlığa denk düşmektedir. Bununla birlikte ücretli tarım işçiliği gelişir; mevsimlik kır işçileri denilen gezginci kır proletaryası sayısında artış olur. Emek güçlerinin bu biçimleri Pazar için üretim yapan tarımın niteliğinde yaşanan değişikliklerle açıklana bilir. Köylünün pazarla olan ilişkisi kapitalist nitelikte güçlendikçe, tek düze geleneksel, doğal binlerce yıllık feodal üretim ilişkilerin, toprağa olan bağımlılığın halkaları bir bir kırıldı. Köylü geleneksel ilkel araçlardan kurtuldukça, öküz, at, katır gibi çeki hayvanları üretim sürecinden kenara itildi. Onların yerini modern makinalar aldı. Sadece köylüler topraktan kopmaktan kalmadı, köylülerin beslediği toprak ağalarının önemli kısmı da değişime uğradı. Makinelerin tarımda yaygınlaşması toprak ağalarına olan bağımlılık, angarya, marabalık, yarıcılık sistemi de çözüldü. Kapitalistler sınıfı toprağın yaban otlarına terk edilmesine aldırmandan küçük toprak sahiplerini yerlerinden ettiler. Sonuçta Türkiye, Kuzey Kürdistan’da tarımda geçinen %19.5 oranında nüfus kapitalist pazarın egemenliği altında üretim yapmaya devam etmektedir. Emperyalist tarım ve gıda tekellerinin pazardaki hakimiyeti Türkiye’de tarım üretiminin toplumsal nüfusun yeni yerleşmesine uygun gelişmesini engellemektedir. Köylüler rahatlıkla elden çıkara bilecekleri ürünleri yetiştirmeye yönelmektedir. Bu da köylünün pazarı olan bağımlılığını gösterir. Öyle ki bir çok üründe büyüyen Pazar ölçeği nedeniyle tek dize bir tarım üretimi yapıldığı düşüncesine neden olmaktadır. Patates, çay, fındık, kaysı, zeytin, tütün vs. ürünler kapitalist iç-dış Pazar ihtiyacına bağlı özel dallara dönüşmüştür. Karadenizin küçük tarım üreticilerinin fındığı ve çayı %400 farkla burjuvazinin cebine akmaktadır. Karadeniz’de fındık, çay, Çukurova’da pamuk, Amasya’da gül, Bursa’da zeytin, incir, şeftali, Akdeniz’de sebze, meyve vs. gibi tarım ürünleriyle öne çıkması kapitalizmin Pazar ekonomisiyle tarım üretiminin eşitsiz gelişiminden kaynaklanmaktadır. Tarımın mevcut durumu yıkılan eski temelin içinden çıkarak oluşmuştur. Yerel kapalılık yıkıldı. Köylerde sınıfsal ayrışım daha da büyüdü. Küçük, orta, büyük toprak sahipleri arasındaki farkın sürmesi yanı sıra kapitalist iktisadi yapıya özgü sınıfsal bölünme ortaya çıkmıştır. Zengin köylüler ve emek gücünü satmakta hazır milyonların varlığını ortaya çıkaran nesnel gelişmelerdir bunlar. Türkiye, Kuzey Kürdistan’da milyonlarla ifade edilen tarım işçilerinin varlığı kırdaki kapitalizme özgü sınıfsal bölünmeyi ve Pazar için üretimin geliştiğini göstermektedir. Bunun anlamı şudur: Tarımda toprak ağasının olan bağımlılıktan ücretli emeğe doğru gelişme olmuştur. Bu da feodal üretimin kapitalizm

karşısındaki çözülmesinin ifadesidir. Tarımdaki nüfus 17 milyon civarındayken kent nüfusu 63 milyondur sanayi ticarete ücretli emek gücündeki artış köylülerin aleyhine gelişti ve kapitalist iktisadın merkezi olan kentlerde birikti. Bu açık olguya rağmen tarımdaki geleneksel örnekler, tutucu yaşam tarzı ve kültürel geri üretim biçimleri ve ilişki örneklerine tutunarak feodal üretim ilişkilerinin toplumsal üretim biçimine hakim olduğu çıkarılamaz. Tarımda tütün, çay, fındık, üzüm, ayçiçeği, şeker pancarı, mısır, patates, domates, biber, maydanoz vb. ekimi ile bu ürünlerin fabrikalarda işlenmesi arasında ilişki içinde gerçekleşmektedir. Meyve ve hayvancılıkta da böyle bir ilişki ağı vardır. Köylülerin tarım ürünleri fabrikaların hammaddesi olarak gıda mamullerine dönüşmektedir. Domates, biber salçaya, şeker pancarı şekere, patates cipsiye, patlıcan, fasulye vb. ürünler konserveye, üzüm şaraba, fındık çikolataya, yağa, ayçiçeği yağa, kestane tatlıya ve kestane püresine, dut pekmeze vs. uzayıp giden listeye kapitalist sanayinin işlenmiş gıda mamullerine dönüşmektedir. Meyve suyu fabrikaları ucuza bütün yetişen meyvelerin alıcısıdır. Süt, peynir, salam ve sosis fabrikaları canlı hayvan ve hayvan ürünleri alıcılarıdır. Kapitalistler hayvan ve tarım ürünleri ucuza değerlerinin altında araçlar, tüccarlar vasıtasıyla toplanmakta, işleyerek azami karlar elde etmektedirler. Küçük üretici köylülerin sebze, meyveleri, hayvansal ve tarım ürünleri AVM'ler de %400 farkla raflarda yerini almaktadır. Özcesi tarım ve hayvansal ürünlerin toplanması ve işlenmesi ağa-maraba ilişkisi değil kapitalist işletmenin tarım üretimiyle, üretici köylüyle kurulan ilişki biçimlerinden biridir. Küçük köylü üreticiler bankaların borcu altındadır. Çiftçi senin 15 yıllık bilançosunda köylü üreticilerinin durumunu şöyle özetlemektedir. 2004-2016 yılları arası dönemde tarıma sağlanan destek yerinde sayarken bankalardan köylülerin borçlanması nakli kredi miktarı %13.5 kat arttı. Borçlu üretici köylülerin takibe düşen kredi miktarı ise 9 kat artmıştır. Tarım şirketleri ve bankaların karını arttıran üretim tarzı burjuvazinin yararına köylüyü çökertmektedir. Türkiye'de bir tarım sorunu vardır. Çünkü zengin verimli topraklar olmasına rağmen tarım ve hayvancılıkta emperyalist tekellere bağımlı hale gelmiştir. Türkiye'nin de ihraç ettiği tarım ürünleri vardır, faka ithal edilen tarım ürünleri ve hayvan oranı çok daha fazladır. Sadece 2016 yılında buğday, arpa, çavdar, mercimek, pamuk kuru baklagiller, lifli pamuk, yağlı tohum, bitkisel ham yağ, küspe, ithalini 14 milyar 300 milyon dolar ödendi. Aynı yıl 670 bin canlı hayvan ithal edildi. Türkiye 2008 ile 2012 yılları arasındaki dönemde 23.5 milyar dolar tarım ürünleri ihraç etti, ama 35 milyar dolardan fazla tarım ve gıda ürünlerinse emperyalist tekellerden ithal etti. Türk burjuvazisi sattıklarından söz etmeyi sevmez ama satın aldığını gizlemeyi pek sever. Örneğin 2015 yılında Türkiye ile Rusya arasında tarımsal

ticaret hacmi 4 milyar dolar civarındaydı. Türkiye Rusya ya 1.2milyar dolarlık tarım ürünü satarken, Türkiye Rusya'dan 2.8milyar dolar tarım ürünü satın almıştır. Özcesi tarım ürünleri ihraç edilen ülkelerden çok daha fazla ve artan oranda tarım ürünleri ithal etmektedir. Türkiye'de tarım sektörü iç-dış kapitalist pazara bağımlıdır. Rusya ya domates satılmadığı için işletmeciler, aracılar iflas etmektedir. Köylülerin karasabandan modern makinelere, ahır gübresinden, çeke hayvanlarından sanayi ürünü suni gübre, kimyasal ilaç, enerji-mazot, benzin, elektrik kullanımına geçişindeki kapitalist nitelik görmezden geldiğinde yeni toplumsal emek biçimleri anlaşılabilir. Bu dönüşüm çok sancılı yaşanmıştır. Yoksul köylüler topraktan uzaklaştırıldı. İşsizlik ve sefaletle itildiler. Toprakların bir bölümü üretim dışına çıktı ve kırılaştı. Bu durum yukarıda izah ettiğimiz gibi tarım ve gıda ürünlerinde emperyalizme bağımlılığı arttırdı. Değerinin çok üstünde et ve gıda satın alan emekçi halkımızdan sızdırılanlar emperyalist tekellere ve yerli uşak kapitalistlerin kasalarında istiflenmektedir.

Tarım Ve Diğer Üretim Biçimlerinde Ücretli Emek Gücü Kullanımındaki Artış

- Kapitalizm emek gücünü metalaştırır artı değere el koymadan yapamaz. Bu nedenle ücretli iş gücü kullanımındaki sürekli artış, işçi sınıfının büyümesi kapitalizmin gelişmesini gösteren önemli faktördür. Türkiye, Kuzey Kürdistan'da tarım işletmeleri, fabrika, maden ocakları, demir yolları, inşaat, orman işleri, gemi yapımı, balıkçılık, deniz ve hava yolları, imalat endüstrisi, taşımacılık, perakende, ticaret, oteller, kafeler, restoranlar, kültür ve eğlence, danışmanlık, muhasebe, tasarım, emlak, sağlık, eğitim, ev işleri, hamallık, tezgahçılık vd. birçok iş alanında yıllar içinde sayıları artan oranda ücretli emek gücü kullanılmaktadır. Kapitalizm belli bir oranda gelişmeden %80'i kente yığılmış toplum geçimini sağlayamaz. Milyonlarca köylünün kente göçü aynı zamanda iç ücretli emek pazarının geliştiğini göstermektedir. Türkiye kadar Kuzey Kürdistan'da da kapitalizm gelişmemiştir Kürt köylüleri topraktan daha geç kopabilirdi. Fakat faşist Türk devletinin sistematik baskısı ve sürdürdüğü imha savaşıyla sadece 1985 ile 2000 yılları arasında 4 milyondan fazla Kürt köylüleri topraklarından göçertildiler. Türkiye'nin kentlerinde ezen ulus burjuvazisi için en ucuz emek gücü potansiyelini oluşturdular. İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Adana, Kocaeli, Amed, Antep gibi kentler başta olmak üzere 1990'lı yıllarda köylülerin göçü kentleri doldurdu. Yeni iller ortaya çıktı yeni sanayi merkezleri ortaya çıktı. Sınırlı sayıda olan büyük şehir sayısı 2016 itibariyle 30'a ulaştı. atadan devralınan kuşaklar boyu geleneksel olarak ekip-biçtikleri topraklardan

kapitalizmin vahşi sömürsü ve yıkımıyla çıkan emekçi köylüler sadece iç pazarda işçi haline gelmekle kalmadılar, dünyanın birçok ülkesine dağıldılar. Sadece Avrupa da milyonlarca Türk ve Kürt işçisinin olması zamana yayılarak olsa da büyük emek gücünün dolaşıma girmesinin bir sonucudur. Köylüler yığınlar halinde kentlere yerleşince elbette kapitalist ilişkilerin içine dahil oldular. Fakat feodal ilişki ve kültürünün, dini tutuculuk ve köleleştirici gelenekler ve alışkanlıkları da bir anda yok olmadı, köylüler düşüncelerini ve geleneklerini kentin toplumsal kapitalist iktisadi yaşamında yeniden üretme çelişkisiyle boğuşmak zorunda kaldılar. Emek gücünün kapitalist biçimdeki büyümesi aynı zamanda sosyalist devrimin temel gücü devrimci proletaryanın mücadele temelini de sağlamlaştırdı. Takati tükenen, elden ayaktan kesilen, feodal üretim biçiminin yerini kapitalist üretim biçimi aldı. Türkiye, Kuzey Kürdistan'da feodal üretimin can çekişen kalıntıları hala olsa da esasta emek sömürsü kapitalist niteliktedir. Emekçi köylülük devrimci proletaryanın ittifak gücünü oluşturmaktadır. 2016 verilerine göre köy ve kasabalar da yaşayan ve tarımdan geçinen nüfusun sayısı 17 milyondur. Sayısı oldukça azalan köylülerin oranına bağlı olarak tarımda çalışan emekçilerin sayısı da azalmıştır. Sayısı azalmasına rağmen kırsalda ücretli emekçilerin oranı artmıştır. Mevcut durumda tarımda çalışan emekçilerin oranı 5 milyon 53 bin kişidir. Kayıt altına alınmış olan rakamlara göre tarımda ücretli çalışanların sayısı 800 bin civarındadır. Ayrıca rakamları 1.5 milyonun üzerinde telaffuz edilen ve kayıt dışı çalışan gezginci mevsimlik çoğunluğu Kürt tarım proleterleri vardır. Türkiye'nin çeşitli illerinde pazara üretim yapan köylerde özellikle kadın ve çocuk emek gücü meyve bahçelerinde, sebze tarlalarında insan sağlığına zararına uzun saatler çalışma tarzıyla vahşice sömürülmektedir. 2016'nın sadece ilk beş ayında en az 148 tarım işçisi çalışırken yaşamını yitirdi. Çalışma ve sosyal güvenlik bakanlığı verilerine göre mevsimlik tarım işçilerinin sayısı 300 bin civarındadır. Gerçekte ise çoluk, çocuk, aileler ve kayıt dışı olanların sayısı 1.5 milyonu aşmaktadır. Dayı başı, çavuşların emri altında mevsimine göre çeşitli iller ve bölgeler arasında dolaştırılan gezginci kır proleterleri kölelik şartlarında çalıştırılmaktadır. Bu durum kapitalizmin tarımdaki sömürü biçiminin bir sonucudur. "tarımsal gezginci işçilerin sayısının artması, gerek çiftlik beyi gerekse de köylü iktisadında izlediğimiz, tarımda kapitalist girişimciliğin gelişmesiyle doğrudan bağlantı içindedir."(9) AVM'lerin reyonlarında yerini alan meyve, sebzeler, veyahut ta endüstriyel gıda mamullerine dönüşen tarım ürünleri üretiminde emek gücü sömürülen tarım işçileri Traktör, Kamyon kasalarında yollarda can verirken sermaye büyüyor. Toprağın ve emekçinin verimi kapitalistin kazancı oluyor. Toplumsal emek güçlerinin dağılımı şöyledir:

kayıt altına alınan ve günlük basında yer alan resmi verilere göre Türkiye, Kuzey Kürdistan'da 2016 yılında çalışabilecek durumda olan nüfus 59 milyon 79 bindir. %54 oranına denk gelen 28 milyon kişi iş gücüne katılmadan yaşıyor. İş gücüne katılan kişi sayısı 27 milyon 67 bin kişidir. Yani çalışma oranı %46'dır. Peki, emek güçlerinin bu toplamı nerede toplanmıştır? Veriler emek üretici güçlerinin %80'i aşan oranda kapitalist üretim ilişkileri içinde olduğunu göstermektedir. Tarımda çalışanların sayısı 5 milyon 53 bin kişi iken, tarım dışı sektörlerde çalışanların sayısı 22 milyon 13 bin kişidir. Yani emek güçlerinin sadece %19.5'i tarımdaki üretim içindeyken %80.5'i ise tarım dışında modern endüstrinin şekillendirdiği kapitalist emek biçimleri içindedir. Kırsal kesimde yaşayan toplam nüfusu aşan oranda kette çalışanlar vardır. Burjuvazi istatistiki kavramlarla işçi sınıfının durumunu muğlaklaştırmaktadır. 3.5 milyonu aşan küçük, orta boy kapitalist işletmelerin tümü birer çalışan olarak gösterilmektedir. Küçük işletmelerin çoğu batmamak için didinen ve iflas ettiklerinde işçi sınıfının parçasına dönüşebilecek niteliktedir. Sonuçta işletme sahipleri, devlet bürokrasisi ve savunma memur statüsüne sahip olanlarda dahil toplam çalışanlardan çıkartıldığında 16 milyonu aşan ücretli emekçiler ordusu vardır. Kayıt dışı emek gücünü satan milyonlarca işçi kayıtlı olan sayıya eklendiğinde 18 ile 20 milyon arasında ücretli emekçi sayısına ulaşır. Nicel olarak 15 yada 20 milyon ücretli emekçinin olması meselenin özünü değiştiremez. Önemli olan işçi sınıfının büyüyen bir devrimci kuvvet olarak devrimin temel gücü olmasıdır. Ayrıca tarımda kapitalist ilişkilerin artan etkinliğine uygun olarak tarımda çalışan 5 milyonu aşan kişinin 800 bine yakını emek ilişkisi ücretli emekçi niteliğindedir. Ayrıca kapitalist sistem ucuz emek gücü rezerve olarak kadın ve çocukları sömürü alanına çekti. Kadınların işgücüne katılımı %30 civarında düşük olsa da tarım dışı sektörlerde 7 milyonu biraz aşan sayıda kadın çalışmaktadır. Çalışma ve sosyal güvenlik bakanlığının 2016 da yanıtladığı soru önergesine göre Türkiye'de 958 bin çocuk ücretli bir işte çalışmaktadır. Kayıt altında olmayanlar dikkate alındığında 1 ile 1.5 milyon arasında çocuk işçi kapitalistler sınıfınca vahşice sömürülmektedir. 2014 yılında en az 61 çocuk işçi iş cinayetlerinde öldü. DSK'in hazırladığı raporda okula devam ederken çalışan çocuk sayısı 2006-2012 yılları arasında %64 oranında artarak 272 binden 455 bine yükseldiği, okula gitmeyen çocuk işçilerin haftalık çalışma süresi ise 54 saat olduğu belirtilmektedir. Sermaye kadın ve çocuk emek gücünü sömürmekten vaz geçmiyor.

Milyon kişi	İş Gücü	Yıl	% Yüzde
Çalışan	27,067	2016	

Tarım 5.053 2016 19.5

Tarım dışı 22.013 2016 80.5

İş Gücüne dahil olmayan 28.288 2016 54.0

- İşçi sınıfının ekonomik talepli mücadelesiyle devlet zoruyla bastırılmaktadır. Türkiye’de kapitalizmin komprador niteliği emek güçlerinin kölelik prangalarını kalınlaştırmaktadır. Kapitalizmin nasıl hakim üretim biçimi olmasından çok kapitalizmin vahşi niteliğine dair tartışmaları derinleştirmek ihtiyacı vardır. Burjuvazinin sınıf iktidarına uygun ekonomik dil, düşünce ve istatistikî kategorilerle toplumsal algı oluşturan devlet kurumu TÜİK gerçek işsizliği gizliyor. TÜİK’e göre 2016 da 3 milyon 330 bin işsiz vardır. Oysa kenteler milyonlarca emekçi işsiz ve doludur. Türkiye İş Bulma Kurumuna iş arama başvurusu yapanlar işsiz sayılmamaktadır. 15-29 yaş arasında 10 milyon dolayında genç kadının yarısı ne okuyor nede bir işte çalışıyor. Yani 5 milyon genç kadın evin duvarları arasındayken işsizlik rakamları 3 milyon seviyesinde açıklanıyor. Gerçek işsizlik %30 seviyesindedir. Emperyalizme bağımlı yarı-sömürge ekonomisi yeterli toplumsal işgücü yaratamıyor. Toplumun emek gücünün yarsından fazlasını üretim dışına itiyor, yoksullaştırıyor, çalışan işçi ise iliklerine kadar sömürülüyor, yoksul bir yaşama mahkum ediliyor. Türkiye’de sermayenin kapitalistler sınıfında toplanması, orta katmanların büyümesi, servet ve zenginliğin bir azınlığın elinde birikmesi üretim dışına itilen emekçilerin bir kısmının hizmetçiler olarak zenginlerin, yüksek gelirli katmanların emrine soktu. Ev içi, temizlik, çocuk bakımı, daimi hizmetçi vb. işler için işçi çalıştıran hane sayısı 3 milyon civarındadır. Ev hizmetlilerin sayısı mevcut durumda tarımda çalışanların yarsından fazladır. 2014 yılında madencilik, taş ocaklığında 137 bin, elektrik, gaz, buhar, su ve kanalizasyon işlerinde 245 bin, ulaştırma ve depolama sektöründe 1 milyon 119 bin işçi, konaklama ve yiyecek hizmet faaliyetlerinde 1 milyon 135 bin işçilerin toplamından fazla ev hizmetçileri-ev içi işçiler-mevcut olduğunu göstermektedir. Ev işçilerinin sayısı tekstil sanayi işçilerinin sayısından fazladır.

Tüm Çalışanlar İçinde İşçi Sınıfın Çalışma Alanında ki Dağılımı ve

Tarımdaki İş Gücü Sayısı.

Toplam Çalışanlar: 25 milyon 933 bin Yıl: 2014

Tarım	: 5.470
Madencilik ve Taş ocaklığı	: 137
İmalat Sanayi	: 4.936
Elektrik, Gaz, Buhar Su ve Kanalizasyon	: 245
İnşaat ve Bayındırlık işleri	: 1.912
Toptan ve Perekende ticaret	: 3.586
Ulaştırma ve Depolama	: 1.119
Konaklama ve Yiyecek hizmet faaliyeti	: 1.351
Bilgi ve iletişim	: 227
Finans ve Sigorta faaliyetleri	: 301
Gayri menkul faaliyetleri	: 205
Mesleki Bilimsel ve Teknik faaliyetler	: 684
İdari ve Destek Hizmet faaliyetleri	: 1.154
Kamu yönetimi ve Savunma	: 1.384
Eğitim hizmetleri	: 1.320
İnsan sağlığı ve Sosyal hizmetler	: 972
Kültür, Sanat, Eğlence, Dinlence, Spor	: 132
Diğer hizmet faaliyetleri	: 800

Not: TÜİK'ten alınmıştır.

- Bu tablolarda kayıt dışı çalışan işçiler, ev işçileri yoktur. Yıllara göre çalışma alanındaki sayılarda artış ve kimi sektörlerde azalmalar olabilir. Her halükarda ücret karşılığında iş gücünü satan milyonlarca işçi sayısının varlığı somuttur. Bu durum devrimin temel gücü olan işçi sınıfının özellikle son 20 yılda artarak büyüdüğünü göstermektedir. 1990'lı yılların ilk yarısında toplam üretici güçlerin yarısını tarımda çalışan köylüler oluşturmaktaydı. Bu önemli bir değişimin göstergesidir. Türkiye, Kuzey Kürdistan işçi sınıfı ciddi manada örgütsüz ve sınıf bilincinden kopuktur. Emperyalizm ve yerli uşak burjuvazinin yararına emek gücü mutlak denetime alınmıştır. Faşist diktatörlük işçi sınıfının en bilinçli unsurlarını yok etti. Komünist hareketi ezdi. İşçi ücretini sürekli ucuz tutmak için

işçi sınıfının örgütlenme aracı sendikaları işçinin denetiminden çıkardı. Mevcutta sendikaların ezici çoğunluğu işçinin değil, sermayenin çıkarlarını korumaktadır. Sendikalı işçi sayısı ise azaldıkça azaldı. 2017 rakamlarıyla Türkiye’de sigortalı çalışan toplam sayısı 11 milyon 600 bin kişi, çalışanların sendikalı oranı ise %12.1dir. Reformist, gerici sendikalar devrimci sendikacılığın gelişmesinde engelleyen faktördür. Sendikalı işçi sayısı ve sendikalar arasındaki dağılım şu şekildedir.

2017-01 Sendikalı İşçi Sayısı Ve Sendikalarda Ki Dağılımı

TÜRK-İŞ -

889 bin 509

HAK-İŞ

488 bin 723

DİSK

141 bin 729

DİĞER

26 bin 604

TOPLAM

1 milyon 546.565

- 1980-12 Eylül darbesiyle daha da yoğunlaşan neo-liberal emperyalist sermayenin saldırganca ihtiyaçları doğrultusunda işçi sınıfı üzerindeki denetimi her geçen gün katmerleşti. İşçilerin sendikalı oranı da bu durumu göstermektedir. İşçi sınıfı örgütsüzleşti, siyasal mücadeleden uzaklaşmakla kalmadı, ekonomik talepli mücadele araçlarını bile kaybetti. Kayıt dışı ekonomi aynı zamanda kölelik şartlarında çalışma ve sömürünün çok daha ağırlaştırılmasıdır. Sermaye köyden kente doğru akan göçle büyüyen işsizler ordusunu ucu emek avantajı olarak tepe tepe kullandı. Sanayiye parça başı iş yapan ev sanayisi, merdiven altı üretim, sağlıklı ve güvenceli ortamdan yoksun işçilik gelişti ve çeşitli bağlarda kapitalist büyük sermayenin çarkını döndürmektedir. Emperyalist sermaye yarı-sömürge ülkelerde iş birlikçi burjuvazi ve devlet sistemiyle bir kural ve ölçüye sahip olamayan biçimlerle

sömürü ağını kurmuştur. Devletin kendisi 1 milyon yakın taşeron işçi çalıştırmaktadır. Kayıt dışı ve taşeronlaşmış emek gücü sömürü biçimleri sürdürülmektedir. Gündelik çalışanlar, geçici işçi büroları aracılığıyla kapitalistlere diledikleri ölçülerde sunulan çalışma biçimi, bağımsız çalışanlar, taşeron çalışma, ev içi çalışma herhangi sözleşme olmadan çalışanlar, çavuş, dayı başı emrinde mevsimlik çalışanlar “esnek çalışma” vs. emek gücü sömürüsü taşeron ekonomisi yaygınlığını göstermektedir. Burjuvazi azami kar sağlayan bu çarkın kırılmasını istemiyor. Komünist hareketin acımasızca ezilmesinin nedeni budur. Sömürücü gaddarlar ebedi olarak sınıf barışını tesis etmek için her yol ve yöntemle başvuruyorlar. Baş bakanlık bünyesinde 2001’de kurulan ve TOBB, ekonomi ile alakalı bakanlıklar, işçi sendikaları (TÜRK-İŞ, Hak-İş, DİK gibi) sendika sermayeleri, ve ilgili devlet bürokratlarından oluşan ekonomik ve sosyal konseyin temel amacı emperyalizmin ve iş birlikçi burjuvazinin çıkarları doğrultusunda emek gücünü denetlemek, daha ucuza ve daha hızlı üreterek sermayenin yararına verimi artırmak kapitalistlerin kar oranını yükseltmektir. Diğer taraftan işçi sınıfının siyasal ve ekonomik mücadelesini sermaye, işçi sendikaları ve devlet ortak çalışmasıyla karıştırmak “sınıf barışını” zor yolu ile sürdürmektir. Reformist sendikaların, işçi grevlerini boşa çıkarmada neden bu kadar hevesli oldukları da burjuvaziyle yaptıkları iş birliğinden anlaşılmaktadır.

Emperyalizme Bağlı İşbirlikçi Kapitalizm Hakim Olduğu İktisadi Yapıda Emekçi Halkların Kanını Emmektedir.

Özetlediğimiz ekonomik, sosyal yapı açık ve net olarak Türkiye, Kuzey Kürdistan’da kapitalist üretici güçlerin ve üretim biçimlerinin hakim olduğunu göstermektedir. Yarı feodal iktisadi yapı yerini emperyalizme bağlı işbirlikçi kapitalizme bırakmıştır. Feodal üretim ilişkileri zamana yayılarak son derece sancılı bir şekilde çözülmüş tali duruma gerilemiştir. Mevcutta var olan feodal kalıntılar köylülerin dağınık, parçalı ve geri üretim biçiminde görünse de kapitalist sermaye ve ticaretin egemenliği altındadır. Türkiye’nin yarı-sömürge siyasi yapısı daha da ağırlaşmıştır. İktisadi yapıda emperyalizmin hakimiyeti işbirlikçi kapitalizmin yarattığı toplumsal yıkımı öne çıkarmaktadır. Emperyalist tekellerin, iç dış Pazar ihtiyaçlarına göre şekillenen Türkiye ekonomisi gelişmiş üretici güçlere sahip Almanya, Japonya, ABD gibi emperyalist ekonomiler ile karşılaştırıldığında oldukça geridir. Kapitalist üretim sermaye, makine, teknik olarak emperyalizme bağımlıdır. Bu bağımlılık ilişkisi kendi temelleri üzerine

gelişebilecek üretici güçlerin önünde de engeldir. Türkiye’de üretilen ve ihraç edilen sanayi ürünlerinin arka resminde yoksullaşan Türk, Kürt ve çeşitli azınlıklardan emekçi halklar vardır. Türk burjuvazisi emperyalizme bağımlıdır. İhraç edilen sanayi mallarında %70 ithal girdi payı vardır. İhracatın ithalatı karşılama oranı %60 ile %65 arası seviyededir. Bu durum dış ticarete %40 oranında açık verme, diğer ifadeyle borçlanma demektir. Kapitalist üretim sürekli büyüyen ölçekte emperyalizme borçlanarak sürdürülmektedir. Bu da her geçen gün Türkiye ekonomisinde emperyalist tekellerinin kar oranlarını arttırdığı anlamına gelmektedir. 400 milyar dolar dış ticaret hacmi olan Türkiye’nin 2012 de 84, 2013 te 99 milyar dolar, 2014 te 84, 2016 da 35 milyar dolar açık vererek karşılanmıştır. 2017 de Türkiye’nin emperyalist tekelere olan borcu 450 milyar dolar seviyesine tırmanmıştır. Türkiye, Kuzey Kürdistan emekçi halkları, Türk devleti, burjuvazinin büyüyen borç faizini ödemektedir. Ayrıca işçi sınıfı emekçi köylülerde borçlandıkları bankalara borç faizi ödeyen kölelere dönüştüler. Emperyalist finans kapital Türkiye pazarın akıyor, çünkü paranın faizi %15’i bulunmaktadır. Borçlanma maliyetini işçi sınıfı ödemektedir. Komprador burjuvazi, bürokratik rantçı faşist devlet cihazı yüksek faizle borçlanmakta ve işçilerin, köylülerin kanını emerek çarkları döndürmektedirler. Yarı-sömürge iş birlikçi kapitalist ekonomi toplumsal refahı yaygınlaştırmaz, aksine yoksulluğu ve sefaleti genelleştirir. Türkiye’de olanda budur. Pastadan pay alan uşak komprador burjuvazi, düzen baz burjuva siyasetçiler, satılmış gazeteci akademisyenler takımı emperyalist sermayenin Türkiye’ye akışına seviniyorlar çünkü sınıf menfaatleri bunu gerektiriyor. Fakat emperyalist finans kapitalin ölçeği büyüdükçe kapitalist yağmanın arttığı, emekçi halkların çok daha yoksullaştığı gerçeğin artık gizleyemiyorlar. Spekülatif sermaye yüksek faiz ödeyen Türkiye pazarında büyük rant elde etmektedir.

2000’li Yıllarda Türkiye’ye Akan Emperyalist Sermaye

Yıl Miktar / Milyar dolar

2003 7.1

2004 14.2

2005 37.3

2006 38.2

2007 45.3

2008 36.5
2009 9.2
2010 97.9
2011 64.3
2012 69.7
2013 72.2
2014 41.6
2015 11.2
2016 26

- Yukarıya doğru çarpıcı oranda borç yükü artmıştır. Borçları ödemek için sürekli yeni borçlar ödemek zorunda olan bir bağımlı kapitalist ekonomi çarkı söz konusudur. Emperyalist tekeller doğrudan yatırımlara sahip oldukları gibi devlet ve komprador burjuvaziyle de ortak işletmelere sahipler. Türk bankaları dünya sermayesini kontrol eden belli başlı emperyalist merkezlerin dev bankalarının denetimi altındadır. Türk bankaları 2002 ekonomik kriziyle kısa süre içinde yabancı bankalar tarafından çoğu satın alındı, geri kalanlarda ise yabancı sermayenin ortak olmadığı banka kalmadı. Özcesi kendi öz sermayesine dayalı endüstriyel büyümeden ziyade spekülatif sermayeye kapıları sonuna kadar açan ve emekçi halkı borç ödemeye mahkum eden bir kapitalist ekonomi gelişmeye belli bir aşamasında borç faizini ödeyemez duruma gelecek ve iflas edecektir. Sanayi üretiminden montaj ağırlığını koruyor. Emperyalist tekellere ait teknik, sermaye ortaklığı veyahut ta doğrudan emperyalistlere ait fabrikalarda üretim yapılmaktadır. Endüstri üretiminde %1lik oran dışında geri teknolojiyle üretim yapılmaktadır. Bu emek gücü verimini düşürmektedir. Örneğin Almanya'da kişi başı verimlilik 85 bin dolar, Türkiye'de ise toplumsal verimlilik çalışan sayısına bölündüğünde kişi başı verimlilik bin doların altındadır. Türkiye de kapitalist mülkiyet ilişkilerinin gelişmesi ve tarımın yıkıma uğratılmasının bir sonucu olarak tarımın toplumsal üretim ve ihracat içindeki payı geriledi. Tarımın toplam geliri içindeki payı 2002 de 10.3 iken 2015 de 5.1 kadar düştü. İhracattaki payı ise %5dir. İmalat sanayi ürünleri ise ihracatın %95ini oluşturmaktadır. İhracatın içinde %60 üstünde ithalat girdileri vardır. Emperyalist tekeller ucuz iş gücünden azami karlar sızdırmaktadır. Otomotiv vb. belli sektörlerde yüksek teknolojiye dayalı fabrikalar ucu işgücü ve diğer düşük maliyetler avantajını

kaybederse pazardan fabrikalarını kapatarak çıkarlar. Bürokrat komprador kapitalizmin ekonomideki payı küçülmüş, komprador burjuvazinin ise kapitalist üretimdeki payı büyümüştür. Emperyalizmin Türkiye içindeki temsilcileri komprador burjuvazinin ezici çoğunluğu TÜSİAD'da toplamıştır. TÜSİAD'a üye komprador kapitalistlerin sayısı 600 civarındadır. Toplam 2500 aşan şirket bunlarıdır. Türkiye toplam gelirin %55 yakınlığına sahipler. Emperyalizmin iş birlikçisi holdingler kapitalist ekonomi kontrol ediyor. Türkiye'nin en büyük komprador kapitalisti Koç Holding toplam gelirin %10na sahiptir. İş birlikçilikte eski olan ve en büyük sermayeye sahip TÜSİAD üyeleri kapitalistlerin dışında 1980'ler, 90'lar ve 2000'ler de büyüyen komprador yeni burjuvazi aynı uşaklık rolü ile pastadan payını almaktadır. Büyük ölçekli işletmeler komprador kapitalistlere aittir. %1 oluşturan büyük ölçekli komprador nitelikteki işletmeler toplam gelirin %75'ne sahiptir. İthalat ve ihracat bu holdinglerin elindedir. Yabancı bankalarla iş birliğinde olanlarda yine bu kapitalistler katmanıdır. Yüksek faizli devlet tahvillerinden rant kazananlarda yine bunlardır. İşçi sınıfının %79'nun çalıştığı ve sayıları 3.5 milyon olarak belirtilen küçük orta boy kapitalist işletmeler ise toplam üretimde %25 paya sahiptir. Demek oluyor ki emperyalist tekeller ve komprador büyük burjuvazi sanayi üretimini kaynağını yiyor. Küçük ve orta işletmeler burjuvazinin baskısı altındadır. Emekçi köylülerin işçi sınıfın emeği yağmalanmaktadır. Yoksulluk ve sefaleti ise her geçen gün toplumun bünyesi daha geniş boyutta sarmakta ve çürütmektedir. Yarı-sömürge işbirlikçi kapitalist Türkiye'nin ekonomik gerçekleri bunlardır.

Kaynaklar

İbrahim kaypakkaya bütün eserleri, sf : 291, 292 Umut yayıncılık.

İbrahim kaypakkaya bütün eserleri, sf : 302 Umut yayıncılık.

İbrahim kaypakkaya bütün eserleri, sf : 304-305 Umut yayıncılık.

İbrahim kaypakkaya bütün eserleri, sf : 354 Umut yayıncılık.

İbrahim kaypakkaya bütün eserleri, sf : 185-186 Umut yayıncılık.

(Kadın ve aile) Marks, Engels, Lenin sf: 173 Sol yayınları

V.İ.Lenin (Karl Marks ve Marksizm üzerine) sf: 53-54-55-56 Yordam yayınları

V.İ.Lenin, (Seçme eserleri, Cilt.1) sf: 202 İnter yayınları

V.İ.Lenin, (Seçme eserleri, Cilt.1) sf: 192 İnter yayınları

K.Marks (Kapital Cilt.1) sf: 153 Sol Yayınlar

K.Marks (Kapital Cilt.1) sf: 183 Sol Yayınlar

K.Marks (Kapital Cilt.1) sf: 712 Sol Yayınlar

EK BÖLÜM: DEVRİMİN İÇERİĞİ ve KÖYLÜ SORUNU ÜZİRİNE (1'nci Bölüm)

Toplumsal değişikliklere bir kez gözler kapatıldı mı nu olursa olsun ezberlenmiş formüller tekrar edilir. Türkiye elli yıl, hatta yirmi beş yıl önceki durumla aynı mı? İktisadi ve sosyal yapıda değişiklikler, sınıfların hareket içinde olması ve yer değişimi – birisinin azalırken diğerinin çoğalması ve güçlenmesi gibi – süreci kesildi mi? Durağanlık yada donukluk mutlak olan hareket karşısında çaresizdir, çünkü ona bizzat hareket kazandıran çelişkiler kendisinin içindedir. İnsanın pratik etkinliğine bağlı olan ve mülkiyet biçimleri üzerinde şekillenen üretim tarzları tarihsel kategorilerdir ve dondurulamaz. O halde son yarım yüz yılda kırsal nüfusun kentlere aktığı Türkiye-K. Kürdistan'da sosyal ve ekonomik yapısında gerçekleşen bu önemli dönüşümün siyasal, politik sonuçlarının anlamı üzerine düşünmek gerekmez mi? Yığınsal olarak geçim araçlarından koparılan köylülerin sermayenin – işçi, işsiz – ücretli emek gücüne dönüştürülmesi olgusu dikkatle incelenip, sonuçlar çıkarılmadığında devrimin içeriği, itici güçleri, temel yönelimi ve yöntemleri, önder ve temel güçleri konusunda doğru tespitlerde bulunulması da beklenemez.

Bir ülkede bir birine zıt üretim tarzları olan tarım toplumundan sanayi toplumuna doğru bir geçiş gerçekleşmişse ora da bu dönüşüme denk denk düşen fikirler mücadele yöntemlerinde de değişimler olur. Sadece ezilen ve sömürülen cephesinde değil, ezen ve sömüren sınıflar cephesinde de bu değişimler gerçekleşir. Nasıl ki burjuvazi ve proletarya biçiminde sınıflara bölünmüş modern toplum feodal monarşi düzenindeki gibi yönetilmezse değişen koşullara göre proletaryanın mücadele yöntemleri de değişir. Örneğin Türkiye'de kapitalizmin cılız varlığı dışlanmadan egemen üretim biçimi olarak feodalizm tespit edildiğinde Demokratik Halk Devrimi (DHD) ile feodalizmin toprak ağası sınıfın yok edilmesinin hedeflenmesi; feodalizm ile geniş halk kitleleri arasındaki çelişkinin baş çelişki olarak saptanması toprak ağası sınıfın mülkündeki toprakların köylülere dağıtılması, toprak devriminin uzun süreli Halk Savaşı stratejisi devrimin kırlardan şehirlere doğru örülmesi gibi doğru olan bir devrim programı, kapitalist üretim tarzının hakim olduğu, yada hakim biçim

haline geldiği ekonomik koşullarda uygulanamaz. Emperyalist halkanın kırılması, parlamento, seçme-seçilme, anayasal haklar, söz ve toplanma, örgütlenme, din ve inanç, ulusal eşitlik, cinsler arası anayasal eşitlik vb. vs. gibi demokrasinin önünün açılmasını içerse de esas olarak demokratik devrimin özü toprak devrimidir. Devrimin iki büyük hedefi vardır: feodalizmi ve emperyalizmi yok etmek, ülke toplam ekonomik üretiminde ağırlık taşıyan ve kent nüfusuna oranla köylü nüfusun çoğunluk oluşturduğu ve talepleri doğrultusunda köylülerin toprak devrimi perspektifi ile harekete geçirildiği, keza onların Halk Savaşı ile silahlandırılması stratejisi, feodal üretim tarzının tasfiye edildiği toplumsal şartlarda devrimin yolu olarak ileri sürülemez. Çünkü kapitalist meta dolaşımının kırım üzerindeki egemenliği, pazara bağımlı hale gelen küçük tarımsal üreticilerin geçim araçlarından acıklı yollarla koparılmalarıyla adım adım tedricen köylü nüfusunun azalması öte yandan kent nüfusunun korkunç artışı, feodal üretim tarzının ve feodal sınıfın siyasal, politik yapıya egemenliğinden söz edilemeyeceği için özü toprak devrimi olan demokratik halk devriminin tasfiye etmeyi hedeflediği feodal toprak ağası sınıf kapitalist üretim tarzı tarafından tasfiye edilmiştir. Keza devrimin düşmanları arasında olan işbirlikçi-komprador bürokrat kapitalizmin sanayi üretimindeki payı azalmış, onun yerini yine emperyalizme bağımlı komprador büyük burjuvazi almış, toplam üretimin ekonomik hasılasında belirleyici pay sahibi düzeyine yükselmiştir ve muzaffer iktidar pozisyonundadır. Oysa demokratik devrim feodal engelleri kaldıran, kapitalizmin gelişmesinin önünü açan bir içeriktedir. Görüldüğü gibi Türkiye’de kapitalist sermayenin pekte bu tür bir engeli yoktur.

Tarımsal üretimin Türkiye toplam ekonomik hasılasının içindeki payı yüzde 5 civarına gerilemiştir. Yüzde 93’lük artan kent nüfusu bir yanda birikmişken öte yandan kırsal nüfus yüzde 7 civarına gerilemiştir. Büyük toprak sahibi sınıfına karşı toprak talebiyle köylülerin isyan etmesini onlara karşı aktif eylemler içinde olmalarını bırakalım, kırsal kesimin çoğunluğunu oluşturan küçük ve orta köylüler – hatta toprak ağalarının bir kısmı da dahil – tarımsal küçük ölçekli geçim araçlarını terk ederek kentlerin yolunu tutmuşlardır. Bu durum toplumsal iktisadi yaşamın hangi yöne doğru aktığının da göstergesidir. Elli yada otuz yıl öncesine göre büyük nicelik artışla devrimin önder kuvveti olan işçi sınıfı aynı zamanda devrimin temel gücü haline gelmiştir.

Devrimde temel güç kavramı içi boş bir sözcük değildir. Demokratik devrim sürecinde halk kitlelerini oluşturan sınıflar arasında köylülüğün temel güç

olması onun toplam nüfus içinde en kalabalık sınıfı oluşturması ve devrimin bu büyük güce dayanarak gelişmesi nedeniyledir. Örneğin 1970'lerde toplam nüfusta yüzde 75 yer toplayan köylülük önder kuvvet olarak proletaryanın ittifak gücü olması yanı sıra devrimin temel gücüdür. Çünkü işçi sınıfı nicelik olarak küçüktü. Ama elli yıl sonra işçi sınıfı nicelik olarak büyümüş köylülük ise nicelik olarak küçülmüş ve yüzde onun altına düşmüş devrimde temel güç olma niteliğini yitirmiştir. İşçi sınıfı ise kayıtlı ve kayıtsız 2,5 milyon civarında iş gücüyle devrimin temel gücüdür. Tarımsal nüfusun sayısı kayıt altında olan işçilerin sayısını bile aşmıyor. Ancak yeniden vurgulamak gerekirse köylü ekonomisi çözülsede mevcut sayısı ile emekçi köylülük proletaryanın sınıf savaşımındaki en sadık müttefikidir.

Toplumsal gerçekleri ifade eden istatistikler, rakamlar ve sağlam verilere rağmen gerçekler ile değil de kafalarındaki soyut kalıpcı ve ezberlenmiş fikirlerle hala köylülüğü – sanki toplumun çoğunluğunu oluşturuyormuş gibi – devrimin temel gücü olarak gösterilme ısrarının sürdürülmesi yaklaşımı köylülüğün, toprak mülkiyeti biçiminin tarihsel bir kategori olduğunun kavranmaması ve nesnel gerçeğe dayandırılmadan idealist, öznelci fikirlerin dogma aşamasına çıkartılması ve değişmek zorunda olan toplumsal tarihi kategorilerin bu anlayış tarafından dondurulmasıdır.

Çin'de 1949 demokratik halk devriminin şafağında modern sanayinin ürettiği değer Çin'de üretilen toplam ekonomik değerinde sadece yüzde 10'u kadardı. (Mao, Seçme eserler, Cilt: 4, Sayfa: 399 Kaynak yayınları) Yani Çin'de üretimin esası köylülere dayanıyordu ve feodalizmin hakim üretim biçimiydi. Çin komünistleri "kapitalizmi yıkmak için değil onu düzene sokmak" (Mao Zedung) önündeki engelleri temizlemek için çalışıyorlardı. Çelişkili olan bu durum burjuva demokratik devrim görevinin devrimci proletarya tarafından üstlenmesinden ileri gelmektedir ve doğru bir siyasettir. Bugünkü Türkiye'nin koşulları ise bambaşkadır. Çağdaş endüstrinin payı, yani tarımsal üretim dışı toplam ekonomik değer üretimi içindeki payı yüzde 95'in üzerindedir; tarımsal üretimin toplam değer üretimindeki payı ise yüzde 5'in altındadır. Kapitalist üretim tarzının vahşi yapısı tartışmasız bir hakimiyetle doğal tarımsal küçük üreticiyi yıkıma uğratmıştır. Nüfusun yüzde 93'ü il ve ilçelerde bu nüfusun 40 milyona yakını ise İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya, Bursa, Adana gibi büyük şehirlerde olmak üzere 82 milyon nüfusun sadece yüzde 7'si belde ve köylerde yaşamaktadır.

Türkiye-K. Kürdistan’da ekonomik toplam hasılda tarımsal üretilen değer 2015 yılında yüzde 8,5, 2016’da yüzde 8 ve 2018’de bu oran yüzde 5 civarı kadardır. Bu rakamlar tarımsal üretimin ekonomide küçülen durumunu göstermektedir. Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da toplam çalışan 28 milyonun içinde tarımda çalışanların sayısı 4 milyonun biraz üstündedir.

Bu toplumsal gerçekler dikkate alınmadan devrimin içeriği doğru tanımlanamaz, köylü sorunu da doğru değerlendirilemez. İleriye doğru akan tarihi geriye döndürmek mümkün değildir. Emperyalist sermayeye bağımlı da olsa kapitalist endüstri toplam değer üretiminde belirleyici ağırlığa sahiptir.

Ele alınan konunun anlaşılması bakımından somut bilgilere dayalı toplumsal ve iktisadi durumu başta belirttik. Mevcut verilere rağmen sık sık sorulan “peki toprak sorunu nasıl çözüldü?” sorusunun cevabı somut maddi temelde aranmadığı sürece soruyu soranlarca anlaşılmayacaktır. Ezberlenmiş formüllerin tekrarlanmasından ziyade, toprak sorununu ve devrimin içeriğinin doğru değerlendirilip değerlendirilmediği üzerinde durmaya ihtiyaç vardır.

Demokratik Devrim Aşamasında Köylü Sorunu Yada Toprak Sorunu (2’nci Bölüm)

Yarı feodal yarı sömürge bir ülkede toplumsal ekonomide feodal üretimin egemen ve kent nüfusuna karşı kırsal nüfusun ağırlık oluşturduğu ve bu nedenle demokratik devrimin temel gücü olarak köylülüğün MLM’ler tarafından tespit edilmesini kimileri bu yapıda olan ülkelerde komünist partisinin temel sorununun ve çıkış gerekçesinin köylü sorunu olduğu yanlış sonucuna vardiıyorlar. Oysa ister yarı-feodal ülkelerde, isterse 20’nci yüzyılın ilk çeyreğinde köylü nüfusun ağırlıkta olduğu, ama kapitalizmin egemen olduğu Rusya gibi ilkelere olsun, ister daha sonraki süreçte tarımsal kesimin çözüldüğü İspanya, Yunanistan, günümüzde Türkiye, Mısır, İran, Brezilya, Venezüella ve çok sayıda ekleyebileceğimiz ülkeler gibi yarı-sömürge kapitalist ülkelerde olsun komünistler açısından – gerek önce gerekse sonra – köylü sorunu yada toprak sorunu proletarya diktatörlüğü temel çıkışının bir parçası

olmuştur. Stalin yoldaş bu meselenin üzerinde durmuştur. Devrimin çözmesi gereken toplumsal başlıca karşıtlıklar ve temel çelişkide proletaryanın iktidarı kazanma mücadelesinde köylü sorunu devrimin çözmesi gereken görevlerinden sadece birisidir ve bu ittifaklar meselesidir.

Biz Marksist, Leninist, Maoistlerin Türkiye-K. Kürdistan'da temel çıkışımız ve dayanak noktamız Stalin yoldaşın meseleyi açıkladı gibi köylü sorunu değil, proletarya diktatörlüğünün zaferi sorunudur. Yani proletaryanın egemen bir sınıf haline gelmesi, kendisini emekçi halk kitleleriyle ittifak içinde örgütlenme sorunudur. Bunun köylü sorununu önemsizleştirdiğimiz anlamına gelmediği aksine emekçi köylüyü devrimin temel gücü olarak görerek yıllar boyu mücadele yürütüşümüzden de anlaşılabilir.

Biz proletaryanın önderliğinde özü toprak devrimi olan demokratik devrim hedefiyle benimsediği stratejide köylü sorununun işçi sınıfının zafer kazanma mücadelesindeki önemini görmüştük. İşçi-köylü temel ittifakı üzerine kurulmuştur. Demokratik halk devrimi içerik bakımından burjuva özellikler taşıması – köylülere toprak dağıtılması, işbirlikçi-komprador büyük burjuvazi dışında milli kapitalizme dokunmaması, demokratik anayasal bir düzenin sağlanması gibi – burjuva toplumun sınırlarını aşmayan ve de toprak dağıtımı ve kapitalizme dokunmaması bakımından ise sosyalist devrim ile çelişki halindedir. Ama bu çelişki aynı zamanda karşıtına dönüşme zeminedir, çünkü proletaryanın önderliğinde gelişen bir devrim olması nedeniyle gelişim yönü sosyalizme doğrudur ve sosyalist toplumsal düzene geçişin maddi temelini hazırlar. Bu içeriği nedeniyle devrimi işçi sınıfının önderlik ettiği Yeni Demokratik Devrim daha önceki dönemlerde burjuvazinin önderlik ettiği burjuva demokratik devrimlerden radikal biçimde ayrılır.

Demokratik devrimin Marksist kavrayışı yerel değil evrensel muhtevadadır. Gerek 1905 ve Şubat 1917 Rusya burjuva devrimlerinde köylülüğün geneli, gerekse de 1917 Sovyet Sosyalist Devrimi'nde proletaryanın iktidarı kazanması savaşımında emekçi köylülüğün can alıcı biçimde devrimci işçi sınıfının müttefiki olduğu; köylü sorununun devrimdeki önemi üzerine Lenin ve Bolşevik parti açık bir bilince sahipti. Sonraki kuşakların yararlanabileceği bir teorik ve pratik deneyim oluşturuldu. Burjuva devrimde işçi-köylü ittifakının öneminin anlaşılması proletaryanın iktidar mücadelesinde doğru konumlanmadığı

anlamına gelir. Diğer ifadeyle ittifak gücünü kaybetmiş olur. Yüzde seksen köylü olan Çin’de 1921-27 arası devrimin ilk yıllarında köylülerin rolü Çin komünistleri tarafından yeterince kavranmamıştı. Mao Zedung’un bu konudaki doğru fikirlerinin benimsenmesine karşı gösterilen dogmatik tutucu direnç partide sağ hatalara ve yenilgilere yol açtı ve bedeli ağır oldu. Başkan Mao devrimin ittifak sorununda Marks, Engels, Lenin, Stalin’in teorilerini ve Sovyet tecrübesini önemsedi ve köylü sorununu olgulardan hareket ederek doğru bir tarzda ele aldı. Toprak sorunu 20’nci yüzyıl Sosyalist devrimlerinde ve genel olarak işçi sınıfının sömürücü hakim sınıfları devirme mücadelesinin çok önemli bir parçası olmuştur. Meselenin önemine bağlı olarak geniş ve derinlikli devrimci teori ve pratik tecrübe oluşmuştur.

Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da kırsal nüfusun azalması köylü sorununu proletaryanın iktidar mücadelesinin genel bir parçası olmaktan çıkarmaz, emekçi köylülük işçinin müttefiki olmaya devam eder, sadece sorunun çözüm metodu farklılaşır.

Kendine komünist-sosyalist, devrimci diyen birçok parti ve örgüt Türkiye’de köylü sorununa hatalı yaklaştı, görmezden geldi, yada aşırı derecede küçümsediler. İkinci Enternasyonal partilerin izinden giden bu yapıların gelişim seyirleri itibarıyla kapitalist düzen sınırlarıyla reformculukla noktalanmış serüvenleri devrim mücadelesinin itici gücü olan köylüleri görmezden gelen tarihi geçmişten geldikleri ve bu tutumların ise esasta işçi sınıfının iktidarı kazanma hedefi ve iradesine inanmamaya dayandığı unutulmamalıdır. Köylü sorununu sermayenin insafına terk eden bu yapılar, köylü sorununun işçi-köylü ittifakı ve devrimde temel güç olarak ele alan Kaypakkaya hareketine dört koldan ideolojik saldırılarda bulundular. Tarımsal üretimin ekonomide ağırlığını koruduğu sürece partimizin köylü sorununu demokratik devrim kapsamında değerlendirmesi doğrudur.

Sorun şudur: Küçük köylü üretiminin ağırlıkta olduğu tarımsal doğal üretimin ulusal ekonominin toplamında kapitalist üretim biçimi karşısında üretim tarzı ve Pazar ekonomisi egemen olduğunda köylü sorununun ele alınışı nasıl olmalıdır? Tarımda kapitalist üretim biçimi egemen olduğu için emekçi köylünün devrimci potansiyelini yitirmiş sayılıp proletaryanın ittifak gücü kapsamında çıkarılmalı mıdır? sorusuna Marksizm’in hayır dediğini belirttik. Sermayenin egemenliği

altında köylülüğün emekçi kitleleri baskı sömürü ve sefalet altındadır. Toprağı, suyu ve yaşam alanlarını koruyan, kapitalist üretim tarzının yayılmacı, istilacı baskıcı ve sömürücü egemenliğine karşı emekçi köylülüğün desteklenmesi ötelenemez bir görevdir. Emekçi köylünün kent ve köy burjuvazisi ile olan ilişkisinden mücadelenin devrimci hedefleri doğrultusunda yararlanılması köylünün burjuvazinin ideolojik, siyasi etkisinden çıkarılması bakımından devrim hareketinin köylü sorununa yaklaşımının doğru olması çok önemlidir.

Kapitalist Üretim Her Yerde Ana Sınıf Olan Köylülüğü Topraktan Koparır (3'ncü Bölüm)

Kapitalist işletme düzenlemeleri gibi toprak düzeni de toplumdaki üretim ilişkileri tarafından belirlenir. Verili sistemi oluşturan mülkiyet ilişkileri bozulup çözüldüğünde eskimiş olanın yerini yeni bir sistem alır. Kapitalist üretim tarzı feodal üretim karşısında yükselmesi feodal boyunduruktan sadece emek gücünün özgürleşmesini değil, derebeyin, toprak ağası, aşiret ağası, lord vb. vs. feodallerin uyruğu, kölesi durumundaki köylüler için toprak devrimi burjuva demokratik devrimin maddi temelini oluşturdu. Tarımda önce küçük köylü üreticiliğinin özgürleşmesi, akabinde küçük köylü üreticisinin mülksüzleştirilmesi, geçim araçlarından kırsal nüfusun koparılması kapitalizmin doğuşuyla birlikte bir olgu olarak belirmiş ve uzun tarihi süreçlere yayılmıştır. Toprak sorunu hiçbir kapitalist ülkede burjuvazi tarafından bir çırpıda çözülmemiş, aksine zamana yayılarak çözülmüştür.

Ara bir sınıf olarak ortadan kalkması zorunlu köylülüğe kalıcı ve dondurulmuş gibi anlayışla yaklaşılması gibi hatalı düşünceler ne yazık ki Türkiye'de sınıf hareketi içinde hala var. Oysa toprak mülkiyet biçiminin -dünü, bugünü ve geleceği olduğu için- tarihsel bir kategori olduğu unutulmamalı.

Kapitalist üretim tarımsal üretim üzerindeki etkisi ve toprak rantının biçimleri ve dönüşümünü K. Marks kapital eserinde ayrıntılı açıklar.

“Nasıl ki kapitalist üretim tarzı, daima emeğin koşullarının, emekçilerin elinden alınmasına dayanıyorsa, bu tarımda da, tarım emekçilerinin topraktan

koparılmasını ve tarımı kâr amacıyla yürüten kapitaliste bağlı kılınmalarını öngörür” (Marks, Kapital, Cilt: 3, Sayfa: 544)

K. Marks, tarımda kapitalist üretimin tarihsel bir biçim olarak ona elverişli koşullar sağlayan küçük köylü tarımından dönüştüğünü belirtir. Bu uygun koşulların ikili karakteri vardır; hem küçük köylü meta üreticisinin varlığı kapitalizmin tarıma girişine elverişli zemin sunar, hem de kapitalist üretim tarzı tarafından tarımsal doğal üreticiler topraklarından koparılır. Sadece 18 ve 19. yüzyıl İngiltere’inde değil, Türkiye’de de böyle olmuştur. Çözülmeden evvel Türkiye-K. Kürdistan’da köylü nüfusun çoğunluğunu küçük üreticiler oluşturuyordu.

Kapitalist üretimin gelişmesi ilk aşamada eski dünyaya ait feodal derebeylik düzeninin altını oyar ve toprağın uzantısı durumundaki serf, kölelerin bundan kurtuluşunun önünü açar, ikinci aşamada köylü yığınlarını topraklarından kopartır.

“Bu ölçüde toprak mülkiyetinin tekeli tarihsel bir öncüdür ve yığınların şu yada bu biçimde sömürülmesine dayanan bütün önceki üretim tarzlarında olduğu gibi kapitalist üretim tarzının da temeli olmaya devam etmektedir. Ama başlangıç halindeki kapitalist üretim tarzının karşısında bulunduğu toprak mülkiyeti biçimi ona uymaz. O önce tarımı, sermayeye bağlı kılarak kendi için gerekli olan biçimi yaratır. Böylece – hukuki biçimleri ne kadar farklı olursa olsun – feodal toprak mülkiyetini, bu üretim tarzının gereklerini karşılayan iktisadi biçimlere dönüştürür. Kapitalist üretim tarzının belli başlı sonuçlarından biri, kendi kendine devam eden salt deneysel ve mekanik bir süreç olmaktan çıkarıp, özel mülkiyet koşulları altında bu ne kadar mümkünse, tarım bilimin bilinçli, bilimsel bir uygulaması haline sokması; yani bir yandan toprak mülkiyetini egemenlik ve kulluk ilişkilerinden koparması, öte yandan da bir üretim aracı olarak toprağı, toprak mülkiyetinden ve toprak sahibinden (...) tümüyle ayırmasıdır; bir yandan tarımın rasyonelleştirerek ilk kez toplumsal bir ölçüde işlenebilir hale getirilmesi öte yandan da topraktaki mülkiyetin absurdum (anlamsız saçma olarak) azaltılması, kapitalist üretim tarzının büyük başarılarıdır. Bütün diğer tarihsel ilerlemeler gibi bunları da önce, doğrudan üreticileri tümüyle yoksullaştırarak elde etmiştir.” (Marks, Kapital, Cilt: 3 Sayfa: 546-547)

Tarımda kullanılan ücretli iş gücünün, sanayi ve ürün girdileri, tarım ürünlerinin yaygın meta dolaşım ağına dahil olması, keza toprağın ister kapitalist çiftçi tarafından tarım üretimi için kiralanması şeklinde olsun, isterse konut arsaları, madenler, balıkçılık bölgeleri, ormanlar için olsun ödenmiş para olan toprak rantın Türkiye’de yüksek seyreden değeri, kapitalist üretim tarzının diğer alanlarda olduğu gibi tarımda da egemenliğini ifade eder.

Türkiye’de sermaye ilaç, kimyasal gübreler, hibrit tohumlar ve diğer kimyasal ve biyolojik iyileştirmeler, bunlara yönelik makineler, barajlar, sulama kanalları, su kuyuları, enerji sağlanması, toprakların temizlenmesi, düzleştirilmesi, çiftlik binaları, tarım mamulleri işleme tesisleri, küçük köylü üreticileri kendine bağlayan sözleşmeli çiftçilik, kapitalisttin ödediği toprak rantı ve diğer birçok yönden kapitalist sermaye tarım üretiminin merkezindedir ve ona hükmetmektedir. Tarım ürünleri doğrudan kapitalist meta dolaşımına dahil olmaktadır. Tüm bunlar toprak sorununda son derece önemli olgulardır.

Toprağın fiyatı yüksek, korkunç bir rant düzeni toprakta hakim, ama bu emek gücünün değer yitirmesiyle özdeş yürümektedir. Sadece yarım yüzyıl öncesine göre değil, on yada yirmi yıl öncesine göre toprağın fiyatı her yerde yükseliyor, toprakta rant geliri artıyor, ama emeğin değeri ise düşük kalıyor. Peynir, sebze ve meyvenin, ekmek, et ve fasulyenin on yıl öncesine göre üç, beş, on kat fiyatı artarken emeğin fiyatı hep yerinde sayıyor. Türkiye’de emek gücünün değerini koruyacak her hangi bir yasa yoktur. Tarımda kır proleterleri özellikle de gezici kır proleterleri kölelik dönemine benzer biçimde sömürülmektedir.

Tarımsal nüfusun azalması tarımda kullanılan emek değerinin yükselmesi anlamına gelmiyor. Ayrıca kırsal nüfusun azalması kapitalist üretim tarzının kaçınılmaz sonucudur. Çünkü; “Tarım-dışı nüfusa oranla tarımsal nüfusu sürekli olarak azaltmak kapitalist üretimin niteliğinde vardır; çünkü sanayide (dar anlamda) değişmeyen sermayenin değişen sermayeye göre artışı, değişen sermaye de nispi bir azalma olsa da mutlak bir artışla bir arada gider; öte yandan tarımda, belirli bir toprak parçasından yararlanmak için gerekli olan değişen sermaye mutlak azalır; böylece bu ancak yeni toprakların ekime açılması ölçüsünde olabilir, ama bu da, gene ön koşul olarak tarım-dışı nüfusla daha da fazla bir büyümeyi gösterir” (Marks aynı eser, Sayfa: 563) Sermaye bileşiminde üretim araçlarına yatırılan kısmı ifade eden değişmeyen sermaye,

tek tek işletmelerde değişen sermaye olarak ifade edilen iş gücünü azaltsa da kapitalist üretimin geniş toplamında işçilerin sayısını arttırır. Tarımda ise tersi olur hem tek tek toprak parçalarında gelişen teknik ve araçlara bağlı olarak emek gücü ihtiyacında mutlak azalma olur, hem de kırsal nüfus azalması devam eder, tarımın büyük ölçekli üretime dönüşmesi kırsal nüfusun azalmasını engellemez bilakis bunu son noktasına vardırıra dek ilerler.

Keza Türkiye'nin genel durumunda da rahatlıkla anlaşılabilceği gibi; tarım-dışı nüfusun artmasıyla gıda ürünlerine olan talepte mutlak artış olmaktadır. Bu durum tarım üretimi genel olarak meta üretimi biçimi olmadan ihtiyaç karşılayamaz. Kentin tüketimine kapitalist meta dolaşımı pazarına girerek ulaşır. "Tarımın kendi özelliği sayesinde kapitalist gelişme yasalarına tabi olmadığı iddiası tamamen asılsızdır. Tarımın özelliklerinin onun pazara tabi oluşunu engellediği doğrudur, ama buna rağmen her yerde ve tüm ülkede, Pazar için üreten tarımın durdurulamaz bir gelişme süreci gerçekleşiyor." (V.İ Lenin, Seçme Eserler, Cilt: 1, Sayfa: 202) ve tarımdaki bu gerçekleşme birçok ülkede – Türkiye'de dahil – son sınırlarına vardırıldı. Çöküş, pazar için tarım üretimi ve kapitalist üretim tarzının tarıma egemenliği bakımından...

Köylülerin dönüşümü gözle görülen değişen sosyal yaşam ve değişen mülkiyet ilişkileriyle anlaşılabilir. Kırsal aile ve kırsal ev sanayi, toprağa bağımlılık kendisinden gelişkin olan kapitalist üretim tarzı karşısında çözülür. Çünkü küçük ölçekli toprak mülkiyeti biçimi üzerinde toprağının özgür sahibi olan köylülüğün feodal yapı içinde kırsal nüfusun kent nüfusuna göre ağırlık oluşturduğu ve kapitalist üretim ve gelişmenin cılız olduğu toplumsal koşullarda buna uygun olanak tarım ürünlerinin geçim araçları olarak köylüler tarafından üretildiği ve ancak kendi geçimleri için gerekli olanın dışında fazla olanın kent pazarına meta olarak dahil olduğu biçim bizzat kapitalist üretim tarzı tarafından yıkıma uğratıldıķça tarım pazara tabi hale gelir ve pazar için tarımsal üretim süreci ilerler, tarım ürünleri kapitalist meta dolaşımına dahil olur.

"Kendi kendini yöneten köylünün özgür mülkiyetinin, küçük ölçekli faaliyet için yani emekçinin kendi emeğinin ürününe sahip olması için toprağa tasarrufun bir ön koşul olduğu ve ister özgür mal sahibi, ister vasal olsun, çiftçinin daima kendi geçim araçlarını, bağımsız olarak, en normal toprak mülkiyeti biçim olduğu açıktır. Aletlerin sahipliği, nasıl ki el sanatı üretiminin gelişmesi için gerekliyse,

toprak sahipliği de, bu üretim tarzının tam gelişim için gereklidir. Kişisel bağımsızlığın gelişmesinin temeli buradadır. Bu bizzat tarımın gelişmesi için zorunlu bir geçiş aşamasıdır. Onun yıkılışını gerektiren nedenler, sınırlarını gösterir. Bu nedenler şunlardır: onun normal bir ekini oluşturan kırsal ev sanayinin geniş-ölçekli sanayinin gelişmesinin bir sonucu olarak yıkılması; bu ekime tabi tutulan toprağın kertel; zayıflaması ve yorulması; her yerde toprak parçalarının yönetiminin ikinci bir ekini oluşturan ve sığır yetiştirmesine olanak sağlayan tek şey olan ortak toprakların büyük toprak sahipleri tarafından gasp edilmesi; ve plantasyon sisteminin yada geniş ölçekli tarımın rekabeti. Bir yandan tarımsal fiyatlarda bir düşüşe yol açan öte yandan daha büyük harcamalar ve daha yaygın maddi üretim koşulları gerektiren tarımdaki iyileştirmeler de bu duruma katkıda bulunur.” (Marks, Kapital Cilt: 3, Sayfa: 708)

Keza emperyalizm döneminde özellikle 20’nci yüzyılın ikinci yarısında emperyalist tarım ve gıda tekellerinin yarı-sömürge pazarlarındaki egemenliğine karşı küçük ölçekli tarımsal üreticinin rekabet edemeyişi ve dışa bağımlılığı geliştiren yarı-sömürge ülkelere dair ayırıcı bir yönü de eklemek gerekir. Tarım topraklarının akıldışı artan kent nüfusunun konut alanlarına açılması, madenler, barajlar, yollar, üretimde devlet teşviklerinin kesilmesi, alım tekeline sahip ürünlerde düşük fiyat uygulaması ve ağır vergiler yolu ile devletin kapitalistler sınıfı yararına tutumuyla köylü ekonomisinin yıkılışı kaçınılmaz olur.

Ücretli emek gücünü denetim altına almış kapitalizmin tek amacı sermayenin büyütülmesi ve bunun içinden daha fazla artı-değer sızdırılmasıdır. Kapitalist üretim ilişkileri ve mülkiyet düzeninin kendisini koruma gayesi ile feodal üretim ilişkileri ve feodal düzenin kendisini koruma gayesi ve de gelişmesinin önünde engel olması durumu arasındaki çelişki de üretim biçimi ve gelişmiş üretici güçlerin gerisinde kalmış feodalizm çözülmekten kurtulamaz. Tarihselliğini bu nedenle maddi temelleriyle açıklama ihtiyacı duyuyoruz. Kapitalist üretim tarzının genişleme ve egemenlik kurma ve eskimiş olanı çözme özelliği emperyalizm aşamasında yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde geçerli olmadığı ve feodalizmin çözülmesine yol açmadığı ve dolayısıyla feodal üretim biçiminin tasfiye edilmesinin mümkün olmadığına dair – içimiz de dahil – hatalı ve temelsiz görüşler var.

Kapitalist sermaye büyümeyi sürdürmeden yapamaz. Kapitalist meta arzı ve sermaye, ülke pazarı dar geldiğinde dünya pazarına çıkmıştır. O halde sermaye dünya pazarlarında büyümeyi sürdürmeden yapamaz. Kapitalist üretim ve ticaretin bu genişleyen ağı kaçınılmaz olarak feodal üretim biçimini ve mülkiyet ilişkilerini parçalar. Aksi takdirde tüm toprak ve arazilerin mutlak sahibi padişahın egemen olduğu Osmanlı toprak düzeninde yaşamış olurduk. Dışa bağımlı karakterde olması nedeniyle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde köylü iktisadının üretimde hakim pozisyonunu yitirmeyeceği ve çözülmeyeceği gibi düşünceler son derece yanlıştır. Bu tür ülkelerde de kapitalist üretimin genişlemesi ve meta dolaşımı hegemonyasının yoğunluğu oranında büyük kitleler modern toplumsal yaşamın ağı içine çekilir ve eskiyi temsil eden feodal üretim biçiminin temeli sarsılır. Hiçbir güç – devrim dışında – sermayenin büyüme dürtüsü önünde engel olamaz. Kimi ülkelerde geç ve yavaş, kiminde ise daha erken ve hızlı biçimde basit, doğal küçük köylü üretim biçimi yıkıma uğrar. 20’nci yüzyılın başında ezici çoğunluğu köylü olan dünya nüfusu ancak yüzyıl sonra tarihte ilk kez artan kent nüfusu karşısında azınlığa düşmüştür. Bu durum feodal üretim biçiminin çözülmesini, kapitalist üretimin genişlemesini, köylü ekonomisinin yıkımını kapitalist ekonominin ise genişlemesini her ülkede şu yada bu oranda tarımsal toplumun çözülmesi, modern toplumun gelişmesi, tüm bu olgular kapitalist üretim biçiminin bu yıkıcı egemenlik dürtüsü ile birlikte düşünülmeli.

Kapitalist sermayenin büyüme eğilimi sürekli daha az sayıda kişinin teknelci mülkiyetine doğru ilerler, bu yolda kendi içinde krizlerde büyük burjuvazinin zayıf halkaları da dahil ve genel olarak da küçük ve orta burjuvaziye mülksüzleştirir. Bu nitelik varken yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde yığınsal halk kitlelerinin geçindikleri çok parçalı küçük mülklerinde çakılıp kalmalarına vahşi kapitalizmin seyirci kalması ve feodal sınıf egemenliğine sonsuza kadar kayıtsız kalmaları düşünülemez.

Emek sürecinde sermayenin kurulan mutlak hakimiyetinin devlet aracılığıyla genişletilmesi kapitalist sistemin genel özelliğidir ve bu nitelik yarı-feodal ülkelerde de geçerlidir. 17’nci yüzyılda kapitalizm henüz işin başındayken 18’nci yüzyılın ilk yarısına kadar İngiltere’de geniş köylü kesimleri “çevirme hareketi” ile topraklarından sürüldü. Bununla da yetinilmedi üretim araçlarından kopararak kentlere sürülmüş köylüler sermayenin ücretli köleleri olmaya ayak diretince İngiliz burjuvazisi işçi olmayı istemeyen topraklarından koparılmış bu

köylüleri sermayenin denetimine sokmak için yasalar çıkardı. K. Marks kapital eserinde bu emekçilerin nasıl “kırbaçlanarak, damgalanarak, müthiş yasalar yoluyla işkence edilerek ücret sisteminin gerektiği disiplinine sokuldukları”nı anlatır. Bu durum 20’nci yüzyılın başında emperyalist aşamaya geçen Avrupa’nın diğer kapitalist ülkelerinde de farklı olmadı. Farklı yöntemler daima aynı amaç için işlevleştirildi.

Kapitalist üretim tarzı dünyada genişledi. Emperyalizm sömürge ülkeler, yarı-sömürge ve yarı-feodal ülkelerde köylü halk kitlelerini, işçi sınıfını sömürdü, ülkeleri yağmaladı. Sanayi ürünlerinin en ücra yerlere ulaşması makineleşmenin sürekli gelişmesi, tarım ürünlerinin düşük fiyatı karşısında sanayi ürünlerinin yüksek fiyatının köylülerin aleyhine işlemesi, köylülerin devlet aracılığıyla, yüksek vergiler ile sömürülmesi, tarımsal ürünlerde düşük fiyat zorlaması, emperyalist ülkelerde tekelci sermayenin tarımsal üretime artan yatırım ve büyük ölçekli üretim genişlemesi ve ticaret hegemonyası ile beraber rekabet edemeyecek durumda olan gelişmemiş, bağımlı ülkelerdeki küçük üreticilerin pazardaki payını sınırladı, önceki sayfalarda belirttiğimiz daha birçok nedenlerle birlikte köylüler her yerde 20’nci yüzyıl boyunca da topraklarından sürüldüler.

Toplum için planlı üretime değil, kâr için üretim anarşisi taşıyan kapitalist iktisat biçimi tarım ile sanayinin ilişkisini karşılıklı bağımsız biçiminde değil, bu ilişkiyi sermayenin çıkarları yönünde düzenler. Türkiye’de tanık olunduğu gibi şehir nüfusu ve işçilerin beslenmesi için gerekli tarımsal ve hayvansal gıdalar, keza hafif sanayi için tarımsal hammaddeler üretim değerinin altında fiyata zorlanırken, tarım ekonomisinde ihtiyaç duyulan endüstriyel metalar, tarımda kullanılan makineler, gübre ilaç, aşı, elektrik, gaz, mazot vd. vs. gibi yüksek fiyatta satılır. Buna yüksek faizle borçlandırma eklendiğine köylülüğün dayanma gücü kalmaz. Pazar emperyalist tarım ve gıda tekellerinin kontrolüne girerken öte yandan topraklar çalı çırpıya terk edilir. Bu konuda işbirlikçi burjuvazi ile işbirlikçi devlet düzeni kırsal nüfusun aleyhine, sermayenin ise lehine ortak, uyumlu çalışmaktadır. Bu döneme kadar nüfusun çoğunluğunu oluşturan köylülerin yıkıma uğratılmasının maddi temelini bu durum açıklamaktadır.

Tarımsal üretim temel bir iktisadi sektördür. Sanayi ve sermaye alanında emperyalizme bağımlı Türkiye gibi ülkelerin tarım ürünlerinde de son yarım yüzyılda tümüyle bağımlı hale gelmiş olması ağır ve katlanılması zor yoksulluğun

olağanlaştırılması, sömürü ve baskının halk kitlelerini çok daha fazla perişan etmesi anlamına gelir.

Yaşam, yiyecek, beslenme meselesine bağlı olduğundan her toplum için gerekli olan tarım üretimi ekonomisinin temelidir. Çünkü insanın önce yaşaması, yaşaması için de yiyecek yemesi gerekir. En gelişkin çağdaş sanayi toplumları gıda kıtlığı karşısında çaresiz kalır. Buda kapitalist üretim tarzının kötülüklerinden biridir. Çünkü tarım ve sanayi arasındaki oransal ilişkinin toplumsal ihtiyaçların karşılanması yönünde yürütülmesi gibi bir derdi yoktur. Robotlar, yapay zeka, malineler tek başına buğday, sebze, meyve üretmez, yada kuzulayamazlar. Modern sanayinin çarklarının dönebilmeleri için makinelerinde üreticisi ve yaratıcısı olan işçilerin ve genel olarak toplumun gerekli gıda ve yiyeceğe ulaşması zorunludur. Bu nedenle tarım ekonomisinin temelidir. Tarım alanında da dışa bağımlı hale gelmesi bir ülkenin emperyalist tekellere bağımlılıkta siyasi köleliktir. Daha önce tarımda kendine yeterlilikle övünen Türkiye buğday, mercimekten samana kadar dışa bağımlı hale getirilmiştir. Bırakalım geri feodal üretimin toplam ekonomide baskın rolünün olması, kapitalist üretimin gelişmesine engel oluşturmasını, tarımsal üretim ile endüstriyel üretim arasındaki oransal ilişki sürekli kapitalist sermaye lehine işlemesi ve köylü ekonomisinin yıkılmasının Türkiye'deki sonuçlarından biri de bu olmuştur.

Gerek serbest rekabetçi kapitalizmin sömürgecilik dönemi, gerekse emperyalizm aşamasında sömürgeci ülkeler gereksinim duyulan hammaddeleri, tarım ürünlerini sömürge ve yarı-sömürge ülkelere karşılamaktaydılar. Yüksek fiyatla sanayi ürünleri bu ülkelere ihraç edilirken küçük fiyatla alınan tarım ürünleri ülkelere taşınıyordu. Avrupa ülkeleri, K. Amerika gibi sanayileşmiş ülkelerin toplumları için sömürge ve yarı-sömürge ülkeler tarım üretim depoları, yağmalanmaya elverişli ülkelerdi. Sanayi toplumları ile tarım deposu dünyanın kırları bu ülkeler arasındaki söz konusu meta dolaşımı ağında yeni bir dönem açıldı. 1960'lı yıllarda emperyalist sermayenin yoğun ve büyük ölçekli tarımsal üretime yönelip gıda ürünleri zincirini dünya pazarında mülkiyetine alması daha önceki döngüyü tersine çevirdi. Emperyalist ülkeler tarım ürünleri zincirinin örücüsü, sağlayıcısı, yarı-sömürge ülkeler ise bu tarım ürünlerinin alıcılarına dönüştü. Sonuç ağır oldu. Göbekten bağımlı ülkelerde tarım üretimi emperyalist tekelleri rekabet ve kapitalizme özgü üretim anarşisi altında tahrip edildi. Tarım üretim depoları olarak bilinen dünyanın kırları

buğday, mısır, saman, et ürünlerine muhtaç hale getirildi. Böylece sanayi ve sermaye bağımlısı olan bu türden ülkeler tarımda da bağımlı hale getirildiler. Öyle ki halk kitlelerinin yoksulluk içinde olduğu gelişmemiş ve borçlu yarı-sömürge birçok ülkede satın alınmış, yada doksan dokuz yıllığına kiralanarak tarım tekelleri tarafından gelişmiş teknoloji ile üretim yapılmaktadır. Ama bu türden tarım üretiminin o ülkelerin halk kitlelerine yararı yok, aksine zararı vardır. Türkiye’de dahil basit küçük köylü iktisadında yaşanan çözülmekteki hızlanma ve bu genel durum dünya kapitalist ekonominin egemenliği ve onun genel niteliği ile birlikte ve onun bir parçası olarak düşünülmesi gerekmektedir.

Köylü nüfus sanayi ve diğer sektörler için iş gücü rezervidir. Kapitalist sermaye ucuz emek gücü güvencesi için ihtiyaç duyulan iş gücünün üstünde bir işçi gücünün birikmesini ister. Ucuz emek gücü için bu bir sigortadır. Sermayenin bu ihtiyacı kırsal nüfusta iş gücü özgürleştirilerek sağlanır. Bu ihtiyaç son sınırına vardırılanda dek ilerler. 18 ve 19’ncü yüzyılda Avrupa’da gerçekleşen bu süreç emperyalizme bağımlı olan ama bir birinden farklı seviyede belli düzeyde kapitalist üretimin geliştiği ülkelerde – Brezilya, Venezuela, Arjantin, Meksika, Mısır, Türkiye, İran, G. Kore, Tayland vb. ülkelerde olduğu gibi listenin uzatılabileceği – kendi özgül somut şartları içinde gerçekleşir.

Türkiye’de toprak devrimi Kuzey Kürdistan’da ise milli devrim olmadı, ama köylüler topraklarından koparılanda dek sermaye yararına iliklerine kadar sömürüldüler.

Burjuvazi ile proletarya arasındaki ilişkiyi belirleyen kapitalist mülkiyet sistemi ve üretim ilişkilerinin aksine, feodal mülkiyet sistemi toprak ağası, dere bey ile köylü, yada serf arasındaki ilişkiyi belirler. Verili durumda Türkiye-K. Kürdistan’da ekonomiye toprak ağası yada feodal egemen sınıf ile köylü arasındaki ilişkiyi belirleyen, feodal mülkiyet biçimi değil, tam tersine kapitalist özel mülkiyet egemendir. Fakat bu kent ile kır arasındaki ayırım ve eşitsizliğin sonlandığı anlamına gelmez. Aksine toprak sorunu ağırlaşarak farklı bir boyut almıştır.

Demokratik yada Sosyalist Devrim Aşamalarında Köylü Sorununda Temel Şiar Önemi (Bölüm: 4)

Temel stratejik hedefleri ifade eden şiarlar tayin edici önemdedir. Taktiksel güncel politikaların sloganlarıyla karıştırılmamalı. Çünkü devrimin hangi sınıfların iktidarının yıkılması ve hangi sınıfın iktidara gelmesi gerektiğinin en yalın ifadesi olan temel şiarların, yada stratejik şiarın hatalı olması iktidar sorununun devrim aşamasının tüm sürecinin ve bu süreç boyunca toplumsal başlıca çelişkilerin ve çözüm metotlarının kavrayışında büyük yanılgılara yol açar.

Devrimin hedeflerini ifade eden stratejik şiarların önemi hakkında Stalin şöyle söyler: “temel şiarlar ancak sınıf güçlerinin Marksist tahliline dayanıyorlarsa, sınıf mücadelesi cephesinde devrimci güçlerin mevzilenmesi için doğru bir şema veriyorlarsa, kitlelerin devrimin zaferi uğruna mücadele cephesine, iktidarın ele geçirilmesi uğruna mücadele cephesine yakınlaştırmasını kolaylaştırıyorsa, bu görevin yerine getirilmesi için gerekli olan, partinin geniş halk kitlelerinden büyük ve güçlü bir politik ordu teşekkül etmesine imkan sağlıyorsa doğru olabilir.” (Stalin, Leninizm’in sorunları, Sayfa: 208) Çok önemli ve anlaşılır bu bakış açısıyla temel stratejik yönelimi gösteren devrim aşaması süreci değişmedikçe değişikliğe gidilemez nitelikte olan temel şiarların, ancak devrim aşamasının maddi temelde gerçekleşen gelişmelerle değiştiğini gösteren toplumsal ve iktisadi olgulara dayalı biçimde değiştirilmesi gerektiği zorunluluğu akılda tutulmalı.

Örneğin feodal bir monarşi yada çeşitli parçalara ayrılmış derebeylerin, toprak ağalarının feodal düzenine karşı köylü kitlelerin toprak talebinin karşılanması bir köylü sorunun varlığını ve bu toprak sorununun çözümünde burjuva demokratik devrim temel şiarının ileri sürülmesi doğru iken, feodal üretimin, küçük tarımsal işletmelerin kapitalist büyük işletme karşısında çözülüp tali duruma düşmesi, ulusal ekonomide ağırlığını kaybetmesi koşullarındaki köylü sorununda temel şiarın niteliği değiştiği için köylü sorununda burjuva demokratik devrim yada proletaryanın önderliğindeki biçimiyle Yeni Demokratik Devrim şiarı ileri sürülemez, artık bu koşullarda mevcut köylü sorunu ve tarımsal üretim sorunu sosyalist devrimin konusu haline gelir. Bu ikili çelişkili yönleri karıştırmak sınıf güçlerinin doğru devrimci tahlilinden uzaklaşmaktır.

Bize yol gösterebilecek zengin tarihi tecrübeler var. Sorunun özünü kavramak için onlardan yararlanmak gerekir. Bolşevikler Rusya’da devrimin birinci aşamasında 1905 ve sekiz ay süren 1917 Şubat devrimi döneminde Çar ve çiftlik sahiplerine karşı burjuvaziye tarafsızlaştırarak proletarya ve köylülüğün burjuva demokratik devrim şiarını ileri sürdüler. Şubat devriminde burjuvazi iktidar oldu. Burjuvazinin iktidarının proletarya tarafından devrildiği 1917 Ekim sosyalist devriminde Bolşeviklerin temel şiarı “yoksul köylülükle birlikte, orta köylülüğü tarafsızlaştırarak kentte ve kırdaki kapitalizme karşı proletaryanın iktidarı için” (Stalin aynı eser, Sayfa: 209) mücadele şeklindeydi. Devrimin birinci aşaması burjuva demokratik devrimde burjuvaziye tarafsızlaştırıyorlardı, çarlığı yıkıyorlardı, feodalizmi tasfiye ediyorlardı. Devrimin ikinci aşaması olan sosyalist devrimde ise burjuvazinin iktidarını yıktılar. Şiarlar ve ittifaklar da değişen koşullara göre değişmiştir.

Rusya’dan farklı ekonomik ve sosyal şartlara sahip Çin’de mücadele metotları farklı gelişse de devrim aşamaları özünde aynıdır. Çin Komünist Partisi 1921 ile 1949 tarihleri arasında özü burjuva olan demokratik devrim aşamasının proletaryanın önderliğinde gerçekleştirilmesine önderlik etti. Daha önceki burjuva demokratik devrimden farklı olan Yeni Demokratik Devrim – devrimci proletarya önderliğinde gerçekleştiği ve sosyalizme doğru gelişmesi nedeniyle farklı olan – döneminde işçi köylü ittifakı temelinde genel olarak kapitalizmin hedef alınmaması ve esas olarak köylülere toprak dağıtan toprak devrimiyle feodalizmin yok edilmesini en başa yerleştiren ve emperyalizme karşı duran demokratik halk devrimi temel şiarı ileri sürülmekteydi. Yeni Demokratik Devrimin zaferinden sonra sosyalizmin inşa edilmesi sürecine girilmesine uygun olarak 1952’de Çin’de baş çelişki tespitinde değişikliğe gidilir ve 1952’de baş çelişki emek ile sermaye arasındaki çelişki olarak tespit edilir. Birinci devrim aşamasından feodalizm ile geniş halk kitleleri arasındaki çelişki baş çelişme iken ikinci devrim aşaması olan sosyalist devrimin inşa sürecinde baş çelişme emek ile sermaye arasındaki çelişme olur. Demek ki birinci devrim aşamasından ikinci devrim aşamasına geçildiğinde temel stratejik şiarlarda değişiklik zorunludur.

Bu tespitler Josef Stalin’in ifadesiyle devrimde hangi sınıf ve sınıfların iktidar olması, hangi sınıf ve sınıfların devrileceği sorununu açıklığa kavuşturan şiarların temelini oluşturur.

Bu bağlamda Türkiye’de köylü sorununda partinin temel şiarı son derece önemlidir. Çünkü bu sorunu ifade eden stratejik şiarlar birinci mi yoksa ikinci mi – diğer ifadeyle demokratik devrim mi, yoksa sosyalist devrim mi? – aşamasında olduğumuz sorusunu doğrudan ilgilendirmektedir.

Meseleye Yeni Demokratik Devrim ile Sosyalist Devrim aşamalarında stratejik yönelimin muhtevasını belirleyen “hangi sınıfın devrileceğine, iktidarın hangi sınıfın eline geçeceği sorunu” (Stalin, Leninizm’in Sorunları) Türkiye’de kapitalizm kentte ve kırdaki işçi sınıfı ve tüm emekçi halk kitlelerini perişan ederken, kapitalizme karşı savaşımın en başta konulması yerine, emekçi köylünün de sermayenin sömürsü altında olduğu görülmez ve dogmatik biçimde feodal toprak ağalarına karşı savaşımın en öne konulmasının savunulmaya devam edilmesi demek hangi sınıfın devrilmesi ve hangi sınıfların devrim cephesinde hangi devrim amacıyla mevzilenmesi sorununun açık ve net olarak kavranmadığının göstergesidir.

Keza böyle bir kafa karışıklığı, teorik sapma yada kavrayışsızlık demokratik halk devrimi ile sosyalist devrim aşamaları arasındaki ayırt edici farkın temeli olan maddi olguların görülmemesi, nesnel olguların yadsınmasıdır.

Dün feodalizmin hakim olduğu şartlarda, - onun dışında değil – demokratik devrim aşamasında toprakların köylülere dağıtılması doğru ve devrimci görevdi. Ama kapitalist üretim tarzının egemen olduğu ve köylülüğün esasta çözüldüğü Türkiye’de mevcut durumda toprak dağıtım talebi gerici bir taleptir ve genel üretici güçlerin gerisinde kalmaktadır. Değişen nesnel koşullara göre çelişkilerin yönü ve niteliği değişir. Ekonominin yönü yeniden küçük köylü üretime dönüş şeklinde değil, büyük ölçekli tarımsal üretime doğrudur. Türkiye’de işçi sınıfının, emekçi köylünün ve tüm halk kitlelerinin kurtuluşu proletarya demokrasisi olan proletarya diktatörlüğüdür. Burjuva içerik taşıyan demokratik devrimin aksine sosyalist devrim toprak ve arazinin üzerinde özel mülkiyeti kaldırır, toprak ve arazinin alım ve satımını kaldırır özetle toprak ve arazi millileştirilerek köylü sorununu çözer. Tarım sosyalizmin inşasında sanayi ile uyum içinde ileriye doğru geliştirilir.

Burjuva demokratik devrim aşamasında işçi-köylü ittifakının kurulduğu toprak ve özgürlüğün kazanılması mücadelesinde devrim proletaryanın köylülüğe önderlik ettiği Rusya ve Çin’de demokratik devrim yeni bir görünüm aldı. Burjuvazinin önderliğinde daha önceki süreçlerde gerçekleşen demokratik devrimlerden farklı olarak devrimci proletaryanın önderliğinde monarşiye ve feodal mülkiyet ve feodal düzene zaferler kazanarak dünya tarihine yön verdi.

İngiltere, Fransa, Almanya gibi Avrupa ülkelerinde güçsüz ve dağınık proletarya değil, liberal burjuvazi köylülüğü yanına çekerek demokratik proletarya değil, liberal burjuvazi köylülüğü yanına çekerek demokratik devrimlere önderlik etmişti. Köylülük kaçınılmaz olarak burjuvazinin yedek gücüydü ve onu güçlendirdi. Burjuvazinin siyasi gücü ve ağırlığı bu devrimlerle geliştirildi.

Proletaryanın önder ve örgütlü siyasi gücünün açığa çıktığı Rusya’da ise burjuva demokratik devrim burjuvazinin gelişmesini değil, zayıflamasına yol açtı. Köylülük burjuvazinin değil, proletaryanın etrafında toplandı ve sekiz ay gibi kısa süre sonra emekçi köylülük sosyalist devrimin itici gücü oldu. Keza Çin, K. Kore ve daha sonra Vietnam devrimleri de benzer içerikte geliştiği gibi komünist hareketin önderlik ettiği demokratik devrim sürecinde bu ülkelerde burjuvazinin siyasal gücünün kuvvetlenmesi, köylülüğün burjuvazinin siyasal yedek gücüne dönüşmesi sonucunu doğurmadı, aksine köylülük proletaryanın önderliğinde devrimin temel ve itici gücü oldu ve proletaryanın siyasi gücünü geliştirdi. Sosyalizme geçiş aşaması olarak demokratik devrimde köylülük feodal düzene karşı işçi sınıfıyla birlikte savaştı. İçeriği burjuva olan devrim proletaryanın önderliğinde geliştiğinde başka, burjuvazinin önderliğinde geliştiğinde ise başka sonuçlar doğurmuştur.

Sorun şudur: köylü sorununda feodal düzenden kurtuluşun liberal burjuvazinin önderliğinde geliştiği Avrupa ülkelerinde – İngiltere, Fransa, Almanya gibi vb. – olduğu gibi Avrupa örneği; yada son derece sert ve keskin bir sınıf mücadelesi koşullarında gerçekleşen Rus burjuva devriminin proletarya devrimine doğru gelişmesi ve Çin’de başında komünist partisi önderliğinde feodalizme karşı yürütülen halk savaşıyla zafer kazanan Çin demokratik devriminin sosyalizm inşasına doğru gelişmesi, Rusya ve Çin örnekleri dışında yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde feodalizmden kurtuluşun başka bir yolla gerçekleşme durumu var mı? Yoksa eğer nasıl?

Türkiye’de olduğu gibi emperyalist ülkelere bağımlı olsa da kapitalizmin sürekli büyüme özelliği kaçınılmaz olarak bu bağımlı ülkelerde kapitalist üretim tarzının genişlemesini, küçük-köylü kitlelerinin yıkımını, feodal üretim tarzının çözülmesini doğurmaktadır. Başından itibaren feodal sınıf ve burjuva sınıfın emperyalizmin şemsiyesi altında uzlaşmış olduğundan burjuvazinin köylüleri feodal boyunduruktan kurtuluşunu getirecek bir demokratik devrime önderlik edemezdi. Buna rağmen kapitalizmin genişleme ve sürekli büyüme eğilimi sürecin feodal mülkiyet düzeninin aleyhine işlemesi de engellenemezdi. Feodal mülkiyet ve üretim biçimi uzun zamana yayılarak da olsa tedricen çözüldü. Bu durum uzlaşmış iki karşıt sınıfların arasındaki çelişkinin geri olanın aleyhine sonuçlanmasıdır. Aynı zamanda köylü sorununun çileli yolla çözülmesidir.

Bırakalım köylülerin toprak sorununun çözülmesini komprador burjuvazi ve büyük toprak sahipleri yararına faşist devlet diktatörlüğü aracılığıyla köylülük baskı altına alındı, sömürüldü. Köylülüğün yönelebileceği siyasi ve politik yönü gelişmiş bu proleter önderlik olmayınca onun kaderine sermaye ahtapotunun kollarında can vermek yazılmıştır.

Köylü ekonomisi devrimci proletaryanın önderliği olması halinde sosyalizm ve komünizme doğru gelişebildiği gibi proletaryanın siyasal, politik önderliğinin olmadığı Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerde kapitalizme doğru gelişir. Sık belirttiğimiz gibi bazıları sanayide emperyalizme bağımlılıktan dolayı köylü ekonomisinin kapitalizme doğru gelişemeyeceğini, tarımın pazar için üretim yapar hale gelemeyeceğini, hiç çözülemeyeceğini, yada kimi çözümler olsa da bunun kısmi çözümlere olabileceği ve egemenliğini sürekli koruyacağını sanıyor. Bu hatalı düşünceler tekrar edilebiliyor. Bu fikirler politik ekonominin gelişme yasasında diyalektiğe de aykırıdır. Nitekim Türkiye-K. Kürdistan’da da tarım kapitalist üretim düzeninin hegemonyası altındadır. Köylü ekonomisi olduğu yerde değişmeden kalmazdı. Tarımsal küçük mülkiyet ve üretim biçimi kapitalizme doğru gelişme yoluna girdi ve pazarın mutlak bağımlısına dönüştü.

Bunun nedenini önceki sayfalarımızda açıklamıştık. Değişim zorunlu çünkü modern toplumun ileriye doğru dönen çarkında köylü ekonomisi ve köylü sınıfı ayakta kalmaz. Marksizm köylü küçük meta ekonomisini kapitalizmin ve

sosyalizmin arasındaki etapta bir geçiş ekonomisi olarak tanımlarken onun kaçınamayacağı yok olma durumunu da açıklamış olmaktadır. Köylülük tarihi ilerleme içinde yol alacak bir ara sınıftır. Dünyada işçi sınıfının sayısı – 3 buçuk milyar civarına varmıştır – artarken köylü nüfus her yerde azalarak tarihe karışmaktadır, karışıyor.

Türkiye ve K. Kürdistan’da 82 milyon toplam nüfusun 65 milyonu otuz büyük şehirde toplanmıştır. Bu rakamlar nüfusun kırlarda değil, kentlerde yoğunlaştığını göstermektedir. Bu rakamlar aynı zamanda köylü ekonomisinin çözüldüğünü de gösterir, dağınık ve küçük işletmeler, kapalı ve dağınık köylüler, feodal mülkiyet biçimiyle, kentte kapitalist üretim tarzı sanayi ve büyük çaplı üretim, büyük sermaye yatırımları, kapitalist kredi, kapitalist pazar ve meta ekonomisi, kapitalist devlet demektir. Nüfusun kentlere yığılması köylü ekonomisinin kentin tarımsal gıda ihtiyacını karşılaması, tarım ürünlerinin pazara meta dolaşımı halkasına dahil olmaları, pazar için üretmeleri bakımından gelişim yönü düşünüldüğünde kapitalizme doğru dönüşüme uğradığı rahatlıkla kavranabilir.

Çünkü kapitalist üretim tarzı geri durumda olan köylü ekonomisinin aleyhine işler. Sanayi ürünlerine krediye, kapitalist pazara bağımlılık arttıkça feodalizmin çözülmesi hızlanır. Kırsal kültürel olarak kendisinden ileri olan kenti izler. Yoksulluk ve sefalet yaratan yollarda gerçekleşen bu çözülmeye köylü ekonomisinin kapitalizm rotasında gelişmesi deniliyor.

Bu aşama daha önce de değinilen ileri kapitalist ülkelerde bir yanda büyük tarımsal işletmelerin doğuşu diğer yandan kitlesel yoksulluk ve sefalet kırsal sınıf ayrımının derinleşmesi, köylülerin topraklarından sürülmesi biçiminde gerçekleşti. Türkiye ve K. Kürdistan’da bu gelişme düzlemi çok mu farklı oldu?! Çok daha yıkıcı olması bakımından bu gelişme belli özgül yanlar taşısa da benzer biçimde gerçekleşti. En ileri kapitalist – emperyalist ülkelerdeki gibi yeterli düzeyde büyük tarımsal çiftlikler doğmasa da–ama ekilebilir toprakla ve tarımsal üretimde büyük toprak parçalarının belirleyici paya sahip oldukları da unutulmadan – kırsal nüfus sefalete sürüklenip yıkıma uğratıldı ve kentlere atıldılar. Zaten her yerde kapitalizmin köylü sorununu çözme biçimi budur. Bağımlı da olsa kapitalist üretim tarzının egemen hal aldığı Türkiye’de (Kuzey Kürdistan’da öyledir) köylü ekonomisindeki bu zamana yayılmış acıklı

dönüşümün gerçekleşmesi bize kapitalizmin doğduğu Avrupa ülkelerinde küçük köylü meta üreticisinin sermaye tarafından başına geçirilmiş topraktan sürülme durumunun benzer, hatta daha yıkıcı sonuçlarıyla yarı-sömürge ülkelerde gerçekleşebildiğini göstermiştir.

Köylü ekonomisinin kapitalizm yönünde gelişmesi dediğimiz de “gelişme” kavramında tarımsal üretimde büyük atılım, toprak sorununda bir devrimi kastetmiyoruz, bundan köylü ekonomisinin kapitalizm tarafından çözülmesi, kırım kentin egemenliği altına girmesi, feodal üretimin çözülmesi, köylünün yıkımı, toprak düzeninin sermayenin egemenliğine uydurulması, tarımsal üretimin pazar için üretim halini alması, büyük işletmelerin ekilen toprakta ve üretim hacminde artan paylarından ve kapitalizmin ilerlediği her yerde kaçınılmaz olarak köylü ekonomisinin kapitalist gelişme yoluna girmiş olmasından söz etmiş oluyoruz.

Mevcutta köylünün durumu neyi gösteriyor? Köylü dibine kadar bankalara borçlu olduğu (Bankalar ise emperyalist finans merkezlerinin şubeleridir) krediye, sermayenin kalbi olan kente sanayi ürünlerine, pazara ve devletin kapitalist karakterine bağımlı haldedir. Bu olgu parçalı, dağınık, küçük köylü meta üretiminin, köylü ekonomisinin çözülme ve yıkımını açıklıyor.

Kapitalist sermayenin tarım sektörüne yeterli ilgiyi göstermemesi tarımda büyük işletme sayısının artmasını yavaşlatmıştır. Emperyalizme bağımlılık nedeniyle tarımda kapitalist yol sakatlanmıştır. Çünkü köylü topraktan sürülmüş, ama büyük tarımsal işletme yeterince ortaya çıkmamıştır. Buda, tarım ve hayvancılıkta dışa bağımlılığın varabileceği son noktaya kadar tırmanması sonucunu getirmiştir.

Köyün izlemek zorunda – mevcut durumda – kaldığı kent sosyalist değil, kapitalisttir, buna bağlı olarak köylü iktisadının yönü kaçınılmaz olarak kapitalizme doğru oldu, olacaktır. Bu olgunun görülmesi bir şeyi ne azaltır ne de çoğaltır, çünkü irademiz dışında var olan nesnel gerçeklerdir.

Tarımda kapitalist yol sermayenin tarım sektörüne büyük çağdaş tarımsal işletme biçiminde girmesi, öte yandan köylülerin sefaletе sürüklenmesi çelişkisi temelinde ilerler. Türkiye’de bu karşıtlığın bir yönü köylünün sefaletе sürüklenmesi ve üretim araçlarından koparılması acımasızca gerçekleştirilirken, kapitalist sermaye tarımsal büyük işletmelerin yaygınlaştırılması yönünden yeterince tarıma yönelmemiştir. Buda yarı-sömürge köylü iktisadının çöküşü ve tarımsal ürünlerde doğrudan emperyalist gıda ve tarım tekellerine bağımlılık anlamına gelmektedir. Büyük tarım işletmeleri elbette tarım üretiminde en büyük paya sahipler ama milyonlarca köylünün topraklarından sürülmesi olgusu ve toprakların bilim, gelişmiş makineler ile çok daha verimli hale getirilmesi ihtiyacı ile orantılı değildir. Fakat gelişmeler sermayenin tarım alanına akışında artış olacağını göstermektedir.

Marksist politik ekonomi bilimine aykırı biçimde yarı-sömürge Türkiye gibi ülkelerde feodal üretimin toplumsal ekonomik egemenliğini devrim olmaksızın yitirmeyeceğini her hangi bir maddi veriye dayanmadan dogmatik ve öznelci anlayışla savunanların bu düşünceleri bizzat iktisadi ve toplumsal gelişmeler tarafından yanlışlığı ispat edildi. Hani denir ya yaşamın kendisi tarafından yanıtlanması işte o tarzda yanıtlandı. Bağımlı ve geri ülkelerde de kaçınılmaz şekilde köy kapitalistleşme modelini işlemiştir. Aynı olmak zorunda değil kimi ülkelerde hızlı, kiminde daha yavaş, ama köylünün gelişim yönü proleter devrim olmamışsa-kapitalizme doğrudur.

Köylünün kapitalist meta üretimine eğilimli olması, onun üretim araçları özel mülkiyeti temelinde dayanmış olmasından ileri gelir. Köylülük hem kapitalist kentle çelişkilidir, feodal ve geri tutucu yanıyla direnç oluşturur, ama yine de kenti takip etmek zorunda kalır. Çelişkisi büyük çaplı sanayi üretimi ve kapitalist meta üretimi, kapitalist mülkiyet biçimi karşısında kendi toprağını, küçük mülkiyetini korumaktan ileri gelir; takip etmesi ise kendisinden ileri ve yeni olan ve kapitalist sanayi ürünleri, banka kredileri, devlet iktidarı, siyaset, kültür, sanat, medya, dijital iletişim araçlarıyla her yönden kuşatılan kapitalist üretim tarzı ve toplumsal yapısına bağımlı hale gelmesindedir. Bu maddi temel kaçınılmaz olarak kapitalist üretimin girdiği ülkede köylünün çözülmesini ve kapitalizmin yolunda toplumsal dönüşüme uğraması sonucunu doğurur; er yada geç... Bu bakış açısından değerlendirildiğinde küçük köylü tarımsal üreticisinin büyük kapitalist işletmenin mutlak ve genişleyen egemenlik dürtüsü karşısında dayanmasının olanaksız olduğu görülür.

Avrupa başta olmak üzere başka kapitalist ülkelerde köylünün dönüşümü kapitalizmin gelişme yolunun maddi temelleriyle kavranıyorsa Türkiye-K. Kürdistan'da da köylü ekonomisinin trajik yıkılışının da aynı temel üzerinden kavranması gereklidir.

Ayrıca belirtmek yerinde olacaktır. Ayrı bir iktisadi birim olarak başlı başına Kuzey Kürdistan'ın değerlendirilmesi gerekir. Konu bağlamında diğer tüm etkenlerin yanında ulusal bağımsızlık savaşının kitlesel temelini yok edilmesi, gerillanın yenilgiye uğratılması ve köleleştirici ulusal baskı, sömürü ve yağmanın Kürdistan'da derinleştirilip sürdürülmesi için Kürt köylülerinin zorla ve sistematik biçimde boşaltılması Kürdistan'da köylü ekonomisinin çözülmesini hızlandırmış olduğu da akılda tutulmalı.

Konunun başına tekrar dönecek olursak; Türkiye'de toprak devrimi hiç olmadı diye kimileri için kırsal nüfusun yüzde yedi seviyesine düşecek kadar çözülmesinin ekonomik, siyasi ve sosyal anlamı üzerinde hiç düşünülmeden yeni demokratik devrim temel stratejik yönelimin sonsuza kadar savunulmasının gerekçesi olabiliyor. (Bizde böyle düşünenler var ama en çarpıcı son örneği TKP/ML 1. Kongre sonuçlarına bakılabilir) Toplumsal nesnel olguları dikkate almayan bu görüş ve benzer düşünceler tümüyle yanlıştır.

Bugün Türkiye'de devrimci proletarya genel olarak emperyalizmin uşağı komprador büyük burjuvazi dışındaki kapitalizme dokunmadan milli burjuvazinin devrim karşıtı olmayan kesimini yanına çekerek tüm köylülükle birleşerek var sayılan feodal egemenliğe karşı savaş-demokratik devrim temel stratejisiyle hareket edemez. Çünkü feodalizm değil hakim olan kapitalist üretim tarzı ve siyasi iktisadi sistemidir.

O halde devrimci proletarya burjuvazinin faşist iktidarını zorla yıkmak için yoksul köylülük ile (bizim için tarım emekçileri, yarı-proleter, küçük çiftçiler, yoksul köylüdür, keza "kırın emekçi ve sömürülen kitleleri" tanıma da aynı kesimi ifade eder. Lenin yoksul köylüleri böyle tanımlıyor) yarı-proleter halk kitleleri küçük burjuvazi ile ittifak içinde sosyalist devrim hedefiyle mücadele

etmeli. Toplumsal koşulların gerekli kıldığı somut stratejik yönelim budur. Stratejik temel şiarlarımız sosyalist devrim hedefini ifade etmeli.

Eğer feodal üretim ve mülkiyet biçimi ilerleyen kapitalist üretim karşısında çözülmemiş olsaydı, kaçınılmaz olarak feodal sınıfın devrilmesi için proletaryanın önderliğinde savaşıacak esas güç köylülük olacaktı. Emperyalizme bağımlı olup-olmaması bu konuda önemsizdir. Kapitalizm hakim üretim tarzı olduktan sonra devrim karşısında direnişi kırılması gereken esas düşman sınıf burjuvazidir. Burjuva sınıf iktidarının devrilmesi görevini ise yoksul, yarı-proleter, küçük atölye sahipleri, aydın katmanlar özcesi emekçi halk kitlelerini yanına çeken, etrafında toplayan devrimci proletaryadan başkası yapamaz. Bu hususun anlaşılması çok önemlidir.

Verili iktisadi durumda Türkiye-K. Kürdistan'da yoksul köylüler ve kır proleterlerinin zengin ve mülk sahibi köylülerle ortak siyasal çıkarları yoktur. Kırdaki derin sınıf ayrımı vardır. Bu olgu dikkate alınmalıdır. Tarım sorununun çözümü ancak sosyalist bir devrim sorunudur. Yoksul köylüler ile proletaryanın sınıf çıkarları kapitalistlerin faşist iktidarının yıkılması için birleşmelerini gerektirir. Tarihi tecrübeler, iktisat bilimi, verili sınıf güçlerinin Marksist tahlili kapitalist bir ülkede ya burjuvaziden yada proletaryadan yana diğer ifadeyle ya sermaye yada emekten yana olunabileceği unutulmamalı. Burjuvazinin-kapitalistlerin sınıfının hakim olduğu yerde sosyal ve iktisadi yapıda içeriği burjuva olan burjuva demokratik devrim stratejik şiarları ve programıyla toplumsal çelişmelere devrimci çözüm bulunamaz. Emperyalist halkanın kırılması, faşist diktatörlüğün yok edilmesi anlamına da gelen proleter devrimin hedefi burjuvazinin iktidarını yıkmaktır. Tüm bu olgular bu temel stratejik hedefi göstermektedir.

Mülk sahibi zengin köylüler burjuvazinin kır ayağını oluşturur ve faşizmde kırdaki toplumsal dayanaklarıdır. Sınıfsal çıkarları ve orta köylülerin yalpalayan tavırları proletaryanın iktidar hedefli mücadelesine bu kesimlerin yanaşmayacağını dünya devrim deneyimleri göstermektedir. Orta köylülerin tarafsızlaştırılması, mesafeli dursalar bile devrime aktif biçimde karşı durmamaları yönünde geliştirilecek yaklaşımın önemi yadsınamaz. Orta köylülüğün devrimci sınıf savaşımına karşı mesafeli duruşu ve yalpalaması kırdaki mevcut sınıf ayrımının siyasal ifadesidir. Küçük-burjuvazinin yalpalayan

tutumu düşünöldüğünde kııda mülk sahibi orta köylölüğün devrimde yalpalamaması düşünölemez. O halde politikamız kııda burjuvaziye karşı mücadele, orta köylölüğü tarafsızlaştır, yoksul köylü ile birleşmek olmalıdır. Yalpalayan orta köylölük ilişki biçimi önemlidir ve zorluklar taşır. Tarafsızlaştırmanın yollarının geliştirilmesi önem arz eder.

Tarım meselesinde de devrim hareketinin biricik sorunu emekçi köylölüğü de perişan eden kapitalist mülkiyeti ve kapitalist mülkiyet düzenini yok etmek için emekçi yoksul köylü ile birleşmek mücadeleyi yükseltmektir. Kentte ve kııda kapitalizme karşı proletaryanın iktidarı için mücadele temel şiarı bunu gösterir.

Toprak Sorunu, Tarımın Durumu ve Proletaryanın Yaklaşımı (5. Bölüm)

IMF, Dünya Bankası'nın tarımda küçük üreticileri çökertme programlarının uygulandığı, 1980'den sonra tarım ürünlerinde dışa bağımlılık özellikle arttı. Bir yandan tarımsal küçük üreticiler topraklarında geçinemez durumlarında hızlanma durumu oluşturulurken öte taraftan dışa bağımlılık olabildiğince arttı. Geline nokta da samandan soğana buğdaydan mercimeğe kadar neredeyse tüm tarımsal ve hayvansal ürünlerde dışa bağımlı emperyalist tekellere muhtaç bir duruma getirilmiştir.

Tarımsal üretim için yeterli toprak mı yok? Bilakis oldukça verimli toprak ve araziler mevcut. O halde neden tarım ürünlerinde de emperyalist tekellere muhtaç hale gelindi?

Sorun çok yakıcı hal aldığı için burjuvazi cephesinden tartışılıyor, hükümete konu hakkında çeşitli çağrılarda bulunan kurumlar çeşitli önerilerde bulunmaktadır. Ama halkın deyişle kanayan yaraya merhem bulmaları da pek olanaklı değil. Yıkımı yaratanlardan çözüm istemek pek işe yaramaz. Çözüm adına çeşitli fikirlerde ileri sürölmektedir.

Mevcut durumda sorunun kaynağını dengesiz toprak dağılımında görenler bu dengesizliğin toprak reformu yapılarak giderilmesi, topraksız köylölere toprak

dağıtılması yolu ile, kimileri arazilerin çok parçalı oluşunun toprağın birleştirilmesi geniş ve büyük çaplı tarımsal üretime engel oluşturduğunu ve toprakların toplulaştırılması yolu ile, kimileri de toprağın doğru kullanılmaması nedeniyle oluşan kaybın giderilmesi halinde dışa bağımlılığın engellenebileceğini savunuyor.

Köylülerin bir kısmının topraksız, önemli bir kısmının küçük toprağa, bir kısmının orta ölçekli ve en küçük kısmını oluşturan kesimin ise büyük toprak parçalarına sahip olanlar olduğu biliniyor. Peki ama neden eskide kendine yeterliyken sonradan bütün tarımsal ürünlerde dışa bağımlı hale gelindi? Demek ki bağımlılık sorununun kaynağı toprak dağılımındaki eşitsizlikte değildir!

Toprakların yorulması, verimsizleşmesi, ani kuraklıklar ekolojik dengesizlikler ve ilkel ekim yöntemleri ile toprağın işlevsizleşmesinden ileri gelen verimsizliğin tarım ürünlerinde dışa bağımlılığın esas nedeni olduğu söylenebilir mi? Buda söylenemez! Çünkü iş gücü topraktan çekildi ve işlenmeyen verimli topraklar, küçük ve büyük baş milyonlarca hayvanı besleyen yayla ve araziler bom boş durmaktadır.

Eskiden toprak reformu konuşulurken, belki bir aşamadan sonra tarımda kapitalist çiftliklerin ihtiyaçlarını karşılayacak olan tarım reformu bu ihtiyaç yönünde işlevsizleştirilmiştir. Türkiye’de toprak mülkiyetinin biçimi üzerine çok tartışmalar, köylülerin toprak talebi eylemleri olmuş, ama toprak dağıtılmasını kapsayan bir reform veyahut da toprak devrimi olmamıştır. Dünyada güç dengelerinin yeniden kurulduğu, Türkiye’de ise çok partili sisteme geçildiği 1945 yılında 4753 sayılı yasa ile köylülere toprak dağıtılması yasallaştırılmış, ama bu reform hiç uygulanmadan büyük toprak sahipleri isteği doğrultusunda 1950 yılında yürürlükten kaldırılmıştır. 1973 yılında 1757 sayılı yasa ile güya yeni bir toprak reformu başlatılmış ama oda hiç uygulanmadan 1978 yılında yürürlükten kaldırılmıştır. En son toprak reformu girişimi ise 1984 yılında yasallaştırılmış ama bu kanununda her hangi bir pratik karşılığı olmamıştır. Her seferinde köylülerin feodal baskıdan kurtarılması için köylülere toprak dağıtılması yönlü propagandalar yapılsa da kurumsallaşmış faşist darbe rejiminden toprak reformunun doğmayacağı tarihi tecrübeler göstermiştir. Toprak reformları kağıt üzerinde bile kalmamıştır, ama kırsal nüfus topraklarından koparılmıştır. Kırsal ilk terk edenler ise topraksız köylülerdir.

Köylü nüfusun yüzde 57 olduğu 1981 yılında topraksız köylülerin oranı yüzde 27 civarındadır.

Topraksız köylülerin toprak talebine karşı feodal toprak ağası baskısı varsa elbette toprak devrimi feodalizmin yıkılması için zorunludur. Ama eğer feodal sınıf baskısından ziyade tarımsal üreticiler kredi sorunu, borçlanma, devlet desteği ihtiyacına bağımlılık, ürünlerin pazarlanması, sanayi ürünleri, makineler, gübre, ilaç, ekipmanlar, melez tohumlar, kapitalist şirketlerin bağımlı kölesi durumuna düşürülen sözleşmeli çiftçilik gibi sorunlar öne çıkıyorsa o halde toprak sorununda kapitalist üretim tarzının oynadığı rol dikkate alınarak değerlendirme yapılmalıdır.

Toprakların çok parçalı olduğu doğru ama yine de bu küçük toprak parçalarına dayalı küçük köylünün tarım üretimi ve ekilebilen topraklarda büyük payı elinde tuttuğu anlamına hiç gelmez. 2001 sayımına göre 3 milyon tarımsal işletmenin 2 hektar ve altı toprağa sahip 1 milyon civarında yüzde 33,4 oran oluşturan küçük köylü üreticiler toplam ekili topraklarda sadece yüzde 5,4 gibi önemsiz bir paya sahiptir. 5 hektar ve altı işletmelerin oranı yüzde 64,8'dir fakat bunlarında ekilen toprak payı içinde 21,3'tür. Bu pay her geçen gün büyük işletmeler karşısında azalıyor. Bu rakamlar tarım üretiminde ve ekilebilir topraklarda belirleyici büyük payın büyük toprak parçaları ve işletmelerin de olduğunu gösteriyor. Keza yetersiz toprağa sahip en yoksul köylülerin proletaryanın müttefiki olarak kır nüfusu içinde önemli kitle oluşturduğunu da bu rakamlardan anlayabiliriz.

Büyük işletmelerin sayısı az ama tarım üretimindeki payları büyüktür. Daha açık ifadeyle en büyük paya sahiptir. Bu işletmelerde ücretli emek gücü ve modern makineler kullanılır.

Tarımsal üretimde 700.000 ile 1 milyon 500 bin civarında gezici mevsimlik kır proleterinin emek gücü üst orta ve esas olarak büyük işletmeler ve diğer ifadeyle kır burjuvazisi tarafından sömürülmektedir. Küçük köylü işletmesi sayısından daha fazla sayıda tarımsal üretimde gezici ücretli işçiler kullanılmakta bu gezici kır proleterlerin emek gücünün sömürülmesi kapitalist üretim ve meta dolaşımının tarımı ne derece kendisine uydurduğunu göstermektedir.

Burjuvazi toprakta kendisine engel oluşturan pürüzleri ve maliyeti düşürme arayışıyla isteklerini hükümet üzerinden çöme çabasını yoğunlaştırmıştır. Topraksız köylülere toprak dağıtılmasını içeren toprak reformu girişimlerinin tam zıttı olan toprakların birleştirilmesini içeren tarım reformuna geçiş yapılması da toprakta sermayenin ihtiyaçlarının karşılanması çabasıyla uyumludur. “Toprak reformu” içeriği ile “tarım reformu” içeriği özünde iki farklı toprak düzenine işaret eder. Birincisi küçük toprak işletmeciliğini, feodal baskıya karşı özgür küçük tarımsal işletmeciliği, toprakların parçalanmasını, ikincisi ise toprakların tek parçada birleştirilmesi, sözleşme yolu ile kiralanma, yada satın alınması yolu ile mülkiyet tekeli oluşturarak toprağın büyük ve geniş ölçekli üretim için kapitalist çiftlikler işletmeciliğine uygun düzenlenmesidir.

2001 tarım sayımına göre sadece toprakların yüzde 10,2’si tek parçalı, yüzde 90’ı ise çok parçalıdır. 2018 yılında emperyalist tekellerin taşeron hükümeti AKP tarafından yasallaştırılan “tarım reformu” yasası, sözleşme, ikna edilme, değiş-tokuş, satın alma vb. vs. yollarla işletmecilerin parçalı toprakların birleştirilmesi hesaplanmış ve çalışmalar yoğunlaştırılmıştır.

Ekilebilir tarım toprağı 23 milyon hektardır. Tek parçadan oluşan yüzde 10,2 toprak yanında ayrıca altı ve daha fazla parçadan oluşan yüzde 47.7 toprağın birleştirilmesi halinde bu oran yaklaşık ekilebilir toprakların yarısını aşan 14.3 milyon hektar tarım arazisine denk gelmiş olacak.

2019 resmi açıklamalarına göre 6,5 milyon hektar toprağın yasa çıktıktan sonra çeşitli illerde toplulaştırıldığı belirtilmektedir. Tüm bu gelişmeler tarımda kapitalizmin egemenliğini gösterir. “Emeğin toplumsal üretken güçlerinin gelişmesini, emeğin toplumsal biçimlerini, sermayenin toplumsal yoğunlaşmasını, geniş ölçekli sığır yetiştiriciliğini ve bilimin ilerici uygulanmasını dıştalayan küçük ölçekli toprak mülkiyeti”nin (Mark kapital, cilt: 3 sayfa: 708) aksine toprakların toplulaştırılması gelişmiş makineler, bilimsel yöntemler, yoğun sanayi girdileri ve ücretli emek gücünün kullanılacağı ve de yüksek verimin sağlanmasıyla dayalı kapitalist işletmeciliğin tarımda daha da gelişmesi anlamına gelir. Toprak reformundan burjuvazinin “tarım reformu”na geçişini

tarımın kapitalizme doğru gösterdiği gelişme yönü ve dönüşüme uğrayan bu maddi temel üzerinde anlamak gerekir.

Geniş ölçekli tarım üretimi biçimi karşısında tarihi kategori olarak geri ve tutucu olan küçük tarımsal üreticinin korunması bakış açısından tarım sorununa yaklaşılması son derece yanlıştır.

Küçük köylü üretimi toprağın sınırsız parçalanmasını, insan enerjisinin israfı, geri üretim koşulları, tefecilik karşısında çaresizlik, devlet vergileri karşısında çaresizlik, köylü ailenin kendi başına tecridi ve kendisinden ileri olan üretim biçimi karşısında tutucu ve geri bir üretim biçimini temsil eder. Ayrıca kapitalist büyük ölçekli sanayi ve tarımsal üretim karşısında dayanma niteliğinden yoksundur. Köylünün topraktan koparılması, kırsal nüfusun ve toprağın özel mülkiyetinin sermayenin egemenliğine uygun biçime sokulması kapitalist üretim tarzının temelidir. Köylünün mülksüzleştirilmesi, kapitalistler sınıfının özel mülkiyetiyle sonuçlanır. Yasa ve devlet aracılığıyla Türkiye’de toprağın toplulaştırılması tarımda gecikmiş kapitalist dönüşüm sürecinin son noktaya vardırılması ve tarımın sermaye için azami kâr sağlayabilecek elverişli şartların uygun hale gelmesi ile alakalıdır.

Öte Yandan Tarımda Durum Hiçte İç Açıcı Değildir

Tarım ürünlerinde üretici fiyatı düşerken, diğer ifadeyle emeğin değeri düşerken yada artmazken, tarımda kapitalizme özgü biçimde pazar fiyatları, toprağın fiyatı yükseliyor, gübre, ilaç, ekipman, makineler, benzin, mazot- elektrik fiyatları yükseldikçe yükseliyor.

Küçük köylü üreticiler kapitalizme özgü bu eşitsiz döngüye dayanamıyor, yoksullaşma artıyor. Çok azalmış kırsal nüfusta göç hareketi yavaşlarsa da sürüyor. Daha da önemlisi köylü dibine kadar bankalara borçlu ve bun borç hacmi sürekli genişlemektedir. 2005 yılında 4 milyar beş yüz milyon dolar civarında bankalara borçlu olan tarım üreticilerin 2020 yılına gelindiğinde 20 milyar doları aşan seviyede borçlanmaları dikkat çekicidir. Sermaye

borçlandırmayla üreticinin değerinden bir kısmı çekip alır. Bu olgular 4.5 milyon hektar tarım toprağının ekilmeden bomboş yatırılmasını da açıklıyor.

Kırsal nüfusta iş gücünde mutlak azalma durumu kapitalist üretim tarzının tarım üzerindeki egemenliğine bağlı olarak sürüyor. 2002'de tarımda 7 milyon 5 yüz bin kişi çalışıyordu. Toplam nüfus 67 milyon civarındayken 2005 yılında tarımda 4 milyon 682 bin kişi çalışıyordu, arada 15 yıl geçmiş nüfus 83 milyonu bulmuş, her yıl bir milyonu aşan sayıda artan nüfusa rağmen tarımda çalışanların sayısı 2020 yılında 4 milyon 157 bin kişiye gerilemiştir. Tarımda kapitalist işletmeler yeni iş alanları yaratsa bile tarımda iş gücündeki mutlak azalma sürer. Önceki sayfalarda maddi temelini açıkladığımız bu sonuçların üzerinde yeniden durmuyoruz.

Tarımsal üretimde çalışır durumda olan 4 milyon 157 bin kişi (2020) bunların bir kısmı küçük toprak sahibi köylüler, daha da önemlisi 2 hektar ve altında toprağa sahip bir milyon küçük işletmecilerden çok daha fazla tarım işçisi kır-proleterleridir. Genç ve dinamik nüfusun kente aktığı kırsal yaş ortalaması 55'tir. Tüm bunlar tarımda kapitalizmin niteliğine uygundur. Sonuçlar gayet açık ama önemli olan doğru sonuçların çıkarılmasıdır.

Köylü ekonomisinde tedricen başkalaşım gerçekleşmiştir. Feodal üretim biçiminin çözülüşü, öte yandan tarımın pazar için üretim biçimine geçişi kapitalist iktisadın tarıma hükmetmesi ve toprak sorununun eski biçimiyle ele alınamayacağı sonucunu doğurmuştur. Büyük tarımsal işletme ve emperyalist tekellerin iç pazardaki hegemonyası karşısında topraksız köylülere, küçük tarım üreticilerine daha fazla toprak dağıtılsa bile o toprağı ekecek yeterli iş gücü, makine, iş araçlarına sahip değildir. Verili koşullarda küçük köylü mülkünde kalmayı başaramıyor.

Toprak ağalarının feodal baskısına karşı mücadele ve toprakların köylülere dağıtılması gibi demokratik devrimin tarım sorunundaki hedefinin maddi temeli sarsılıp yıkıldığından bu aşama geride kalmıştır. Tarımın da kapitalist iktisadın egemenliğine girmesiyle burjuva demokratik krizi aşılmıştır. Çünkü kapitalizm doğal üretim yapan geçimlik küçük köylü ekonomisinin altını oydu, onu temellerinden sarstı ve yıktı. Büyük tarımsal kapitalist işletme ne kadar istenilen

boyutta olmaz ise olmasın bu köylü ekonomisinin temelinden sarsılıp yıkıldığı gerçeğini değiştirmez.

Tarımda bu iktisadi ve toplumsal dönüşüme uygun olarak devrimci proletarya toprak yada tarım sorununda modern makinelerle donatılmış, bilimsel ve büyük çaplı, tarım üretimiyle toplumsal ihtiyacın karşılanması doğrultusunda toprağın millileştirilmesi, diğer ifadeyle toprak üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılmasını ileri sürmek zorundadır.

Mevcut koşullarda burjuva demokrasisinin en gelişmiş karakteri bile ne işçi sınıfının ne de daha da yoksullaşmış emekçi köylülüğün kurtuluşuna çare olabilir. Demokrasinin burjuva karakteri aşılması, demokrasinin proleter karakteri ise gündemdedir. Bu proleter demokrasi ise işçi sınıfı mücadelesi ile kazanılacaktır. Amaç doğrultusunda örgütlenme ve eğitim, kitle bağlarının geliştirilmesinde esas örgütsel ağırlığın nereye verilmesi gerektiğinin doğru saptanması dolaysız biçimde iktisadi ve sosyal durumun doğru MLM tahliline bağlıdır. Geride kalmasına rağmen demokratik devrim hedefi korunursa söz konusu görev başarılamaz. Demokrasinin burjuva karakteri aşaması yerini proletarya demokrasisi aşamasına bırakmışsa bu durumda sınıf mücadelesinin strateji ve taktikleri bu somut hedefe uygun olmalıdır.

Sınıf mücadelesinde birçok alanda gerekli ve ihtiyaç duyulan çalışmaların tümü arasında esas ağırlığın hangi yöne, nereye verilmesi gerektiğinin ayırıt edilmesi hayati derece de önemlidir.

Herkesin gözü önünde gerçekleşen mücadele sürecinin hangi koşullar içinde cereyan ettiğinin görülmesi, bu olguların görülmesi, ama iktidarın kazanılması hedefli sınıf mücadelesine yön verecek hedef ve temel şiarların hatalı saptanması açık ve net olarak devrimin yükseldiği maddi koşulların ve ona yön veren devrimci sınıf ve sınıfların durumu ve güç ilişkilerinin materyalist tarih anlayışıyla kavranmadığını gösterir. Bu temelde gözlerimizin önünde cereyan eden mücadeleye uygun düşen temel şiarın demokratik devrim değil, sosyalist devrim olduğunu açıklamaya çalışıyor ve bunun tayin edici önemi üzerinde duruyoruz.

Yeni demokratik devrim proletarya önderliğinde gerçekleştiğinde daha önceki burjuva devrimlerinden farklı ama bu yine de demokratik devrimin toplumsal ve ekonomik burjuva içerikte olduğu gerçeğini değiştirmez. Eğer bu toplumsal aşama daha önceki gelişmelerle geride kalmış olsaydı komünistlerin böyle bir stratejik temel şiarı ortaya atmalarına gerek kalmazdı. Çünkü demokratik devrim aşaması genel olarak kapitalizme karşı durmayı içermez, aksine kapitalist üretim tarzının gereksinim duyduğu koşulları ona engel oluşturan feodal kalıntıların süpürerek sağlar. Buradan bakıldığında Türkiye’de kapitalist genişlemenin gereksinimi için eski toprak mülkiyet düzeninin ve tüm feodal kalıntıların süpürülmesini gerektirecek bir devrime ihtiyaç var mı? Böyle bir devrime ihtiyaç yok, çünkü eski tarım düzeni köylü iktisadi, diğer ifadeyle feodal kalıntılar denilen feodal üretim biçiminin altı kapitalizm tarafından oyuldu ve çöktü. O halde tarih bandı geriye sarılamaz.

Kapitalist üretim düzeninin kaldırılmasını hedefleyen sosyalist devrim aşaması kapitalist ekonominin, kapitalist özel mülkiyetin, kapitalist burjuva sınıfın toplumsal hakimiyetinden ileri gelir, keyfi ve masa başı bir tasarım değildir. Hiçbir yerde devrimci proletarya sosyalist devrime ulaşmak için gelişmelerle geride bırakılmış bir aşama olarak demokratik devrime takılıp kalmaz.

Kapitalist meta üretimi ve dolaşımının sosyal alanının her hücreğine nüfuz ettiği yerde neden kapitalist gelişmenin gereksinimlerini gözeten bir içerik taşıyan demokratik devrim şiarını ortaya atalım, yada savunmaya devam edelim? Aksine kapitalist meta egemenliğine dayanan düzenin yıkılmasını hedefleyen, proletaryanın tüm emekçi halk kitleleriyle birlikte kurtuluşunu sağlayacak ve onların somut durumdaki gereksinimlerini karşılayacak sosyalist devrim şiarını yükseltmek durumundayız. Henüz burjuvazinin egemen olmadığı, yada burjuvazinin feodal sınıfla uzlaştığı ve demokratik gelişmelerin engellendiği, politik özgürlüklerin olmadığı, köylülüğün orta çağdan kalma toprak mülkiyeti düzeninin kalıntılarına prangalandığı, dahası kapitalist gelişmenin ihtiyaçlarının karşılanmadığı koşullarda burjuva demokratik devrim şiarı doğrudur. Keza kapitalist üretimin çeşitli feodal toprak ağaları arasında paylaşıldığı – Çin örneğinde olduğu gibi – feodal düzenin hakim olduğu şartlarda demokratik devrim hedefi mücadelenin doğru olduğu tartışma götürmez. Fakat kapitalist üretimin egemen olduğu ve toplumsal dönüşümün gerçekleştiği ve

kentleşmenin sınırına vardığı Türkiye gibi ülkelerde demokratik devrim şiarı ileri sürülemez. Bu hatada ısrar edilmesi her iki devrim aşamasındaki iktisadi temelin, sınıf ve mülkiyet ilişkileri ve bu özel mülkiyet biçimine dayanan iki düzenin farkının kavranmamasından ileri gelir.

Yarı-sömürge ülkeler aynı zamanda kapitalizmin girdiği ülkelerdir. Kapitalist üretime içkin olan tüm temel özellikler bu tür ülkelerdeki kapitalist üretimde de vardır ve korunur. Marksizm yeniden üretim döngüsünde kapitalist sermayenin sürekli büyüme eğiliminde olduğunu açıklar. Geri ülkelere girmiş kapitalizm taşıdığı bu özelliği gereği dayandığı meta üretimi temelini sürekli genişletme ve sürekli büyüme eğilimine uygun hareket eder. Türkiye ve K. Kürdistan ve benzer ülkelerde ilerleyen kapitalist biçimin gelişme dürtüsü de bu niteliğin ifadesidir.

Kapitalist unsurlarla ticari ilişkiler içine giren toplumların kaçınılmaz olarak kapitalizm yoluna girdiğini Lenin vurgulamıştır. “Marksizm bize meta üretime dayanan ve uygar kapitalist uluslarla ticari ilişkiler içine giren bir toplumun gelişmenin belirli bir aşamasında bizzat kendisinin de kaçınılmaz olarak kapitalizm yoluna girdiğini öğretir.” (Lenin seçme eserler, Cilt: 3, Sayfa, 75) Burjuva akademisyenlerin Türkiye’de modernleşme tarihini İngiltere, Osmanlı hanedanlığı ticaret antlaşması 1838-39 bir dizi yönetsel iyileştirmeler içeren Tanzimat Fermanıyla başlatmaları temelsiz değildir. Tanzimat dönemiyle kapitalist meta ve sermayenin Osmanlı’ya girişi sadece borç ve ticari ilişkiler ile donup kalmamıştır. Osmanlı’da kapitalist gelişmeler aşama aşama ortaya çıkmıştır. Türkiye’nin yarı-sömürge olma durumu 1838 tarihindeki anlaşma ile Osmanlı’dan başlar. Kapitalizmin hakim hale gelmesi halk kitlelerinin soyulup perişan edildiği neredeyse iki yüz yıllık geçmiş acı tarihi ile birlikte düşünülmeli.

Türkiye ve benzer ülkelerde işçi sınıfı kapitalizmin yetersiz gelişmesinden dolayı her türlü perişanlığı çekmiyor, aksine emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmin azami kâr hırsını karşılayan azgın sömürü, faşist devlet diktatörlüğü ve burjuva sınıf karakterinin rengini verdiği bu sistemden her türlü perişanlığı çekmektedir. Bu nedenle kapitalizmin gelişmesinin kolaylaştırılmasını içeren hedeflerin değil, kapitalizmin kaldırılması proletaryanın sınıf çıkarıdır.

Mevcut durumda Türk burjuvazisini kim engelliyor? Kimse! Devrimci proletarya dışında hiçbir güç engelleyemez de. O kapitalist mali sermaye bağımlılığın gereklerini yerine getiriyor. Burjuva basın, her eğilimden burjuva partilere bakılsın, devrimci sınıf hareketi dağınık, güçsüz, parçalı haldeyken bile en küçük devrimci örgütlenmeden, sosyalizm mücadelesinden öcü gibi korkmaktadır. Bırakalım kapitalistler sınıfını engelleyen feodal sınıfın varlığı ve ona karşı durması vs. burjuvazi beslendiği sömürü ve rant çarkının yavaşlamaması için en küçük demokratik reform talebini zor yolu ile bastırılması tutumundadır. Kürdistan'da uygulanan milli baskı ve faşist işgal hareketlerini destekleyen, demokrasi karşıtı askerileşmiş burjuva basın en milliyetçi fetihçi politikaların sürdürülmesinin sözcülüğünü yapmaktadır. Yani feodal sınıfın ağırlığından kaynaklı baskılanmış bir demokrasi değil, bizzat emperyalizm ve onun uşağı egemen burjuva sınıfının faşist diktatörlüğü tarafından demokrasinin gelişimi önüne barikat örülmüş durumdadır. İşçi sınıfının birliği ve mücadelesinin güçlenmesi korkusu ikiyüzlü, ahlaksız, demokrasi ve halk düşmanı burjuvaziyi, faşizme daha fazla sarılmaya ve çeşitli emperyalist ülkeler ve güç odaklarının desteğini arkasına almaya itiyor. Proletarya faşizme karşı demokrasiyi ve sosyalizmi kazanma mücadelesi verirken, egemen Türk burjuvazisi bir çok emperyalist ülke, emperyalist bloklar – Avrupa, ABD, ile Çin-Rusya – arasında mekik dokuyarak kapılarında destek bekliyor. Keza burjuva klikler arasındaki çelişkiler ve egemenlik yarışı yerine bu çeşitli emperyalist güçlere dayanma ilişkisi üzerinden şekillenmektedir.

Devrimin niteliğini belirleyen toplumsal güçler, devrim hareketinin teorik ve pratik ihtiyaçları üzerine yeterince düşünüldüğünü söyleyemeyiz. Örneğin, demokratik devrim programı ileri sürüldüğünde devrimin niteliğini belirleyen toplumsal güçlerin hangileri olduğu yada bu güçlerin somutta olup-olmadıkları üzerine araştırma ve inceleme yapılıyor mu?

Türkiye içyapısında hangi sınıflar devrimin karşısında hangileri ise devrimin yanındadır? Toplumsal yapıya baktığımızda devrimin karşısında emperyalizme bağımlı burjuvazi, onun kır ayağını oluşturan büyük toprak sahipleri, askeri, sivil bürokrasi, ordu, polis, mahkemeler yani bir bütün olarak devlet aygıtını görüyoruz. Rus ve Çin deneyimleriyle bugünkü durum bir biriyle karıştırılmamalı. Burjuva demokratik devrim aşamasında Rusya'da burjuvazi genel olarak; Çin'de emperyalizm ile işbirliği içinde olan bir avuç komprador büyük burjuvazi dışında burjuvazinin devrimden yana olduğu, feodalizmden

kurtulmak istedikleri biliniyor. Çünkü her iki devrimde de feodal mülkiyet ve feodal düzenin yıkılması hedeflenmiş ve başarılmıştır. Çin’de derebeylik düzeni, Rusya’da çarlık otokrasisi vardır. Bugün Türkiye’de devrimden yana burjuvazi yoktur. Küçük-burjuvazi bile ancak proleter devrim hareketi güçlü hale gelmesi rüzgarın proletaryadan yana esmesiyle kitlesel biçimde devrime doğru kayar. Çünkü Türkiye’de durum bambaşkadır. Köylü iktisadı çözülmüş, burjuva gelişmeler önünde engel oluşturabilecek feodal düzen ve feodal mülkiyet, toprak ağaları düzeninin varlığından söz edilemez. Topluma hakim olan kapitalistler sınıfı proleter devrimin karşısındaki baş düşmandır. Bu farklı ve birbirine karşıt olguları göremeyen demokratik devrim ile sosyalist devrim arasındaki farkı da kavrayamamıştır.

Demokratik devrimde baş düşman feodal mülkiyet biçimi ve üzerindeki feodal düzendir, feodal kalıntıların temizlenmesi burjuva içerikte demokratik gelişmelerin önünün açılmasıdır. Türkiye ve K. Kürdistan’da yüzde 93’ü kentlerde birikmiş toplumda ezilen ve sömürülen kitleler toprak ağalarının değil, kapitalist sınıfın sömürsü ve baskısı altındadır. Aynı zamanda burjuvazinin egemen olduğu ve faşist diktatörlüğe dayanarak işçi sınıfı ve tüm kitleleri sömürdüğü Türkiye’de iktisadi özü burjuva olan bir devrime ihtiyaç yoktur. Ama burjuvazinin sınıf iktidarını sonlandıracak bir sosyalist devrime ihtiyaç vardır. Marksist teori ve pratiğin gösterdiği sonuçların isabetle uygulanması iki devrim aşaması arasındaki ekonomik ve siyasi farkı doğru kavramakla mümkündür.

Değişen Toplumsal Güç Dengeleri Demokratik Devrim Değil, Sosyalist Devrim aşamasını Gösteriyor (Bölüm: 6)

1789 Fransız burjuva devriminde halk feodalizmi yıktı. Kırdada özgür toprak sahibi köylüler sınıfı devrimle doğdu. Böyle bir devrimde köylüler Fransız burjuvazisinin müttefikiydi. Fransız burjuvazisi köylüleri yanına çekmeseydi başarılı olamazdı. Fransız devrimi tamamlanmış bir burjuva devrimine örnek gösterir.

1848 Alman burjuva devrimi ise tamamlanmamış bir devrime örnek gösterir. Çünkü Alman burjuvazisi müttefiki olan köylülere sırtını dönmüştür. Kırdada

feodal toprak mülkiyetini yıkmak yerine, feodal sınıfla uzlaşıp feodal mülkiyetin haklarını korumuştur. Burjuva devrim sürecinin tamamlanması ancak Komün'ün ortaya çıktığı 1871 yılında gerçekleşmiştir.

Fransa ve Almanya burjuva devrimleri karşılaştırmalarında Marks'ın pasajında Lenin çok önemli dört sonuç özetlemiştir. "1. Tamamlanmamış Alman devrimi, tamamlanmış Fransız devriminden, burjuvazinin sadece genelde demokrasiye değil, özelde köylülüğe de ihanet etmesiyle ayrılır. 2. Demokratik devrimin tam olarak gerçekleştirilmesinin temelini bir özgür köylüler sınıfının yaratılması oluşturur. 3. Böyle bir sınıfın yaratılması, feodal hükümlülüklerin ortadan kaldırılması ve feodalizmin yıkılması demektir, ama henüz kesinlikle bir sosyalist devrim anlamına gelmez. 4. Köylüler burjuvazinin – yani onlar olmadan demokratik burjuvazinin gericilik karşısında "iktidarsız" kalacağı – "en doğal müttefikleridir." (Lenin seçme eserler, Cilt: 5, Sayfa: 121) Bu satırlar yazıldığı 1905'ten günümüze büyük alt-üst oluşlar, devrimler oldu. Pratikten çıkarılan bu teorik sonuçlar yeniden pratikle test edildi. Bu anlamda demokratik devrim aşaması ile sosyalist devrim aşaması konusunda komünistler açık fikirlere sahiptirler. Dogmatik ezberler ile toplumsal gerçeklerin karşısında durmak anlamsızdır.

Feodalizmin yıkılması köylülerin temel güç oluşturduğu ve eski tip dediğimiz burjuva devrimlerindeki sonuçlar ve burjuva demokratik öz-köylülere toprak dağıtımı, feodal boyunduruğun kaldırılması, demokratik anayasal düzenin kurulması vb. vs. devrimci proletaryanın önderlik ettiği Yeni Demokratik Devrim'de aynen geçerli olan sonuçlardır.

Demokratik devrim aşamasının özü dikkate alındığında Türkiye'de feodal mülkiyet ve düzenin baskın rolü nedeniyle kapitalist üretim tarzına engel oluşturduğuna dair ekonomik temel kalmamıştır. Feodalizm çözüldüğü için köylülerin feodal hükümlülüklerden kurtulması ve köylülerin özgürleştirilmesi sorunu geride kalmış, aksine toprak sahibi orta köylüler sosyalist devrime karşı yalpalayan tavırlarıyla son ana kadar zengin köylüler ile yani burjuvaziyle hareket edecekleri koşulların varlığı yoksul köylülerin proletarya ile birleşecek kapitalizmi yıkmak için mücadele etme sorunu günceldir. Kırsal nüfus Avrupa ülkeleri ile benzer sınırlara çekildi; bizde çözülen bir sınıf olarak köylülüğe

feodal boyunduruktan – olmayan bir şeyden – kurtulmayı öne sürmek tarihin gerisinde kalmak ve kendimizi de gülünç duruma düşürmek olur.

Tarım meselesinde demokratik devrimin köylüleri köleleştiren feodalizmi yıkması, toprak devrimi, milli kapitalizmin önünü açması, demokratik düzenin kurulmasını sağlaması toprak sorununun çözümünde en devrimci olanıdır. Ama toprak meselesinde burjuva gelişmelerin bir başka yolu da vardır ki oda feodal mülkiyet düzenini aşama aşama dönüşüme uğratması ve tarımı kapitalist iktisadın egemenliğine alması, köylü iktisadın yıkıma uğratılması yoludur. Rusya yada Çin tarzı bir devrimle feodalizmin yıkılması köylülerin toprak meselesinin çözümünde devrimci yoldur, ama bunun dışında feodal iktisadın yavaş yavaş kapitalist ekonominin egemenliği karşısında çözülmesi ve dönüşüme uğraması da – Prusya tipi gibi – bir yolda vardır. Yarı-sömürge ülkelerde köylülerin üretim araçlarından koparılması çok ağır, ama çok da acı dolu olmuştur. Türkiye ve K. Kürdistan’da köylü ekonomisinin çözülüşü ve kapitalist üretim tarzının tarım üzerindeki hakimiyetini yeterince açıkladık.

Köylüler toprak ağalarına karşı toprak talepli mücadele içinde değiller, tarım meselesi denildiğinde yaşanan ve yoksullaşan kır nüfusu, koşulların iyileştirilmesi için devlet desteği, kredi, mazot, tohum, gübre, tarım alanlarını istila eden madenler, HES, RES’ler, hava alanları, yollar, yeni kentleşmeye açılan planlar, termik santraller, nükleer santraller vb. tümüyle sermayenin vahşi istilasına karşı durulması gündemdedir ve konuşulmakta, tartışılmaktadır. Tüm bunlar kapitalist üretim tarzının tarım alanındaki sonuçlarıdır.

Tarımda burjuva gelişmenin Prusya yolu secdece yarım kalmış bir burjuva devrim değil, aynı zamanda feodal toprak mülkiyeti ekonomisinin yavaş yavaş kapitalist iktisada doğru gelişirken büyük bir kitleyi oluşturan köylülerin yıllarca sürececek yokluk ve yoksulluğa mahkum edilmesi, zor yöntemleri ile geçim araçlarından koparılmaları ve mülksüzleştirilmeleri, tarımın burjuva gelişmeler ile tamamlanmasıdır. Tarım sorununda Amerikan yolu denildiğinde ise alttan kitlelerin gücüyle devrimci bir çözümle eskimiş ortaçağdan kalma toprak mülkiyetinin köylüler tarafından yok edilmesi anlaşılmalı. Amerika’da köleliğe dayalı işletilen Güneyli toprak sahiplerinin latifunya düzeni bir devrimci yöntemle çözülmüştür. Elbette Amerikan yolu da eskimiş düzenle çelişkisi olan liberal burjuvazinin yanı sıra işçi sınıfının da dahil olduğu bir çözüm yolunu

içermektedir. Her iki yolda burjuva niteliktedir ve tarımın kapitalist yönde gelişimini ifade eder.

Türkiye’de feodalizm bir çırpıda devrim ile çözümedi diye hala küçük ve parçalı toprağın durumuna bakılarak feodal mülkiyet ve eski düzenin yıkılıp gittiği görmezden gelinerek geride kalmış demokratik devrim de ısrar edilmesinin doğru bir yönü yoktur. Kimileri toprak mülkiyetinin çok parçalı yapısında büyük değişiklik olmamasını örnek göstererek kırsal nüfusun yüzde 7 seviyesine düşmesi ve küçük özgür çiftçilik denilen küçük köylü üreticilerin tasfiye edilmesini önemsiz bir şey görmekte, toprak sorununun olduğu gibi ve feodal üretimin ekonomide hakimiyetinin sürdüğü ve süreceği savunulabilmektedir. Bu hatalı kavrayışta olanlar Türkiye ve K. Kürdistan’da sermayenin iktisadı ve sosyal yaşamın tüm alanlarına kan emeci bir canavar gibi kucağına almış olmasına hiç aldırmıyor, dogmatik ve sübjektif düşünceye saplanıp kaldıkları için ekonominin toplam değer üretiminde yüzde 5 civarında paya sahip tarım üreticilerinin yada çoğu bankalara borçlu olan üstelik nüfusun yüzde 7’sini oluşturan kırsal nüfusun can çekişen köylü üretiminin esas üretim biçimi olamayacağı, kırsal kente bu şekilde hükmedemeyeceği üzerine düşünemiyorlar. Bu öznelci yaklaşım açıklamış olduğumuz tüm toplumsal ve ekonomik gerçeklikler ile çelişmektedir.

Bir dizi kullanılan zor yöntemleri, sermayenin sınırsız kâr hırsı ve egemenlik dürtüsü altında geniş halk kitlesini oluşturan küçük köylü üreticilerin geçim araçlarından koparılması gerçekleştiikten sonra toprak mülkiyetinin ne kadarının az sayıda kapitalistin, yada bankaların mülkiyet tekeline ne ölçüde, hangi zaman dilimi ve süreçte dönüşeceği konusu elbette birbiriyle karıştırılmamalıdır. Verili durumda tek parçalı topraklar yüzde 10 seviyesinde ama tarımsal üretim alanında bu büyük işletmeler esas paya sahiptir. Parçalı küçük tarımsal mülkiyetin toplulaştırılması ve daha az sayıdaki kişinin mülkiyet tekeline dönüşmesinin kısa yada uzun süre içinde gerçekleşmesi her ülkenin iç ve dış koşullarının bütününe bağlıdır.

Türkiye ve K. Kürdistan’da ekilmeyen 3 buçuk milyon hektar tarım toprağı boş duruyor. Köylü üreticiler topraktan esas olarak koparıldılar, ama buna rağmen toprakların büyük kısmı kapitalist sermaye ile birleştirilmemiş, modern büyük ölçekli tarımsal çiftliklere yeterince dönüştürülmemiş olmasına bakılarak,

“toprak sorunu hala olduğu gibi duruyor, çözümedi” denilemez. Bu meselenin nedenlerini kapitalist üretimin emperyalizme bağımlı niteliğinde aramak gerekir. İşletilmeyen verimli toprağın büyük tarımsal işletmelere dönüşmesi ve tarım üretiminin geliştirilmesinin önünde engel emperyalist tartım tekelleri ve kapitalizmin bağımlı niteliğindedir. Fakat toprakların parçalı olması görece geri üretimin varlığı tarım üretiminin kapitalist pazar ekonomisine bağılı olduğu gerçeğini değıştirmiyor. Köylüler bile bırakalım diğer ihtiyaçlarını pazarda karşılamasını, soğan ve patatesi – üstelik ithal – satın almaktadır. Öte yandan tarım üretiminde kullanılan ücretli emekten sızdırılan artı değer burjuvazinin cebine akmaktadır.

Kırsal ev sanayinin yıkılmadığı, nüfusun büyük kısmının kırsalda tarım üretiminden geçindiği ve kendi kendine yeterli olduğu dönemde köylü ekonomisi egemen ekonomik biçimdir. İhtiyaç fazlası tarımsal ürünler ihraç ediliyordu, ama şimdi durum tam tersidir; Rusya’nın buğdayı, Bulgaristan’ın samanı, Fransa’nın peyniri, Hollanda’nın yağı, Çin’in pirinci, sarımsağı, Kanada’nın mercimeği, yada bilmem hangi ülkenin soğanı, patatesi kapitalist pazar dolaşımında köylerimize kadar gelmektedir. Feodal üretim hala hakim diyenler bu olgulara bakmıyorlar.

Toprak devrimini kim yada kimler ister? En başta feodal boyunduruktan kurtulmak isteyen topraksız, yada yeterli toprağa sahip olmayan emekçiler keza feodal hükümlülüklerin altında ezilen geniş köylü halk kitleleri bundan yanadır. Emekçi köylülerin toprak talebi sınıf mücadelesinin önder kuvveti devrimci proletarya tarafından tutarlıca savunulur. Feodal despot düzeni zayıflatan bu talep yarı-feodal bir ülkenin küçük burjuvazi ve milli burjuvazi tarafından da belli ölçülerde yan çizilse de desteklenir. Çünkü kapitalizmin gelişmesi önünde feodalizm engelinden kurtulmak isterler ve onlarında çıkarına olan gelişmelerdir. Bu koşulları taşıyan ülkede toprak sorunu denildiğinde kastedilen şey feodal ağaların topraklarının köylülere dağıtılması, halk kitlelerinin tüm feodal yükümlülüklerden, boyunduruktan kurtulmasıdır. Yani küçük özgür üreticiler olarak ortaya çıkmalarıdır. Bu demokratik devrim aşamasıdır. Bu sorun Türkiye’de zamanla çözülmüştür. Küçük üretici köylülük üretim araçlarından koparılıp sermayenin iş gücüne dönüştürüldüğu için toprak sorunu çözülmüş, toprak devrimi aşaması geride bırakılmıştır. Kırsal nüfus yüzde 7 seviyesine çekilmişse kim için toprak devrimi talebi ileri sürülecek?! Böyle bir kitlesel talep yoktur. Hali hazırda dört buçuk milyon hektar tarım toprağı

sahipleri tarafından ekilemediği için otlarla dans ediyor. Toprağın parçalı yağışının ağırlık oluşturmasının bu meselede bir önemi yoktur. Zaten toprağa sahip küçük üreticiler kırdan şehre atıldılar.

Olgu çok açıktır: feodalizmin çözülmüş olduğundan toprak devrimi talebini içeren anti-feodal demokratik devrim yerini şehirde ve kırdaki kapitalizme karşı savaşım programı olan sosyalist devrimin programına bırakmıştır. Gerçeklerden kopmuş her türden özneci değerlendirmelerin proleter devrimci hareketin gelişmesine büyük zarar verdiği unutulmamalıdır.

Etrafımızda olup bitenlere gözler kapatılarak hayali düşünceler gerçekmiş gibi tekrarda ısrar edildikçe toplumsal şartların ve kitlelerin gerisinde kalınması kaçınılmazdır. Yüzde doksan kentleşmiş bir toplumda hayır sen köylüsün, köylü kalacaksın demenin saçma olduğunu herkes kabul edecektir.

Türkiye ve K. Kürdistan'da yıllık toplam üretilen değer 750 milyar dolardır. Gerçi dolar kuru deniz dalgaları gibi yükselip iniyor, bu nedenle sık sık bu tutarda değişmektedir. Fakat bu yıllık üretilen toplam değer içinde tarım üretiminin payı sadece yüzde beştir. Demek ki ekonomik olarak toplam değer üretiminde belirleyici olan köylü ekonomisi değil, modern sanayi kapitalist sermaye, kapitalist meta dolaşımı ve üretimidir. Bu durumda toplumsal ilerlemeye üretici güçlerin gelişmesi önünde engel olan güç kendisi aşılmış ve çözülmüş feodalizm değil, kapitalist üretim tarzı ve kapitalist özel mülkiyet düzenidir. Devrimin temel gücü nüfusu eriyen köylülük değil, sayısı büyüyen modern proletaryadır.

Feodalizmin egemen koşullarında proletaryanın önderliğinde toprak devrimiyle köylülerin topraklandırılması ve feodal egemen sınıfı tasfiye ederek toprak sorununu çözmesi devrimci proletaryanın bu sorundaki çözümüdür, ama bu demek değildir ki yarı-sömürge, yarı-feodal geri kalmış tarım toplumlarında toprak sorunu işçi sınıfının keskin vuruşuyla devrim yolu ile çözülmediğinde herhangi bir biçimde çözülmez?-

Toprak sorununun çözümünde iki yol vardır: Birincisi proletaryanın önderliğinde komünist sınıf mücadelesinin toprak devrimi yolu ile toprak ağalarının

mülkiyetinde olan toprakları köylülere dağıtması, feodal sınıfların tasfiye edilmesi yolu ile; ki bu yol devrimci olan yoldur. İkinci yol ise modern sanayinin gelişmesi yönünde kapitalist sınıf yararına, küçük tarım üreticilerinin – önceki sayfalarda açıkladığımız çeşitli yöntem ve gelişmeler ile – geçim araçlarından koparılması, köylülerin sermayenin ücretli emek gücü ordusuna dahil edilmesi biçimindedir. Bu çaresizliğe sürüklenmiş kır yoksullarının kitlesel olarak kente taşınması, son derece ızdırap dolu içimlerle köylülüğün tasfiyesidir ve bu da kapitalizmin yoludur. Eski tipte demokratik devrimde feodalizmin yükümlülüklerine son verilip özgür küçük tarımsal üreticiler yaratılsa da sonuç değişmez, köylülük sanayi yararına yıkıma uğratılır. Zamana yayılarak üretim ilişkilerinde gerçekleşen değişiklikler, köylü ekonomisinin yıkımı, tarımın Pazar için üretir hale gelmesi gibi, böyle bir durumda toprak devrimi ortadan kalkar. Toprakların önemli bir bölümü yabancı otlara terk edilmiş olması yada henüz büyük ölçekli üretim için mülkiyet tekeline de parçalı toprakların birleştirilmemiş olması sorunun özünü değiştirmez, köylü topraktan koparıldığı için onun için toprak devrimi sorunu talep ve gerçeklik olmaktan çıkar/çıkmıştır. Toprak artık – işletilmeyen kısımlar için – sermaye ilgisi olmadığı sürece ölü birer bozkırdır.

4 buçuk milyon hektar tarım toprağının neden ekilmediği, köylülerin neden bu ekilebilir toprağı terk etmek zorunda kaldıkları üzerinde düşünülmeden köylülere dağıtılması talebinin ileri sürülmesi sorunun kavranmadığını gösterir.

Türkiye gibi ülkelerin emperyalist birçok ülke ve sermaye gruplarına olan bağımlılığı düşünülerek feodal üretim biçiminin çözülemeyeceği, kapitalizmin bu ülkelerde hep sınırlı ve tali durumda kalacağı, köylü iktisadının ise egemenliğini koruyacağı gibi düşünceler son derece hatalıdır. Kapitalist üretim tarzı karşısında kırsal ve sanayi ve geçimlik basit doğal köylü üretiminin iktisadi temelini yıkıldığı Türkiye ve K. Kürdistan'daki toplumsal ve iktisadi durum yukardaki hatalı düşünceleri tek başına çürütmektedir. Çünkü feodalizm çözülmüş emperyalizme bağımlılık niteliği taşıyan kapitalizm üretim ve pazarda genişlemiş egemen biçim halini almıştır. Sadece Türkiye buna örnek değil, dünyada kapitalist üretim tarzı ve ticareti son yüzyılda büyük toplumsal dönüşümler, yer değiştirmeler yaratacak boyutta genişlemiş ve derinleşmiştir. Eskide çoğunluk kırlarda yaşarken artık dünya nüfusunun çoğunluğu kentlerde yaşar hale gelmiştir. Bu durum köylülerin üretim araçlarından koparıldığını göstermektedir.

Demek ki bağımlıda olsa kapitalist üretim tarzı karşısında toprak ağalarının dayandığı ekonomik temel çözülüyor.

Eski tipte burjuvazinin öndelik ettiği burjuva demokratik devrim – Fransa devrimi gibi – yada proletaryanın önderlik ettiği - özü toprak devrimi olduğu unutulmadan – yani demokratik devrimle toprak sorunu bir çırpıda Türkiye’de çözülmemiştir, ama emperyalizme bağımlı komprador kapitalizmin vahşi sömürü tarzı, yoksullaştırılan köylünün modern sanayi karşısında dayanma kabiliyetinden yoksun oluşu, zor yöntemleri yeterince sıraladığımız nedenler ile köylülük tasfiye edilmiş toprak sorunu bu yolla çözülmüştür. Çözülme kavramı daha önce köylüler için ihtiyaç olan ve kitlesel isteği, siyasi ve iktisadi değişikliği içeren devrimci nitelikteydi talebin geride bırakılmış olması, toplumsal ve ekonomik değişikliklerle aşılmış olma durumu anlaşılmalı. Buda bir çözümdür, ama kırsal emekçi halk kitlelerinin zararına sermayenin ise yararına zamana yayılmış ağır ve son derece sancılı yollarla gerçekleştirilmiş bir çözümdür.

Türkiye ve K. Kürdistan’da işçi sınıfı nicelik olarak büyümüştür. Çelişmelerin yönü de değişmiştir. Emek ile sermaye diğer ifadeyle proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme baş çelişmedir. Devrim programının içeriği sosyalist devrimdir. İşçi sınıfı ve burjuvazi biçiminde iki ana karşıt kutuba ayrılmış toplumda devrimin kaderi proletaryanın ellerinde şekillenecektir. Toprağın toplumsallaştırılması, tarımın toplumsal ihtiyaçlara uygun düzenlenmesi sağlam bir sosyalizm için temel önemdedir. Sosyalist devrimin programında toprağın dağıtılması değil – çünkü bu aşama geride kalmıştır – toprağın toplumsallaştırılması vardır.

Türkiye demokratik aşamasını geçmiştir. Çünkü feodal sınıfın hakimiyeti ve buna dayalı yükümlülüklerin kitleler üzerinden kaldırılıp atılması, kırsal nüfusta köylülere toprak dağıtılmasını amaç edinilmesini gerektirecek üretim ilişkileri ve maddi üretim temeli yoktur. Bu bağlamda zaten kapitalist üretim ilişkileri karşısında çözülmüş feodalizmin ortadan kaldırılacağına ilişkin bir siyasi şiar ileri sürülemez. Devrim şiarları masa başı tasarımlar değil işçi sınıfı ve tüm emekçi halk kitlelerinin yığınsal taleplerinden doğarlar. Toprak devrimi de üretici güçlerde gerçekleşen değişim ve ilerlemelere bağlı olarak feodalizmin

prangalarından kurtulmak ve özgür üretici olarak var olmak isteyen köylü yığınların taleplerinin ifadesidir. Bu aynı zamanda köylülerin feodal mülkiyet tekeline ve siyasi güce sahip düzene karşı koyuşu ve bir sınıf mücadelesi zeminedir. Bu sorunun gündemde olduğu yerde komünistler toprak devrimine önderlik etme tutumunda olmuştur. Şimdi Türkiye’de toprağı olan kırsal nüfus göçertilmiş yüzde 93 nüfus kentleşmiş durumda iken ve kitlesel bir toprak talebinin izine rastlanmazken “toprak sorunu çözümedi” deyip arkasından “toprak devrimi” şiarı savunulabilir mi? Böyle bir savunu bir tasarım, aşılış olanın dogmatik tekrarıdır.

Evet emperyalizm halkasının kırılması görevi devrimin önünde durmaktadır ama bu da komprador kapitalizmin sosyalist devrimle yok edilmesiyle başarılacaktır. Demokratik Halk Devrimi görevleri arasında olan aşamanın – toprak devrimi feodalizmin tasfiyesi demokratik gelişmelerin önünün açılması gibi vb. – maddi üretim temelinin çözülmüş olması ve kapitalist üretim tarzının hakimiyeti koşullarında sınıf mücadelesine yön veren baş çelişkiye uygun olarak gelişmeler devrimci proletaryanın önüne sosyalist devrim görevini koymuştur.

Tarım ekonomisi değil de modern sanayi ekonomisi egemen biçim olduğunda toplumsal diğer tüm çelişkilerin çözümünde etkili olan proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin belirlediği yönde sosyalist devrim programıyla sınıf mücadelesi yürütülecektir. Geri köylü ekonomisinin ulusal ekonomide egemen olduğu tarihi sürecin devrim niteliği olan demokratik halk devrimi aşamasının, kapitalist üretim ve meta ekonomisinin hakim olduğu tarihi sürecin devrim niteliği olan sosyalist devrim aşamasıyla karıştırılması devrim rotasından sapmak, Türkiye ve K. Kürdistan’da devrimin tarihi niteliklerini görememek demektir. Bu temel olgu kavranmadan devrimci aşamalara önderlik edilmesi, devrimin zaferle taçlandırılması mümkün değildir. Çünkü DHD ile Sosyalist Devrim nitelikleri gereği iki ayrı egemen üretim tarzları ve üretim ilişkilerine yanıt olan iki farklı çözüm yolları olan iki ayrı devrimci süreçtir.

İktidarın kazanılması hedefli proleter sınıf mücadelesi çizgisinin kurucu önderi İbrahim Kaypakkaya’nın demokratik halk devrimi formülasyonuna denk düşen Türkiye tarım toplumu aşama aşama çözümlere kent toplumuna dönüştü. Tarım üretimi yerini kapitalist üretim ilişkilerine bıraktı. Bu toplumsal değişikliklere bağlı olarak demokratik halk devrimi programı yerini sosyalist devrim sürecine

bıraktı. Türkiye ve K. Kürdistan'da devrimin tarihi özellikleri sosyalist niteliktedir. Çünkü feodal toplumsal yapı çözülmüş olduğu halde demokratik devrim programının ileri sürülmesi sosyalist devrim ile burjuva içerik taşıyan demokratik devrim aşamaları ve tarihi süreçleri arasında ayırıcı özellikler ve farkların kavranmadığı anlamına gelecektir.

Örneğin köylü nüfusun yüzde 7 seviyesine gerilediği Türkiye ve K. Kürdistan'da hala köylü sorunu devrimimizin temel sorunudur ve köylülerin gücü devrimimizin temel gücüdür denilebilir mi? Hayır denilemez! Ama aramızda dogmatik biçimde bunları söyleyen ve savunalım diye ısrarcı olan yoldaşlarımız yok mu? Var, hem de tutucu biçimde. Böyle bir düşünce savunulamaz çünkü köylüler nüfusun çok az bir kısmını oluşturmaktadırlar. 83 milyonda on milyon köylü olduğu – ki rakamlar o kadar da göstermiyor – düşünülduğünde bu oranda nüfus kitlesini oluşturan köylülerin devrimin temel gücü olabilecek bir yoğunluk barındırmadığı hemen görülür. Bu nedenle de köylülük devrimin temel gücü olarak tanımlanamaz. Yoksul köylüler proletaryanın devrimdeki müttefiki olarak devrimin itici güçleri arasındadır. Ama köylülük devrimin temel gücü değildir. Tanımlamalarımız gerçekliğe uygun olmalıdır. Tüm bunlar toprak sorununun kapitalist yolla çözümünün sonuçlarıdır.

Yeni Demokratik Devrim proletaryanın sınıf bilinçli örgütlü gücü komünist partisi aracılığı ve önderliği yürütülerek gerçekleşse de niteliği burjuvadır. Bu devrim burjuvazinin önderlik ettiği eski tip devrim değil, işçi sınıfı köylülük, küçük burjuvazi ve milli burjuvaziye kapsayan genel olarak halkın çıkarlarının esas alındığı KP'nin önderlik ettiği yeni tipte bir devrimdir. Mao Zudung eski tip demokratik devrimden ayıran bu tarihi süreci içeren farkı yeni demokratik devrim olarak tanımladı. Demokratik devrimin baş düşmanları feodalizm ve emperyalizm gibi iki büyük düşmandır. Özü toprak devrimidir. Yeni demokratik devrim emperyalizmin uşağı bir avuç komprador burjuvazinin mülkleri ve kapitalist işletmelerini toplumsallaştırırsa da devrim baş çelişkiye uygun olarak feodalizmi yok etmeyi hedef alır. Kapitalizmi tümünden hedef almaz. Kapitalist özel mülkiyete dokunmaz. Bir yandan feodal engelleri kaldırarak kapitalist üretimin gelişmesine izin verilirken öte yandan sosyalizmin alt yapısı hazırlanır.

Demokratik feodalizmi ortadan kaldırıp küçük köylü üreticilerin özgür gelişimini sağladıktan sonra devrim sürecinde ittifak gücü olan milli kapitalistler ve

kapitalist özel mülkiyet kontrol altında tutulur. Devrimden önce feodalizm ile geniş halk kitleleri arasındaki çelişki baş çelişki idi. devrimle birlikte yeni bir aşama ve koşullar ortaya çıktığı için önceki aşamada geçerli olan baş çelişki yerini proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkiye bıraktı. Alt yapısı hazırlanarak demokratik devrimin bu aşaması proletaryanın önderliğinde sosyalizm inşa sürecine temel olur. Sosyalist inşa sürecinde kapitalizm ve kapitalist özel mülkiyet ortadan kaldırılır.

Türkiye’de sınıf hareketinin çeşitli bileşenleri arasında bu iki farklı devrim aşamasını ifade eden demokratik halka devrimi mi, yoksa sosyalist devrim mi tartışmaları hangi devrim programı savunulmalı üzerine hala sürmektedir. Sadece Avrupa, ABD, Japonya gibi burjuva diktatörlüğün olduğu en gelişmiş ülkelerde değil Türkiye gibi emperyalizme bağımlı yarı-sömürge kapitalist ülkelerde de demokratik devrim programı ileri sürülemez.

Yukarıda demokratik devrimin anti-emperyalist ve anti-feodal içeriği açıldı. Görevleri şuydu: Ekonomik olarak devrim karşıtı gericiler, hain işbirlikçiler, emperyalistlerin işletmeleri ve sermayeleri toplumsallaştırılacak, komprador büyük burjuvazinin işletmeleri de dahil. Anti feodalizm ayağı ise toprak ağalarının topraklarının köylülere dağıtılması, feodal düzenin yıkılması şeklindedir. Bunların dışında kapitalist üretim ve işletmelere ise dokunulmamaktadır. Kapitalizmin cılız olduğu bu tür koşullarda büyük zorluğun feodalizmin yıkılmasına karşı yürütülen mücadele olduğu unutulmamalı.

Türkiye’de üretim ilişkileri ve üretim tarzı ekonomik temeli şu açıdan demokratik devrim değil sosyalist devrim aşamasına uygun düşmektedir: Emperyalist işletmeler ve onların uşakları bir avuç büyük komprador burjuvazinin işletme ve sermayeleri demokratik devrimle toplumsallaştırılsa da, baş düşman olarak tespit edilen ve toplumsal üretici güçlerin gelişmesi önünde engel olan feodalizmin yok edilmesi devrimin içeriğini belirlemektedir. Sık vurguladığımız gibi Türkiye’de ise bırakalım bir tarım toplumu olmayı, tarım üretiminin toplam üretilen değer içindeki payı yüzde 5 civarında, kırsal nüfus ise Avrupa ülkelerindeki benzer biçimde son derece azalmıştır. Feodal üretim biçimi yıllara yayılarak çözülmüştür. Mevcutta kırsal nüfusu oluşturan sayı azalmış köylüler toprak ağalarından ziyade kapitalist sermayenin borç batağında, tarım alanları ise kapitalist talan ve yayılmacılığın ve rant alanı

durumundadır. Yoksul köylülerin önemli kısmı ücretli emekçi durumundadır. Kapitalist üretim tarzının gelişmesi önünde feodalizmin engel oluşturduğu gibi bir durumdan söz edilemeyeceği gibi küçük tarımsal üreticiler kapitalist üretim tarzının yıkıcı etkilerine karşı direnmeye çalışmaktadır. Feodal sınıfın tekelindeki toprağın köylülere dağıtılması talebinde bulunmadığı, toprak talebinde bulunacak köylü nüfusu köyü terk ettiği gibi milyonlarca küçük ve orta köylü üreticiler daha önce özgürce üretim yaptıkları topraklarını geçinemez duruma geldikçe terk ettiler. Kendi mülkiyetindeki üretim araçlarından kopan emekçi köylüler sermayenin emrinde işçi sınıfına dahil oldular. Öyle ise gerçekleşecek devrimin ana hedefi toprak sorununu çözmek, feodalizmi tasfiye etmek olarak açıklanamaz. Mao Zedung'un "demokratik devrim özünde bir toprak devrimidir" doğru tanımlamasının özetlediğimiz içeriği kavranamaz ise devrim yolu doğru belirlenemez.

Kapitalist üretim Türkiye'de hakim olduğu tespitinde bulunan bir çok örgüt emperyalizm karşıtlığını temel alarak devrim aşamasını demokratik devrim olarak savunma tutarsızlığını sürdürüyor. Bu konuda da öznelcilik ve dogmatizm bir türlü aşılammıştır. Anti-emperyalizm yeni YDD'in ayırıcı özelliği değildir, demokratik devrimlerin tarihi emperyalizm döneminden çok öncesine dayanır – 1789 Fransız, 1848 Avrupa devrimleri gibi – YDD'in ayırıcı özelliği feodal düzeni yıkması, feodalizmin yükümlülüklerini sonlandırması, toprak devrimi ve bir yandan kapitalist üretim tarzına ve burjuva topluma özgü demokratik dönüşüme yol açarken, öbür yandan sosyalizmin alt yapısını oluşturma içeriğinde olmasıdır. Yoksa anti-emperyalizm içeriği demokratik devrimi sosyalist devrimden ayıran bir özellik değildir. Çünkü sosyalist devrim kapitalist üretim tarzını ve kapitalist özel mülkiyeti kaldırdığı, üretim araçlarını toplumsallaştırdığı için olabilecek en radikal anti-emperyalist devrimdir.

Demokratik devrim ile sosyalist devrim aşamaları arasındaki çelişkili nitelik iyi kavranmalı. Komünist parti aracılığıyla proletaryanın denetimine alınmış burjuva içerik taşıyan demokratik devrimde kapitalist üretim tarzına engel olunmaz, sosyalist devrim ise kapitalist üretimi kaldırır.

Komünist, sosyalist olmak iddiasındaki bir çok örgüt bir yandan Marksist teoride üst perdeden ahkam keserken kapitalist sınıfın hakim olduğu koşullarda demokratik devrimin hangi maddi temelden ileri geldiğini açıklama zahmetine

bile girmiyor. Bir yandan Türkiye’de kapitalist üretim ve mülkiyet biçimi burjuva sınıfının iktidarda olduğu söylenirken öbür yandan devrimin içeriği demokratik olarak tanımlanabilmektedir. Kapitalizm hakim üretim tarzıysa köylü iktisadi çözülmüş, feodalizm tasfiye olmuştur. Böylesi bir durumda iktisadi olarak devrimin içeriği sosyalist olur ve devrimin baş düşmanı iktidardaki burjuva sınıf devrilerek kapitalizm sonlandırılır. Anti-emperyalizm vurgusu yada ezilen ulus ve azınlıkların üzerinde süren baskı, din ve inanç özgürlüğünün baskı altında olması ve diğer benzer demokrasinin konusu sorunlar ileri sürülerek – ki bütün bunların faşist diktatörlük ile bağı düşünülmeden devrimin içeriğinin demokratik devrim olarak saptanması ekonomik temelden yoksun, sübjektif, son derece hatalı bir stratejik sapmadır. Temel şiarıda sapma ideolojik, siyasi ve politik çizgi bakımından oportünizmdir. Sosyalist devrim emperyalist güçlerin uşağı komprador faşist burjuva diktatörlüğün yürüttüğü ulusal baskı başta olmak üzere, din ve inanç hürriyeti üstündeki tüm baskı zincirini bir vuruşla paramparça edecektir. Bu demokrasi konusu baskı türlerinin varlığı gerekçe gösterilerek demokratik devrim programının ileri sürülmesine gerek yoktur. Devrimin içeriğini belirleyen maddi üretim temeline bağlı üst yapıda hangi sınıfın hakim olduğu ve hangi sınıfların devrime düşman olduğu ve bu düşman sınıfların yok edilmeleri gerektiği hangi sınıfların ise devrim hedefiyle ittifak kurarak mücadele etmesi gerektiğinin açıklığa kavuşturulmasıyla belirlenir.

Feodal hakim sınıf feodal düzeni ve mülkiyet ilişkilerinin hakim olduğu ülkede sosyalizmden önce bir demokratik devrim sorunu vardır. Böylesi koşullarda feodalizm, toprak mülkiyeti tekeline sahip toprak ağaları, soylu sınıfın halk kitleleriyle olan ilişkisi sınıf mücadelesine yön veren baş çelişkidir. Kapitalist üretim tarzı ve mülkiyet ilişkilerinin hakim olduğu ülkede ise – isterse bağımlı ve geri olsun – kapitalist hakim sınıf ile proletarya arasındaki çelişki kaçınılmaz olarak baş çelişki niteliğindedir. Proleter devrimin hedefi ise baş düşman durumunda olan kapitalist egemen sınıfı yok etmektir. Demokratik devrim emperyalist ve komprador burjuvazi ve karşı devrimcilerin işletmeleri dışında kapitalist işletmelere izin verir. Kapitalist üretim tarzı genel olarak hedefe konulmadığı için kapitalist sınıfın genel olarak kaldırılması da ondan beklenmez. Bu görevi ancak sosyalist devrim yapabilir. İşçi sınıfı ve tüm halk kitlelerinin kanını emen kapitalist düzenin açık durumu Türkiye’de ortadayken bu olguyu görenlerin hem kapitalizm hakim deyip hem de genel olarak kapitalizmi hedeflemeyen demokratik devrimde ısrar etmesi tutarsızlıktır.

Emperyalist ülkelere göbekten bağımlı ve baskı altında olmalarıyla yarı-sömürge kapitalist üretim cılız, feodal üretim ise egemen olmasıyla yarı-feodal ülkelerde feodalizm ile emperyalizm başlıca düşmandır ve demokratik devrim aşaması bunları yok etmeyi hedefliyor. Yarı-feodal iktisadi olguyu çekip aldığınızda demokratik devrimin ekonomik temeli ve en önemli siyasi hedefi kalmaz. Devrimin devirmesi gereken başlıca düşmanı olan feodalizm çözülmüş, egemenliği kalmamışsa demokratik devrim aşaması yerini sosyalist devrime bırakır. Ekonomik temelde, üretim ilişkilerinde önemli değişiklikler gerçekleştiğinde devrimin niteliği de değişir.

Türkiye’de koşullar ekonomik temeli ve üretim ilişkilerinde değişiklikler gerçekleşmiş ama eski koşullara denk düşen devrim aşamasında ısrarlı kalınmalı düşüncesine sarılanlar var.

Mevcut durumda devrimin bugünkü aşaması kesinlikle feodalizme karşı verilmesi gereken sınıf mücadelesi biçimi değil, devrimin bugünkü aşaması devrimci proletaryanın önderliği altında yoksul emekçi köylüler ile ittifak halinde küçük-burjuvaziyi de yanına çekerek kapitalizme karşı yürütülmesi gereken bir mücadeledir. Bu aynı zamanda anti-emperyalist bir devrim sürecidir. Kapitalist üretim tarzına ve mülkiyet biçimine izin veren demokratik devrimin hedeflediği demokratik bir cumhuriyetin kurulmasını değil, demokrasinin kazanılması politikasını faşist diktatörlüğe karşı demokratik bir cumhuriyetin gerçekleştirilmesi asgari programını da içerecek biçimde demokrasinin kazanılmasında devrimci proletaryanın sınıf mücadelesine sıkı sıkıya bağlı olduğu unutulmadan kapitalist düzen ve kapitalist sınıfın faşist diktatörlüğüne karşı proletaryanın önderliğinde gerçekleştirilecek sosyalist cumhuriyet hedefli mücadele olmalıdır.

Türkiye ve K. Kürdistan halk kitleleri üzerinde kapitalist üretimin ve devlet düzeninin yıkıcı sonuçları her taraftan insanın yüzüne çarpan açıklıktadır. Türk kapitalizminin belli ölçülerde gelişmesi, yada önünün açılması bağlamında demokratik devrime ihtiyaç yoktur. Çünkü feodalizmin hakim olduğu ülkelerde demokratik devrim kapitalist üretimin önünü açar. Aksine üretici güçlerin gelişmesi önünde engel olan kapitalist özel mülkiyet düzenidir. Bu durumda emperyalist ülkelere bağımlı taşeronlaşmış kapitalist üretimin kan emici hakimiyetinden işçi sınıfı ve tüm emekçi kitlelerin kurtulmasına ihtiyaç vardır.

Kapitalist üretimin belli ölçülerde kontrol altında gelişmesine izin verecek yeni demokratik devrime değil, kapitalist özel mülkiyet düzeninin ve burjuvazinin sınıf olarak yok edilmesine ihtiyaç vardır. Sınıf mücadelesinin gelişme yönü sosyalizm, oradan da komünizme varma nihai hedeflidir. Tarım ekonomisi değil, ekonomik toplam üretimde yüzde 95 paya sahip ve belirleyici durumda olan kapitalist üretim biçimi ve üretim ilişkileridir. Burjuva sınıfın faşist diktatörlüğüne karşı üretimin ana kuvveti olan ve sosyalizmin biricik ögesi işçi sınıfıdır. Devrimin önder ve temel kuvveti işçi sınıfıdır. Proletaryaya dayanmayan ve bu olgu kavranmadan doğru bir devrim teorisi ve stratejisine sahip olunamayacağı gibi gelecek gelecekte kazanılamaz.

Devrimin niteliği hatalı değerlendirildiğinde devrimin görevleri doğru saptanamaz. Ama hedefler doğru ise buna uygun siyasi ve politik çizgi şekillenir. Yarı-sömürge yarı-feodal ülkede emperyalist baskım olduğu gibi yarı-sömürge kapitalist ülkede de emperyalist baskı vardır. Ama emperyalist baskının ülke içindeki sosyal dayanağını oluşturan egemen sınıf ve egemen sınıfla ittifakta olan sınıflar ile bu sömürücü sınıflar ile çelişki içinde olan ve sınıf savaşımının itici gücü olan sınıfların durumuyla belirlenir.

Emperyalist baskı, talan ve yağmaya son verilmesi ancak proletaryanın önderliğinde gerçekleşen bir devrimle mümkündür, bu gelişme ulusun yada uluslar o ülkede birden fazlaysa ulusların özgürlüğünü de kapsadığı için aynı zamanda milli bir devrim niteliğindedir. Bu görevi hem demokratik hem de sosyalist devrim yapılabildiği için “milli devrim” sadece demokratik devrimin görevi yada ayırt edici niteliği olarak tanımlanamaz. Ama feodalizmin yıkılması demokratik devrimin özü ve ayırt edici yanıdır.

Örneğin Türkiye’de olduğu gibi kırsal nüfus, köylü kitleleri toprağa olan bağımlılığını kaybetmiş kapitalizmin kalbi olan kentlere akmış kapitalist sermayenin gücüne dönüşmüşse feodal üretim tarzının kesin olarak kapitalist üretim karşısında çözüldüğü anlamına gelir. Böylesi bir iktisadi ve toplumsal durumda toprak devrimi anlamını yitirir. Emperyalist haydutların ülke içindeki dayanakları arasında büyük toprak sahipleri olsa da ki bunlar kırdaki burjuvazidir, buda esas toplumsal dayanağın komprador burjuvazi olduğu anlamına gelir. Emperyalist halkanın kırılması için artık demokratik devrim

görevleriyle proletaryanın toplumsal düzeni örgütleyeceği sosyalist devrimle kapitalist düzen kaldırılarak bu görev başarılabilir.

Yarı-feodal bir ülkede emperyalizme bağımlılığa dayalı olarak feodal üretim tarzının milli ekonomideki egemenliğini kaybedemeyeceği köylü iktisadının ekonomideki ağırlığını koruyacağı ve dolayısıyla yarı-feodalizmin tespitinin değiştirilemez olduğunu savunanlar bunun nasıl olabileceğini açıklayamıyorlar. Dil ucuyla köylü iktisadının belli çözümler yaşadığını kabul etseler de bu “çözülme” kafalarında bir noktada dondurarak, ama halâ feodalizmin egemen olduğunu düşündüklerini eklemeyi ihmal etmiyorlar. Somut inceleme ve araştırmaya dayanmayan dogmatik kalıplarla örülü ve sübjektif bakış açısıyla meseleye yaklaşırken diyalektiğe aykırı düştüklerini bile fark edemiyorlar. Sanki başından itibaren feodal üretim ile kapitalist üretimin toplam değer üretiminde payları neydiyse öyle devam edecekmiş, sanki kırsal nüfus kente yığılsa da feodal üretimin ve ilişki biçimlerinin toplumda egemen olabileceği gibi gerçekliklere ters bir düşünüşle kapitalist gelişme karşısında feodal sınıfın çözülmüş olması durumu kabul edilemiyor. Bu dogmatik düşünce yüzde 93’ü kentte yaşayan nüfusta emekçi kitlelerin neyle geçindiklerine bakmadan hayali kavramlar ile bir devrim perspektifine sahip olduğu yanılgısını yayar. Ortalıkta yok edilmesi gereken feodalizm kalmasa da demokratik devrim aşaması Türkiye devriminin yolu olarak savunulmaya devam edilmesi öznelliklidir. Kimi örgütlerde zaten başından itibaren hatalı olarak kapitalist üretim ve devlet düzeninin hakimiyeti tespitinde bulunmalarına rağmen sosyalist devrim değil, demokratik devrim “programı”nı savunmuşlardır. Toplumsal gerçeklikle uyuşmayan tüm bu anlayışlar da içkin olan dogmatizm ve öznellik MLM devrimci teori ve deneyimine ters tutarsızlıklar içermektedir.

Somut toplumsal koşullarda devrimin hedefleri nedir? Bugün Türkiye’de, özgürlüğü prangaya vurulmuş Kuzey Kürdistan’da işçi sınıfını, emekçi köylüleri ve tüm emekçi halk kitlelerini ezen sınıf kimdir? Sınıf mücadelesinin komünist kuvvetleri okun sivri ucunu sürdüğü iddia olunan feodalizmin kalıntılarına mı yoksa emperyalizmin yeminli uşağı komprador burjuvaziye mi yönelmeli? Burjuvazi, büyük toprak sahipleri, çiftlik sahipleri, proletarya, köylü sınıfı, büyük burjuvazi gibi sınıflar arasında devrimin silahı kime yönelmeli? Bu devrim silahının kapitalizmi yok etmesi gerektiğini söylüyoruz. Çiftlik sahipleri büyük toprak sahipleri kır burjuvazisi olarak egemen burjuva sınıfın parçasıdır ve emek sömürsüne dayanmaktadır. Oda devrimin düşmanıdır. Bu bağlamda

komprador kapitalizm halkın baş düşmanı, egemen düzendir. Kompradordan kastımız kapitalist sanayi ve sermaye alanında emperyalist ülkelere bağımlı üretim niteliğinin egemen olduğudur. Sorunun çözümü ise emek ile sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi proletaryanın önderliğinde kapitalist özel mülkiyeti sonlandıracak devrimin zaferiyle karara bağlanmasındadır.

Ayrıca tarıma dayalı üretim tarzının kapitalist üretim ve özel mülkiyet ilişkilerinin egemen hale geldiği modern topluma geçişin gerçekleşmesi emperyalizme bağımlı ve onların genel çıkarları doğrultusunda şekillendirilen, denetim altında tutulan Türkiye gibi ülkelerde Avrupa ve Amerika gibi burjuva demokrasininin gerçekleştiği, yada demokrasiye geçişin sağlandığı anlamına gelmiyor. Başından itibaren yarı-sömürge yarı-feodal toplumsal yapıda emperyalizm şemsiyesi altında feodal sınıf ile burjuva sınıf ittifakı kurulduğu ve devlet düzeninin faşist karakterde yapılandırıldığı yarı-sömürge kapitalist toplumsal koşullarda faşist diktatörlük biçiminde halk kitlelerinin baskılanması ve işçi sınıfının azami kâr uğruna denetim altına alınması devam etmektedir. Çünkü emperyalist burjuvazinin çıkarları bağımlı ülkelerde faşist siyasi düzen kurulmadan güvence altına alınamaz. Bu tür ülkelerde kapitalizmin gelişmesi demokrasiyle eş zamanlı değil, tersine faşizmin daha da katmerleşmesiyle birlikte ilerler. Demokratik cumhuriyetin gerçekleştirilmesi emperyalizm ve komprador nitelikte olan kapitalist sınıf tarafından istenmez. Bu bakımdan feodalizmin çözülmesi bağımlı taşeronlaşmış kapitalist gelişmeler eşittir burjuva demokrasininin gerçekleşmesi olarak anlaşılabilir. Emperyalizmi hesaba katmayanlar ancak böyle düşünebilir. Somut olarak düşünüldüğü gibi Türkiye’de milyonlarca tarımsal küçük-üretici yıkıma uğratılmış, kırsal nüfus kentsel nüfusa dönüşmüş olmasına rağmen kara veba gibi faşist diktatörlük daha da katmerleşmiştir.

Burjuvazinin güçsüz cılız ve emperyalizme bağımlı oluşu feodal toprak ağalarının varlığı, feodal üretim biçiminin ekonomide hakim durumda olması yarı-sömürge, yarı-feodal ülke demokrasininin engellenmesinin nedenleri olarak tespit edilmiştir. Fakat feodalizmin çözülmesi ve hakimiyetini yitirmesi öte yandan burjuvazinin ise güçlenerek sistemin muzaffer gücü olmasına rağmen engellenen demokrasiyi neyle açıklamalıyız? Türkiye gibi ülkelerde burjuvazi egemen olsa da onun kendi ayakları üzerinde kurduğu bir siyasi askeri ve ekonomik egemenlik değildir. Gücünü emperyalist çeşitli ülkelerden, sermaye gruplarından alan uşak burjuvazi hakimiyet sahasında hem egemen hem de

bağımlım olduğu ölçüde uşak ve güçsüzdür. Çünkü çok çeşitli emperyalist ülkelerin sanayi mali sermayelerine olan bağımlılık daha da artmış, ağırlaştırılmıştır. Üstelik farklı farklı emperyalist ülkelere bağımlı kliklerin olması Türk burjuvazisinin kendi arasındaki çatışmayı sürekli canlı tutmaktadır. Emeğin denetim altında tutulması ve askeri mantıkla sermayenin hizmetine sunulması azami kâr güvencesinin sürekliliğinin sağlanması için faşizme ihtiyaç duyulmaktadır. İşçilerin, yoksul köylülerin, küçük-burjuva aydınlar, öğrenciler, kadınlar, reformcu orta burjuva kesimler, ulusal köleleştirme prangasına vurulan faşist milli baskı altında olan Kürt ulusunun siyasal talepleri, farklı dini toplulukların din ve inanç özgürlüğü hakları, milliyetlerin hakları ve diğer söz ve düşünce, toplanma, örgütlenme hürriyeti gibi demokrasi talebi kapsamında olan toplumsal talepler faşist diktatörlük uygulanarak baskılanmaktadır. Demokrasi içerikli talepler ve mücadele kitlesel tutuklamalar, katliamlarla yanıtlanmaktadır. Faşist devlet diktatörlüğünün dıştaki en büyük destekçisi emperyalizmdir. İçte ise faşizmin uygulayıcısı, demokrasinin baskılanmasının dayanağı komprador kapitalizm, diğer ifadeyle egemen burjuvazi sınıfıdır.

Emperyalizm dünya ekonomisi ve siyasetine hükmetmeye devam ettiği koşullarda Türkiye gibi sanayi, mali ve askeri olarak göbekten bağımlı – biçimde ise bağımsız – ülkelerde burjuvazinin hakimiyeti altında burjuva demokrasinin örneği bir devlet düzeni kurulamaz. Emperyalizme ruhuna kadar bağımlı egemen burjuvaziden gerçek anlamıyla demokratik bir cumhuriyet beklemek ham hayaldir. Demokrasinin kırıntıları olacak – görüntüde parlamento seçim sistemi, anayasa, yasalar bu demokrasinin güvencesi olarak sunulacaktır da – ama demokrasinin kırıntıları faşizmin maskelenmesi için kullanılmasına ihtiyaç duyulan aparatlardan öteye geçmeyecektir. Demokrasi mücadelesi görevi de devrimci proletaryanın omuzlarındadır. Dolaysız olarak işçi sınıfının önderliğinde geliştirilen sınıf mücadelesi ile halk kitleleri için demokrasi kazanılabilir. Burjuvazi ise Türkiye-K. Kürdistan'da faşizmi uygulaya bildiği sürece siyasi iktidarını sürdürebilir, faşizm karanlığından ise ancak emperyalizmin uşağı burjuva sınıf diktatörlüğünün faşist dayanaklarıyla yıkılmasıyla kurtuluş sağlanabilir.

Emperyalizmin tahakkümüne ve kapitalist sınıfın baskı ve sömürsüne ve ulusal baskıya karşı Türkiye-K. Kürdistan'da bugünkü aşamada sosyalist devlet düzeninin kurulmasını sağlayacak ekonomik koşullar mevcuttur. Nesnel devrimci koşullara uygun iktidarın kazanılması hedefli sınıf mücadelesi

yürütülmesine ihtiyaç vardır. Bu görev diyalektik tarihi materyalizmi somut koşullara uygulayan, devrimin kitlelerin tarihi gereksinimlerini kavrayan komünistler tarafından yerine getirilecektir.

Toprak sorununun kavranması sınıfların karşılıklı güç ilişkisi, nicelik ve nitelik durumunun somut olarak kavranmasından bağımsız düşünülemez. Modern kapitalist sanayi ve atadan kalma yöntemler ve bilgiyle, geçinmek üzere doğal üretim yapan köylü iktisadı karşıt iki üretim biçimidir. Köylülüğün çağdaş sanayinin gelişen gücü karşısında neden direnemeyeceğini yeterince açıkladık. Nitekim başka ülkelerde Türkiye-K. Kürdistan'da da oldu ve milyonlarca kırsal nüfus şehirlere doldu. Önceleri birkaç sayıyı geçmeyen büyük şehir sayısı otuza çıktı. Eskiden köylü olan emekçiler vasıfsız işgücü olarak sanayinin emrine girdi. İşçi sayısı son otuz yılda katlanarak büyüdü, işsizler ordusu da büyüdü ve emeğin değeri daha da düşürüldü. Öte yandan köyler boşaldı, kırsal canlılığını kaybetti daha önce canlı yaşamın olduğu evler harabeye döndü, topraklar otlar ve yabancı hayvanlara terk edildi. Bu olgular acıklı toplumsal trajediler barındırıyor. Nüfusun yüzde 93'nün kentlerde yaşadığı bir topluma tarım yada köylü toplumu denilemez. Diyenler olursa bilinsin ki, onlar materyalizme dayanmıyor, kafalarındaki kurguları gerçeklerin yerine koymaya çalışıyorlardır. Ama bu nafile bir çabadır. Böyle bir toplumda egemen olan köylü ekonomisi değil, kapitalist üretim ekonomisidir. Türkiye ve K. Kürdistan'da topraklar sermaye yatırımı olmaksızın yeniden canlandırılmaz. Sermayenin ancak ilgi gösterirse yabancı otlardan kurtulacak biçimde toprak meselesi kendisine uydurularak çözülmüş olması bir olgudur. Toprak meselesinin sermayenin yararına, tarım sektörünün kendi amacına uygun olarak biçimlendirilmesi çözümü – üreticilerin topraklarından koparılmasından söz ediyoruz – devrimci bir çözüm değildir, ama feodalizmin tedricen kapitalizm karşısında çözülüşü, köylülüğün tasfiye edilmesidir. Kır nüfusu geri dönülemez boyutta boşaldıktan sonra ama “Türkiye’de toprak sorunu hiçbir zaman çözülmedi” denilmesi boşunadır ve toprak sorununun ancak devrimle çözülebileceği hatalı kavrayışlardan ileri gelmektedir ve gerçeklikle de uyuşmamaktadır. Köylü iktisadının tasfiyesi aynı zamanda kapitalist sınıfın ve üretim tarzının toprak sorununu çözme yönteminin başında gelir.

Devrimci proletarya feodalizmi tasfiye ederek köylüleri topraklandırarak meseleyi çözer. Feodal monarşiye karşı kapitalist üretimin ilk ortaya çıktığı ve burjuvazinin egemenliğe yükseldiği Avrupa kıtası da dahil kapitalistler sınıfı her

yerde modern sanayinin yararına sömürü, zor, şiddet, vergiler, faiz ve hacizler vb. vs. bin bir yolla yıkıcı bir biçimde köylüleri topraklarından koparmış ve tasfiye etmiştir. Türkiye’de Türk ulusal baskısı altında ekonomik alt yapısı başlı başına çökertilen Kürdistan’da son derece acımasız bir tarzda köylülüğün kapitalist üretim yararına tasfiye edilmesinde aykırı bir durum yok. Bağımlı ülkelerde işbirlikçi kapitalizm feodal sınıf ile ittifak halinde olsa da ekonominin gelişme yönü sanayi toplumuna doğru ilerler. İster yavaş ister hızlı biçimde toplum şehrili nüfusa dönüştüğü için toprak sorunu ileri sürülemez. Böylesi koşullarda tarım meselesi toprakların köylülere dağıtılması yolu ile çözülmez. Çünkü hem küçük kırsal üretici geçinemez koşullara dayanamadığı için toprağını terk etmiştir ve bu koşullar hafiflemek yerine ağırlaşarak varlığını korumaktadır. Tarım üretiminin modernize edilmesi ise ancak sermaye yatırımı ve büyük ölçekli üretimle olur. Emperyalist tarım tekellerine bağımlılığın tarım sektöründe derinleştiği Türkiye’de halk kitlelerinin gelişmesi ve çıkarları yönünde tarımın modernizasyonu, tarımsal ihtiyaçların karşılanması için üretimin arttırılması toprağın halkın beslenme kaynağına dönüşmesi ancak emekçi köylülüğün proletarya ile birleşerek kent ve kırdaki burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi sömürücü egemen sınıfın iktidarının yıkılmasıyla mümkündür.

Köylü nüfus esas olarak üretim araçlarından koparıldığından artık Türkiye’de değiştirilmesi gereken bir toprak düzeninden yada köylülerin feodal düzen ve mülkiyetten kurtarılmasından söz edilemeyeceğine göre toprak sorununda demokratik devrimin esası olan toprakların dağıtılması programı da ileri sürülemez, aksine yüzde 93 nüfusun kentlerde yüzde 7’sinin ise köy ve beldelerde yaşadığı ekonomik ve sosyal yapıda toprak sorununun da ileri sürülmesi gereken kapitalist özel mülkiyetin kaldırılması toprağın ulusallaştırılmasıdır. Sosyalist devrimin niteliği bunu emreder. Yoksul köylü işçi sınıfıyla birleşmesi halinde ancak kurtuluşu yönünde iradesini ortaya koyabilir.

Gelişmelerin gösterdiği gibi iki zıt ekonomik biçim olan feodalizmden kapitalizme geçişin olamayacağı savunulması – feodalizm belli ölçüde çözülsede egemenliğini kaybetmez tezi bu anlama geliyor – toplumun ileri doğru diyalektik gelişiminin dondurulmasıdır. Ki bu hiç işe yaramaz bir düşüncedir. Bir takım içeriği kavranmamış alakasız alıntılar ve ezberler ile günümüz Türkiye’sinde feodalizmin egemen üretim biçimi olduğu küçük üreticinin özgür gelişiminin ve emek gücünün özgürleşmesinin feodal baskı tarafından engellenebildiği savunulabiliyor. Kafada yaratılmış feodal düzen

imgesinden kurtulamıyorlar. Bu düşünce gerçeklikten bu kadar uzaklaştığı için ne emek gücü, ne köylünün durumuyla ilgilenmektedir. Varsa yoksa kitaplardan yapılmış ezberler. Hiç düşünülüyor kırsal nüfusta emek gücü özgürleşmiş olsaydı Türkiye ve K. Kürdistan büyük şehirleri başta olmak üzere tüm kentlerinde milyonlarca işçi nereden gelecekti? Onlar köyden kente akan emekçilerdir. Bir zaman feodal üretim ilişkileri içindeydiler, topraklar olan bağları koparıncaya kapitalizmin merkezi olan kentlere aktılar. Dün toprak, koyun, keçi, bahçe ekimiyle geçiniyorlardı, şimdi iş gücünü satmazlarsa aç kalacak durumda olan işçilerdir. Eğer toprak ağalarının köylüler üzerindeki egemenliği sürmüş olsaydı köylüler ağanın uyruğu, emir kulu, kölesi olmaya devam eder, sermayenin iş gücüne dönüşmezlerdi ve kırdan kente doğru akmazlardı. Tarım üretiminde 4 milyon 175 bin çalışan varken on milyon civarında kayıt dışı işçi ile resmi kayıt altında 15 milyon civarında işçi varlığı ve bu 25 milyon işçi aileleriyle birlikte düşünüldüğünde 60 milyon emekçi insan topluluğunu kapsayan bir durumdan söz ediyoruz. Bu rakamlar emek gücünün sermayenin mutlak denetimine girdiğini göstermektedir.

Ayrıca rakamlar, istatistik ve gerçek toplumsal bilgiye dayanarak değerlendirme yapılmalı. Nüfusun nerede toplandığını hatırlatıyoruz sık sık, çünkü bu önemlidir. Türkiye ve K. Kürdistan nüfusunun yüzde 83'ü yani 67 milyonu 30 büyük şehirde olmak üzere 82 milyon nüfusun yüzde 93'ü yani 75 milyonu aşan sayıda kentlerde yaşamaktadır. Büyük şehirlere yayılmış nüfus tarım üretimi yaparak değil, en gelişmiş yada en geri kapitalist toplumun kentlerinde ne olursa burada da aynı üretim ilişkileri içinde işçiler emek gücünü satarak ancak yaşayabilmektedirler.

Yığınlar işsiz ve yoksuldur. 13 milyonu aşan genç nüfusta ne okuyan, ne de çalışan milyonlarca genç var. Çoğu çalışmak zorunda kalan – geçinemedikleri için 11 milyon emekli nüfus dışında 60 milyonun üstünde çalışabilecek durumda olan insanların sadece 28 milyon kişinin çalışma yaşamı içinde olduğu 32 milyon çalışma olanağı bulamadığı bir sosyal yapıdan söz ediyoruz. Bu tablonun içinde tarımda çalışan 4 milyon küsur iş gücü düşünüldüğünde bu toplam bize feodalizmin değil kapitalizmin mutlak egemenliğini göstermektedir. Ayrıca tarımda çalışan bir buçuk milyon civarında gezici kır işçileri de akılda tutulmalı. Eski dönemde tarım üretiminde milyonlarca kara saban vardı, günümüzde ise bir buçuk milyondan fazla traktör var. Yani tarımsal üretimde makineleşme de artış olmasının yanında yoğun bir biçimde ücretli emek gücü kullanılmaktadır.

Tarla bahçe, seralara traktör, kamyon kasalarına istiflenerek köleler gibi taşınırken “kaza” adı altında ölüp giden tarım işçileri sözünü ettiğimiz kır proleterleridir. Urfa’da biber sezonu açıldığında 200 bin tarım işçisi o tarım işletmelerinde ter dökmektedir. Karadeniz bölgesinde çay sezonu, fındık sezonu, Adana’da pamuk, karpuz, Eskişehir’de patates, Ege, Akdeniz bölgesinde narenciye, sebze, Marmara bölgesinde zeytin vb. sezonlarında yüzbinlerce tarım işçisi kölelik koşullarında güneşin altında çalıştırılmaktadır. Pazara üretim yapan tarım işletmesinde sömürülen emek gücünün büyüklüğünü gösteren somut durumdur bu.

Türkiye’de feodalizmin kapitalizm önünde engel oluşturduğu ve benzer görüşler yukarıdaki tabloyu görmemek ve kafada pişirilen hayallerin teori diye sayıklanmasıyla ilgilidir. Kimileri hala küçük köylü çiftliğinin özgürleşmesi, çözülen feodalizmden kapitalizme geçişte tıpkı emek gücünün özgürleşmesi gibi temel olgular hem emeğin üretimdeki biçimine, niceliğine, hem de küçük köylü çiftçiliğinin esasta hangi sınıfın baskısı altında olduğuna, toprak ağalarının mı, sermayenin mi, aynı anlama gelen diğer ifadeyle küçük köylü üreticiler feodal sınıfın mı yoksa kapitalizmin mi baskısı altında olduğuna bakılarak durum anlaşılabilir. Mevcutta Türkiye’de toprağında özgür durumda olan köylü küçük üreticiler feodal despotizmin, toprak ağasının zorbalığı altında değil, emperyalist tarım tekelleri, tarım şirketleri ve emperyalizmin işbirlikçisi taşeronlaşmış kapitalist üretimin, kapitalist meta egemenliğinin baskısı altında oldukları ve sermayenin yıkıcı gücüne dayanamadıkları anlaşılmaktadır.

Feodal üretim ve mülkiyet biçiminin despotizmi ve tüm engelleme çabasına rağmen kapitalizm engelleri yıkıp ilerlemiştir. Feodalizmin kapitalizm karşısındaki çözümlüğünü sadece Avrupa’ya özgü görmek ve onunla sınırlamak son derece yanlıştır. Aksine diğer kapitalist üretim tarzına özgü tüm çelişkiler ve özellikler gibi kapitalist üretimin yayılmacılığı ve eski olan sistemi yıkıma uğratma özelliği emperyalizm döneminde hafiflememiş, aksine çok daha hızlanmış ve yıkıcı bir biçimde genişlemiştir. Dolayısıyla emperyalizm döneminde bağımlı ülkelerde feodalizmin çözülemeyeceği tezinin iktisadi bir temeli bulunmuyor. Çünkü bir yandan kapitalist üretim tarzının dünyada genişleme ve gelişmesi sürerken öbür yandan bağrından çıktığı eski dünyayı ifade eden feodal üretim biçimi zayıflamış, yıkıma uğramıştır. Birinin büyümesi diğerinin küçülmesi üzerinde bina edilmektedir.

Emperyalizme göbekten bağımlı yarı-sömürge bir ülkede komprador kapitalizm bağımlılık ilişkisi içinde büyüdükçe bu genişleme kaçınılmaz olarak ekonomik temelde feodal üretimin çözülmesine yol açar, basit ve doğal köylü ekonomisinin temelini yıkarak, köylülüğü iş gücü ordusuna dahil eder. Tüm bunlar kapitalist meta ekonomisine yaratılan egemenlik alanının genişlemesi, feodal yapının ise çözülmesi ve alanının daralması şeklinde karşıt ikili karakterde aynı anda gerçekleşir. Kimileri kapitalizmin bu durdurulamaz gelişmesini kabul etmelerine rağmen diyalektik yerine tek yanlı düşündükleri için feodal üretimin çözüldüğünü göremiyorlar. Oysa karşıt olan yanlardan biri geliyorsa diğeri zayıflar. Türkiye ve K. Kürdistan'da genişleyen kapitalist üretim, daralan ve çözülen ise feodal üretimdir. Böylece gelişen yeni üretici güçler ile ayak bağı olan önceki geri üretici güçler arasındaki çelişki de belirleyici yönün gelişme halinde ve yeni olan üretici güçlerin olduğu gerçeğini de kavrayamıyorlar.

Eğer emperyalist-kapitalist ülkeler dışında kalan yarı-feodal ülkelerde milli ekonomide feodal üretim biçiminin emperyalizm bir dünya sistemi olduğu sürece bu ülkelerde egemenliğini koruyacağı söyleniyorsa bu görüş söz konusu ülkelerde üretici güçlerin gelişmesi ve sosyal yapının değişip ilerlemesinin durdurulması ile eş anlamlıdır. Emperyalizmin pençesinde olan ülkelerde kapitalist üretimin gelişmesi dışa bağımlılık nedeniyle gecikir, ama halk kitlelerine korkunç acılar çektirilerek, zor ve sancılı biçimde de olsa gelişir. Bu ülkelerde milli kapitalizmi geciktirme ile tekelci kapitalizmin pazar egemenliği güvenceye alınacak biçimde üretim ve mali sermayede genişleme arasında çelişki olsa da kapitalist üretim tarzının tedricen genişlemesi engellenemez. Bu çelişkili durum kapitalist üretim ekonomisinin egemen hale geldiği ülkenin halk kitleleri ile emperyalizm arasındaki çelişkiyi şiddetlendirmekle sınırlı kalmaz, aynı zamanda çeşitli emperyalist ülkelerin burjuvazilerinin işbirlikçisi bağımlı ülke burjuvazileri arasındaki çelişkileri de şiddetlendirir. Emperyalist ülkelere çoklu bağımlılık yarı-sömürge ülke burjuvazisinin kendi arasındaki çelişmeleri de keskinleştirir. Sorunlar yönetilemez hal alınca bu ülkelere haydutça saldırıda bulunulur, askeri darbe, suikastler, işgal ve bombalamalar vd. yöntemlerle... Dolayısıyla emperyalizmin varlığına dayandırılarak bağımlı ülkede feodalizmin çözülemeyeceğinin savunulması temelsizdir.

Serbest rekabetçi kapitalizm döneminde Osmanlı'da başlayan işbirlikçiliği emperyalizm döneminde de Türkiye'de cumhuriyetin başından itibaren burjuvazi ve feodal sınıflarla kurulmuş işbirliği daha da derinleşerek ilerlemiştir. Ama emperyalizm ile kurulan bu iş birliğinin kapitalist üretimin işte genişleyip gelişmesini durdurduğu anlamına gelemedi tarihi toplumsal dönüşümler göstermiştir. Her çelişkinin karşıt yönleri vardır. Ama çelişkideki esas yön kavranmazsa gelişme yönü de doğru tespit edilemez. Türkiye'de feodal sınıflar ile emperyalizmin işbirliği kapitalizmin gelişmesini geciktiren bir yönü vardır, ama diğer yön ise kendisine bağımlı kapitalist üretimin ve ekonomisinin feodalizmin köstekleyici niteliğine rağmen sürekli büyüme ve genişleme niteliği taşıması ve genişleme dinamiğidir. Feodalizm ile kapitalizm iktisadi biçimleri arasındaki bu karşıtlıkta esas yön kapitalist üretimin genişlemesi – bağımlı olması meselenin özünü değiştirmez – oluşturur.

Emperyalizmin amacı istila ettiği ülkeleri iktisadi olarak geliştirmek değildir, ama kapitalist üretim tarzına özgü yayılmacılık ve egemenlik istila edilmiş ülkede zorunlu iktisadi ve toplumsal değişikliklere yol açar. İlk sermaye ihracı ve ticari anlaşmaların yapıldığı 1838-39 Osmanlı Islahat Fermanı'ndan 21'nci yüzyıl Türkiye'sine varana dek kapitalizmin gelişme tarihi düşünüldüğünde hem feodal sınıflar ile dış kapitalist sermaye arasında kurulmuş işbirliği hem de kapitalist üretim tarzı ve sermayenin feodal mülkiyet düzeninin altını oyan onu zayıflatan çelişkili ikili yönlerin olduğu ve bu karşıt niteliklerin birlikte var oldukları anlaşılacaktır. Böyle bakıldığında feodalizmin gerçekten uzun bir zamana yayılarak dünyada gerçekleşen büyük dönüşümlerin etkisi altında çeşitli dönemlerden geçerek ancak çözüldüğü ve toplumsal yapının dönüşüme uğradığı rahatlıkla görülmektedir.

Toprak sorununa yaklaşımımızı açıklamış olduktan sonra şunu da söylemek istiyoruz: komünistler sadece gerçeklere dayanırlar. Bu nedenle ileri sürülen hayali tasarımlar ile meşgul olmak yerine tüm meselelerde toplumsal gerçeklikten hareket edildikçe devrimci teorimiz güçlenecek, pratiğimiz yenilmez olacak, proletaryanın tarihi gereksinimleri karşılanmış olacaktır.

DEVİRİMİN NİTELİĞİ VE STRATEJİSİ

– Türkiye’de yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi, toplumsal yapıya denk düşen devrim programı değişen toplumsal-ekonomik yapıyla yerini yarı-sömürge, kapitalist üretim tarzının hakim olduğu nesnel şartlara denk düşen devrim programına bırakmıştır. Türkiye, Kuzey Kürdistan da kapitalist üretim tarzı hakimdir. Devrimin niteliğini belirleyen toplumsal üretim biçiminde egemen olan üretim ilişkileri, hukuksal ifadesiyle kapitalist mülkiyet ilişkileridir. Mevcut durumda ekonomik toplumsal değer üretiminin %95’ni sermayenin dolaşım formülü olan para-meta-para (P-M-P) dolaşımı biçiminde kapitalist üretim tarzıyla ücretli-emeğin artı-değerine kapitalistler sınıfının el koymasıyla gerçekleşmektedir. Emperyalizme bağımlı ekonomik halka daha da kalınlaşmıştır. Sosyal-ekonomik yapıya hakim olan kapitalist üretim tarzına damgasını iş birlikçi nitelik vurmaktadır. Emperyalist sermayenin taşeronu iş birlikçi kapitalist üretim tarzına uşaklık eden komprador burjuvazi yanı sıra bürokrat burjuvazi (devlet kapitalizm) aracı konumundadırlar. Komprador burjuvazi işbirlikçisi olduğu birden fazla çoklu emperyalist ülkelere makine, sermaye, teknik ustalık vs. ana unsurlarına bağımlıdır. Yarı-sömürgelik ekonomik siyasi yapının niteliğini bu maddi işbirlikçi üretim temeline dayanmaktadır. Genel karakteri itibariyle yarı- sömürge ülkelerde işbirlikçi kapitalist üretim biçiminin gelişmesi ve egemen olması emperyalizme olan bağımlılığı hafifletmez aksine ağırlaştırır. Emperyalist sermayeyle emekçi halk, emperyalist ülkeyle yarı-sömürge ülke arasındaki çelişkileri hafifletmez sertleştirir. Çoklu emperyalist büyük güçlerin yarı-sömürge Türkiye pazarı üzerindeki rekabeti ve karlar elde etme dürtüsü çelişkileri şiddetlendirmektedir.

Modern sanayinin geliştiği her yerde olduğu gibi genel nüfusun %80'nin kentlere yığıldığı Türkiye-Kuzey Kürdistan da toplumsal yapı emek gücünü satan işçi sınıfı ile ücretli-emek gücünü satın alan burjuvazi arasında bölünmüştür. Feodalizm ile geniş halk yığınların arasındaki çelişkiyi çözen demokratik halk devriminden farklı olarak emek-sermaye çelişkisi sosyalist devrim ile çözülecektir. Devrimizin niteliği sosyalist devrimdir. Biçim olarak farklı olsa da içeriği ve siyasi nihai amacı aynı olan devrim modelleri farklı iki çağa ait üretim tarzlarından hangisinin hakim olduğuna bağlı bir biçimde çözüm metodu olarak öncelik alır. Feodal üretim tarzının hakim olduğu yarı-feodal, yarı-sömürge ülkede proletaryanın ideolojik önderliğinde demokratik devrim feodal hakim sınıflara ve emperyalizme karşı gelişir. Demokratik halk devrimi özünden toprak devrimidir. Demokratik halk devrimi kapitalist üretim tarzının gelişmesini köstekleyen feodal sınıf egemenliğini yıkarken genel olarak işbirlikçi burjuvazi dışında kapitalistlerin varlığına dokunmaz. Feodalizme karşı gelişen, toprak devrimi ile köylülerin toprak sorununun çözen yeni demokratik devrim bu nitelikleriyle proleter-sosyalist devrimden farklıdır. Yeni demokratik devrimle feodal sınıfın hakimiyeti ortadan kaldırıldıktan sonra sosyalist topluma geçişi süreci başlar, proletarya diktatörlüğün özgül biçimi olan yeni demokratik devrim farklı çelişmelerin, farklı aşamalardaki çözüm metodunu içeren sosyalist devrim ile aynı değildir. Sosyalist devrim emek-sermaye çelişmesine bağlı olarak kapitalist üretim tarzını yok etmeyi amaçlar. Feodalizme karşı gelişen ve özü toprak devrimi olan demokratik halk devrimin niteliğini bir kenara atarak feodal sınıflarının önemli oranda tasfiye olduğu Türkiye-Kuzey Kürdistan da demokrasi sorunu, emperyalizmin dolaylı hakimiyeti gerekçelerine dayanılarak demokratik devrim talebi ileri sürülemez. Türkiye, Kuzey Kürdistan da küçük toprak mülkiyetine dayalı geçimlik üretim yapan köylülerin durumu beldemizde açıklandığı gibi 80 milyon nüfuslu Türkiye, Kuzey Kürdistan'da 20 milyonun altına inmiş sermayenin talanı altındadır. Toplumsal üretim biçimi ve toplam üretilen değerde esas sömürü biçimi ücretli emekçinin artı-değerine burjuvazinin el koyması şeklindedir. Bu özel mülkiyet biçiminden hareketle proletarya ile burjuvazi baş çelişkisi sosyalist devrimle çözülecektir. Sosyalist devrim kapitalist üretim tarzını yok edecektir. Buna bağlı olarak demokrasi meselesini en geniş çerçevede proleter demokrasi ile çözecektir. Emperyalist tekellerin sosyal dayanakları yok edileceği için emperyalizmin dolaylı hakimiyetine de son verilmiş olacaktır. Ulusal sorunda proleter demokrasi ile çözüme kavuşacaktır. Bu anlamıyla sosyalist devrimin çöze bileceği çelişkileri demokratik devrimin talibi yapmak toplumsal üretici güçlerin aldığı yeni biçimin gerisinde kalmak olacaktır. Devrim mülkiyet ilişkilerinde eskiyi yıkıp yeniyi inşa

eder. Demokratik devrim hakim feodal mülkiyeti kaldırır. Sosyalist devrim ise kapitalist özel mülkiyeti üretim araçları üzerinden kaldırır. Kapitalist üretim tarzının hakim olduğu ülkede nesnel şartlar sebebiyle toprak devrimini içermeyecek bir devrime demokratik devrim denemez. Çünkü böyle bir "devrim" zaten büyük oranda çözülmüş feodal mülkiyet ilişkilerini yeniden düzenlemeyi içermeyen mülkiyet ilişkileriyle bağı kurulamayan, sadece burjuva demokratik reform talepleriyle içi doldurulan programın demokratik devrimin özü ile ilgisi yoktur. Devrim yıkıcı bir altüst oluşturmaktadır. Üretici güçlerin gelişmesi önünde engel halinde gelen mülkiyet ilişkilerini kaldırmayı hedefler. Feodal mülkiyet burjuva mülkiyetin lehine kaldırılmıştır. Tarihsel koşullar köleci feodal toplumlardaki mülkiyet ilişkilerinin değişimlere uğrayarak kapitalist topluma vardığını göstermektedir. Sosyalizm ise burjuva mülkiyeti kaldıracaktır. Daha net ifadeyle komünizm; özel mülkiyetin kaldırıldığı ve sınıfların olmadığı toplumsal sistemdir. Bu anlamıyla komünistlerinin mülkiyet ilişkilerinin kökten değiştirme içeriğine sahip olmayan "devrim" talepleri yoktur. Proletaryanın egemen sınıf olarak örgütlendiği sosyalist devrim sermaye ile ücretli emek karşıtlığını kapitalist özel mülkiyetin kaldırarak çözer. Demokratik devrim komünist parti aracılığıyla proletaryanın önderliğinde yapılsa da kapsamı ve içeriği burjuva demokratiktir. Çünkü genel olarak burjuva özel mülkiyeti kaldırmaz; ama feodal mülkiyet düzenini baştan sona değişime uğratar. Toprak ağalarının, monarşilerin, derebeylik mülkiyet düzenini yıkar, toprakları köylülere dağıtır. Toprak devrimi denilen bu yolla toprak sorununu köylüler lehine çözer. Bütün bu gelişmeler binlerce yıllık mülkiyet ilişkilerini değiştiren tarihsel ilerlemelerdir. Kapitalist üretiminin gelişmesi önünde engel olan feodal mülkiyeti ve düzene geri dönülmez darbeyi vurur. Küçük toprak mülkiyeti ve küçük zanaatçıların büyük oranda yok edildiği kapitalist üretim tarzı ve mülkiyet biçiminin hakim olduğu koşullarda ise proletarya diktatörlüğü-sosyalist devrim-toprak mülkiyetinin ve kapitalist özel mülkiyeti kaldırır. Türkiye, Kuzey Kürdistan'da feodal mülkiyet ilişkileri ve üretim tarzı işbirlikçi kapitalist üretimin genişlemesiyle son derece acılı yolla çözülmüş toplumsal üretimde hakimiyetini kaybetmiştir. Bu anlamda devrimizin niteliği köylülerin toprak ağalarına karşı savaşı karakterinde değil, proletaryanın temel kuvvet olarak burjuvaziye karşı savaşı gelişecektir. Emekçi köylülerde sermayenin vahşi saldırısı altındadır. Tarım toprakları sermayenin inşaat alanına dönüştürülmesine, Termik, RES, HES, Baraj, Maden ocakları, Ota yolları, Köprüler, Hava alanları vs. vd. istilasına emekçi köylüler direnmektedir. Sermayenin sömürüsüne karşı emekçilerin çıkarı devrimci proletarya ile birleşmektir. Ücretli-emek köleliğine dayanan

kapitalist üretim tarzını kaldırmak için devrimci proletarya sosyalist devrim amacı ile mücadele edecektir. Devrimimizin hedefi komprador kapitalizmde emperyalizmdir. Toprak sorununda ise toprak üzerindeki mülkiyet kaldırılacağından sadece büyük toprak mülkiyeti değil bütün feodal kalıntılar devrimin hedefine girmektedir. Üretim dışına çıkarılan boş topraklar üretime açılacak, sosyalist tarım çiftlikleriyle toprağın planlı iyileştirilmesi genişletilecektir. Tüm sermayeyi, burjuvazinin mülkiyetinde olan bütün üretim araçları devrimle toplumsallaştırılacak. Proletarya burjuvaziye karşı savaşımı yalnız başına kazanamaz. Devrimde çıkarı olan emekçi sınıflarla ittifak kurarak, onlara ideolojik önderlik görevini yerine getirerek ancak amacına uygun mücadeleyi geliştirebilir. Mevcut durumda devrimci savaşımında proletaryanın müttefiki emekçi köylüler küçük burjuvazi sınıflardır. İşbirlikçi kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu yarı-sömürge ülkelerde kapitalist üretim ilişkilerinin genişlemesiyle emperyalizmin yerli uşakları komprador burjuvazinin pazarda tekel baskısı hisseden ve çelişkileri gündün güne büyüyen geniş bir orta burjuvazi katmanı vardır. Faka sosyalist devrimin hedefi kapitalist özle mülkiyeti kaldırmak olduğu için geniş orta burjuva tabaka emperyalizm ve komprador burjuvaziyle çelişki yaşasa da devrimin yanında yer almaz. İşçinin artı-emeğine el koyarak sermayesini büyütme, iç pazarda daha fazla etkin olma büyük burjuva amacında olan orta burjuvazi ücretli-emek köleliğini kaldıracak olan sosyalist devrim güçleri arasında yer almaz demokratik devrimde komprador-bürokrat burjuva mülkiyetini kaldırma dışında genel olarak kapitalist mülkiyete dokunulmadığından emperyalizm ve komprador burjuvazinin egemenliği ve baskısı ile çelişme halinde olan orta (milli) burjuvazinin sol kanadı devrimin başarıya ulaşma durumunu anladığında devrime katılmıştır. Fakat sosyalist devrim kapitalist mülkiyet ilişkilerini kaldırmayı hedeflediği için orta burjuvazinin kanadının devrime katılma durumu kalmıştır. Bu nedenle orta burjuvazinin sol kanadı devrimin ittifakları arasında yer almaz. Devrimle hakim olacak yeni üretim ilişkilerinden çıkarı olmayan sınıflar devrimin karşısında yer alacaklardır. Orta burjuvazinin sosyalist devrimde çıkarı yoktur. Komprador burjuvazi, büyük toprak sahipleri, orta burjuvazi devrimci proletaryanın özel mülkiyeti kaldırmayı hedefleyen mücadelesi karşısında sömürücü üretim ilişkilerinin muhafazasından yana olan sınıflardır. Emperyalizmin sosyal dayanaklarının başında özellikle komprador-burjuvazi ve bürokrat komprador burjuvazi-gelmektedir. Büyük toprak sahibi sınıfta buna dahildir. Mevcutta emperyalizmin aracı durumunda olan komprador-bürokrat kapitalist devlet işletmeciliği toplumsal üretim değerindeki payı küçülse de işbirlikçi kapitalist üretimin gelişmesinde ve komprador burjuvazinin sermaye birikiminin

büyütülmesindeki rolünü emekçi halklarımızı yağmalayarak yerine getirmektedir. Komprador burjuvazi üretimde büyüyen payı ile emperyalizmin en başlıca sosyal dayanağıdır. Kapitalizm öncesi üretim tarzı ve mülkiyet biçimleri olan küçük toprak mülkiyeti, küçük zanaatçıları burjuva mülkiyeti büyük oranda eritti. Öyle olmasaydı 1970’de toplam nüfusun %70’ni teşkil eden köylülerin mevcut durumundaki oranı %20’nin altına iner miydi? Demokratik devrimde köylülük devrimin temel gücüdür. Köylülere dayanmak yaygın ve hakim olan feodal üretim ilişkilerinin zorunlu bir sonucudur. Mülkiyet ilişkilerinde olan değişikliklerle köylüler devrimin temel gücü olmaktan çıktı, Demokratik devrimde temel güç olan köylüler yerini sosyalist devrimin temel gücü proletaryaya bıraktı. Köylülerin sayısı genel nüfusun (1/4) oranına inecek kadar azaldı. Türkiye-Kuzey Kürdistan’da feodal üretim ilişkileri büyük ölçüde çözüldüğü için ücretli-emekçilere dönüşen, kentlere yığılan ve yaşam alışkanlıkları ve ilişkileri yeniden biçim alan kapitalist toplumda sayıları azalan ve iç pazarda sermaye dolaşımın, meta ticaretinin içine çekilen, mevcut köylülük bakımından da demokratik devrim önemini yitirdi. Dengesiz iktisadi gelişim ise varlığını korumaktadır. Türkiye kapitalist üretimde Kuzey Kürdistan’dan çok açık farkla gelişkindir. Bu iktisadi fark ezen ulusun burjuvazisinin ezilen ulusu yağmalamasından ileri gelen önemli farktır. Feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu yarı-feodal yarı-sömürge toplumsal yapıda-ama feodalizmin hakim olduğu olgusu unutulmadan-feodalizmin zayıflığının toprak devriminin görevlerini azaltması ve sınırını daraltması demokratik devrimin gündemde olma niteliğine uygun ve doğrudur. Lakin kapitalist üretim tarzının hakim olduğunu toplumsal yapıda belli bir oranda basit meta üreticisi köylülerin varlığı toprak sorunu sosyalist programla çözmeyi zorunlu kılar. Burada belirleyici olan hangi üretim biçimini toplumsal yapıya hakim olduğudur. Demokratik devrim özü itibarıyla bir köylü devrimidir. Türkiye’de kapitalizm zamana yayarak küçük köylü mülkiyetini eritti. Kapitalist üretim, feodal mülkiyeti yaygın şekilde çözmeden hakim toplumsal üretim biçimini alamazdı. Büyük oranda üretim araçlarından kopmuş köylülere toprak devrimi önerilemeyeceğine göre Türkiye, Kuzey Kürdistan’da toprak devrimini görevi ortadan kalkmıştır. Kapitalist sermaye hali hazırda küçük köylüyü büyük oranda üretim araçlarından koparmış, kalanı da koparmaktadır. Bu durumda doğru formül kapitalist sermayenin üretim araçlarından kopardığı köylülere yeniden toprak dağıtma değil, kurutulmuş toprağa modern sanayi araçlarıyla sosyalist tarım çiftlikleriyle toprağı kolektif iyileştirmeyele üretime sokmaktır. Eski maddi üretim ilişkileri değişikliğe uğramış toplumda toprak devrimini ileri sürmekte ısrar etmek geride kalmış bir şeyi arzulamaktır. Bütün bu toplumsal değişiklikler bir anda değil

uzun zamanda gerçekte. Sermaye ücretli emek sömürü ile büyürken, yeni ve daha vahşi sömürü için yeni bir ücretli emek sömürü potansiyeli yaratır. Türkiye’de var olan milyonlarca emekçi işsiz bu olgunun kanıtıdır. Kıt kanaat yaşamaya çalışan emekçilerin birleşik emeğiyle hareket edebilen ve ücretli emekçinin artı-emeğiyle büyüyen sermayenin ücretli emek karşıtlığı toplumun temel çelişkisidir. Toprak ağalarının tarımsal rejimi ve üst yapıdaki etkileri uzun zaman sürdü. Toprak ağaları ile burjuvazinin ittifakı büyük zengin toprak sahiplerinin zamanla kapitalist üretimin birer parçasına dönüşmesiyle karakterize oldu. Küçük, küçük ya da orta halli köylü mülkiyeti ise faşist devlet diktatörlüğünün katmerli sömürüsü altında köylülerin topraklarından kopmasıyla sonuçlandı. Emperyalizmin amacı geri kalmış ülkelerde azami karlar elde etmek, kaynaklarını denetim altına almak, işçi sınıfını kölelik şartlarında sömürmek iç pazara hükmetmektir. İş birlikçi kapitalist üretim yapısı küçük köylüleri-köylü nüfusun ezici çoğunluğu oluşturur yavaş yavaş sancılı şekilde sefaletle iterek mülksüzleştirir. Üretim aracı topraktan koparır. Sanayi ürünü meta dolaşımındaki yoğunlaşma ve genişleme emekçi köylüğü bağımlı hale getirir ve yıkıma uğratar. Bu anlamıyla emperyalizmin iktisadi ilhaki geri kalmış ülkelere de kapitalist üretimin belli ölçülerde büyümesi anlamına gelirken, diğer yandan emekçi küçük köylü ailesini uzun zamana yayılarak sefaletle sürüklenerek mülksüzleştirilmesi ve yıkıma uğratılması anlamına gelmektedir. Bu maddi toplumsal temel sosyalist devrimi gündeme koyar; devrimin temel ve önder gücü ise işçi sınıfıdır. Toplumsal değerin %95’ni yaratan ücretli emekçiler ordusu işçi sınıfına dayanmayan hiçbir hareket devrimi başarıya ulaştıramaz. Burjuvazi proletarya çelişmesinde toplumsal kurtuluş proletaryanın kendi ellerindedir. Onu başkası kurtaramaz.

PROLETARYA İLE BURJUVAZİ ARASINDAKİ ÇELİŞME BAŞ ÇELİŞMEDİR

Partimiz yarı-sömürge, yarı-feodal toplumsal iktisadi yapıda mevcut bir dizi çelişkilerden devrim mücadelesi sürecini önemli derecede etkileyen başlıca çelişkileri şöyle sıralamıştır

Feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki.

Emperyalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki.

Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki.

Hakim sınıfların kendi arasındaki çelişkisi.

Maoist Komünist Partisi 1. Kongre'de başlıca 4 çelişkinin yanı sıra ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus burjuvazisi arasındaki çelişkiyi başlıca arasına aldı. Toplumsal yapıda 5 başlıca çelişki tespiti kabul edildi. Partimizin 2. Kongresi, 5 başlıca çelişkiden biri olan ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus arasındaki çelişki olarak belirdi. Böylece: 1.) Feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki. 2.) Emperyalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki. 3.) Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki. 4.) Hakim sınıfların kendi arasındaki çelişki. 5.) Ezen ulus burjuvazisi ile ezilen ulus arasındaki çelişki biçimde sıralandı. Mevcut çelişmelerin gelişmesini tayin ve onların üzerinde etki icra eden baş çelişki ise feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki olarak tespit edildi. Yeni demokratik devrim süreci boyunca hakim olan feodal üretim ilişkilerine uygun olarak feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişme proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme dışındaki başlıca çelişkiler üzerinde tayin edici etkiye sahip olduğu için baş çelişki olarak tespit edilmiştir. Mülkiyet ilişkilerinde gerçekleşen değişiklikler toplumsal çelişmelerin yeniden ele alınması zorunludur. Feodal üretim tarzı çözüldükçe feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişme zayıfladı ve çözüldüğü oranda diğer bütün başlıca çelişmeler üzerinde etki gücünü yitirdi. Onun yerini proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişki aldı. Kapitalist üretim tarzının toplumsal hakim üretim olmasıyla emek-sermaye çelişmesi keskinleşti. Proletarya ile burjuvazi çelişkisi belirleyici rolünü kaybeden üretim ilişkilerinin azalan, büyük oranda eriyen ama belli oranda mevcudiyeti süren basit meta üretim tarzını taşıdığı çelişkiyi de çözecek nitelik kazandı. Her modern toplumda olan kapitalist mülkiyet biçimi ve iş bölümü Türkiye, Kuzey Kürdistan'da mevcuttur. Toplumsal üretim ilişkilerine, üretim tarzına ve bölüşümün karakterine emek-sermaye arasındaki karşıtlık yön vermektedir. Emek gücünü sermayeye satmak zorunda olan ve daha da yoksullaşmaktan kurtulmayan milyonlarca ücretli-emekçi ile hırsız burjuvazi arasındaki bölünme ve keskin karşıtlık belirleyici önemdedir. Yarı-sömürge kapitalist üretim tarzının hakim olduğu toplumsal yapıda burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki diğer başlıca çelişkilerin çözümünde tayin edicidir. Burjuvazi ile proletarya çelişkisi sosyalist devrimle çözülür. Emek-sermaye çelişkisi diğer başlıca toplumsal çelişkiler üzerinde şu şekilde tayin edicidir: Emek-sermaye çelişkinin çözümü. Feodalizm ile geniş halk yığınları arasında daha önce baş çelişki olan çelişkiden geriye kalan feodal kalıntıların taşıdığı karşıtlıkları ortadan kaldırma niteliğine sahiptir. Kapitalist üretimin hakim olduğu ekonomik yapıda emekçi küçük, orta köylüler sermayenin sömürsü altındadır. Köylüleri saran ve geleneksel kalıntılardan ve sermayenin sömürsünden sosyalist devrim kurtaracaktır. Proletarya feodalizme karşı

tutarlı mücadele yürüten tek tutarlı sınıftır. Proletarya ile burjuvazi karşıtlığında proletaryanın mücadelesinin devrimci seyirde ilerlemesi oranında feodal üretim tarzından geriye kalan mülkiyet ilişkilerinden ileri gelen çelişkinin çözülmesinde belirleyici olacaktır. Küçük köylü mülk sahipleri toprak ağalarından daha fazla sermayenin vahşi sömürsüne maruz kalmaktadır. Köylüleri haps oldukları geri üretim biçiminden ve yaşam tarzından ancak devrimci proletaryanın sosyalist devrim mücadelesi çekip kurtara bilir. Bu anlamıyla emekçi köylülerin sermayenin egemenliğine karşı yok olmamak için direnişi, emek-sermaye çelişkisinde proletaryanın mücadelesine köylüleri yakınlaştıran üretici güçlerin olgunlaştığını göstermektedir. Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin çözümü emperyalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişkiyi de çözecektir. Proleter devrim emperyalizmin içindeki bütün sosyal demokratlarını yok eder. Bu anlamıyla köklü bir anti-emperyalist devrimdir ve aynı zamanda yarı-sömürge siyasi yapıyı sonlandırarak ulusa gerçekten milli bağımsızlık kazandırır. Yarı-sömürge kapitalist ülkede ulusun tam bağımsızlık sorunu proletaryanın kapitalist sermayeye karşı mücadelesinden ayrı ele alınamaz. Ayrıca emek-sermaye çelişmesinin çözülmesi diğer çelişkilerin çözümünde olduğu gibi hakim sınıfların arasındaki çelişkiyi de ortadan kaldırır. Türkiye, Kuzey Kürdistan'da devrimci proletarya hakim sömürücü sınıfların iktidarına son verdiği andan itibaren hakim sınıflar arası çelişkiden de söz edilemez. Kimdir hakim sınıflar: Komprador burjuvazi, büyük toprak sahipleri. Toprağın ve sermayenin özel mülkiyeti hakim sınıflardan alınacaktır. Burjuvazinin iktidarı yıkıldıktan sonrada sosyalizme karşı düşmanlıkları çok çeşitli biçimlerde sürecektir. Fakat sömürücü hakim sınıflar arası çelişkiler kapitalist üretim biçimi hakimiyeti şartlarındaki gibi olmayacak, anlamını yitirecektir. Diğer başlıca çelişmelerden biri olan ulusal sorun çelişkesinin çözümü üzerinde burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişmenin çözülmesi tayin edici rol oynar. Türkiye'de ulusal sorun ve azınlıklar sorunu vardır. Ezen Türk ulusu ile ezilen Kürt ulusu, ezen Türk ulusu ile ezilen çeşitli azınlıklar arasında çelişki sürmektedir. Ulusal baskının toplumsal ekonomik biçiminden ileri gelen çelişkiler vardır. Emperyalizm ile Kürt ulusu ve halkı arasındaki çelişki, Türk burjuvazisi ile ezilen ulus-Kürt-burjuvazisi arasındaki çelişki; ezen ulus Türk burjuvazisi ile-bir avuç hain işbirlikçi Kürt burjuvazisi dışında-Kürt ulusu arasındaki çelişki gibi ulusal baskıdan ileri gelen bir dizi çelişkinin varlığı proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkinin çözülmesiyle nitelik değiştirir ve çözüme kavuşur. Komprador burjuvazinin iktidarı yıkıldığında Türk, Kürt ve çeşitli azınlıklardan işçi sınıfının sermayeye karşı savaşı devrimci iktidarın zaferiyle sonuçlandığında insanın insan tarafından sömürülmesine dayanan sistem kaldırılacağından bir ulusun başka bir ulus

tarafından ezilmesine, ezen ulusun burjuvazisinin yararına talan edilmesine de son verilecektir. Ulusların tam hak eşitliği garantilenecektir. Ulusların kendi bağımsız devletini kurma hakkını koşulsuz tanıma ilkesine bağlı kalınacaktır. Proletaryanın iktidarında ulusların gönüllü ve kardeşçe birliği komünistlerin şiarı olacaktır. Özcesi emek-sermaye çelişkisinin çözümü ulusal çelişkinin ulusal çelişkinin çözülmesinde de belirleyici önemdedir. Özetlemiş olduğumuz gibi demokratik devrim süreci boyunca mevcut olan çelişkilerin ele alınması ve çözüm metodu, sosyalist devrim sürecini doğuran nesnel hal ve şartlar nedeniyle çözüm metodumuz değişmiştir. Sosyalist devrim sürecinde diğer başlıca çelişkilerin çözümünde tayin edici nitelikte olduğu için temel ve baş çelişki burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişkidir. Çok parçalı küçük toprak mülkiyeti sayısı oldukça azalsa da varlığı sürüyor. Fakat köylünün çelişkisinin özünü köylü yığınları ile toprak ağaları arasındaki çelişki oluşturmuyor. Bu da olmakla birlikte küçük toprak sahibi köylü yığınları ile sermaye arasındaki çelişki belirleyicidir. Köylüler kapitalist iç pazara bağlanmıştır, tarım sanayi makineleri, gübre, ilaç, tohum, sözleşmeli çiftçilik vs. girdiler yanı sıra, köylüler sanayi tüketimi ve kullanım mamulleriyle istila edilmiştir. Pahalıya satılan sanayi mamulleri ile ürününü ucuza-değerinin altında satmak zorunda kalan küçük üretici köylüleri yok olmamak için toprak ağalarına değil, vahşi kapitalist sermayenin sömürüsüne direnmektedirler. Ayrıca tarımda ücretli emeğe dayalı iş bölümü yaygınlaşmıştır. Köylülerin demokratik devrim sürecinde feodal üretim tarzının hakimiyetinde feodal hakim sınıf da olan karşıtlığın yerini emekçi köylülerin sermayeye karşı yok olmama karşıtlığı almıştır. Bu nitelik değişikliğinden kaynaklı feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki başlıca çelişkiler arasında sayılamaz. Mevcudiyeti olan emekçi köylüler esas olarak sermayenin sömürüsü ve talanı altındadır. Büyük oranda çözülmüş ve mevcut köylülerin üretim araçlarından koparılmaya devam ettiği süreç açıkken etkinliğini kaybetmiş feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişmeyi başlıca çelişmeler arasında saymak kapitalist üretim tarzının hakim olduğu sosyal, ekonomik yapıya uygun düşmez. Emekçi köylülerin çelişkisi esas olarak emek-sermaye çelişmesinin bir parçasına dönüşmüştür. İşbirlikçi kapitalist üretim tarzının hakim olduğu yarı-sömürge siyasi toplumsal yapıda temel baş ve başlıca çelişkiler tespitimiz şu şekilde değişikliğe uğramıştır;

Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki.

Emperyalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki.

Hakim sınıfların kendi arasındaki çelişki.

Ezen ulus burjuvazisiyle-işbirlikçi hain Kürt burjuvazisi dışında -Kürt ulusu ve çeşitli azınlıklar arasındaki çelişki.

– Bu başlıca çelişkilerin çözümünde tayin edici ve belirleyici önem nitelikte olan temel ve baş çelişki ise proletarya ve burjuvazi arasındaki çelişkidir. Çelişkilerin MLM bilimsel metot ve düşünce ile ele alınması işçi sınıfının devrim mücadelesinde tayin edici önemdedir. Toplumsal emek biçimlerinin kapitalist tarza dönüştüğü toplumda, bir önceki üretim biçimine özgü olan ve demokratik devrim sürecinde başlıca çelişmelerin teşkil eden üç büyük düşman olan, emperyalizm, komprador burjuvazi, feodalizmin, aynı torbaya koyulması ve baş çelişki olarak tespit edilmesi yanlıştır. Bütün bu başlıca çelişkiler feodal üretimin hakim olduğu toplumda mevcut olmasına rağmen baş çelişki arasına alınmamıştır. Emperyalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki ve hakim sınıfların kendi arasındaki çelişkinin çözümünde tayin edici olan feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki baş çelişki olarak gelişmelerde rolünü oynamıştır. Hakim feodal mülkiyet biçimi kaldırılınca emek-sermaye çelişkisinin gelişmesinde hızlandırılmıştır. Feodal üretim ilişkilerinin yerini kapitalist üretim tarzına ve mülkiyet ilişkilerine bıraktığı toplumda başlıca çelişkileri aynı düzlemde baş çelişki olarak tespit etmek başlıca çelişkilerin içinde birinin diğer çelişmelerin çözümü üzerinde tayin edici rolünün olmadığını söylemektedir. Bu anlamıyla “emperyalizm, komprador tekeli kapitalizm tali düzeydeki feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişkidir” denilmesi halinde başlıca çelişmelerin çözümü üzerinde tayin ve tesir edici rolü olan çelişmenin hangisi olduğu anlaşılmaz. Çünkü “baş çelişki” de birden fazla çelişki sıralanmıştır. “Baş çelişki” içinde a.) emperyalizmle halk yığınları arasındaki çelişki; b.) burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki; c.) feodalizm ile geniş halk yığınları arasındaki çelişki şeklinde üç başlıca çelişkiler sayıldığında buna “baş çelişki” denilemez ancak başlıca çelişkiler olur. Geriye pekte süreci etkileyecek çelişki kalmamış oluyor. Tespit edilen beş başlıca çelişkilerden üçü aynı düzlemde “baş çelişki” olarak ifade edilmiş olur ki bu durumda baş çelişki tespiti değil, başlıca çelişkiler aynı düzlemde sıralanmış olur ve buda baş çelişki düşüncesini bir yaklaşım olarak boşa çıkarmaktır. Oysa bütün bu çelişmelerin içinde bir çelişki çözülmesi halinde diğer çelişmelerin üzerinde tayin edici öneme sahiptir. Baş çelişki tespitimiz Marksist bilimsel metoda uygun saptanmıştır. Anlayışımız açık ve nettir. Sosyalist devrim süreci boyunca diğer başlıca önemli toplumsal çelişkilerin çözülmesinde tayin edici olan baş ve temel çelişki proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişkidir.

Halk Savaşının Özgül Biçimi Gerilla Savaşı Askeri Stratejimizin Ana Halkasıdır.

– Ezilen sınıfların baskı ve sömürüden kurtulması ancak proletarya önderliğinde zor yolu ile sömüren hakim sınıfların diktatörlüğünü yıkmak ve yerine proletarya diktatörlüğünü kurmak ve komünizme doğru ilerlemesiyle mümkündür. İktidarı almak devrimin temel amacıdır. Sömürücü sınıfların şiddet ve baskı aracı olan devlet cihazının parçalanması işçi sınıfının devrim amacına ulaşma mücadelesinin stratejik doğrultusunda ana noktaya oturur. Türkiye başından itibaren devlet düzeni faşist karakter taşımaktadır. Emperyalizmin çıkarlarını gözeten yarı-sömürge siyasi yapı, devletin faşist süreklileşmiş karakteri devrim kuvvetlerinin silahlı biçim almasını zorunlu hale getirmiştir. Emekçi halkların en küçük barışçıl yollarla mücadelesi bastırılmış, burjuva demokratik çerçevedeki siyasi haklar yasaklanmıştır. Bundandır ki devrim mücadelesinde barışçıl değil, illegal ve silahlı biçim esas hale gelmiştir. Taktik, strateji ve araçların niteliğini belirleyen somut maddi üretim biçimleri, üretim ilişkileri ve buna bağlı var olan siyasi toplumsal koşullardır. Nesnel şartların değişikliğe uğraması devrim kuvvetlerinin mücadele araç ve yöntemleri değişen şartlara denk gelecek bir biçimde yeniden belirlemesi zorunludur. Partimizin çabası da bu görevin başarılmasına yöneliktir. Emperyalizme bağlı işbirlikçi kapitalist üretim tarzının hakimiyeti burjuva sınıf iktidarının faşist karakterini zayıflatmak bir yana güçlendirir. Bu anlamda feodal üretim biçiminin yerini kapitalist üretime bırakmasından burjuva demokrasisi çıkarılamaz. Burjuva faşist devlet diktatörlüğünün şiddet çarkı işlemeyen ücretli-emek emperyalist sermaye ve uşak komprador burjuvazinin yararına vahşice sömürülemez. Emekçi köylülerin ürünleri talan edilemez. Üretim ilişkilerinin değişikliğe uğramasıyla demokratik devrim yerine sosyalist devrime bıraktı. Emek-sermaye arasındaki çelişmenin temel ve baş çelişki olduğu kapitalist toplumsal yapıda uzun süreli illegal ve barışçıl yollarla işçi sınıfını ayaklanmaya hazırlama ve ayaklanma sürecinin devrimci iç savaş yöntemiyle iktidarı kazanmakla sonuçlandırmak şeklinde özetleyebileceğimiz stratejinin mevcut toplumsal yapıda benimsenip-benimsenmeyeceği üzerine genel bir düşünce tartışmasının olması kaçınılmazdır. Zira 20.yüzyıl sosyalist devrim tarihi emperyalist-kapitalist ülkelerde doğruluğu kanıtlanmış söz konusu stratejiyi emperyalizmin dolaylı işgali altında olan yarı-sömürge kapitalist ülkelerde de devrim stratejisi olarak benimsenmesi gerektiğini her dönem savunular olmuştur. Bundandır ki kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu sosyal yapıda işçi sınıfını uzun süreli barışçıl yollarla ayaklanmaya hazırlayan stratejimi yoksa faşist diktatörlüğe karşı

devrimci savaş stratejisi mi koşullara ve amaca daha uygun olacağı tartişması sũrecektir. Partimizin devrim stratejileri ũzerine tartişmaları bilinmektedir. Farklı iki çağın ũretim ilişkilerinin egemenliğine dayalı ortaya çıkan devrim stratejilerinin arasındaki farklar ũzerine teorik yolculuklar yapmaktan ziyade somut nesnel toplumsal koşullara uygun mũcadele araçları ve stratejiyi açığa çıkarmak tayin ederdur. Bizler yarı-sũmũrge, kapitalist, Tũrkiye, Kuzey Kũrdistan toplumsal şartlarında meydana gelen değişikliklerin silahlı mũcadeleyi terk etmenin gerekçesi olmayacağını sũylũyoruz. Emperyalizme bağımlı burjuva demokratik ũzgũrlũklerin tanımadığı burjuva faşist karakterli devlet diktatœrlũđũne karşı proletaryanın ȳnderliđinde devrim kuvvetlerin silahlı mũcadelesi zorunludur. Demokratik devrim sũreci boyunca halk savaşının kœylũ gerilla savaşının biçimini almasından farklı olarak halk savaşı değişen somut nesnel hal ve şartlara uygun biçim alacaktır. Tũrkiye ve Kuzey Kũrdistan'ın siyasi sosyal şartları devrim kuvvetlerinin silahlı mũcadele sũrdũrmesinden yanadır. Hali hazırda halk savaşı ȳzgũl biçimde gerilla savaşıyla sũrdũrũlmektedir. Bundandır ki masa başı yeni savaş stratejisi keşfetmek yerine devrim kuvvetlerinin ȳteden beri sahip olduğu ve sũrdũrdũđũ gerilla savaşının aldığı ȳzgũn biçimi proletaryanın devrimci iktidarı mũcadelesinin bir silahı olarak geliştirecektir. "Devrimci savaş kitlelerin savaşıdır." Bizler halk savaşını dogmatik ve ezberci şablonlarla ele almıyoruz. Halk savaşı değişen ũretim ilişkilerine gœre uygun şartlar olduğu sũrece işçi sınıfının devrimci iktidar savaşının vazgeçilmez silahıdır. Halkın silahlı kuvvetlerinin şimdiden yaratılıp yaratamayacağı, bu ihtiyacın koşullara denk gelip-gelemediğini hiçbir kitap yazmaz. Bunu saptayacak olan proletarya demokrasisi uğruna mũcadele eden devrim kuvvetleri olan bizleriz. Partimiz halk savaşının ȳzgũl biçimi gerilla savaşının sũrdũrecektir. Elbette kendine ȳzgũ yeni biçimler alacaktır. Gerilla savaşı sadece feodal ũretim tarzının yaygınliğına ve buna bağlı kœylũlerin nũfusu çoğunluğunu oluşturmasına bağlı ele alınmaz. Yarı-sũmũrge ũlkeler emperyalizmin dolaylı işgali altındadır. Faşizm devlet aracılığıyla yukarıdan aşağıya doğru kurumsallaşmıştır. Gerilla savaşı emperyalizmin dolaylı hakimiyeti kurumsallaşmış faşist karakterde devlet yapısından ileri gelmektedir. Ayrıca katmerli ulusal baskı vardır. Tũrkiye'de faşist burjuva sınıf siyaseti, Kũrt ulusuna karşı top yekun fiili savaşına karşı halk savaşı stratejisi olmadan devrimci karşı koyuş ȳrgũtlenemez. şartlar gerilla savaşını geliştirmeyi emretmektedir. Koşulların somut durumuna denk gelen adımlar atmakta gecikmeler parti kriziyle sonuçlanmaktadır. ȳretim tarzındaki değişiklikler demokratik devrim programında sosyalist devrim programına geçmemize neden olmuştur. Kœylũlũđũn genel nũfusa oranı %20'nin altına dũřmũřtũr. Sosyalist devrimle

emek-sermaye çelişkisinin çözülmesi diğer bütün çelişmelerin çözümünde tayin edici olacaktır. Köylülerin genel nüfustaki oranı oldukça azaldığı için emekçi köylüler devrimin temel gücü değil ittifak gücüdür. Bundandır ki devrimci savaş köylü gerilla karakterinden çıkmıştır. Halk savaşı emperyalizmin dolaylı ilhaki, burjuva sınıf iktidarının mevcutta kırlardaki hakimiyetinin zayıflığı, kurumsallaşmış faşist devlet diktatörlüğünün varlığı, Kürt ulusunun ordu ve savaş gücüyle işgal, ilhak edilmesi gibi faktörler halk savaşı stratejinin özgün biçimi gerilla savaşını sürdürmeyi gerekli kılmaktadır. Nitekim bütün fiziki, teknolojik üstünlüğüne ve emperyalist haydutların yardımına rağmen faşist ordu gerilla savaşına karşı üstünlük ve başarı sağlayamamaktadır. Düşmanın kırlardaki zayıf gücü devrim kuvvetlerinin kırlarda güç biriktirme, savaş geliştirilmesine olanaklı kılmaktadır. Keza şehirlerdeki isyan ve ayaklanmalar ile gerilla savaşının devrimin silahlı kuvvetleri olarak birleştirilmesi şartları mevcuttur. Şehirlerde sınıf düşmanımızın gücü ve denetimi oldukça kuvvetlidir. Partiye saldırıları göğüslemek, korumak, devrim kuvvetlerini bitirmek savaş geliştirmek, düşman gücünü darbelemek, yıpratmak ve daha büyük darbeler vurmaya hazırlanmak ancak köylük bölgelerin biçimi değişen halk savaşının özgün biçimi gerilla savaşının stratejik olarak etkin kullanılması ile mümkündür. Devrim ile karşı-devrimin şehirdeki dengesiz kuvvet ilişkisi ancak sınıf düşmanlarımızın güçsüz olduğu kırlarda devrim hareketinin kuvvet biriktirmesi ve devrimci savaşın üssüne dönüştürülmesiyle aşılabilir. Üretim ilişkilerinin %80'ni şehirlerde yoğunlaşmıştır. Burjuvazi ile proletarya çelişmesinin baş çelişki olması şehirlerin devrimci çalışmanın merkezi olduğunu gösterir. Devrimci savaş şehirlerin önem kazanmasıyla işçi sınıfını grev, direniş, isyan ve ayaklanmaları ile gerilla savaşını birleştirebileceği savaş biçimine bürünmüştür. Proletarya mücadelesinde devrimin temel gücü ücretli emekçiler ordusu işçi sınıfıdır. Devrimin mevcut niteliğine rağmen devrim kuvvetlerinin kırları devrimci savaşın bir merkezi olarak kullanması önünde engel yoktur. Hali hazırda komünist devrimci hareketin gerilla mücadelesi ve yanı sıra Kuzey Kürdistan'da ve Kürdistan'ın diğer parçalarında ulusal hareket binlerce sayıdaki savaşçılarıyla gerilla savaşı sürdürmektedir. Askeri düzeyde burjuva demokrasinin olduğu bir ülkede değil faşist siyasi yapının daha da katmerleştiği Türkiye'de mücadele ediyoruz. Yarı-sömürge siyasi yapı, faşizm, ulusal baskı unutulurak "kapitalist üretim hakim, uzun süreli barışçıl mücadele stratejisini benimseyelim" denilmez. Sermayenin faşist diktatörlüğüne karşı gerilla savaşı verilmeden gelecek ayaklanmalarla yaygınlaşacak devrimci iç savaşa hazırlanmaz, devrim kuvvetleri devrimci iktidar amacı doğrultusunda toplanmaz. Örneğin, Kuzey Kürdistan'da ezen ulusun faşist ordusuna karşı

gerilla savaşı vermeden emekçi Kürt halkını devrim bayrağı altında toplamak mümkün değildir. Feodal üretim ilişkilerinin çözülmesi ve köylü nüfusunun oldukça azalması halk savaşının tatil etmeyi gerektirmez. Aksine halk savaşı düzgün biçimlerle gerilla savaşı tarzında kır ve şehirdeki proletaryanın burjuva sermayeye karşı mücadelesinin silahlı biçimlerini birleştiren bir halka işlevi görecektir. Silahlı mücadele yönteminin mevcut toplumsal koşullarda terk edilmesi halinde proletaryanın kurtuluş savaşımına hangi açıdan ve ne tür kazançlar sağlayacağı cevabının ortaya konulmadığının bilincinde olan komünistler gerilla savaşını halk savaşını özgün biçimi olarak geliştirmek görevi ile karşı karşıyadırlar. Emek-sermaye çelişmesi devrimci iç savaş metodu ile çözülecektir. Bundandır ki devrimci savaşa yüklediğimiz anlam değişmemiştir. Devrimci savaşı köylü gerilla savaşından çıktığı için biçimde değişikliğe uğramıştır, ama özü ve amacı aynıdır. Yarı-sömürge, kapitalist üretim biçimin egemen olduğu ülkede çelişkilerin tespitine dair partimizde fikir tartışmaları olmuştur. Halk kitlelerine anlayışımız açıklandığı için bilinmektedir. Çelişkilerin doğru tespit edilmesi ve mücadele araçlarının oluşturulması arasında dolaysız bir bağ vardır. Partimizin yarı-sömürge, kapitalist ülkede diğer çelişkilerin çözümünde tayin edici rolü olan baş çelişkiyi burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki olarak tespit etmesi, buna bağlı olarak devrim kuvvetlerin örgütlenmesinde ağırlık merkezi köylük bölgelerden şehirlere kayar anlayışı doğru ve isabetliken 1'ci kongrenin yarı-sömürge kapitalist ülkede Halk Savaşı'na, Halk Savaşı'nın özgün biçimi gerilla savaşını geçersiz kılan anlayışı ise yanlıştır. Bu düşünce Halk Savaşı'nı feodal üretim ilişkilerin hakimiyeti şartlarında köylü gerilla savaşıyla sınırlamakta ve durağanlaştırmakta 1'ci kongre "hem kapitalist, yarı-sömürge deyip hem de halk savaşını savunmak bilimsel değildir" anlayışındaydı. Böylece üretim ilişkilerinde kaçınılmaz değişikliklere bağlı olarak halk savaşının alacağı yeni biçimleri de dışlamış oldu. Oysa Çin'deki gibi bir savaş hiçbir zaman olmadı, Türkiye, Kuzey Kürdistan şartlarına uygun devrimci savaş sürdürüldü. Buda öz olarak gerilla savaşıydı. Kapitalist üretim biçimi hakim olsa da emperyalizmin yarı-işgali, Kürt ulusu üzerindeki vahşi baskı, faşizmin emekçi halklara karşı açık terörünün hüküm sürdüğü siyasi yapıda halk savaşının özgün biçimi gerilla savaşı terk edilemez. Yarı-sömürge kapitalist ülkenin siyasi ve toplumsal yapısı emperyalist-kapitalist ülkelerdekinden oldukça farklıdır. Yarı-sömürge siyasi nitelik süreklileşmiş faşizm rejimini zorunlu kılar. Emperyalist-kapitalist ülkelerde görece gelişmiş burjuva demokrasi üst yapı ile faşist-burjuva karakterli yarı-sömürge kapitalist ülke siyasi şartları birbiriyle karıştırılmamalı. Koşullardaki farkın üstünden atlamak, deneyimleri teorik kalıplara sığdırarak durağanlaştırmak ve canlı

ruhunu öldürmektir. Emperyalist-kapitalist ülkeler ile yarı-sömürge kapitalist ülkelerde ortak olan şey kapitalist üretim tarzının hakim olmasıdır. Fakat bu her iki kutuptaki ülkeler arasında büyük iktisadi, sosyal fark ve çelişkiler mevcuttur. Emperyalist ülkeler dünya pazarına hükmeden, güçsüz ülkeleri yağmalayan güçlerdir. Yarı-sömürge ülkeler ise emperyalizme bağımlı, emekçi halkı. Kaynakları yağmalanan borçlu toplumlardır. Emperyalist ülkelerde dönemsel faşizm yöntemleri-Hitler, Mussolini, Franko gibi-dışında gelişkin burjuva demokrasisi vardır. Yarı-sömürgelerde ise tekelci sermayenin uşağı diktatörler ile askeri faşist cuntaların ihtiyaca göre yer değiştirdiği faşist devlet diktatörlüğü süreklileşmiştir. Bu nedenle devrim hareketini mücadele yöntemleri de aynılaştırılmaz. Örneğin kapitalist mülkiyetinin gelişimde son sınırlarına dayandığı batı Avrupa'da 150 yıl önce ulusal sorun geride kalmıştı. Türkiye'de ise ender rastlanır türde bir ulusal baskı vardır. Oturmuş bir burjuva kültür. Demokrasi geleneği hiç yoktur. Emperyalist sermayenin çıkarlarına uygun şekillenen bir siyasi yapı mevcuttur. Emperyalist-kapitalist ülkelerde sosyalist güçlerin uzun süreli barışçıl mücadelesine bakılarak Türkiye'de benzer mücadele çizgisi savunulamaz. Savunanlar vardır, olacaktır da ama bu akımların proletaryanın devrimci iktidar mücadelesinden yan çizdikleri de bir sır değildir. Keza yarı-sömürge ülkeler arasında da ciddi toplumsal farklar vardır. Örneğin Yunanistan ile Türkiye aynı değildir. Devrimci mücadele yöntemlerin her ülkenin somut şartlarına uygun belirlenmesi Marksist, Leninist, Maoist bir ilkedir. Bundandır ki savaş stratejisinde bir genellemeden kaçınıyoruz. Toplumsal şartlarımız bakımından gerilla savaşında ısrar ediyoruz. Mevcut durumda gerilla savaşında köylük bölgelerin kullanılması devrim kuvvetlerine önemli avantajlar sağlamaktadır. Keza 1972'den beri gerilla savaşı deneyime sahip parti güçlerini korumak, eğitmek, faşizmin azgınlaştığı şartlarda şehirlerde denetimi yüksek olan düşman kuvvetlerini darbelemek ve devrim güçlerini tahkim etmek, örgütlemek açısından köylük bölgelerde yerleşmenin hayati önemde olduğu pratikte sınanmıştır. Gerilla savaşı varlığı, boyut ve aldığı biçimler emekçi halkın silahlı kuvvetlerini oluşturmanın önemini göstermektedir. Kuzey Kürdistan'da ulusal hareketin önderliğindeki gerilla savaşı ile şehirlerdeki kitle savaşı, direnişi, ayaklanmaları iç içe geçmiştir. Ulusal savaşın kitle tabanı şehirlerde birikmiştir. Kırlardaki yoksulluk şehirlere taşınmıştır. Devrimci savaşa önderlik eden komünist partisi köylük bölgelerde gerilla mücadelesiyle şehirlerde işçi sınıfının örgütlenmesi, emekçi halk yığınlarının direniş ve isyanını, işçi sınıfının grev ve siyasi eylemlerini başarıyla birleştirdiği oranda büyüye bilir. İşçi sınıfını örgütlemek temel önemdedir. Burjuva sınıfı iktidarı şehirlerde içten çökertilecektir. Şehirlerde biriken ücretli-emekçi yığınları örgütlendikçe

devrimci savaşla bütnleştike faşist diktatörlüğün halk üstündeki politik, siyasi hakimiyeti zayıflayacaktır. Kürdistan'da görüldüğü gibi devlet kurumları ile halk karşıtlığı derinleşecek, düşman devlet kurumlarına sıkışacak, devrim mücadelesinden yana olan emekçi olan halk yığınlarında büyüme devam edecektir. Şehirlerin gerilla güçlerinde kuşatılması esas olarak Şehirlerde milyonlarca emekçi harekete geçirilmesi, oldu ve polisi hedeflemesi dışta ise gerilla gücünün düşmanı kuşatması Şeklinde ancak başarılı olabilir. Gerici sınıf iktidarı Şehirlerde işçi sınıfının devrimci savaş, devrimci iktidar bilinciyle örgütlenmiş işçi sınıfının gücüyle yıkılacaktır. Elbette bütün bu tayin edici gelişmeler ayaklanma ve isyanlar döneminde devrimci iç savaşın yaygınlaşmasıyla gerçekleşecek politik, askeri ilerleme durumudur. Krlardan Şehirlerin kuşatılması stratejisi yerini Şehirlerin hem krlardan kuşatılması, hem de içten ele geçirilmesi biçimi almıştır. Çünkü nüfusun esas yoğunluğu kentlerde birikmiştir, ücretli emekçiler ile burjuvazi arasında ki sınıfsal, siyasi mücadele devrim kuvvetleri açısından tayin edicidir. Özcesi halk savaşı bu temel olgulara ve toplumsal çelişkilere dayanarak yani biçimiyle stratejik önemini korumaktadır. Kuzey Kürdistan'da çeşitli Şehir ve ilçelerde aylarca süren barikat savaşlarında binlerce Kürt savaşı katledilir. Ulusal gler direnişe geçtikleri ve savaştikları Şehirlerde kahramanca direndiler, ama daha güçlü ve avantajlı üstün kuvvete sahip Türk ordusu tarafından ezildiler. Bu somut durum başta sonu belli olacak sadece lokal düzeyde kentle sınırlı bir savaşın başarılı olamayacağını göstermektedir. Şehirlerde halk kitlelerini silahlandırmak, ayaklanmaya ve çeşitli küçük, büyük muhaberelerle daha büyük ayaklanmalara ve savaşlara hızlanmak ve bu devrimci savaşta taarruzu gerilla güçleriyle koordineli ele almak gereklidir. Halk savaşının özgün biçimi olan gerilla savaşını sürdürmenin toplumsal, siyasi, askeri nedenleri özetleyelim:

Emperyalizmin yarı işgalden ileri gelen yarı-sömürge siyasi yapının varlığı.

Burjuva sınıf iktidarının Şehirlerdeki avantajlı konumunu zayıflatmak için krlık bölgelerin devrim kuvvetlerine avantaj sağlaması.

Sürekli ve kurumsallaşmış olan sınıf diktatörlüğünün faşist karakterde olması.

Ulusal baskının varlığı, faşist Türk ordusunun srekliştirilmiş ve sistemli savaşla Kürt ulusun imha ve ezmeye devam etmesi, ulusal direnişin silahlı biçim alması.

Sömürücü sınıf devletinin faşist karakteri nedeniyle devrim ve karşı-devrim kuvvetleri arasındaki mücadelenin baştan itibaren şiddetli ve sert, silahlı atışma Şekline bürünmesi.

Devrimci iç savaş yöntemiyle-sosyalist devrimle-çözülecek emek-sermaye baş çelişmesinin de işçi sınıfının ayaklanmaya hazırlanma sürecinde gerilla savaşının etkin rol oynama niteliği taşıması.

- Bütün bu sosyal şartlar devrimci iç savaşa ayaklanmalar patladıktan sonra başlamanın değil, başından itibaren halkların silahlı kuvvetlerin oluşturmanın gerekli olduğunu göstermektedir. Hali hazırda Kuzey Kürdistan'da gerilla savaşmakta, şehirlerde ise halk yığınları çok çeşitli araç ve yöntemle mücadele etmekte, direnmektedir. Büyük kitle protestoları, yürüyüşler, serhıldanlar gerçekleşmektedir. İşgalci pozisyon ayan beyan olan devlet kuvvetleri halktan yalıtılmış halde ordu-polis, karargahlarına, zırhlı araçlara hapsedilmiştir. Savaşın vardığı boyut ve biçim üst seviyeye tırmanmıştır. Bu durumda kapitalist üretim biçiminin hakimiyetine dayanılarak "gerilla savaşını sonlandıralım" demenin devrimden kaçış olacağı açıktır. Komünist hareket mevcutta halk kitlelerinin ezen ve sömüren sınıflara karşı ortaya koyduğu direniş ve savaş iradesini ileri taşımak ve önderlik etmekle sorumludur.

*Türkiye, Kuzey Kürdistan'da silahlı mücadele şartları vardır. Silahlı mücadelenin özgül biçimi gerilla savaşıdır.

*Toplam nüfusun çoğunluğunun biriktiği ve işçi sınıfının yatağı olan şehirler çalışmalarımızın esas merkezi olsa da devrimci savaşın ihtiyacına uygun olarak kırsal bölgelerde yaygınlaşmak işçi sınıfını devrimci iç savaşa hazırlamanın zorunlu adımıdır.

*Ücretli-emek gücünün burjuvazi tarafından sömürüldüğü sanayi merkezleri durumundaki şehirlerde işçi sınıfı içinde çalışmak, kuvvet biriktirmek, ayaklanmalara hazırlamak, işçi sınıfını silahlandırmak, işçi sınıfının halk kitlelerine önderlik etme niteliğini açığa çıkarmak, en gericilerde dahil işçi sendikaları içinde çalışmak, kapitalistlerin sınıfının kaleleri şehirlerin içten kitlelerin örgütlenmesiyle ele geçirilmesi ve şehirlerin kırdan kuşatılmasını birleştiren stratejiye uygun örgütlenmek esastır.

*İllegal ve silahlı mücadele biçimini alan, şehir ve kırlarda sınıf düşmanı kuvvetlere taktik saldırıyla düzenleyen partimizin savaş çizgisi tayin edici önemini korumaktadır. Burjuvazinin mevcut durumda proletaryanın hareketinde güçlü olması nedeniyle işçi sınıfı içinde ve köylü bölgelerde mücadele çizgimize uygun güç biriktirmek zorunludur.

*Legal, illegal bütün mücadele biçimleri burjuva sınıf iktidarını yıkacak proletaryanın biricik savaş kurmayı olan komünist partisini güçlendirmeye,

örgütlenmesini genişletmeye ve devrimci savaşı geliştirmeye hizmet etmesi esastır.

- Sosyalist devrim mücadelesi sürecinde kapitalizm ve emperyalizm karşıtı sınıf cephesi ile faşist diktatörlüğe karşı cephenin sınıf muhtevası aynıdır. Halkın Birleşik Cephesi Komünist Partisi önderliğinde devrimin itici güçlerini birleştirilmesini ifade eder. İşçi sınıfı, emekçi köylü sınıfı, küçük burjuvazi ve aydınları birleştirecek halkın birleşik cephesinin faşizme karşı mücadelesi kapitalist sınıfın iktidarına, emperyalizmin tahakkümüne karşı verilen sınıf mücadelesini ihtiva eder. Böylesine kapsamlı bir sınıf cephesi ancak devrim mücadelesinin üst aşamalarında kurula bilir. Proletarya devrimin temel ve önder gücüdür. Yarı-sömürge, kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu toplumda proletaryanın egemen bir sınıf olarak kendisini örgütlemesi ancak proletarya diktatörlüğü ile mümkündür. Proletarya, ezilen ve devriminden çıkarı olan emekçi köylüler, küçük burjuvazi, aydın kesimlerle ittifak halinde burjuva özel mülkiyet düzenini yıkacak, yerine proletaryanın önderliğinde devrimci iktidar kuracaktır. Kapitalist sınıf iktidarı yok edilecek sosyalizm kuracaktır. Partimiz Halk Savaşının özgül biçimi gerilla savaşının proletarya diktatörlüğü amacına sıkı sıkıya bağlı olarak bir devrimci savaş stratejisi olarak bu esaslar üzerinde kavramaktadır.

ULUSAL SORUN VE PROLETARYANIN ÖRGÜTLENME MESELESİNDE PARTİMİZİN ACİL GÖREVLERİ.

– Türkiye ve Kuzey Kürdistan’da proletaryanın sorunları ortaktır. Türkiye’de işçi sınıfının uzun mücadele tarihine rağmen enternasyonalizm ilkesine bağlı geleceği ortak olan kuvvetlerin sosyalizm amacıyla ortaklaşmasında açık bir başarısızlık söz konusudur. Türk, Kürt uluslarından ve çeşitli azınlıklarından emekçilerin ortak mücadele etmek istememelerinden değil, bilakis ortak savaşım arzusunu güçlü olmasına rağmen başarısızlık sübjektif öğelerin ideolojik, siyasi ve politik yetersizliklerin bir sonucudur. Bu aleni olumsuz sonuçlar Marksist perspektifin yeterince kavranmadığını göstermektedir. Türk ulusu dışında ezilen Kürt ulusu ve çeşitli azınlıkların mevcut durumundan hareketle çok daha fazla sayıda milliyetlerin olduğu Rusya’da ulusal sorun ve proletaryanın örgütlenme sorunu ustaca çözüme kavuşması deneyimi varken bizde bu toplumsal meselelerin daha kolay üstesinden gelinmesi gerekirken ne yazık ki proletaryanın ortak kurtuluş mücadelesi zorunluluğu bir hayale

dönüştürüldü. Sadece milliyetçiliğin her dönem tırmandırılmasından kaynaklı değil, halk kitlelerini şovenizm, milliyetçilik salgınından korumak için komünist hareket üstüne düşen görevi başarmadı. Ezen ve ezilen uluslardan halk yığınlarında enternasyonalizm temelinde bir birleşme başarılmadığı oranda işçi sınıfı milliyetçi burjuvazinin etkisi altına girer. Bugün Türk ve Kürt halkı iki ulusun milliyetçiliği altında ayrı yönere gidiyor. Proleterlerin kardeşliği, aynı amaç birliğinin adı anılmıyor. Komünist hareket işçi sınıfının ortak mücadelesini geliştirmedeği sürece Türk ve Kürt emekçi yığınlarını birleştirmek mümkün olmayacaktır. Çünkü yalnızca komünist hareket kapitalizme ve onun ürünü olan her türden baskıya karşı işçi sınıfını birleştirebilir. Ulusal meselede net ve doğru siyaseti sadece ezilen ulusların bağımsızlık hakkını koşulsuz tanımakla sınırlayan ezen ve ezilen uluslardan proletaryanın ortak mücadelesinde açık bir perspektife sahip olmayan her parti adı ne olursa olsun sosyal-şovenizmle lekelenir. Bundan hareketle Türk ve Kürt sınıf bilinçli proletaryasının enternasyonalizm bayrağına yükselten fikirlere ve net ikili politik tutumlara dair görevlerini yerine getirmeleri perspektifine sahip olmak durumundalar. Türkiye sosyalist hareketi içinde ulusal meseleyi değerlendirmede de, ulusal harekete yaklaşımda ve ezilen Kürt ulusuna mensup proletaryanın örgütlenme meselesinde çok çeşitli ve esas olarak ta proletaryanın örgütlenme meselesinde ciddi hatalar vardır. Modern dünyada halk hareketi proletaryanın önderliğiyle ezilen sınıfların sömürücü ve ezen sınıflara karşı savaşımı şeklindedir. Türkiye’de birçok Kürt-burjuva sosyalist partilerin ve burjuva reformcu partilerin Kürt ulusal hareketleriyle halk hareketini aynılaştırmaları masum bir hata olarak değerlendirilemez. Burjuvaziyle proletaryanın uzlaşmaz sınıf mücadelesi çizgilerini aynılaştırmak devrim gayesinden kopmaktır.

Maoist Komünist Partisinin Ulusal Çözüm Programı

– Mevcut durumda devrimci sınıf hareketine bulaşan sosyal-şovenizm ve ezilen ulus milliyetçiliğinin işçilerin gözünü karartan realiteden kurtulmak, ancak Türk burjuvazisinin etkisi altında olan reformist-revizyonist akıma ve tersten aynı amaca hizmet eden ezilen ulus milliyetçiliğine karşı tutarlı ve ısrarlı ideolojik mücadele yürütülmesi ihtiyacı giderilmeden sınıf hareketi gelişemez. Ulusal sorunun gelişim dinamiği tekrardan ciddi bir inceleme konusu olmasının yanında, esas olarak ezen ve ezilen uluslardan proletaryanın ortak savaşımının nasıl mümkün olabildiğine dair ciddi bir araştırma günümüzün en büyük ihtiyacıdır. Komünist önderimiz İ.Kaypakkaya titizce çalışmasıyla nasıl

Marksistlerin Türkiye'de ulusal soruna yaklaşımının çerçevesini çizdiyse, Kürt ulusuna uygulanan milli zulüm temelleriyle açıkladıysa bugünde aynı ciddiyet ve titizce araştırmayla Türk ve Kürt sınıf bilinçli proleterlerinin aynı sınıf düşmanlarına karşı ortak savaşımının devrimci örgütlenmesi açıklığa kavuşturulması ihtiyacı vardır. Neydi Ulus: "Ulus, tarihsel olarak oluşmuş, karaları bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğidir" (Stalin-Marksizm ve Ulusal sorun (1913) S.F: 15)

–Bu tanıma göre Türkiye devlet sınırlarında Türklerden başka dil, toprak ve iktisadi yaşam ve ortak kültür birliğini oluşturan Kürt ulusu yaşamaktadır. Diğer etnik birimler ulus olmanın şartlarından koştuklarından azınlık milliyetleri oluşturmaktadırlar. Kürtlerin bir ulusal birim olduğu realitesi devrimci sınıf hareketinde genel kabul gören ve tartışma konusu olmaktan çıkan bir olgudur. Bakış açılarının karmaşıklığı ve hatalı yanıları ulusal soruna çözüm formülü ve proletarya hareketinin görevlerinin tanımlanmasında ve bu görevlerin yerine getirilmesinde ki meselelerde ortaya çıkmaktadır. Partimizin başından itibaren ulusal sorun çözüm formülü değişmeden savunulmuştur. Parti programımızın 93. Maddesinde ulusal sorunun çözüm yolu şöyle tanımlanmıştır. "Bütün milletlerin ve dillerin tam hak eşitliği garanti edilecektir. Hiçbir zorunlu resmi dil tanınmayacaktır. Halklara bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Devletin anayasası herhangi bir milletin herhangi bir imtiyaza sahip olmasını, milli azınlıkların haklarına tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusun kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için Kürt ve Türk uluslarına bölgesel özerklik, azınlık milliyetler için ise özerklik ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim sistemi oluşturulacaktır. Bu özerk ve kendi kendilerini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb. temeli üzerinde bizzat yerel nüfus tarafından tayin edilecektir. Ulusal sorundaki temel şiar; bütün uluslar için tam hak eşitliği ulusların kendi kaderini tayin etme hakkı" bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin" şiarıdır." Bu program bütünleşik, üniter bir devlet modelini Kürt ve Türk uluslarının bölgesel özerkliğine dayandırılmaktadır. Azınlıklar ise özerk bir şekilde örgütlenebilecek. Üniter merkezi devlet modeli federal cumhuriyetlerden oluşan feodal cumhuriyetler birliğinden oluşan devlet modelinden farklıdır. Rusya'da RSDİP 1918'e kadar bölgesel özerklik temeline dayalı üniter bir sosyalist devlet biçimini savunmuş federasyon modeline karşı çıkmıştır. Partimiz RSDP'in 1917 Bolşevik sosyalist devrimden önceki ulusal sorun çözüm perspektifi ve devlet biçimini benimsemiştir. İbrahim Kaypakkaya yoldaşın esas aldığı bu ulusal sorun programı partimizce hiç değişikliğe gidilmeden günümüze kadar savunulmuştur. Lenin daha önce karşı çıktığı

federasyon çözüm modelin devrimden sonra sosyalizm amacına uygun olduğunu görmüş ve bölgesel özerklik programından federal cumhuriyetler birliği programına geçişi kendisi formüle etmiştir. Sovyetler Lenin'in federasyon önerisine uygun olarak Sovyet sosyalist federal Cumhuriyetler Birliği şeklinde örgütlemiştir. Özcesi Komünistler açısından ulusal sorun çözümünde federasyon temeline dayalı devlet modelinin amaca uygun olduğu anlaşılmıştır. Partimizin ulusal sorun çözüm programını Sovyet deneyimi ile sabit olan Lenin'in formülasyonuna dayanan federal cumhuriyetler birliği programı şeklinde dönüştürülmemesi yanlıştır. Sosyalizm de federal cumhuriyetlerin proletaryanın amacına uygun olduğu realitesi, toplumsal tecrübesi mevcut iken partimizin tutucu ve dogmatikçe federasyon formülün reddetmesi yanlıştır. Dünya komünist hareketinden SBKP tarihinden öğrenmekte yetersiz kalan partimizin ulusal sorunun değişen özünü doğru kavramaması sınıf hareketinin örgütlenmesi görevinde sapmaya yol açmıştır. Uzun bir mücadele tecrübesine sahip olunmasına rağmen hareketimizce ezilen ulusların olduğu devlet sınırlarında Marksistlerin ezen ulus ve ezilen uluslardan proletaryanın ortak mücadelesini örgütlemeye ilkesel tutumun özü-üzülerek kabul etmek durumundayız ki-kavranmamıştır. Partimiz bu hatalı veyahut ta teorik gerilikten ileri gelen ciddi yetersizlikten Kürt proletaryasının komünist parti kurmasını açıktan reddetmiştir. Enternasyonalizm ilkesine bağlı sınıf bilinçli Kürt proletaryasının komünist örgütlenme ihtiyacına "seksiyon revizyonizmdir" deyip kestirip atmış ve cevap olamamıştır. SBKP'nin birçok ulusal sosyalist partilerin yani ulusal sosyalist seksiyonlardan meydana geldiği görmezden gelinmiştir. Nihayetinde toplumsal çelişmelerin aldığı biçim, sınıf savaşımının tecrübeleri, Kürt ulusunun uykudan dirilişi vd. olgulara bakıldığında komünist örgüt olmadan Kürt işçi sınıfının örgütlenmeyeceğini göstermektedir. MKP Kürdistan'da Kürt işçilerinin örgütlenebilecekleri komünist bir örgütün olmasına bu örgütün Kürtçe MLM yazın geliştirme ve Kürt komünistlerini bir merkezde toplama görevini başaracak bir sosyalist seksiyona gerek olmadan Türk işçilerine gittiği gibi Kürt işçilerine giderek devrimin örgütlenebileceğini savunmuştur. Teorik ve pratik politikanın açıklaması da budur. Ezen ve ezilen ulusun veyahut ezilen ulusların olduğu devlet sınırlarında ulusların proletaryasının her birine komünist örgütlerinin tek bir partide birleşmesi ve özerk yapılarını koruması şeklinde değil de egemen ulusun sınıf bilinçli proleterlerin komünist örgütüyle bütün ulusal farklı etkenlerin örgütlenebileceği teziyle hareket edilmiştir. Bir çok ulusal sosyalist seksiyonların bir partide birleşmesi ile hakim ulustan komünist partisinin bütün uluslardan işçilerin örgütlenmesi için yeterli olduğu yönlü perspektif arasında benzerlik

yoktur. Biri enternasyonalizm ilkesi üzerine yükselen ezen ve ezilen uluslardan proleterlerin örgütsel birliğini, diğeri ise ezilen ulusların işçilerine kendi dillerinde örgüt oluşturmayı yasaklar. Partimiz ulusal sorun çözümünde üniter bir devlette bölgesel özerklik ulusların kendi kaderini tayin hakkını koşulsuz tanınması, ulusların tam hak eşitliğini savunmuştur. Proletaryanın örgütlenme meselesinde ise tekçi bir örgüt modeli ile bütün ulusal etkenlerin örgütlenebileceği yanılışıyla hareket edilmiştir. Proleter dünya devrimi sürecinin tarihi tecrübeleri ulusal sorunun proleter devrimin bir parçası olarak sosyalist federal cumhuriyetler birliği modeliyle çözebileceğini gösterdiği gibi, proletaryanın ortak mücadelesinin çeşitli uluslardan işçi sınıfının komünist partilerini kurmalı ve özerk yapılarını dışlamadığı tamamıyla doğrulanmıştır. Türkiye’de revizyonist burjuva demokratik reformcu partiler, birçok küçük burjuva sosyalist örgüt Lenin’in, Stalin, Mao’nun “yanılışlarını” keşfetmekte yarış içindedir. Reformist akımın güçlü oluşu Marksist teori ve deneyimlerden doğru sonuçlar çıkarmaya da zorlaştırmıştır. Komünistlik iddiasında olan bir çokları ise Lenin, Stalin ulusal sorun tezlerini, oluşturulan devlet biçimini ve çok uluslu devletle işçi sınıfının birlikte kapitalistler sınıfına karşı savaşımını sağlayan perspektiften öğrenmeyi bilmediği 21.ci yüzyılda halen Kürt işçilerinin komünist örgüt oluşturmalarını, Kürt komünistlerinin bir yapıda birleşip ortak savaşımı savunmalarına rağmen bu durumun MLM açısından caiz olup olmadığı üzerinde tartışma yürütmemizden de anlaşılmaktadır. Partimiz ulusal sorunda gözden geçirme, nesnel olgulara denk düşen programsal yenilenmeye gitme ve ezen-ezilen uluslardan işçi sınıfının ortak savaşımını sağlayacak biricik örgütlenme modeli olan enternasyonalizm ilkesine bağlı örgütlenmeyi esas alma görevinden kaçınmaz. Marksist bilimsel teoriye ve uluslararası komünist hareketin tecrübelerine dayanarak Kürdistan’da komünist partisine duyulan ihtiyacın nedenlerini açıklama bu incelemenin konusudur.

ULUSAL SORUNDA PARTİNİN ACİL GÖREVLERİ VE MKP’NİN YENİNDEN İNŞAASINDA ULUSAL FAKTÖRLER

– Partimizin bir ulusal sorun teorisi vardır. Amerika’yı yeniden keşfetmiyoruz. Bilakis ulusal soruna bakışımız ve ulusal çelişkinin çözüm yolunu geliştirme eksik ve hatalı yanlarımızı giderme uğraşı veriyoruz. MKP’nin sosyalizm uğruna Kürt proletaryasının örgütlenmesi görevinde üstüne düşeni eksiksiz yaptığını kimse ileri süremez. Temel görevimiz Marksizm’in devrimci özünü kavranması Türkiye ve Kürdistan nesnel şartlarında uygulanmasıdır. Bu nedenle ulusal sorunun

gelişimi diyalektiğinin kavranması tayin edici önemdedir. 20.ci yüzyılda büyük toplumsal ilerlemeler ve dönüşümler gerçekleşti. Ulusal sorunun toplumsal ve iktisadi özü de olduğu yerde kalmadı o da değişikliğe uğradı. Uluslararası komünist hareketin ulusal sorun çözüm formülleri üzerine uzun süre devam eden tartışmalar bilinmektedir. Nihayetinde ulusal sorunda Avusturya ekolü, Baver ve Springer ulusal programının özünü oluşturan “kültürel-ulusal özerklik” ulusal programının yanlışlığı kanıtlanırken Lenin’in teorisine dayanan Rus Bolşeviklerinin ulusal programı ise pratikte doğrulandı. Ulusal sorunun çözüm süreçlerinin doğru kavranması önem arz etmektedir. Güncel olarak Ortadoğu emperyalist ülkelerin üçüncü dünya savaşı meydana muharebesine dönüşmüştür. Emperyalist dünya düzeninde güçsüz ve bağımlı ülkelerin biçimde bağımsız görünmelerinin anlamsız olduğu bir kez daha görülmüştür. Sınırları emperyalist İngiltere ve Fransa tarafından çizilen Ortadoğu’daki ülkeler tekellerin dünyayı yeniden paylaşma savaşımı kapsamında yağma pazarına dönüşmüştür. Kapitalizm yok edilmedikçe yarı-sömürge ülkeler üzerindeki emperyalist hakimiyet son bulmayacaktır. Birinci paylaşım savaşından sonra şekillendirilen Ortadoğu siyasi düzeni yüzyıl sonra çökmüştür. Kapitalizm koşullarında ulusal bağımsızlığa saygı gösterilmediği, ulusların kardeşçe bir arada yaşamasının bir hayal olduğu süren emperyalist işgal, ilhak ve baskılar ile sabittir. Biçimde bağımsız görünen yarı-sömürge ülkelerinde bağımsızlık sorunu sürmektedir. Gerçek anlamda bağımsızlık ancak emperyalist burjuvaziye bağlı burjuva –feodal sınıfların iktidarının yıkılmasıyla mümkündür. Bu görev devrimci proletaryanın omuzundadır. SKY-Picot anlaşması ile 1916 ortadoğu Osmanlı hakimiyetindeki alanların paylaşımı İngiltere, Rusya, Fransa emperyalistleri arasında yapıldığında Doğu Avrupa’da Ortadoğu, Afrika, Asya’da ki ulusların ezici çoğunluğu bağımsızlığını kazanmıştı. Ulusal uyanış rüzgarı Doğu Avrupa’da Rus çarlığı zulmü altındaki ulusları sarmıştı, ama orta doğuda ki uluslar henüz uyanmamıştı. Ulusal bağımsızlık rüzgarını fırtınaya dönüştürüp dünyaya yayan Rusya’da zaferle taçlanan Sovyet Sosyalist devrimiydi. 20.yüzyılda ulusal bağımsızlık emperyalist sömürgeciliğe karşı mücadele içinde gelişti ve tamamlandı. Sovyet devrimi (1917) olduğunda Avrupa ulusunun tek bir bağımsız parçası bile yoktu günümüzde ise emperyalizme bağımlı 23 Arap ülkesi vardır. Sınırları emperyalizm tarafından çizilen Arap ulusunun durumu böyle iken, dört parçaya bölüştürülen Kürt ulusu ise henüz bağımsızlığını kazanamamıştır. Parçalara ayrılmış 23 Arap ülkesinden biri olan Irak, ABD emperyalizmi peçesi altında ezilirken ve bir buçuk milyondan fazla insanı katlederken Arp burjuvazisi emperyalizmin safında durdu. Üç milyonu bulmayan küçük nüfusu ile küçük bir ülke olan İsrail 1950’den beri Arap Filistin’i

yağmalamaktadır. Yine Arap Suriye’de bir milyona yaklaşan sayıda insanın katledilmesine neden olan emperyalist savaş konseptinde işbirlikçi Arap burjuvazisi rolünü oynamaktadır. Bu örnek neyi kanıtıyor: Burjuvazinin kar için yapamayacağı hiçbir şey yoktur. Burjuvazinin “vatan, ulusal bağımsızlık, bayrak” söylemi sadece daha fazla para kazanmanın bir ideolojik kılıfıdır.

Ulusal Hareketlerin Gelişmesi ve Dünyada Ulusal Bağımsızlık Süreci.

– Ulusal sorunun gelişim seyri genel çerçevesiyle özetlenecek olursa; Stalin “Ulus, yalnızca tarihsel bir kategori değil, ama belirli bir çağın, yükselen kapitalizm çağının tarihsel bir kategorisidir.” (Stalin, Marksizm ve Ulusal sorun ve sömürge sorunu. Sf. 21 Sol yayınları.) demiştir. Uluslaşma kapitalizmin gelişme sürecinin bir ürünü olduğundan, kapitalist üretim biçiminin ilk geliştiği Batı Avrupa’da İngiltere, Fransa, Almanya vb. ulusal devletler kurulmuştur. Bu aynı zamanda kapitalizmin feodalizm üzerindeki zaferinin bir sonucudur. Burjuvazinin damgasını vurduğu bağımsız ulus devletlerin oluşması süreci yükselen kapitalizm şartlarına uygun olarak Batı Avrupa’da 1789 ile 1871 tarihleri arasında tamamlandı. Uluslar halinde toplumsal birimlerin çıkması bağımsız ulus devletlerin doğuşunun birinci dönemidir. İkinci dönem ise kapitalizmin tekelci aşamaya evrildiği emperyalizm döneminde ulusal bağımsızlık rüzgarının Doğu Avrupa ve Asya’yı 1905’lerden sonra etkisi altına almasıdır. Kapitalizmin gelişme ve genişleme ölçeği büyüdükçe bir çok ulusun üstünde hakimiyetini sürdüren doğunun despot monarşilerinin temelleri sarsıldı. Osmanlı’da Bulgarlar, Makedonyalılar, Romanlar, Avusturya’da Çekler, Polonyalılar, Rusya’da birçok ulus uyandı. Bu dönemde uyanan genç ulusların milli hareketler egemenlik hakkını prangalayan hanedanlık, Çarlık veyahut hakim ulusun egemen sınıflarına karşı savaştılar. Ulusal kurtuluş savaşları doğuya kaydığı bu ikinci dönemde Batı Avrupa’da ki ulus devletler Almanya, İngiltere, İtalya, vb. ülkeler emperyalist karakterlere bürünmüştü. Emperyalist güçler, zayıf, henüz kapitalizmle yeni tanışmış genç ulusları etki altına almaya başlasa da ulusal savaşım henüz bir dünya sorunu değil, ezen hakim ulus ile ezilen ulusların hakim sınıfları arasında bir savaştı. Burjuvazi rolünü oynuyordu. Ulusal hareketler feodalizmi tasfiye ederek yükselen ve genişleyen kapitalizmle ortaya çıkmıştır. “pazar, burjuvazinin milliyetçiliği öğrendiği ilk okuldur.” (Stalin) Tarih ulusal hareketlerin kapitalist bir ulusal cumhuriyet ötesine geçmediğini gösterdi. Ulusal hareketlerin gelişimi dünya genelinde tamamlandı. Ulusların gerçek anlamda özgürlüğü modern bir toplumda proletaryanın

burjuvaziyi yok etme savaşınının sonuçlanmasıyla gerçekleşecektir. Avrupa'da emperyalizmin doğusu ile sadece sermaye ihracında artış, ticaretin büyümesi, deniz ve demir yolarını denetim altına alınmasında rekabetin sertleşmesini getirmekle kalmadı İngiltere, Fransa, İtalya ve diğerleri gibi emperyalist ulus devletler kendi sınırları dışında dünyanın uzak alanlarını da kapsayacak boyutta topraklarını genişlettiler ve sömürgeci devletler olarak ulusal baskınında esas unsuruna dönüştüler. Bu nesnel durumda ki ve sübjektif öğelerdeki değişiklikler ulusal sorunda yeni bir dönemi ifade etmektedir. Ulusal sorun bir iç mesele olmaktan çıkarıp dünya sorunu haline getiren ikinci dönem esas olarak Birinci emperyalist Dünya savaşı (1914-1918) ile tam olarak başlamıştır. Bu döneme kadar ulusal sorun ezen ulusa, ya da Osmanlı, Rus çarlığı, Avusturya-Macaristan feodal soyluluğuna karşı, örneğin Çeklerin-Macarlara, Ukraynalıların, Polonyalıların-Rus Çarlığına, Makedon, Bulgar, Yunanlıların vd.-Osmanlı Hanedanlığına karşı ulusal savaşımı şeklindeydi. Emperyalist dünya sistemi tartışmasız olarak hakim hale gelince ulusal bağımsızlık emperyalist sömürgeciliğe karşı savaş niteliğine dönüştü. Ulusal sorunda üçüncü dönem ezilen ulusların emperyalist sömürgeci ulus devletlere karşı savaşımı ve sosyalist ulusların ortaya çıkması dönemidir. Rusya'da Sovyet sosyalist devrimiyle kapitalizm yıkıldı ve ulusal baskı son buldu. Rusya, Ukrayna, Beyaz Rusya, Azerbaycan, Gürcistan, Ermenistan, Türkmenistan, Özbekistan, Tacikistan, Kazakistan, Moldavya, Litvanya, Letonya, Estonya, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği eşit haklara sahip federal bir devlet kuruldu. Sovyetlerin doğuşu ulusal sorunun dünya genelinde şiddetlenmesine yol açtı ezilen ulusların emperyalizme karşı uyanışında güç ve esin kaynağı oldu. Tarihte ilk kez kapitalist ulus devletler dışında sosyalist ulus devletlerin kurulduğu görüldü. Ulusal meselede dördüncü dönem ise kapitalizmin dünyaya yayılmasıyla en küçük ulusların uyanması ve emperyalist sömürgeciliğe karşı savaş içinde zamana yayılarak 20.yüzyılın ikinci yarısında istisnalar Kürdistan, Filistin, Seylan, Hindistan'da birkaç ulus vb. dışında en küçük uluslar bile bağımsızlıklarını kazandığı dönemdir. Emperyalizmin sömürgesi olan güçsüz uluslar bağımsız olsalar da, özünde göbekten bağımlı oldukları emperyalizmin yarı-sömürgesine dönüştüler. Kapitalizmin yükselişiyle Batı Avrupa'da insanların ulus olarak birleşmesi süreci D. Avrupa'ya, oradan Asya-Afrika, Ortadoğu, Latin Amerika'ya yayıldı ve ulusal bağımsızlık rüzgarı devri alemini tamamladı. Bugün dünyada 200 bin ile 1 milyon nüfustan az sayıda nüfuslu onlarca ulus devlet olmak üzere 2 yüzden fazla bağımsız devlet vardır. Sovyet Sosyalist Devriminin (1917) açtığı yolda Sosyalist cepheye dahil olan Çin, Doğu Avrupa halk Cumhuriyetleri, Vietnam, Küba gibi ülkelerde emperyalizmin kollarının kırılması sınıf mücadelesi

tarihinin büyük kazanımları olarak proletaryanın belleğinde yerini almıştır. Lakin Sovyetler ve Çin komünist partisi devletin dümeninde olsalar da yıkıldı. Mevcutta sosyalist denilebilecek bir ülke bulunmuyor. Sosyalist ulus devletler devrimin yenilgisiyle kapitalizme geri döndü. Ulusal sorun çözüldü mü? Biçimde çözüldü görünen ulusal sorun günümüzde bir avuç emperyalist ülkeler ile yarı-sömürge ülkeler arasında sürmektedir. Sözde bağımsız olan, ama gerçekte ise bağımlı olan yarı-sömürge ülkeler emperyalizmin baskısı ve talanı altındadır. 20.ci yüzyılda ulusal sorunun gelişimi ve vardığı nokta ne derece büyük değişikliklerin meydana geldiğini göstermektedir. Kapitalizmin 19. Yüzyılda Batı Avrupa'da feodalizm karşısındaki zaferi ve bağımsız ulus devletçilik dünya genelinde bir zafere dönüşmüş ülkenin refahı, hakimiyeti, tekelci sermayenin büyümesi uğruna dünyanın geri kalan güçsüz ulusların köleleştirmesini doğuran kanlı bir zaferdir ve yenilmeye mahkumdur. Kelimenin gerçek anlamında ulusal bağımsızlık ve kardeşçe birlikte yaşama temelinde ulusların tam hak eşitliği garanti etme meselesinde burjuvazinin yapacağı hiçbir şey yoktur. Kapitalist ulus devlet süreci burjuvazinin önderliğinde tamamlanmıştır. Ulusal eşitliğin kapitalist dünya sisteminde bir hayal olduğu görülmektedir. Proletaryanın önderliğinde sosyalist ulusların yeniden doğuşu süreci işlemektedir. Ulusal meselede emperyalizm dönemi ile emperyalizm öncesi özellikle de (1914-1918) Birinci Emperyalist Dünya Savaşı öncesi dönemin farkını anlamak gereklidir. Bu iki dönem arasındaki fark anlaşılmeden kapitalizm yok edilmeden neden ulusal eşitliğin sağlanamayacağı da kavranamaz. Stalin ulusal sorunu üç gelişim aşamasıyla ele alır. Ulusal meselede birinci dönem "Batıda feodalizmin tasfiyesi ve kapitalizmin zaferi dönemidir." İkinci dönem ise birinci dönemde ortaya çıkan merkezi ulus devletlerin kapitalizmin tekelci aşamasıyla emperyalist sömürgeci devletlere dönüşmesi ve güçsüz, yeni yeni uyanmaya başlayan ulusları baskı altına alması ve sömürgeleştirmesi iken, üçüncü aşamayı da Sovyet dönemi olarak tanımlar. İl iki dönemin ayırt edici karakteri ise Stalin şöyle özetler: "Bu iki dönem arasında bir fark da vardır. Bu fark, ulusla sorunun, birinci dönemde, tek tek çok uluslu devletlerde sınırlı kalması ve az sayıda Avrupa uluslarının kapsamıydı, ikinci dönemde ise ulusal sorun, devlet içi bir sorun olmaktan çıkarak devletler arası bir savaş sorununa, amacı tüm haklarına sahip olmayan milliyetleri boyunduruk altında tutmaya devam etmek, Avrupa dışındaki başka hakları ve kavimleri kendi etkisi altına almak olan bir savaş sorununa dönüşmüştür. Böylece eskiden salt kültürlü ülkelerde öneme sahip olan ulusal sorun, bu dönemde, tecrit olmuş niteliğini yitirerek sömürgeler genel sorunuyla kaynaşır." (Çizgiler bize aittir.)-(Stalin, Eserler Cilt.5 Sf.40 Yıl.1921)

- Bu tespitin önemi şudur: Tekelci kapitalist dünya sisteminde ulusal sorun emperyalizmden bağımsız ele alınamaz. Ulusal sorunun çözüm süreci ve geride bıraktığı aşamalar Marksizm'in bu saptamalarını doğrulamıştır. Türkiye'de devrimci hareket ise genelde emperyalist sömürgeci devletlerin açıktan boyunduruk altına alıp sömürgeleştirdikleri Vietnam, Kore, Filipinler, Cezayir, Çin vd. Asya, Afrika'da ki ülkelerdeki ulusal sorunu emperyalizm ile bağı içinde ele alırken, çok uluslu Türkiye'de Kürt ulusal meselesinin emperyalizm ile olan bağı görmezden gelmektedir. Kürt ulusal sorunun emperyalizmin genel hakimiyeti içinde değerlendirmek yerine salt Türk ve Kürt burjuvazileri arasında ki bir iç kavga olarak görülmesi hatasına düşmektedir. Asya'dan Afrika'ya kadar düzüneler-ce ulusun sömürgeleştirilmesi süreci emperyalistlerin doğrudan mazlum milletlere saldırısıydı. Fakat bunun dışında çok uluslu yarı-sömürge devletlerde uygulanan ulusal baskı vardır. Örneğin sömürge siyasi yapıdan yarı-sömürge siyasi karakterde bağımsız olan Hindistan'da hala bağımsızlığını kazanmamış milletler mevcuttur. "Türkiye bugün çok milletli devletlerden biridir. Ve Türkiye'de sadece Kürtler bir ulus teşkil ederler. Bu bakımdan da Türkiye komünistler açısından, milli meselenin esasını (tamamını değil) Kürt meselesi teşkil eder." (İ.Kaypakaya, Seçme Yazılar, "Türkiye'de milli Mesele")

- Tarihin ironisi şudur ki 20.ci yüzyılın ikinci yarısının ortalarında dünyada sömürgecilik dönemi kapandı, sömürge uluslar emperyalizme karşı bağımsızlığını kazandı, lakin emperyalizme bağı yarı-sömürge Türkiye'de 21.ci yüzyılda Kürtler hala ulusal kölelik altındadır. Kürtlerin dört parçaya bölünmesi baştan olmak üzere, milli baskıya uğramasının her aşamasında emperyalizm etkin belirleyici olmuştur. Kürtlerin ulusal baskıya uğrama biçimi ulusal sorunun ikinci dönemi olan emperyalizm çağına uygundur. Emperyalist haydutların uydu devletleri olan Suriye, Türkiye, Irak, İran'da Kürtlere yapılan milli zulüm, katmerli baskı orta doğu düzeninde yüzyıldır soykırım ve katliamlarla sürdürülmektedir. Mevcutta Kürtlerin dört parçada uyanışı ile fiili olarak çöken siyasi süzenin Ortadoğu'nun yeniden şekillendirilmesi yarısında ne kadar emperyalist devlet varsa Kürdistan'a üşüşmesinden de görüleceği gibi Kürt ulusal sorunu sadece Kürt ve Türk ya da Kürt ve Arap-Fars burjuvazileri arasında iç bir sorun değil, temelde emperyalist "büyük" güçlerin içinde olduğu bir dünya sorunudur. Engellenemez boyutta gelişen Kürt milli hareketiyle emperyalizmin doğrudan ilişki geliştirmesi genel olarak ulusal hareketlerin siyasal burjuva karakterine uygundur. Tarih bütün dünyada gösterdiği gibi kapitalizmin gelişme çağının birlikte doğurduğu ulusal hareketlerin en kesin ve net eğilimi ulusal kapitalist devlet kurulması yönündedir. Kürt ulusal hareketlerinin amacı ve ilerleyişi de milli bir devlet kurma yönündedir. Dünya

da olduğu gibi Kürt ulusal hareketleri de burjuvazinin damgasını taşır. Kapitalizmin ihtiyacını en iyi karşılayan ve kapitalist dönemin tipik ulus devlet biçimleri son sınırına dek ortaya çıkmıştır. Burjuva devlet kapitalizmin ihtiyaçlarını karşılayan devlet tipidir. Ulus ve ulusal hareketin gelişimi süreci ve ulusal çözümün aldığı biçim kapitalizmin doğuşu gelişmesi ve vardığı aşamayla bağı içinde değerlendirilmeli. Ancak bu tarihi gelişim göz önüne alındığında burjuvazinin damgasını taşıyan Kürt ulusal hareketlerin karakteri ve Kürt proletaryasının ulusal sorunu başta olmak üzere uzlaşma sınıf çelişmelerinde çözüm yolları bakımından Kürt burjuvazisinin ülkelerdeki ulusal hareketlerin izinde gitmektedir. Bu durumun ulusal hareketin haklı ve meşru demokratik muhtevasını gölgelemediği de unutulmamalı. 21.ci yüzyılda Kürt ulusun dört ayrı devletin hakimiyeti altında prangaya vurulması olgusu çağın çok gerisinde kalmış bir toplumsal formasyonun zor yolu ile korunması ve çağın gelişim karakteriyle çelişmeli siyasi yapının bir vaka olarak sürdürülmesidir. Kürdistan'ın prangaya vurulmuş yapısı en küçük ulusal birimlerin kendi kendilerini ayrı devlet olarak örgütlediği ulusların toplamında ifade eden çağdaş dünya da egemen ve genle siyasi durumla tezat bir yerdedir. Kapitalizmin gelişme seyri bütün ulusal çitleri parçalamakla kalmadı en küçük toplumsal yapıları ulusal olarak birleştirdi ve bütün ulus devletleri kapitalist dünya ticareti, ve dünya pazarlarındaki meta dolaşımıyla birbirine bağladı. 19 ve 20.ci yüzyılda büyüüp genişleyen deniz, demir ve hava yollarının dünya pazarında ulusları birbirine bağlayan halkalarına bilgisayar, dijital teknoloji ağıyla anlık iletişim seviyesine ulaştı. Uluslararası işbölümü ve kapitalist üretim biçimlerindeki ilerleme ulusları çok daha büyük oranda yakınlaştırdı. Dünya toplumlarında çok yönlü siyasal, kültürel, sanatsal, ahlaki geleneksel dönüşümler oldu. Kapitalizmin ulusal sınırları aşındırması ulusal dar görüşlülüğü de parçaladı. Dünya genelinde Kürtlerin de içinde olduğu sınırlı sayıda ulus dışında ulusların sürecini gösterdiği gibi sosyalist dünya ekonomisinde maddi temellerinin hiç olmadık boyutta olgunlaştığını göstermektedir. Üretici güçlerin gelişme seviyesi dünya emekçi halklarının yakınlaşmasını sağladığı ölçüde ulusal düşmanlıkları, ulusal köleliğin dayatılmasını dışlamaktadır. Lakin emperyalizm, ulusları birbirine yakınlaştıran üretici güçlerin aldığı biçime rağmen ulusların kardeşçe yaşamasında değil güçlü kapitalist ülkelerin güçsüz ulusları ezme, haklarını gasp etme, ihtiyaç halinde işgal ve ilhak etme biçimindeki siyasete dayanmaktadır. Sömürgecilik dönemi kapandı. Ama bir avuç emperyalist eski sömürgeci devletin yarı-sömürge ve azda olsa bağımsızlık hakkı gasp edilmiş uluslar üzerindeki baskı ve talan sürdürülmektedir. Kapitalizm koşullarında çok milliyet-li devletlerin ulusları bir arada tutamadığı bir dönem geride kaldı. Çok milliyet-li devletler

yıkıldı, boyunduruk altında olan uluslar kendi kendilerini ayrı devlet olarak örgütlediler. Kürtler, Filistinliler, Dalyanlılar, Hindistan'da Negalandlılar, Asamlılar, Manipurlular, Keşmirli ve benzer öteki milliyetlerin ayrılıp kendilerini devlet olarak örgütlenme hakları hala gasp edilse de esas olarak çok milliyet-li devletler çöktü. Kapitalizm koşullarında çok milliyet-li devletlerde hakim ulusun diğer ulusları ezdiği, ezen ulusun burjuvazisi tarafından sömürüldüğünü tarih gösterdi. Yüzyıldır Kürt ulusunun Arap, Fars, Türk burjuvazileri tarafından dört ayrı devlet sınırları içinde yağmalanması örneğinde görüldüğü üzere kapitalizm ulusların eşitliğini dışlamaktadır. Çok uluslu devletlerin sınırlarında uluslararası çatışma ve düşmanlık yaratmakta ve en nihayetinde de kaçınılmaz çöküşle yüzleşmek zorunda kalınmaktadır. Ulusal sorunun gelişiminde çok uluslu devletlerin örnekleri olmaya devam eden Türkiye, Irak, İran, Suriye, Hindistan, Seylan vb. devletlerin tarihinde kendilerinden önceki çok uluslu devletlerin yazgısı ile aynı olacaktır. Boyunduruk altındaki ulusların bağımsızlığı kaçınılmazdır. Emperyalist-kapitalist dünya sisteminde ulusların birbirine yakınlaşması, gelişen muazzam önemdeki işbölümü, dünya pazarı ve iktisadi birleşme sürecindeki ilerleme, en küçük ulusların bağımsız devlet olarak örgütlenmesi, sermaye ve metaların dünya pazarında engelsiz dolaşımını hiçbir ulusal duvarı tanımadığı süreç ile emperyalist bir avuç haydut gücün daha güçsüz ulusları klasik sömürgecilik dönemini aratmayacak boyutta işgal ve ilhak boyunduruk altına alma metotları arasındaki uzlaşma çelişkinin çözümü ancak sosyalist dünya devrimi sürecinin gelişmesiyle mümkündür. 20.ci yüzyıl tarihi ulusal sorunda kapitalizmin uluslararası eşitsizlik ve düşmanlık yarattığını, sosyalizm ise ulusları gönüllü temelde, eşit ve kardeşlik üzerine kurulu çok uluslu devlette birleştirebildiğini göstermektedir. Emperyalist sömürgeci devletlerin Ortadoğu da, Afrika'da mazlum uluslara yaptığı kıyım ve zulüm politikasının yeniden hatırladığı gibi uluslararası komünist hareketin emperyalist sömürgeciliğe karşı, devrimci bir politik siyasi çizginin geliştirilmesine ihtiyaç vardır. Çünkü biçimde bağımsız görünen gerçekte ise bağımlı olan ülkeler emperyalist güçlerin talanı, yıkıma uğratılması, yok edilmesi sürecine girilmiştir. Ezen ülkelerdeki proletaryanın işgal ve savaşa karşı ezilen ülkelerin proletaryası ile dayanışma içinde ve ortak anlayışla mücadele etme görevi enternasyonalizmin ilkesel tutumudur. Kapitalizmin ulusal sorundaki çözüm biçimleri ve çelişkileri tüm açıklığıyla ortaya çıkarak son noktaya varmıştır. Arap ulusunun 20'den fazla parçaya bölünmesinden tutalım da kent devletlerine varana kadar çeşitli biçimlere kapitalizmin ulusal sorundaki dengesizliğini de göstermektedir. Dünya'da ulusal sorunun mevcut durumdaki çözümünü, ulusal sorun bölümünü ihtiyaç

kalmazken Türkiye ve Kürdistan komünist hareketinde ulusal sorun programı önemini korumaktadır. Partimiz, ulusların kendi kaderinin tayin hakkı dediğimiz ulusların bağımsız devlet olarak örgütlenme hakkını koşulsuz savunma tutumunda başından beri nettir. Kapitalizmin ulusal sorundaki eşitsiz, istikrarsız ve yeniden çözümsüzlük üreten genel karakterini unutmadan Kürt ulusal sorununda proleter çözüm yolunun partimizin siyasetine uygun ele alınmasında ulusal sorun siyasetinin temelini oluşturan yukarıda aktardığımız ilkenin anlamına uygun politik tutum vazgeçilmezdir. Komünistlerin milli meseledeki siyasetini somut toplumsal şartlarımızdaki anlamını özetleyecek olursak;

a-) Kürt ulusuna karşı şiddetin, baskının, asimilasyonun tüm biçimlerinin reddi ve bunlara karşı kararlı savaşım.

b-) Azınlık milliyetlere karşı kültürel, dilsel, siyasal baskı ve şiddetin reddi ve bunlara karşı kararlı savaşım.

c-) Kürt ulusunun ayrılıp kendisini ayrı bir devlet olarak örgütlenme hakkının tanınması, Kürtlerin kendi yazgılarını belirleme haklarına engel olan her tutuma karşı durulması.

e-) Kürt ve Türk ulusların birleşmelerinin ancak gönüllü temelde gerçekleşebileceğini, bu işbirliği ve birleşmenin ise Kürt ve Türk proletaryasının önderliğinde sermayenin iktidarının yıkılmasından geçtiğinin kavranması şeklinde sıralana bilir.

– Partimiz ulusal sorun siyasetini tam anlamıyla sürdürme bilmesi, gönüllülük temeline dayalı Kürt ve Türk uluslarının birleşmesi ve çok ulusla sosyalist devlete giden yolu açma bilmesi için sadece Türk işçilerinin örgütlü gücüne dayandığı kadar Kürt işçilerinin örgütlü gücüne de dayanması gerektiği kendiliğinden anlaşılır. Kürt komünistlerin bir merkezde toplandığı Kürdistan komünist hareketi olmadan, Kürt emekçilerin örgütlenmeyeceği realitesi kavrandıktan sonra ezilen ulusta proletaryanın izlemesi gereken siyaset ve örgütlenme görevlerimizde acilen değişikliğe gidilmesi zorunlu olmuştur. Sınıf bilinçli Kürt proletaryasının komünist örgüt kurma çabasına, ortak mücadele ilkesine bağlılıklarının ilanına rağmen “revizyonizm” “milliyetçilik” “bunolçuluk” “ayrı örgütlenme” deyip reddederek özünde farkında ya da değil niyetten bağımsız burjuvaziye yardım eden sosyal şoven, gayrı-bilimsel düşüncelerin yanlışlığına karşı uluslararası komünist hareketin engin deneyimlerini aktararak siyasetimizin yönünü belirlemek günün görevidir.

Türkiye ve Kürdistan'da Kürt ve Türk Proletaryasının Ortak Savaşımı Görevi Üzerine Somut Çözüm Arayışları.

– Ulusal sorun hassas bir konudur. Her ülkenin somut durumunda “sosyal, tarihi ve kültürel kendine özgü koşullardan dolayı farklılıklar gösteren ulusal mesele devrim mücadelesi açısından tahlil edilmeli. Kürdistan'da kapitalist iç Pazar kapitalist meta dolaşımının hakimiyeti ve Kürtlerin köylü toplumundan ulusların yatağı olan kent toplumuna dönüşmesine rağmen ulusal sorun hala çözüme kavuşmadı. Kürt ulusuna uygulanan milli baskının yüzyıl geride bırakacak kadar uzun sürmesinin emperyalist tekelerin Ortadoğu'da kurulan düzeni ile doğrudan bağlantılıdır. Türk burjuvazisinin emperyalizmle olan derin bağları ve sömürünün büyüklüğü ulusal zorbalığa sürdürülmesinde esas faktörlerdir. Ortadoğu'nun yeniden şekillendirileceği nesnel koşullar ortaya çıkmıştır. Emperyalistlerin Ortadoğu'da ki yeniden paylaşım savaşında Kürtlerin ulus olarak durumu ve savaşımı çelişmelerin şekillenmesinde Ortadoğu'nun yumuşak karnı halini almıştır. Burjuva Kürt milli hareketleri; Kürt ulusunun ayrılıp ayrı bir devlet olarak kendisini örgütleme hakkı ve fiili girişimden geri adım atma ve devlet kurmanın Kürtler açısından olanaksızlığını sürekli ifade etme seviyesindeki tutarsızlıkları aynı zamanda emperyalist devletin ve bölge devletlerinin Kürt milli hareketleri üzerindeki etkisi ve baskısından kopuk ele alınamaz. Burjuva Kürt ulusal hareketlerinin Kürt milletini birleştirme ve ulusun bağımsızlık hakkını güvenceye alma tutarlılığına, amaç birliğine sahip olmadıkları ve çeşitli emperyalist devletlere yakınlaştıkları mevcut şartlarda Kürt proletaryası kölelik yolunda ısrar eden burjuvazinin tutumuna razı olmalıdır? Hayır; Kürt proletaryası kendi sınıf yolunu takip etmeli toplumsal şartlar bu devrimci görev için Kürdistan'da Marksist, Leninist, Maoist ideolojik donanımı, ulusal talepleri kesinlikle dışlamayan bir komünist partiye ihtiyaç vardır. Dünya sorununa dönüşen ulusal sorunu çözümünde proletaryanın denenmiş kıvılcık bayrağının yükselmesi emperyalizme, işbirlikçi kapitalizme, feodal kalıntılara karşı devrimci proletaryanın önderliğiyle tutarlı bir mücadeleyle başarılabilir. Kürdistan'da sosyalizmin bayrağını Kürt proletaryasından başkası yükselere kaldırmaz. Emperyalizme bağlı yarı-sömürge Türkiye'de Kürt ulusal sorununu anayasal demokratik reformlarla parlamentoda çözme arayışları halk kitlelerini aldatmaktan öte anlam taşımaz. Ulusal sorun özünde bağımsızlık sorunudur ve proletarya için bu, kapitalizme karşı savaştan bağımsız değildir. Bu anlamıyla sosyalist hareket ulusal sorunda proletaryanın çözüm yolunu takip etmeli. Sınıf çıkarlarını bilince çıkararak ücretli

işçi için Türk değil de Kürt burjuvazisi tarafından sömürülmesini sağlayacak siyasi yapı uğruna mücadele söz konusu olamaz. Kürt burjuvazisinin Kürt işçisine, emekçilerine cenneti vaat etmesinin gerçekte karşılığı yoktur. Türk burjuvazisi gibi Kürt burjuvazisi de devlet imtiyazına kavuştuğunda Kürt işçilerini köylülerini vahşice sömürmeye devam edecektir. Hatta devlet imtiyazını elde etmeden mevcut durumda Kürt burjuvazisinin en büyükleri Türk burjuvazisi ile işbirliği içinde Kürt işçilerini, köylülerini vahşice sömürmektedirler. Bu nedenle ezen ve ezilen uluslardan işçilerin milliyetçilikten sıyrılarak kapitalist sömürüye karşı mücadelede birleşmesi sorunludur. Burjuvazinin işine yarayacak bunun dışındaki her tutumdan devrimci proletarya kaçınmalı. Revizyonist-oportünist akım Marksizm maskesi arkasına gizlenerek Türkiye’de genel olarak karakteristik boyutta Kürt halkının sınıf hareketiyle Kürt ulusal burjuva sınıf hareketini birbirinden ayırt etmekten kaçınmakta, aksine özellikle sınıf hareketiyle burjuva milli hareketi birbiriyle karıştırmakta, aynılaştırmaktadır. Kürt ulusal hareketinin Türk burjuvazisinin milli baskısına karşı yönelmiş haklı, meşru savaşındaki demokratik devrimci muhtevasını, Kürt milliyetçiliğini güçlendiren gerici sınıf muhtevasından ayırt edilmesi de bir diğer yönüdür. Böylece Kürdistan’da Kürt burjuvazisiyle Kürt proletaryası arasındaki uzlaşmaz sınıf karşıtlığı da bir çırpıda silinmiş olmaktadır. Revizyonistler ulusal baskıyla sınıf baskısını, ulusal çelişkiyle sınıf çelişkisini de aynılaştırmaktadır. Burjuva Kürt ulusal hareketinin-devrimci ulusal hareket niteliğini yitirip reformist ulusal harekete henüz dönüşmemiş olanlarda dahil-Kürt proletaryasının sınıfsal kurtuluş hareketi gibi görülmesi hem ulusal soruna devrimci çözüm anlayışını, hem de Türk ve Kürt işçilerinin enternasyonalizmin temeli üzerine kurulması gereken mücadele birliğini baltalamaktadır. Öyle ki; “Kürt milliyetçiliğine taviz veren bir Türk milliyetçiliği” çizgisinde birçok küçük burjuva devrimci örgütün “reformist ulusal hareket” olarak tanımladıkları PKK’nin kuyrukçuluğuna savurulmayla karakterize olan politika ile komünist politika yan yana getirilemez. Ulusal sorunun çözümünü parlamentoda anayasal burjuva reformlarda gören bu küçük burjuva reformculuğun ulusal sorundaki tek çizgisi hakim imtiyazlı Türk ulusunun yararına Kürt ve Türk burjuvazilerini uzlaştırmak içeriğindedir. Kürt proletaryasının sınıf mücadelesini silikleştiren, görmezden gelen düşünce ve pratikler partimizin arasında uzlaşmaz bir çizgi farkı vardır. Onlar Kürt milli hareketine ulusal burjuva demokratik hareketlere MLM’lerin yaklaşması gerektiği gibi yaklaşmıyorlar, aksine bir proleter sınıf hareketine-halk hareketine- yaklaşır gibi politika yürütüyorlar. Böylece Kürt işçilerini, Kürt emekçi köylülerini de, Kürt burjuvazisini de toprak sahiplerini de temsil etme iddiasını her dönemde canlı tutan, kendisi dışında hiçbir komünist hareketin

Kürt işçi ve emekçi köylüleri arasında sınıf çalışması yapmasına hiç gerek olmadığı ve meşruda görülmeyeceğini savunan burjuva Kürt ulusal hareketine de yardım etmekte, Kürt proletaryasının sınıf savaşımını geliştirme ihtiyacını canlandırma eğilimi taşıyan dinamikleri ve düşünceleri de silikleştirmektedirler. Tanrı ezilen Kürt ulusundan proleterleri böyle ezen Türk ulusundan “sosyalist proleterlerin” dostluğundan korumalı. Önderimiz İbrahim Kaypakkaya “Türkiye’de Milli Mesele” başlığı altında 1971-72’de Kürt ulusuna uygulanan milli zorbalığı ve baskı biçimlerini tahlil etti. Kaypakkaya yoldaş Marksizm de ulusal sorun çözümünü Türkiye’nin toplumsal şartlarına taşıyarak sınıf hareketinin bilincinde çığır açtı. Hakim ulus milliyetçiliğinin devrimci işçi sınıfı saflarına sızdırılan ifadesi olan sosyal-şovenizm deşifre edildi. TKP revizyonizmine, Mihriciliğe, şafak revizyonistlerine meydan okuyarak ulusal meselede devrimci proletaryanın tutumunu savunan Kaypakkaya’dan başkası değildir. Kürt milliyetine ve bütün azınlıklara uygulanan milli baskının sınıf niteliğini açığa çıkardı. Kürt halkı ile Kürt ulusunu aynılaştıran yanlışlığını analiz etti. Kürt ulusunun kendi kaderini belirleme hakkını şartsız savunmanın ilkesel özünü ortaya koydu. Kaypakkaya yoldaş Kürt burjuvazisi ile Kürt proletaryasının sınıf çelişmesini silikleştiren düşüncelerin burjuva özünü açıkladı. Kapitalist cumhuriyet amacını aşamayacak milli burjuva hareketini neden kurtuluşu sosyalizmde olan Kürt işçi-emekçilerinin sınıf hareketiyle karıştırılmaması gerektiğini temellendirdi. Kürt proletaryasının Kürt burjuvazisinin milliyetçi emellerine kayıtsız kalması ve proleter devrim amacına Türk işçi kardeşiyle yönelmesine ilkesel düzlemde işret etti. İşçi sınıfının devrimci bağımsız siyasi hareketini her şart altında burjuva ulusal hareketten ayırmak gerektiğini açıklayan önderimiz Kaypakkaya her ne kadar Kürt proletaryasının örgütlenme sorununu komünist parti kurma boyutuyla açıklığa kavuşturmasa da ezen ve ezilen uluslardan işçilerin örgütsel birliğine, birleşik örgütlerde ortak mücadelede kaynaştırılmasını savunmuştur. Bizlerde aynı yönde Kaypakkaya’nın işaret ettiği gibi Kürt ve Türk işçilerinin kendi başına hareket eden bağımsız ayrı örgütlerde toplaşmasını değil, proletaryanın komünist örgütlerinin birleşik örgütte sosyalist devrim amacı uğruna birleşmelerini savunuyoruz. Kürt proletaryasının komünist partiye sahip olmasını dışlamayan bu ilkesel perspektife bağlılık tayin edicidir. Bu perspektifin anlamı milliyet-li bir devlet sınırları içinde bulunan ezilen uluslardan proleterlerin komünist örgütleriyle burjuvaziye karşı ezen ulustan proletaryanın komünist partisi ile örgütsel birlik kurarak sosyalist devrim mücadelesini geliştirmesidir. Ezilen ulustan proleterlerin komünist örgütü yaratmaları maddi üretici güçlerin gelişmesi, ve sınıf karşıtlığının kaçınılmaz bir sonucudur. Proleter dünya devrimi

sürecinde burjuvazi proletarya çatışmasında çağdaş her toplumda olduğu gibi ezilen uluslarda da proletaryanın bir komünist partisi çatısı altında en geniş çerçevede toplaşmasını caiz görmeyenler Marksist olmazlar. Tayin edici olan ezilen ulusun proleterlerinin komünist örgütünün proletaryanın ortak menfaatlerine bağlı kalarak ezen ulustan proleterlerin komünist örgütüyle birlikte mücadele yürütmesidir. İlkesel enternasyonalist tutum budur. Mesele böyle konulduktan sonra Kürt sınıf bilinçli işçilerine anadillerinde Marksist, Leninist, Maoist bir yazına sahip olmak, ayrı dile, kültüre tarihe sahip emekçilere dillerinde komünist örgüt kurmayı ve bu örgüt etrafında toplaşmayı "milliyetçilik" damgasıyla yasaklamak (!) sosyal şovenizmin en dip noktasıdır. İbrahim Kaypakkaya Kürdistan pazarına hakim olmak için Kürt ulusunu prangaya vuran Türk burjuvazisinin ulusal baskı amacını, hakim ulusun milliyetçi, ırkçı politikasının iktisadi temelini açıkladı. Türkiye’de ulusal baskıya suç ortaklığı yapan revizyonist-oportünistlerin ideolojik, siyasi sefaletine parmak basarak işçi sınıfının sömürücü sınıflara karşı devrim mücadelesini baltalayan faktörlere ışık tuttu. Ulusal meselenin çözümünde Türk ve Kürt sınıf bilinçli proleterlerin "kendi" burjuvazilerine karşı mücadelesi ve emekçi halk yığınları arasında yapması gereken propagandanın ikili karakterini analiz eden yoldaş Kaypakkaya’nın temel oluşturduğu teorinin partimiz tarafından geliştirilmediği kabul edilmeli. Kaypakkaya Kürt komünistlerinin toplaştığı bir komünist örgütün yaratılmasından söz etmediği için suçlanamaz. Kaypakkaya yoldaşın işaret ettiği Kürt proletaryasının sınıf çizgisini geliştirmesi, ve teorik perspektifin oluşturulması görevi partimizin omuzundaydı. Kürt işçilerinin sınıfsal savaşım çizgisinin nasıl sürdürülebileceği ve görevlerde netlik oluşmadığı gelinen aşamada daha net görülmektedir. Kürt milli hareketinin burjuva emeller doğrultusundaki gelişimi ayan beyan olmasına rağmen Kürt proletaryasının sınıf mücadelesi, bu temel görevin yönetilmesinin devrim için hayati önemi görmezden gelindi. Veyahut da hiçbir dönem kavranmadı. Çeşitli tarihlerde Kürdistan’da komünist örgüt kurulmadan Kürt işçi ve köylülerinin örgütlenmeyeceği doğru düşüneler içeren eğilimler ise tasfiye edilmiştir. Kürt proletaryasının sınıf menfaatlerinin adeta betonla örtülmesi sadece Kürt emekçilerinin burjuva milli hareketlerin bayrağı altında toplamakla kalmadı, Türkiye’nin küçük-burjuva devrimci hareketlerinin önemli bir kısmında Kürt burjuvazisinin çizgisine yedekledi. Bu yedeklenmenin Kürt hareketinin ulusal olarak bağımsızlık hakkından vazgeçmesinden sonra gerçekleşmesi ise dikkat çekicidir. Türkiye’de ulusal mesele ve ulusal hareket üzerine çoğunlukla ezberci bir şekilde ele alınan yığınla çalışmada Stalin’in "bilinçli proletaryanın kendi denenmiş bayrağı vardır ve onun için burjuvazinin bayrağı altında saflara

girmenin hiçbir gereği yoktur” doğru saptamasına vurgu yapılmaktadır. Fakat bu doğru vurguya rağmen Kürdistan’da Kürt proletaryasının sınıf bilinci kazanması, örgütlenmesi başarılmadan burjuva milliyetçiliğinin arkasına takılmaktan kurtulamayacağı gerçeği es geçilir. Kürt işçilerinin bir komünist örgüte ihtiyacı olmasının maddi temeli hiç dikkate alınmaz. Böylece emekçiler burjuvanın saflarına itilir. Komünist ulusal taleplere kayıtsız kalmazlar, ama ulusun bütün istemlerini karşılamayı değil, proletaryanın çıkarlarını esas alan bir ulusal özgürlükten yanadırlar. Örneğin kim Kürt proletaryasının çıkarlarını çeşitli sınıflardan oluşmuş Kürt ulusunun haklarına eşitleyebilir. Eğer bu iki yön eşit olsaydı bağımsızlığını kazanmış her ulusta proletaryanın kapitalizme karşı savaşmanın sonlanması gerekirdi. Komünist partisi proletaryanın kapitalizme karşı savaşımının sonlanması gerekirdi. Komünist partisi proletaryanın menfaatlerini savunur; ama ezilen ulus-konumuz bağlamında örneğin Kürt ulusu-burjuvazinin hakimiyeti altında kapitalist cumhuriyete karar verebilir. Eğer proletaryanın önderliğiyle hareket edilirse o halde devrimin zaferi ile ezilen ulus kendisini sosyalist bir cumhuriyet olarak örgütleyecektir. Bu iki ayrı olgu birbiriyle karıştırılmamalıdır. İşçi sınıfının kapitalizme karşı savaşımı ezilen ulusta burjuva ulusal mücadele ile özdeşleştirilemez. Komünist partisinin önderlik ettiği devrim ulusal baskıya son verir. Çünkü insanın insan tarafından sömürülmesini ve ezilmesini kaldıran sosyalizm hem ulusal baskıyı kaldırır hem de yabancı uluslara düşmanlığı istila ve işgallerin nedenini kaldırmış olur. Kürt burjuvazisi iktidarını pekiştirdiğinde yakındığı Türk burjuvazisinin işgalci, ilhakçı politikasının benzerini sürdüreceğinden kuşku duyulamaz. Bu nedenle Kürt proletaryasının kendi kurtuluş yolu varken burjuva ulusal hareketin arkasına takılmasının hiçbir gerekçesi yoktur. Kürt ulusal hareketlerin geleceği burjuvazinin kaderine bağlıdır. Onlar vahşi kapitalist sömürü temeline oturmuş meta dolaşımının özgürlüğünden yanadırlar. Kürt proletaryasının kurtuluşu ise burjuvazinin çöküşü ile kendi ellerindedir. Komünist hareket ulusun özgür gelişimini burjuva demokratik ulus hayalinde görmediği için proletaryanın toplumsal demokrasisi uğruna savaşa görevine sarılır. Ulusal baskının nedeni olan kapitalist üretim biçimine, sömürücü sınıf iktidarına karşı savaşan devrimci proletaryanın ödevi Kürdistan’da da aynıdır ve bu ezen ve ezilen ulus işçilerinin ortak mücadelesinin de temelidir. Ulusal mesel Marksistler açısından karışık değildir. Çünkü esasta geride kalmış bir süreç olmasının yanında çözüm metodunun sınındığı sosyalist devrimler tarihi proletaryanın deneyimini oluşturmaktadır. Türkiye’de ulusal sorunun karmaşık hale getirilmesi reformist-revizyonist akımın güçlü, komünist hareketin ise zayıf olmasındandır. Sosyalist hareket ulusal talepleri dışlar mı? Kesinlikle dışlamaz ulusal talebin devrimci

özünü işçi sınıfın devrim mücadelesine tabi kılar. Lenin, Roza Luxemburg'a verdiği yanıtta II Enternasyonal'de ortaya çıkan doğru yaklaşımı alıntılar. Ekonomik mücadele, toplumsal kurtuluş ile bir ulusun ayrı devlet kurma hakkını, ya da fiili devlet kurmayla karıştıranlara sıkı yanıtlar vermişti. Ezilen ulus sosyalistlerinin-ulusal talepleri küçümseyen tutumları daima eleştirmiştir. Lenin, henüz Marksizm-e ihanet etmediği dönemlerdeki Kautsky'nin şu sözlerini hatırlatır. "Enternasyonal –diyordu Kautsky- bugün Polonya'nın bağımsızlığını programına alamaz, fakat Polonyalı sosyalistler buna benzer talepleri kesinlikle öne süre bilirler. Sosyalist bakış açısından ulusal baskı koşulları altında ulusal kurtuluşun görevlerini küçümsemek tamamen yanlıştır." (Lenin, Seçme Eserler Sf. 280 Cilt:4 İnter Yayınları)

- Burada burjuva ulusal hareketlerinin desteklenmesi vs. bir yaklaşım üzerinde tartışılmıyor, doğrudan ezilen ulus komünist örgütlerinin ulusal kurtuluş görevlerine dair talepleri ileri sürmeleri ve bu yönlü mücadele etmeleri vurgulanıyor. Genelden özel inerek dönemde ezilen bir ulus olan Polonya'da Polonyalı sosyalistlerin yapa bildiklerini bugün ulusal baskı şartları altında olan Kürtlerin ulusal kurtuluş taleplerini Kürt, Kürdistanlı komünistlerin ileri sürmesinde şaşılacak bir yön yoktur. Lakin somut olarak ne biri nede diğerine rastlanmıyor. Mantık gereği sınıfsal kurtuluş bir parçası olarak ulusal taleplerinde ileri süre bilmek için öncelikle Kürt/Kürdistanlı sosyalistlerin bir örgüt olarak ortaya çıkması zorunluluğu kendiliğinden anlaşılır. Lakin Marksist bakış açısından bütün ezilen uluslarda ki sosyalistler için caiz olan, Türkiye'de Kürdistanlı komünistlere örgüt kurmayı yasaklamaya dönüşüyor. Sosyal-şovenizm akımı ezen ulus milliyetçiliğini Marksizm, Leninizm, Maoizm olarak hayla yutturmaya devam ediyor. Proleter demokrasiye uygun ve eşit mücadele olanakları yaratılmadan sosyal şovenizm etki kırılmadan Kürt emekçi yığınlarıyla sosyalizm bayrağı altında mücadelede birleşmek olanaksızdır. Sırf Kürtçe isimlendirmeye öz olarak kendisini örgütleyene Kürt milliyetçisi şeklinde bakışın hakim olduğu egemen ulus siyasal atmosferinde, savunduğu ideoloji, siyasal amaç, stratejik çizgisine bakılmaksızın Partiye Komünista Kürdistan kurulmasına da aynı çarpık anlayışla bakılacaktır. Fakat hakim ulus burjuva düşüncesinin etkisi altındaki sosyal şovenlerin hezeyanlarına bakılarak Marksistlerin görevlerinden kaçtığı da görülmemiştir. Kürdistanlı sosyalistlerin komünist örgütü aynı sınıf düşmanına karşı Kürtlerin ulusal taleplerini de ileri süren, Türk yoldaşlarıyla savaşı ortak sürdürmek için örgütlerin birliğini savunup bu görevine sağdık kaldığı sürece milliyetçi değil, komünist nitelikte olacağı açıktır. Ulusal etkenin sınıfsal alandaki orunlu bir sonucu olan Kürtçe ana dilinde örgütlenen her örgütü milliyetçi yapmaz. Sınıflardan meydana gelen her ulusta

olduğu gibi Kürdistan'da da burjuva ulusal hareketlerin yanı sıra, proleterlerin komünist hareketleri de ortaya çıkar. Kürdistan'da komünist partisinin kurulmasının geciktirilmesi emekçileri burjuvazinin saflarına itmiş Türkiye'de ki devrimci sınıf hareketini zayıflatmıştır. Sosyalizm mücadelesi tecrübelerine başvurarak Türkiye'de proletaryanın örgütlenme meselesinde ezilen Kürt ulusundan proleterlerin komünist örgüt oluşturmalarına "BUND'ÇULUK" "Milliyetçilik" "Seksiyon-revizyonizmi" salvolarıyla saldırmasındaki çarpıklığı açıklığa kavuşturmak mümkün ve gereklidir.

KÜRDİSTAN'DA ÖRGÜTLENME SORUNU

SOVYETLER DENEYİMİ-MİLLİYETLERE AİT SOSYALİST PARTİLERİN ÖRGÜTLENME BİÇİMİ

- Partimiz ulusal baskıya karşı çıkmış, Kürtlerin kendilerini ayrı bir devlet olarak örgütlenme hakkını savunmuştur, ama Kürt proletaryasının komünist mücadelesinde yapması gerekli görevleri yapmamıştır. Kürt ve Türk proleterlerin enternasyonalizm ilkesi temeline dayanan örgütsel birliğini teorik açıklıkta ortaya çıkaramamış, örgütlenme modelini Kürt işçilerinin Komünist örgütüyle birlik temelinde mücadele etme perspektifi seviyesine çıkaramamıştır. Sınıf bilinçli Kürt proletaryası ulusal etkeni dikkate alan Kürdistan'da komünist örgüt kurulmasına dair düşünce ve pratik çaba "Seksiyon-revizyonizmi" etiketiyle reddedilmiştir. Neyi savunursa savunsun Kürdistan'da bir komünist partisi kurulmasını "Milliyetçilik" "Ayrılıkçılık-Ayrı örgütlenme" olarak damgalanmıştır. Sosyal-şovenizm bakış açısından çok milliyet-li devlet sınırlarında milliyetlere ait sosyalist parti seksiyonların önemi kavranmamıştır. Uluslararası komünist hareketin muazzam tecrübesi sosyal şovenizm süzgecinden geçirilerek çarpıtılması komünist teori ile ilgisi olmayan fikirlerin partimizdeki dogmatizmle harmanlanması adeta içinden çıkılmaz bir teorik kaosa yol açmıştır. Partimiz açısından bütün bu hatalı, sosyal şoven, dogmatik düşüncelerin gayrı-bilimsel içeriği açığa çıkartılarak Kürdistan'da sosyalist örgüt seksiyonunu dışlamayan aksine Kürt proleterlerinin bir komünist örgüt çatısında toplanması fikrine ulaşması ve bunun gereklerinin ilanında bulunması devrimimiz için tayin edici önemdedir. Gerçek sosyalistler, tutarlı Maoistler Kürdistan sosyalist hareketiyle ortak ve aynı amaç uğuruna mücadeleyi örgütlemeli. Ancak o zaman Türk komünistleri ezilen Kürt ulusuna dair devrimci tavırları anlam kazana bilir. Ancak örgütsel birlik olduğunda o

zaman Kürt komünistlerin en tutarlı şekilde ortak mücadele etme ve iktidarı kazanma şiarını savunmalarının gerçek anlamı olabilir. Henüz Türkiye’de sınıf bilinçli Kürt proleterlerinin komünist örgütü kurulmaması vesilesiyle Türk ve Kürt komünistlerinin aynı partide örgütlenememesi nedeniyle ezen ve ezilen ulustan komünistlerin ikili tavırlarda özümseenecek görevlerin önemi de anlaşılammıştır. Kitabı ezberci aktarımlarla yetinilmiştir. Lenin ezen ulusa mensup komünistlerin ezilen ulusun bağımsız devlet kurma hakkını savunmalarını, sosyal şovenizme karşı kararlı ve tutarlı savaşım vermelerini söylerken, ezilen uluslardan komünistlere ise ayrılmayı değil birlikte yaşamayı, proletaryanın ortak evrensel çıkarlarından sapmamayı öğütüyordu. Bizzat RSDİP’in içinde milliyetlerin sosyal demokrat partilerinde var olan milliyetçi eğilimlere karşı Lenin, Stalin’in ideolojik mücadelesi sınıf savaşımını pratik temel üstünde yükselmiştir. RSDİP sadece Rus işçilerinin, Rus komünistlerinin biricik partisi değildi; RSDİP birden fazla ezilen ulusların olduğu Rusya’da ezilen milliyetlerin sosyalist partilerinden meydana geliyordu. Lenin ezilen ulusların proleter sosyalist partilerini hiçbir dönem dışlamadı. Polonya, Litvanya, Bund, Letonya ve Trans Kafkasya (Gürcistan, Azerbaycan, Ermenistan) Ukrayna sosyalist partilerin (dönemin sosyal- demokrat işçi partisi) RSDP’in ulusal seksiyonlarını oluşturmaktaydı. Yani Rusya sosyal demokrat işçi partisi, Polonya da Polonya sosyal demokrat işçi partisine, Letonya da Letonya sosyal demokrat işçi partisine, Ukrayna da Ukrayna sosyal demokrat işçi partisine dönüştüğü ve diğer milliyetlerden örgütlene bilen sınıf bilinçli işçilerin benzer şekilde sosyal- demokrat örgütler oluşturdıkları Türkiye sosyalist hareketince görmezden gelinmiştir. Farklı farklı dillere, kültüre, tarihe sahip çeşitli milliyetlere ait sosyalist örgütlerin kendi dillerinde adlandırılıp, ana dillerinde Marksist bir yazına, örgütlenmede özerk oldukları kendiliğinden anlaşılır. Özerk yapıda olan çeşitli milliyetlerden sosyalist partilerin ayrı-kendi başına hareket eden örgütler olmadığını unutmamak sorunu kavranmanın ayırt edici noktasıdır. Çeşitli uluslardan komünist partilerin ortak örgütü olan RSDİP’in enternasyonalist örgütlenmesi Türkiye’de ezilen milliyetlere ait proleterlerin sosyalist örgüt kurmalarını yasaklayan sosyal şoven tutumunu dışlamaktadır. Türkiye’de çok çeşitli küçük burjuva sosyalist örgütlerde farklı etnik köklerden devrimcilerin birlikte mücadele etmesinin konumuzla bağı yoktur. Ezilen ulusta milyonlarca işçi ve emekçilerin komünist örgüt aracılığıyla örgütlenmesi ve ortak mücadelenin ezen ulustan işçilerle yürütülmesiyle örgütlerde çeşitli etnik kökenden bireylerin mücadelesi birbirine karıştırılmaz. Eğer RSDİP Türkiye’de ki komünistlerin tutumunu takınmış olsaydı Polonya, Ukrayna, Kafkasya, Litvanya, Letonya vd. ezilen milliyetlerde örgütlenemezdi. Toplumsal pratiği

gösterdiği gibi Kürdistan komünist hareketinin ancak başara bileceği görevleri teorik olarak üstüne alan Türkiye komünist hareketi kaçınılmaz olarak başarısızlığı tatmıştır. Sınıf savaşımında ulusal etkeni dikkate almadan ezen ulusun bakış açısından ezilen ulusun halk yığınlarına yaklaşma sosyalist mücadeleyi baltalar. Baltalamıştır. Kürtler bir ulustur. Kürtlerin kendilerine özgü kültürü, tarihi, ruhsal şekillenmesi, dilini dikkate almayan örgütlenme ve devrim adına yapılan çağrıların Kürt işçi ve emekçiler nezdinde karşılığı yoktur. Türkiye devrimci örgütlerin, komünist partisinin Kürt emekçilere kendi saflarına katılma çağrısı temeline oturan perspektiflerini, Kürt işçilerini komünist bir örgütte birleşmesi ve kendileri de örgütsel bir birlik kurarak ortak mücadele etmek şeklinde dönüştürmeleri gereği anlaşılmalı. Kürdistan'da toplumsal uzlaşmaz karşıtlıklarının çözümü her bakımdan küçük burjuva radikalizmini aşan karakterdedir ve bu olgular her çağdaş toplumda olduğu gibi Kürdistan'da komünist parti kurulmasını zorunlu kılmaktadır. Kürt işçi ve köylülerinin sınıf zemininde örgütlenme ihtiyacı "Kürdistan bölge komitesi" veyahut da herhangi bir örgütlenmenin önüne-arkasına "Kürdistan" eki yapılarak karşılanmadığı görülmüştür. Bir bölge şeklinde değerlendirilemeyecek Kürdistan'da kurulmuş örgüt kurulmasına genelde "bundçuluk" damgası yapıştırıldığına göre bundun nasıl bir örgüt ve izlediği çizginin iyi bilinmesi gerekir. Kürt ulusundan işçi-emekçilerin örgütlenme sorunları, temsili yet hakları, bağımsız ifade, ulusal faktör dikkate alınarak var olma zorunluluklarından bahsedildiğinde hemen verilen yanıtın "bu milliyetçi çizgidir" şeklinde olması ve şabloncu, dogmatikçe hiçte kavranılamayan Lenin'e sığınılması, bund örneğinin verilerek "Ulusa göre örgütlenme olmaz" denilerek tasfiyeciliğin dayatılması af edilemez bir teorik ve politik körlüktür. Bund'un milliyetçi sapmasını mahkum eden Lenin'in komünist tutumu Türkiye'de sınıf bilinçli Kürt işçilerinin komünist parti kurma yasağına dönüştürülmüştür. Bundun RSDİP ile ilişkisi nasıldı? Neden ayrıldı biraz değinelim? "Bund, Litvanya, Polonya ve Rusya Yahudi işçilerin genel birliğin kısa adıdır. 1897'de vilna kongresinde kurulan bund, daha çok Yahudi zanaatçılar arasında büyük bir faaliyet gösterdi. Bund, RSDİP'in 1898'de ki 1.ci Kongresinde bu partiye katıldı. Bu katılım özerk bir örgüt olarak ve Yahudi proletaryasını özellikle ilgilendiren sorunlarda bağımsız kalmak koşuluyla" bir katılıştır. Bund, partinin dışında ancak Yahudiler için medeni haklar eşitliği istemekteydi. RSDİP'in 1903'teki 2.ci kongresinde Bund, kendisinin Yahudi proletaryasını biricik temsilcisi olarak tanınması ve partide federatif temeler üzerinde bir kuruluş olarak kabul edilmesi yolundaki istemleri reddedilince partiyi terk etti. Bundun RSDİP ile ikinci birleşmesi, 1906'da 4.cü Stockholm kongresinden sonra oldu. Bu kongre Bundun ulusal programı sorununun incelemesi, onu açık bıraktı.

Parti-içi savaşında çoğunlukla sağ bir tutumu benimsiyor ve Menşevikleri destekliyordu; 1912'den başlayarak tasfiyecilerle sıkı örgüt teması kurdu... Şubat devriminden sonrada koalisyon hükümetini destekleyerek Bolşeviklere karşı savaştı. 1918 sonlarında Bundun içinde sol gruplar oluştu. Ve 1919 Mayısında Ukrayna muhaliflerinin "Komünist Bund"unun ilk Kiev konferansı oldu. Burada bu örgüt 1919 Ağustosun da Rus komünist partisine kabul edilen "Yahudi Komünistler Birliği" (Konforbant) kurmak üzere "birleşmiş Yahudi komünist partisi" ile tek bir örgüt içinde kaynaştı: Beyaz-Rusya'da "Yahudi Komünist Partisi" biçiminde örgütlenen bundun sol kanadı da 1919 Martında Rus komünist partisine katıldı. Ve en sonu, 1921 Martında MİNSK konferansında Bundun geri kalan kısmı da başında Abramoviç'in bulunduğu önemsiz bir kısmını dışta bırakarak, Rus komünist partisine katılma kararını resmen aldı" (Stalin-Marksizm ve ulusal sorun ve sömürge sorunu, sf.10, Sol Yayınları)

- Bu tarihi belgeler Bundun ulusa göre örgütlenmeyi savunduğundan dolayı RSDİP'den atıldığını doğrulamıyor. Bund zaten Rusya'da dağınık yaşayan azınlık durumundaki Yahudi proletaryasının sosyalist örgütü olarak RSDİP'den 1 yıl önce kuruluyor. Böyle bir örgütün kurulup-kurulmayacağına dair RSDİP'te bir tartışmaya raslanmaz. Bund önceden belirlenen özerk bir örgüt ilişkisi çerçevesinde RSDİP'in bir parçası olarak kalmayı deneseydi elbette kalabilirdi. Ama bundun kendi başına bağımsız davranma ve milliyetçi sapmaları-ulusal-kültürel özerklik programı gibi-kabul edilmediği için bund kendisi RSDİP'ten 1903'te ki kongrede ayrılmıştır. Azınlıklara ait komünist örgütün RSDİP'in parçası olması-bund örneğinde olduğu gibi-sosyalizm amacına uygunken, Kürt ulusunda proleterlerin komünist parti kurmasını uygun bulmayan anlayışlarını Marksizm teorisiyle ilgisi olmadığı çok açıktır. Demek ki çok milliyetli devlet sınırlarında komünist partisi içinde azınlık ve ezilen uluslara ait komünist partilerin olması tamamen proleter örgütlenme ilkelerine uygun olduğunu tarihi tecrübeler göstermektedir. Bund gibi, ezilen milliyetler olan Polonya, Ukrayna, Litvanya, Letonya, Kafkasya uluslarına ait sosyalist partilerde RSDİP'in birer parçalar olarak temsil edilmişlerdi. Bundun 1903'te RSDİP'ten ayrılışını Lenin şöyle açıklamıştır: "Litvanya, Polonya ve Rusya genel Yahudi işçi birliği komitesi" "Posletniye izveştia" adlı gazetenin 105. sayısında (15 Ocak 1903): kısa makalede, şaşırtıcı olduğu kadar önemli ve gerçekten "Vahim" şu iddia yer almaktadır" Yahudi proletaryası Bund içinde bağımsız (aynen böyle!) bir politik parti olarak yapılanmıştır. (aynen böyle!)

- Şimdiye kadar bunu bilmiyorduk. Bu yeni bir şey... şimdiye kadar BUND, Rusya sosyal demokrat partisinin bir parçasıydı ve daha "Posletniye izvestiya"nın 106.cı sayısında "RSDİP başlığıyla BUND merkez komitesinin açıklaması vardır. Ne var ki Bund, son 4. konferansında (Rus yoldaşların, RSDİP şu ya da bu parçasının adlandırılması üzerine ne düşündüklerini dinleme isteğini bile ifade etmeden) adını değiştirmek ve Rusya partisinin tüzüğünde yani, federatif ilişkiler "kabul ettirmek" kararı almıştır. (Lenin, Seçme Eserler, Cilt-2, Sf. 330, İnter yayınlar) Bundun Yahudi proletaryasının bir sosyalist örgütü olarak kurulmasına dair herhangi bir tartışma yoktur. RSDİP içinde özerk bir örgütlenmeye sahip bundun tamamen bağımsız hareket etme tutumu kongrede ayrılığa götüren süreçle noktalanmıştı. Bund Yahudi işçilerinin örgütü olarak özerkti, merkez komitesi olan, konferans, kongrelerini yapan, Yahudi dilinde -yidiş dili- yayınlara sahipti ve RSDİP'in parçasıydı. RSDİP'in tüzüğü ve genel iradesi dışına çıkınca da kabul görmemiş ve ayrılmıştır. Sonuç şudur: Yahudi azınlığı, veyahut ta ezilen milliyetlerden Polonya, Ukrayna, Letonya, Litvanya, Gürcistan, Ermenistan vd. milliyetlerine ait komünist örgütlerin kurulmasına karşı çıkılmaz, bu örgütler proletaryanın ortak çıkarlarını gözetlediği sürece ortak sınıf düşmanlarına karşı birlikte mücadele yürütülecektir. Nihayetinde böyle olmuştur. Bu bağımsız ve ayrı hareket etme tutumuna Lenin-RSDİP "ulusa göre ayrı örgütlenme", "milliyetçilik" demiştir. Çünkü Leninizm ezilen ve ezen uluslardan proletaryanın komünist örgütlerinin bir partide birleşmesini ve ortak savaşımını ilke edinmişlerdir. Bağımsız ve kendi başına hareket etmekle Bund bu enternasyonalizm ilkesini yıkmıştır. Bütün tarihsel kanıtlar göstermektedir ki Kürt proletaryasının komünist örgüt kurmasına "Bundçuluk-Milliyetçilik" denilemez. Lakin Kürt proletaryasının kendisini bir sosyalist partide örgütlenmesine "Milliyetçilik" diyenlerin teorik gerilikten değilse sosyal-şoven olarak adlandırılması tamamen doğrudur. Rusya'da çok çeşitli ezilen uluslara ait sosyalist örgütlerin ortaya çıkmasını Lenin proletaryanın genel menfaatleri ve mücadelesi bakımından amaca uygun görmüş, amaca uygun olmayan ise ezilen uluslara ait sosyalist partilerin kendi başlarına, ayrı-bağımsız hareket etmesidir. Bundun tutumuna benzer hareket etme eğilimi taşıyan ezilen uluslara ait sosyalist partiler olursa bunlara "milliyetçi" "uluslara göre ayrı örgüt" demekten geri durmamıştır. Lenin, ezilen ulusların komünist partilerinin bağımsız hareket etmelerine "milliyetçilik" "ulusa göre ayrı örgütlenme" deyip reddederken proletaryanın genel çıkar ve amacı bakımından bu ulusal parçaları bir ve yek partide birleştirmeye çağırma ve birleştirme mücadelesiyle dolu bir tarihi geride bırakırken Türkiye'de devrimci teori bu meselede ters yöne akmıştır. Türkiye'de komünist, devrimci

hareket, kurulacak Kürdistan komünist örgütünün bund veya başka örnekler gibi bağımsız, ayrı tutumla milliyetçi bir çizgi izleyip-izlemeyeceği hiç düşünülmeden, doğrudan tarihte gerçek hiçbir komünist önderin, komünist partisinin yapmadığı günahı işleyerek Kürt işçilerinin komünist örgüt kurmasına "yasak" konulmuş "milliyetçilik" "ulusa göre ayrı örgütlenme" denmiştir. İlke şudur ki. Kürt komünistleri parti kura bilir ve kurmalıdır. Milliyetçilik sayılamayacak bu görev Türk komünistleriyle ortak sınıf düşmanlarına karşı birlikte mücadele ilkesine bağlı olmalı "milliyetçilik, ulusa göre ayrı örgütlenme" Kürt ya da Türk komünistlerden ikisinden biri birlikte değil de, ayrı mücadele etmeye sapsa "milliyetçilik" tartışması ancak o zaman gündeme gelecektir. Ezilen Kürt ulusuna mensup işçilerin komünist partisi kurması proletaryanın enternasyonal çıkarları ve nihai amacı bakımından tartışma konusu yapılamaz, taviz verilmemesi gereken yöne kurulan proleter partinin enternasyonalizm ilkesine bağlı kalıp Türk komünistler ortak mücadele yürütüp-yürütmeyeceği üzerine olmak durumundadır. Tersi Türkiye komünist hareketi içinde geçerlidir. Eğer Kürt komünistler kendi örgütüyle Türk komünistlerle ortak mücadelesine sırt çevrilirse bu durumda "milliyetçi ulusa göre ayrı örgüt" sapmasına düşen Türk komünistleri olacaktır. Lenin yoldaşın RSDİP'in birçok ulusal seksiyonlarla başardığı enternasyonal mücadele birliğini elbette Türk ve Kürt komünistlerde başa bilir başarmalıdır. Ulusal meselede baskı altındaki Kürt ulusundan işçiler komünist örgüt kurma yasağı getirilerek çözüm üretilemez. Türkiye, Kürdistan ve Ortadoğu da sosyalist devrim mücadelesinin Türk, Kürt, Arap, Fars ve çeşitli azınlık milliyetlerden sınıf devrimcilerinin ortak savaşıyla ancak geliştirilebilir. Herhangi bir ezilen ulustan işçilere örgütlenme yasağı getirilemeyeceği gibi Kürt işçi hareketinin kendi dilinde ve ulusal özgünlüğü içinde örgütlenmesine yasak getirilemez. Lenin ne ezilen uluslardan işçilerin, nede Yahudi ve diğer azınlıklardan işçilerin komünist örgüt kurmasına "milliyetçilik" deyip karşı çıkmıştır. Lenin ulusal sorunda milliyetlerin proleterlerinin, örgütsel birlik dahil her yönüyle kaynaştırılmasını savunmuştur. Sosyalist enternasyonalizmin bakış açısından Lenin bundun milliyetçi sapmasını şöyle eleştirilmiştir: "Bir kez" diyor Lenin "Yahudi proletaryasını ilgilendiren meselelerde özerklik yerine "federasyon" talebinde bulununca, federasyonu her halükarda kabul ettirme imkanına sahip olmak için bundu bir "bağımsız politik parti" olarak ilan etmek zorunda kaldınız." Bundun milliyetçi kurnazca politikasını deşifre eden Lenin devam ediyor. "Fakat bundu bir bağımsız politik parti olarak ilan etmek, ulusal sorundaki temel yanılığın bütün saçmalığıyla gözler önüne sermek demektir, çünkü bu bağımsız parti, mutlaka ve kaçınılmaz olarak genelde Yahudi proletaryasının ve Yahudi sosyal demokratlarının

görüşlerinde ani bir değişikliğin hareket noktası olacaktır” Lenin bundan sonraki vurgusu ise bundun RSDİP içindeki örgütsel yapısı üzerinedir. Devam edelim. “1898 tüzüğündeki “Özerklik” Yahudi işçi hareketine gereksinim duyduğu her şeyi sağlamaktadır: Yahudi dilinde propaganda ve ajitasyon kendilerine ait yazın, kendi konferansları, genel sosyal demokrat program oluşturulurken özel taleplerinin ileri sürülmesi, Yahudi yaşamının özel koşullarından doğan yerel sıkıntı ve gereksinimlerinin giderilmesi. Bunların dışındaki her şeyde Rus proletaryası ile tam ve en sıkı bir kaynaşma gereklidir, tüm Rus proletaryasının mücadelesi için bu gereklidir. Ve meselenin özü itibariyle böyle bir kaynaşmada “azınlıkta kalma korkusu nedensizdir. Çünkü Yahudi hareketinin özel sorunlarında azınlıkta kalmaya karşı özerklik güvence oluşturur.” Lenin özerkliğin sağladığı güvenceyi ve örgütlenme modelini yorumu yer bırakmayacak sadelikte sıradanlıktan sonra birlikte mücadele etme gerekliliğine vurgu yapar. Şöyle devam eder. “otokrasiye karşı mücadele sorunlarında, tüm Rus burjuvazisine karşı mücadele sorunlarında ise tek, birleşik ve savaşma yeteneğine sahip, bir örgüt olarak ortaya çıkmamız gerekir. Dil ve milliyet farkı gözetmeksizin bütün proletaryaya dayanmamız gerekir. Teorik ve pratik, taktik ve örgütsel sorunların sürekli ortak çözüme kavuşturulmasıyla birleşmiş proletaryaya dayanmamız gerekir. Ayrı yürüyen, kendi yollarına giden örgütler oluşturmamalıyız. Çok sayıda bağımsız politik partilere parçalanarak saldırımızın gücünü zayıflatmamalıyız.” (Lenin, Seçme eserleri, Cilt.2, yıl.1903 inter yayınları.)

- Bund da yönelik eleştirileri uzun uzadıya aktarmamızın nedeni Bolşeviklerin çok milliyetli Rusya’da ulusların sosyalist örgütlerine yaklaşımını ve ortak mücadelesini yansıtmış olmasındandır. RSDİP’in geniş derecede özerklik güvencesine rağmen Yahudi sosyalistleri bağımsız bir örgüt şeklinde kendi yoluna gidip ortak savaşımı bir kenara atarsa “milliyetçi” olur. Bundandır ki birleşik bir partide ortaya çıkmak varken kendi yoluna giden bağımsız bir örgüt olmaya yönelik -Bund- RSDİP ilişkisindeki gibi ne derece ulusal sorunda sapma ve saçmalık, Türkiye’de komünistlerin “milliyetçilik” adı altında Kürt işçilerinin, komünistlerin kendi örgütlerini kurmalarını dışlamakta daha ağır ve bağışlanamaz bir saçmalaktır. Lenin’in sıklıkla vurguladığı tek birleşik bir partiyle ortaya çıkmamız ilkesel tutumunda uluslararası komünist hareketi, Bolşeviklerin anladığı ile Türkiye komünist hareketin bu vurgudan çıkardığı anlam birbirinin tam zıddıdır. Lenin çeşitli milliyetlere ait komünist örgütleri burjuvaziye karşı örgütlerini birleştirme temeline oturan “tek ve birleşik parti” vurgusu Türkiye’de Türk işçilerinin komünist partisini kurma hakkına ve Kürt işçilerinin ise komünist örgüt kurma çabasının bile men edildiği saçmalık

düzeyinde bir fikre dönüşmüştür. Lenin'in önderlik ettiği RSDİP kendisinden önce kurulan Polonya, Litvanya, Letonya sosyalist partileriyle ve Bund örneğinde olduğu gibi özerk haklarını güvenceye alarak birleşmenin devrimci teorisi ve pratiğini yaratmışken Türkiye'de hala 21. yüzyılda "Kürt proletaryası komünist örgüt kuramaz" nakaratını tekrarlayan "Komünist"lerin hiçte az olmaması oldukça şaşırtıcıdır. Lenin "ayrı yürüyen, kendi yollarına giden örgütler oluşturmamalıyız" vurgusu ile özerklik yapısına rağmen ayrılan Yahudi sosyalistleri Bundçulara eleştiri oklarını yöneltirken bütün milliyetlerden ve azınlıklardan sosyalist örgütleri birleşik bir partiye davet etmiştir. En nihayetinde RSDİP ulusal sosyalist seksiyonların birleşik örgütü bir partiyken Türkiye'de bu tarihi tecrübeler tam zıt yönde çarpıtılmış Kürt sosyalistlerinin bir örgütte toplanması fikrine "Revizyonizm" denilmiştir. Basit ve anlaşılır şekilde formüllendirilecek olursa; uzun bir mücadele deneyimine sahip Türk komünistlerinin çok çeşitli olsa bir partide topladığı gibi (bir parti kuramını burada teknik anlamda kullanıyoruz) Kürt komünistlerinin de bir partide toplaşması ve özerk yapıları korunarak birleşik bir örgütte ortaya çıkmalarıdır. Burjuvaziye karşı proletaryanın birleşik örgütüyle ortaya çıkmanın Kürt sosyalistlerin örgüt oluşturma çabalarına set çekerek başarılamayacağı da kendiliğinden anlaşılır. Kürtler bir ulustur. Kürtlerin ulus olarak ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkı tanınıyorsa, bir ulustan işçi sınıfının mücadelesini örgütlemesi; kendi dil ve toplumsal bütünlüğü içinde örgüt kurması nasıl yatsına bilir? Partiya Komünista Maoista Kürdistan, (veyahut ta Türkiye ve Kürdistan'da isim değişikliğine gidilerek Türkiye birleşik Komünist partisi, Kürdistan'da ise Partiya Komünista yekgirtiya Kürdistan (PKYK) şeklinde olur.) Kurulması halinde proletaryanın genel çıkarlarına hangi yönden sakıncalı olduğu ya da ideolojik politik bakımdan caiz olup olmadığı üzerine düşünülmeden "seksiyon revizyonizmdir" ve sosyal-şoven mühürlü reddiyelerin hükmü kalmamıştır. Kürdistanlı sosyalistler ancak bu temelde örgütlendiklerinde ulusal baskı koşulları altında özel şartlarına dair talepleri programlarında ileri sürme olanağında kavuşa bilirler. Aksi taktirde şimdiye kadar Türkiye'de olduğu gibi Türk ve Kürt proleterlerinin ortak savaşımı sadece kağıt üzerinde temenni edilmiş bir beyan olarak kalmaya devam eder.

ÖRGÜTLENMEDE ÖZERKLİK-ORTAK SINIF DÜŞMANI BURJUVAZİYE KARŞI TEK PARTİDE BİRLEŞEREK ORTAK SAVAŞIM.

Uluslararası komünist hareketin kollarını oluşturan komünist partiler hangi ulusta olursa olsun proletaryanın genel çıkarlarını her şeyin üstünde tutar. Ne ulusal dar görüşlülüğü enternasyonalizmin üstüne koyar, nede baskı altında olan milliyetlerin taleplerini göz ardı eder. Proletaryanın gelişmesi ve örgütlenmesini kolaylaştıracak burjuva gelişmelerde kayıtsız kalmaz. Sosyalist güçleri tek bir ulusun sosyalist hareketi içinde kalıba sokma gibi saçmalıklarında hakim büyük ulusun sosyalist partisi bayrağı altında-gerçekleşmesi olanaksız-toplanma çağırılılarıyla sosyal-şovenizmi yüceltme örneğinin yaşandığı Türkiye’de ki devrimci hareketin aksine bir çok milliyetlerden proleterlerin sosyalist örgütlerinin enternasyonalizm anlayışıyla bir partide birleştirilmesi ve kaynaştırılmasının mücadelesinde bayrağı yükseltilir. Komünist kuvvetleri bir cephede toplamanın biricik silahı olan enternasyonalizm bayrağı proleterlerin elinden asla düşmemeli. Birleşik örgütün program ve tüzüğüne bir parçası olduğunu kabul eden PKM-K’ın Kürtçe dilinde bir MLM yazını geliştirmesi, Kürtçe ajitasyon ile Kürt proleterlerin çalışma yürütmesi, Konferans, kongrelerini yaparak seçtiği merkez komitesi, birleşik partide temsilcilerini seçmesi, Kürt ulusunu ilgilendiren özel yanlarını ve gereksinimlerini öneri olarak partiye sunulmasını ve buna bağlı bütünlüklü görevlerin yerine getirilmesi bakış açısından Kürdistan’da komünist partisinin kurulması proletaryanın genel çıkarlarına tamamiyle uygundur. Partimiz bu görevlerin yerine getirilmesi için gerekeni yapacaktır. Kürdistanlı komünistlerin bir partide örgütlenerek birleşmesi fikrinin partimizde “seksiyon-revizyonizmi” olarak reddedilmesi Marksizm’in bilinçli çarpıtılması yolu ile ortaya çıkan bir sosyal-şovenizm olarak tanımlanamaz. Partimizin Kürt işçilerinin Komünist örgüt kurmasını reddetmesinin birinci nedeni MLM bilimine dair teorik gerilik ikinci nedeni teorik gerilikten kaynaklı Türkiye sosyalizminde sosyal-şoven burjuva düşüncenin çok boyutlu ve derin etkinliğidir. Önderimiz İ. Kaypakkaya’nın Kürt proleterlerin örgütlenmesi, örgüt kurmasına dair bir çalışmasının olmaması, partimizin önderliğini koruyamamasının belirleyici etkisi ile teorik geriliğin prangasından kurtulmaması dogmatik düşüncenin gelişmesine Kaypakkaya yoldaşın açtığı yolda teorik gelişme ve pratik ilerlemenin önünde engele ve tasfiyeci bir niteliğe bürünmüştür. Partimizde ulusal sorunda İ. Kaypakkaya söylenmesi gereken her şeyi söylemiştir anlayışının etkinliği Kürdistan’da somut toplumsal gelişmelere kayıtsız kalmayı, perspektif ve teoride durağanlaşmayı doğurmuştur. Proletaryanın bakış açısından meselelere çözüm arayışını gündemine bile almamıştır. Bugün bütün bu teorik sapmaların, dogmatik düşünce prangasından kurtulmanın partimiz açısından anlamı ve önemi çok büyük olacaktır. RSDİP’in ulusal sosyalist seksiyonları olan Polonyalı, Litvanyalı,

Letonyalı, Gürcistanlı ya da Ukraynalı sosyalistlerin yapabildiklerini pekala Türkiye, Irak, Suriye, İran'da Kürdistanlı sosyalistlerde yapabilir. Vurgumuzu yeniliyoruz. Seksiyon, (Sectional) İngilizce bir kelime olup "bölüme ait", "bir bölgeye ait", "kesit, parça" anlamındadır. Bu anlamıyla parçanın nasıl davrandığı, hangi yöne doğru hareket ettiği bütün açısından önem kazanır. Lenin ulusal seksiyonları dışlamaz, aksine uluslara ait bu sosyalist parçaların proletaryanın genel menfaatlerini ifade eden bütün açısından ele alır. Eğer bütün geleceği bir kenara bırakılıp parçacılık- sectionalism –seksiyonculuk yapılırsa elbette ki sosyalizm bakış açısından buna milliyetçilik denildiği unutulmamalı. RSDİP'in örgütlenme modelini anlama bakımından Lenin'den öğrenmeye devam edelim. RSDİP'in 1906'da ki birlik kongresinin birleşimine bakalım. Lenin "partiye çağrı" başlığıyla ezilen uluslardan Polonya ve Letonya komünist örgütleriyle RSDİP'in birleşmesini böyle coşkuyla müjdeliyor. "Yoldaşlar! Birlik kongresi yapıldı. Artık bölünmüşlük yok. Sadece eski "Bolşevik" ve "Menşevik" fraksiyonlar örgütsel olarak birbiriyle tamamen kaynaşmakla kalmadı aynı zamanda RSDİP ve Polonya Sosyal Demokrasisinin birliği de sağlandı, Letonya Sosyal Demokrasisiyle bir birlik anlaşması imzalandı ve Yahudi Sosyal Demokrasisiyle, yani BUND'la birlik üzerine geçici bir karar alındı." (Lenin, Seçme eserler, Cilt.3, Sf.438, İnter Yayınları) – Polonya, Letonya sosyalist örgütleri ve Yahudi sosyalist örgütü kendilerini fes etmiş değiller, özerk yapılarını güvenceleyen özerklikle RSDİP'le birleşmişlerdir. Deneyim birçok milliyetlere ait sosyalist örgütlerin bir tek partide birleşerek ortaya çıka bildiğini göstermektedir. Rusya, Almanya, Avusturya'nın ulusal baskısı altında olan dönemin Polonya komünist hareketine ayrıca değineceğiz, şimdi RSDİP'in 1907'tarihli 5. Kongresindeki temsiliyet bileşenlerine bakılması halinde ezilen milliyetlerin sosyalist temsilcilerinin tek partide örgütlenmenin biçimi de daha iyi anlaşılacaktır. Kapitalizmin Doğu Avrupa'da gelişmesiyle ezilen uluslarda proleter sosyalist partilerin ortaya çıkmasına yol açtı. Bakalım RSDİP 5.Kongrei bileşenlerine: "MK seçimlerinde de Bolşevikler üstünlük sağladılar... Kongredeki seçimler temelinde MK'nın toplamı 15 üyesinden 5'i Bolşevik, 4'dü Menşevik diğer 6 üye, milliyetlerin sosyal-demokrat partilerinin temsilcileriydi. Bunlardan Bund, Polonya ve Letonya sosyal demokratları temsilcilerini kongreden sonra belirleyeceklerdi... Kongrede delegeler olarak 90 Bolşevik, 85 Menşevik, 85 Polonyalı, 56 Bund ve 26 letonyalı vardı." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt.3, SF.563, Notlar-İnter Yayınları.)

- Özcesi Türkiye'de sosyalist harekette "ezilen milliyetlere ait sosyalist parti olmaz" saçma egemen düşüncenin akisine, çeşitli ezilen milliyetlerin sosyalist partilerinin RSDİP'in seksiyonları-parçaları olarak mücadele ettikleri ve

uluslararası komünist harekete muazzam bir tarihi tecrübe miras bıraktıkları görmezden gelinemez. Çok milliyetli devletlerde tek hakim ulusun sosyalist partisiyle bütün ezilen milliyetlerden proletaryanın örgütlenebileceği beklentisi ham hayaldir. Sovyet devrimiyle Rusya'da sosyalist bağımsız cumhuriyetler federasyon biçiminde birbirine bağlanmışsa bu sadece Rus komünistlerinin mücadelesinin bir sonucu değil, aynı zamanda çeşitli ulusların sosyalist partilerde örgütlü proleterlerin görevlerini yapmalarının bir sonucudur. Rusya'da 16 Sovyet sosyalist cumhuriyetin proleter devriminden sonra ortaya çıkmasının örgütlenme biçimini kavramayan Türkiye devrimci hareketi Rusya sosyal demokrasisi ile bütün ezilen uluslardan proletaryanın örgütlendiğine kendisini inandırmış olmalı ki RSDİP'in ulusal parçaları olan bu federal cumhuriyetlerin komünist partilerinin ne işe yaradığını düşünmek istemiyor. RSDİP kongresinde Polonya, Letonyalı, Estonyalı, Litvanyalı, Ukraynalı sosyalist delegelerin hangi örgütleri temsilen kongrede buldukları, RSDİP'in MK'sin de yer almalarının örgütsel içeriğinin anlamı üstünden atlandığı için Türkiye'de sınıf savaşımına hakim ulus zihniyetinden alınmış monolitik yaklaşımla damgalanıyor. Biraz araştırılırsa Polonya, Litvanya, Letonya gibi ezilen uluslarda sosyalist partilerin RSDİP'ten önce kurulduğu görülecektir. Örgütleyici dehası Lenin başarısı işte bütün bu ezilen milliyetlerin sosyalist partilerini tek örgütte birleştirmesinde başarımındandır. Kürdistan komünist partisi kurulmasını Lenin, Stalin'in düşüncelerine "dayandırılarak" (!) reddedilmesinin Türk komünistleri açısından makul ve affedilebilir yanı yoktur. Lenin, Stalin'in ulusal meselenin çözümünde uluslararası komünist harekete bıraktıkları büyük teorik miras ve pratik deneyimin gösterdiği doğrultuyu kavramayan Maoist komünistler ulusa göre bağımsız hareket eden parti anlayışını dışlayan, onun yerine ezen ve ezilen uluslara ait sosyalist partilerinin birleşik mücadelesini tek partide ortaya çıkararak proletaryayı kaynaştıran perspektifi benimsemektedir. Ulusa göre ayrı, bağımsız örgütü dışlamanın ezilen uluslarda proleterlerin kendi sosyalist örgütlerini kurmayı men etmek anlamına gelmediğini ne yazık ki Türkiye sosyalist hareketini kavramamıştır. Eğer Rusya'da her ulustan komünist partiler "Her koyun kendi bacağından asılır" deyip, kendi yolundan gitmiş, ortak mücadeleyi reddetmiş olsaydı Sovyet devrimi başarıya ulaşmazdı. Ulusa göre kendi yolunda giden partiler milliyetçilik batağına ama birleşik savaşın yolundan sapmayan ezilen uluslara ait komünist partiler ise enternasyonalizm bayrağını göndere çekmiştir. Bolşevikler bu iki ayrıma vurgu yapmışlardır. Bu anlamıyla Kürt proletaryasının kendisini örgütleme görevine Türkiye'de "komünistlik" adına konulan ambargonun parçalanmasının teorik ve pratik temelini Marksizm bilimiyle açıklaması teorik geriliğe de vurulmuş bir neşterdir. Partimiz

Kürdistan'da şu ya da bu burjuva ulusal hareketin arkasına takılmayı değil, Kürdistanlı komünistlerle birleşmeyi, orada proleter sınıf siyasetini geliştirilmesi siyasetini temel alır. Kürdistan'da devrimci işçi sınıfının burjuvaziye karşı savaşımın tamamen bir kenara atan ve kendisini burjuva ulusal hareketlerini destekle sınırlayan Türkiye küçük-burjuva sosyalistlerinin tutumu ile partimiz net olarak ayrışır. Ulusal soruna proleter çözüm yolu Kürt işçi-emekçilerin emeğin kıvılcık bayrağı altında toplanmadan başarılamayacağı unutulmamalı. Ulusal sorunda ayrılık değil Türk işçileriyle eşit ve kardeşçe birlikte yaşamayı savunacak olan sınıf bilinçli Kürt işçisinden başkası değildir. Kürt halkını Türk halkıyla birlikte yapamayan Kürdistan komünist hareketi dışında hiçbir güç ikna edemeyeceği teorik olarak kabul edildikten sonra ezilen ulusun işçi sınıfının bir komünist örgütte toplaşması gerektiği de kendiliğinden anlaşılır. Türk ve Kürt işçilerinin enternasyonalizm ilkesiyle birbirleriyle kaynaşması ancak bu şekilde başarıla bilir. Türk komünistlerinden farklı olarak Kürt ulusunun baskı altında olma şartları nedeniyle Kürt komünistlerin ulusal talepleri ileri sürmeleri hem gerekli, hem de amaca uygundur. İşçi sınıfının kapitalistler sınıfının sömürsü ve iktidarına karşı savaşımı şu ya da bu ulusu farkına dayanmayan evrensel bir ortaklıktır. Ortak sınıf düşmanına karşı savaşan proletarya bu enternasyonal halkayla birleşir. Her türden baskıya karşı mücadele eden komünistler ezen ve ezilen ulusların olduğu toplumsal, siyasal şartlarda enternasyonalizm ilkesine bağlı ortak mücadeleyi güçlendiren ve geliştiren çizgide ikili görevlerini yerine getirirler. Türk komünistler Kürtlerin ayrılıp ayrı bir devlet kurma hakkını savunarak, sosyal şovenizme, milli baskıya karşı durarak, ortak savaşım ilkesini en üste tutarak, Kürt komünistleri de ayrılmayı değil Türk halkıyla birlikte yaşamayı, burjuva ayrılıkçı fikirlere karşı tutarlı bir birlik propagandası yürütmeyi, ayrı örgütle kendi yoluna gitmeyi değil Türk komünistleriyle ortak mücadeleyi ve birleşmeyi esas aldıkça enternasyonalist ikili görevler yerine getirilmiş olur. Bu ikili ödevler nasıl ki Türkiye'de komünist örgüt olmaksızın başarılamayacaksa, Kürdistan'da da komünist örgüt olmadan başarılamaz. Ezilen uluslara ait sosyalist partilerin varlığı ve RSDİP'le özerklik ilişkisi içinde örgütlenildiği Lenin'in yazdıklarından ve Sovyetlerde 20. yüzyıl komünist hareketin tarihi göstermektedir. Eğer Bolşevikler uluslara ait komünist partilerin kurulmasını doğru görmemiş olsalardı bu partilerle birleşmezdi. Lenin bu uluslardan partilerin özerk yapısından da söz etme gereği duymazdı. Bolşeviklerin öncülüğünde "Rusya organizasyon komisyonu" tarafından 20'ye yakın örgütün etrafında birleştirilmesini Lenin 1912'de ki Prag konferansından sonra "parti krizinin çözümü" makalesinde şöyle yansıtmıştı. "Devrim RSDİP'i 3 ayı, özerk ulusal sosyal-demokrat ve örgüt sözcüğün dar anlamında 2 tüm-

Rusya fraksiyonu olarak geride bırakmıştır. Bu fraksiyonların, proletaryanın gelişme eğilimleri içinde burjuva devrimlerinin verili döneminde, onun yaşam koşullarının bütününde derin kök salmış olduğu önemli olaylarla dolu 1905-1906-1907 yıllarının deneyimleriyle kanıtlanmıştır.” (Lenin, Seçme Eserler, Cilt.4, Sf.121 İnter yayınları)

- Özerk yapıda uluslara ait sosyal-demokrat partilerin (komünist partileridir) RSDİP tarafından dışlanmadığı Lenin’in ifadelerinden çok net olarak bir kez daha anlaşılmaktadır. Polonya, Litvanya, Letonya ezilen uluslarına ait komünist partilerinin RSDİP’le ilişkisine benzer şekilde Gürcistan, Ermenistan, Azerbaycan komünistlerinin oluşturduğu Kafkasya sosyal-demokrat işçi örgütleri de bir federasyonda birleşerek RSDİP’in bir parçası olduğu da gözden kaçırılmamalı. Bütün bu örgütler çeşitli uluslara mensup olsalar da kendilerine özgü ayrı programları doğrultusunda hareket etmeyen ama yekpare bir örgütte birleşmiş yapılarıdır. RSDİP’te ki birleşik örgütlenme çeşitli uluslar ve azınlıkların komünist örgütlerine güvence temeline dayanarak genişleyen devrimci bir modeldir. Stalin’in eserlerinde Kafkasya komünist örgütler federasyonuna dair bilgiler mevcuttur. Kuruluş aşamasına dair özeti aktaralım: “Mart 1903’te Tiflis’te Kafkasya Sosyal Demokrat İşçi Örgütleri 1. Kongresinde RSDİP Kafkasya Federasyonu olarak birleşen parti komiteleridir. Kongre Leninci “İskra” nın siyasal çizgisini onayladı... program taslağını kabul etti. (...) kongre yönetici bir parti organı RSDİP Kafkas; federal komitelerini kurdu. O zaman Batum da hapisanede tutuklu bulunan J.V Stalin bu komiteye kendi yokluğunda seçildi: sürgünden kaçtıktan sonra 1904 yılı başından komitenin başına geçti” (Stalin, Eserler, Cilt.1, Not:8, İnter yayınları)

- Gürcü, Ermeni, Azerbaycanlı ve başka etnik azınlıklardan işçi örgütlerinden oluşmuş RSDİP’in birleşeni olan Kafkasya federasyonunu biz nasıl anlamalıyız. Bu komünist örgütler “Kongre örgütlenme” denilemeyeceğine göre biçimi nasıldır. Bundan proletaryanın parçası olduğu ulusu içinde, kendi ana dili, toplumsal yapısına uygun kendisini örgütlemesi ve RSDİP’in bir parçası olarak çeşitli uluslardan proletarya ile birleşmesini anlamalıyız. Örneğin Gürcü komünist hareketi Gürcistan’da, Azeri komünist hareketi Azerbaycan’da sömürücü sınıflara karşı savaşım verirken kendisini Rusya devlet sınırları içindeki bütün komünist hareketin kapitalizme karşı savaşımından ayırmıyor. Leninci “İskranın” siyasal çizgisine esas alan Gürcü komünistlerin Gürcüce “Brdesola” (mücadele) sosyalist gazetesindeki yazıların devrimden sonra ancak Rusça’ya çevrilebilmesi Sovyetlerde komünist hareketin mücadelesiyle bir tezatlık oluşturmaz. “Gürcü sosyal demokrat hareketi” diyor Stalin “Kendine

özgü bir programı olan ayrı, yalnızca Gürcü bir hareket olmayıp tüm Rusya hareketiyle el ele gider ve dolayısıyla RSDİP'e tabidir. Bu nedenle; Gürcü sosyal demokrat gazetesinin öncelikle yerel sorunlara ışık tutan ve yerel hareketi yansıtan sadece yerel bir organ olması gerektiği açıktır." (Stalin, Eserler, Cilt.1, Sf.27-28, İnter yayınları)

- Gürcü komünistleri için gazetenin partinin Gürcistan'daki sesi olması gerektiğini Stalin ifade etmektedir. Çok milliyetli bir devlette ulusal seksiyonların birleşik örgütünü oluşturan parti merkezi rolünü yerine getirirse de, tek tek ezilen uluslardaki komünist örgütler merkezi perspektifle uyumlu yerel görevleri üstlenmekteydi. Sadece Gürcü komünistler değil, proleter bir örgüte sahip diğer ezilen uluslardaki komünistlerde kendi ana dillerinde Marksist bir yazın yaratarak emekçilerin ihtiyacını karşıladılar. Rusça gazeteleri akıcı okuyamayan halk kitlelerinin bilincini değiştirmede ana dilde gazeteler çıkararak uygun araçlar yaratmaktan geri durmadılar. Meselenin dikkat çekici yanı şu ki 21.ci yüzyıl boyunca imha, inkar ve asimilasyon politikası altında inim inim inleyen Kürtlerin çoğunluğu bugün akıcı Kürtçe okuyamıyor. Komünist hareket kültür ve dilde dahil yok sayılan Kürt ulusuna uygulanan milli baskıya karşı tam cephede durarak yok sayılan dil ile konuşmaya başlayarak işi ilerletmesi gerekirken bundan uzaklaştı. Her seferinde "ulusa göre örgütlenme olmaz" tekerlemeleriyle oportünist sapmaların üstü örtüldü. Sovyetlerin tarihinden örnekler verdiğimiz ezilen uluslarda Polonya, Letonya, Ukrayna'da olduğu gibi komünist örgütlerde kurulmuş birçok ulusun ayrı ayrı kendi dillerinde Marksist bir yazına sahip oldukları görülmektedir. Ezilen uluslara ait işçi sınıfı örgütlerinin özerklik yapıları güvencelenerek RSDİP ile birleştikleri çokça vurgulandı. Türkiye'de ise devrimci hareketin sınıf bilinçli Kürt proleterlerin bir partide ortaya çıkmasına cepheden karşı çıkmasının 1.ci sonucu Kürdistan'da sınıf hareketinin gelişmesini köstekleme, ve bunun bir diğer kaçınılmaz sonucu ise Kürtçe Marksist yazının gelişmemesidir. Kürdistan'da bir komünist partinin doğuşuna karşı çıkmak için komünistlerin hiçbir gerekçesi yoktur. Ancak devrimci proletaryanın gücünü parçalayan tutumlar reddedilir. Meselenin ayrışım noktası açıktı: merkezi ayrı, kendi yoluna giden bir parti olarak mı yola devam edilecek yoksa burjuvaziye karşı Kürt ve Türk-diğer parçalarda ise Arap ve Fars işçileriyle yek pare bir komünist partiyle birleşerek mi savaşım verilecek? Uluslar arası komünist hareketin tarihi ikincisinin, yalnızca ikincisinin doğru olduğunu göstermektedir. Örneğin Gürcistan komünist hareketi veyahut ta Polonya komünist hareketi denildiğinde (Lenin ve Stalin eserlerinde Gürcistan sosyal demokrat hareketi, Polonya sosyal demokrat hareketi olarak çoğunlukla geçer.) Ve bunlar Lenin, Stalin'in eserlerinde

okunduğunda Türk komünistlerinin (hatta onların etkisi altındaki Kürt komünistler ve çoğunlukla) bu partilere "milliyetçi" ya da "uluslara göre neden örgütlenilmiş" vs. bakmaması dikkat çekicidir. Oysa Gürcistan, Polonya ya da Ukrayna komünist hareketin tüm Rusya'nın komünist hareketin birer parçaları olmalarının üzerinde durulması halinde Kürdistan komünist hareketinin oluşması zorunluluğuna da karşı çıkılmazdı. Kürt ve Türk işçilerinin aynı amaç uğruna örgütsel birliğini Türkiye komünist hareketiyle Kürdistan komünist hareketinin enternasyonalizm temeline dayalı birliği ve mücadelesi olarak kavramayan teorinin nesnel gerçeklerden kopuk olduğu görülmeli...

- İşçi sınıfı bilincinin ilerletilmesi milli denilen çıkar ve isteklerin aşılması için ulusal sorunu ayırıt etmesini öğrenmeli, işçilerin kafasına örülen milliyetçi çitlerin kırılması için Kürt ve Türk proleterlerinin ulusal uçuşunu kaldırarak bir partiyle örgütlenmesi gerekir. Bu bakış açısından partimiz Kürdistan komünist hareketini ayrı yöne giden bir örgüt olarak ele almıyor. Hassa ve önemli olan ulusal sorunun sanıldığı kadar basit olmadığını tarih göstermektedir. Ulusal sorun Türkiye'de proleter hareketin gündeminde önemli oranda yer edindiğinden çözüm programı ve örgütlenme yöntem ve ilkelerimizin net ve açık ortaya konulması, eksikliklerinin giderilmesi, yeni ödevlerin ivedi şekilde yerine getirilmesi güncelliğini korumaktadır. Partimiz geç olsa da "ulusa göre ayrı örgütlenme olmaz" cümlesindeki anlam kargaşasını düzeltmiştir. "Ayrı parti" kavramı önemlidir. Türkiye'de devrimci hareketin "ulusa göre ayrı parti" kavramına ya da cümlesine yüklediği anlam ile Bolşeviklerin yükseldiği anlam tam zıttır. Lenin ve Stalin yoldaşları aynı devlet altında yaşayan farklı uluslara ait işçi sınıfının ortak sınıf düşmanlarına karşı ayrı ayrı yönlere giden bağımsız partilerle bölünmelerine daima karşı çıkmışlardır. Ezilen uluslara ait komünist örgütler-Polonya, Ukrayna, Kafkasya federasyonu, Litvanya, Letonya, Estonya örgütleri gibi-tek merkezi yek pare bir partiyle mücadele etmenin gerekliliğini çok boyutlu faktörüyle temellendiren Lenin'den başkası değil. Bolşevikler "uluslara göre ayrı ayrı örgütler olmamalı" derken kendi kendileriyle çelişkiye mi düşmüşlerdi. Sovyetler komünist hareketi ulusal sorunda ve proletaryanın örgütlenme meselesinde son derece ilkeli bir çizgiye sahiptir. Türkiye komünist hareketi ve küçük burjuva devrimciliği Leninizm'in ulusal meseledeki bu tutumunun doğru temelde kavrayamamıştır. Lenin ve Stalin'in "milliyetler göre örgütlenmeyi" reddeden doğru anlayışında yüklü olan anlamın öz muhtevası üzerinde düşünülmeden dogmatikçe tekrarlara sığınılmıştır. Stalin ve Lenin'in kimi pasajlarının üzerinde yorumlarla aktarılıp Kürt proletaryasının örgüt kurmasının yadsınması arasındaki güçlü bağın etkinliğinin sürmesi ciddi bir teorik meseleyle karşı karşıya olduğumuzun da göstergesidir. RSDİP (Bolşevik)

nisan konferansı 24/29 1917’de Stalin- “Ulusal sorun üzerine rapor” konuşmasında çeşitli uluslardan proleterlerin yek pare bir partide örgütlenmesindeki çözüm yoluna işaret etmektedir. Stalin’in aktaracağımız pasajındaki perspektifi Türkiye’de ezilen uluslardan proleterlerin komünist örgüt kurmaları olarak kavranmaktadır. “Bir plan “diyor Stalin “işçilerin milliyetlere göre örgütlenmesini ön görmektedir.” Ne kadar ulus varsa o kadar parti bu plan sosyal demokrasi tarafından reddedilmiştir. Pratik göstermiştir ki belli bir devletin proletaryasının milliyetlere göre örgütlenmesi yalnızca sınıf dayanışması fikrini mahvetmeye varır. Belki bir devlet içinde ki bütün ulusların proleterlerinin tümü tek bölünmez proleter kolektifte örgütlenmelidir.”

(Stalin, Eserler, Cilt.3, Sf.62, İnter yayınları)

– Stalin’in de ifade ettiği gibi Bolşeviklerin tavrı çok nettir; her ulusa göre ayrı hareket eden bağımsız parti planı reddedilmiştir. Bu ayrılıkçı planın karşısına bütün ulusların proleterlerinin bir partide birleşmesi perspektifi konulmuştur. Türkiye sosyalist hareketi belli bir devlet içinde çeşitli ulusların proleterlerinin hangi biçimde tek bölünmez bir partide nasıl örgütlendikleri üzerinde ciddiyetle durmadan “ulusa göre örgütler olmaz” tutumuna farklı bir anlam yüklemiştir. Oysa Lenin, Stalin ulusal sorunda sık sık çeşitli ulusların proleterlerinin tek partide ortaya çıkması gerektiğini vurgularken hayla hazırda çeşitli uluslara ait komünist parti seksiyonlarıyla tek kolektifte birleşmişlerdi. Lenin, Stalin’in reddettiği “ne kadar ulus varsa o kadar parti” anlayışı ezilen uluslarda sosyalistlerin bağımsız ayrı hareket etmeyi esas alan örgüt olmayı öne çıkaran düşünce ve milliyetçi pratiğe karşı söylenmiştir. Hiçbir şekilde bir devlet içinde ezilen ulusların proleterlerin komünist örgüt kurmasına karşı geliştirilmiş bir düşünce değildir. Örneğin Kürt ve Türk proleterlerin ayrı hareket eden ayrı program stratejiye sahip iki birbirinden ilgisiz dayanışmayı parçalayan partiler yerine, Türk ve Kürt proleterlerin komünist örgütlerinin bir partide birleşmesi perspektifinin savunulması şeklinde özetleyebiliriz. Böylece çok milliyetli devlet içinde proleterlerin nasıl örgütlenmesi gerektiği sorusu da yanıtlanmış olmaktadır. Avusturya’da aynı tarihi dönemde çeşitli ulusların sosyalist partilerin yek pare bir partide birleşerek mücadele etmek yerine tamda Bolşeviklerin karşı çıktığı “Ne kadar ulus varsa o kadar parti” biçiminde ayrışmaları ve kendi başlarına bağımsız hareket etmeleri işçi sınıfını ulusa göre parçalara göre bölme örneğini oluşturur. Rusya’da ise Bundun sosyalizmi milliyetçiliğe uyarlama çabasıyla düştüğü sapmanın özü de aynıdır. Stalin Avusturya’da sosyal demokrasinin iflas eden deneyimi ve Rusya’da Bundun milliyetçi tutumuna karşı RSDİP’in perspektifini şöyle özetler: “Böyle bir duruma

karşı tek çıkar yol, enternasyonalizm ilkelerine dayanan örgütlenmedir. Rusya'nın bütün milliyetler işçilerinin, hemen tek ve birleşmiş topluluklar içinde toplanması, bu toplulukları tek bir parti içinde birleşmesi görev işte budur. Partinin bu kuruluş biçiminin, bölgelerin tek bir bütün içindeki parti içindeki geniş bir özerkliği dışlamadığı, ama içerdiği kolay anlaşılır."

(Stalin, Marksizm ve ulusal sorun, Sömürge sorunu, sf.73 sol yayınları.)

- Demek oluyor ki "işçilerin milliyetlere göre örgütlenmesini ön gören" ayrılıkçı hatalı anlayışın karşısına konulan doğru anlayış şudur: çeşitli ulusların proleterleri ait oldukları ülkede bir örgütte toplaşması ve bu örgütlerinde geniş bir özerklikle tek bir bütünü meydana getirecek partide birleştirilmesidir. Türkiye'de işçi sınıfı hareketinde Lenin ve Stalin'in aynı devlet içinde milliyetlere göre ayrı bağımsız hareket eden tek tek örgütlere karşı koyuşunun hatalı yorumu onların çeşitli ulusların proleterlerine ait tek tek komünist örgütlerin geniş bir özerkle bir partide birleşildiğin görmesinde engellenmiştir. Madem "ulusa göre örgütlenme olmaz" deniliyor o halde Kürt proleterlerinin bir örgüt kurmalarına da gerek yok sonucu çıkarılmıştır. Şimdiye kadar Sovyet deneyimi ve örgütlenme pratiğini aktararak bu sosyal şoven düşüncenin temelsizliğini açıkladık. Tekrara düşmeyi göze almamızın nedeni ise Kürt ve Türk proleterlerinin enternasyonalizm ilkesine dayalı olması gereken mücadelesini baltalayan düşüncelerinin bu teorik sapma ve gerilik zemininden yükseliyor olmasındandır. Kürt ulusundan işçiler ait oldukları toplumun dil, kültür, iktisadi ve tarihi şartları içinde bir komünist parti kurup birleşmeleri "ulusa göre ayrı örgütlenme" anlamına mı gelir? Ruhsal dar görüşlülük bataklığına saplanıp "her koyun kendi bacağında asılır" diyerek, kendi başına bağımsız hareket edip, Türk ulusu ve diğer çeşitli azınlıktan işçilerle ortak mücadeleyi bir kenara atarak bir partide birleşmeyi reddederse o zaman milliyetçiliğe düşer ve buna "ulusa göre ayrı örgütlenme" denilir. Faka Türk komünistlerinden farklı bir siyasal amaç içinde olmayan Kürt işçilerinin komünist örgütü enternasyonalizm ilkesini esas alır, Türk işçileri, keza Rum, Ermeni, Laz, Çerkez, Arap, Gürcü, Pomak vd. azınlık milliyetlerden işçilerle bir partide ortaya çıkmayı esas aldığı sürece buna asla "uluslara göre örgütlenme" denemez. Bu iki ayrımı yapamayan bir örgütün ulusal sorun programı bilimsel olamaz. Türk işçilerini örgütlenme esası üzerine oturan ve Kürt işçilerinin komünist örgüt kurması dışlayan Türk komünistlerinin, ezilen ulusun proleterlerinin örgütlü olmadığı Kürdistan'da ulusal soruna proleter çözüm istemesinin hiçbir karşılığının olmadığını anlayamamasının nedeni de bu teorik sapmaya dayanmaktadır. Ezilen uluslarda milli meselenin proleter çözümü ancak o milliyetlerinin işçi sınıfına komünist partileri önderlik

ediyorsa mümkün olabileceği unutulmamalı. Türkiye’de ayrılıkçı, proleterlerinin dayanışmasını parçalayan ezilen ulus ve azınlıklarının proleterleri değil, bilakis sosyal-şovenizmin etkisi altında olan Türkiye komünist hareketi olmuştur. Sadece Türk işçilerine komünist örgüt kurma hakkını tanıyan anlayış şu ya da bu teorik farklar taşıyan ama kendilerini “sosyalist”, “Marksist”, “komünist” tanımlayan Kürdistanlı sosyalistlerin ayrı örgüt ve oluşumlarla parçalanmalarına da vesile olmuştur. Haklı olarak kendi dili ve toplumsal şartları içinde örgütlenmede ısrar eden Kürdistanlı sosyalistlerin ortak mücadele talebi Türk komünistlerince reddedilmesi fiili olarak onları ayrı, kendi başına çeşitli yapı ve oluşumlarla hareke etmiştir. Burada ayrılıkçılığa, proleterlerin gücünü parçalayan tutuma sahip olan Türk komünistleridir. Enternasyonalizmi dışlayan bu düşünce ve pratik Türkiye’de ki komünist hareketi zayıflatmakla kalmamış, Kürt işçi ve köylülerini Kürt burjuva milli hareketlerinin kucağına itilmesine yol açmıştır. Türk, Kürt işçilerinin örgütlenmesi ve ulusal sorunda proleter çözüm planına sahip olmayan ne kadar küçük burjuva devrimci örgüt varsa, Kürt ulusal burjuva hareketinin kuyrukçuluğuna sivrulması Kürt proleter örgütünü yadsıyan ama Kürt burjuva örgütlerine yavaşan Türk devrimcilerin başına gelmiş tarihin bir ironisidir. Komünistler açısından ulusal sorun devrimin bir parçasıdır. Ulusal sorunun devrimci bir perspektifle ele alınması ezen ve ezilen ulusların proleterlerin birlik zemini üzerinde yükselir. “Öte yandan” diyor Lenin “ezilen ulusların sosyalistleri, ezilen ulusun işçileriyle ezen ulusun işçilerinin tam ve kayıtsız şartsız birliğini, örgütsel birlik dahil olmak üzere savunmalı ve gerçekleştirmelidirler. Bu olmaksızın burjuvazinin her çeşit entrikaları ve kalleşlikleri ve hileleri karşısında proletaryanın bağımsız siyasetini ve işçi sınıfını diğer ülkenin işçileriyle sınıf dayanışmasını ayakta tutmak imkansızdır. Çünkü ezilen ulusların burjuvazisi, işçileri aldatmak için ulusal kurtuluş şiarlarını sürekli istismar eder.” (Lenin, sosyalist devrim ve UKKTH)

– Demek ki Leninizm’in bakış açısından Kürt sosyalistleri Türk ve Kürt işçilerinin kayıtsız ve şartsız birliğini savunmalı, onlarla örgütsel birlik gerçekleştirmelidir. Kürt işçilerin kendisi için sınıf olma bilinciyle örgütlenmedikçe Kürt burjuvazisinin ulusal kurtuluş şiarları altına gizlenmiş ve emperyalizme yavaşmayı meşrulaştıran politikasının etkisinden kurtulamaz. Kürdistan’da Kürt burjuvazisinin milliyetçi emellerine karşı Kürdistanlı sosyalistlerin ancak mücadele edebileceğini kavramak hiçte zor olmasa da gerek. Ulusal baskı ve etken dikkate alınmadan kabaca teorik düzlemde sınıf dayanışması vurgusunun proleterleri birleştirmeye yetmediği eksine görevlerin üstünden atlamayı kolaylaştırdığı görülmeli. İlk darbenin ezilen ulusu sosyalistlerin komünist örgüt kurmasını yatsıyan sosyal şoven düşünceye vurularak işe başlaması zorunludur.

Çünkü proleter yanı biricik silahı örgüttür. Komünist örgüt olmadan Kürt işçi, emekçi köylüleri örgütlenemez ve diğer milliyetlerle işçilerle kurması gerekli sınıf dayanışmasını geliştiremez. Uluslararası komünist hareketin (UKH) ölümsüz öğretmenlerin ve Stalin yoldaşlardan yaptığımız alıntılarının anlamı şudur: RSDİP ulusal sosyalist parti seksiyonlarına geniş bir özerklik tanımıştır. Bu planla Polonya, Ukrayna, Letonya, Litvanya, Kafkasya federasyonu (Gürcistan, Ermenistan, Azerbaycan) gibi ezilen milliyetler komünist örgütlerini RSDİP'te birleştirdi birçok uluslardan komünist partilerin birleştirildiği Rusya'daki Leninizm'in bu perspektifi partimiz ve genel olarak Türkiye devrimci hareketince doğru kavranmamıştır. Mevcut durumda komünist hareket iki yoldan birini seçecektir: ya dün olduğu gibi Kürt proletaryasının sınıf mücadelesine kayıtsız kalarak-Kürt işçilerinin örgüt kurmasına karşı çıkan ve ezen ve ezilen ulus burjuvazilerine yardım etmeye devam eder. Ya da Kürt ve Türk işçilerinin birleşmesinin tek güvencesi enternasyonalizmin ilkesi temelinde Kürt işçilerinin komünist örgütte toplaşması zorunluluğunu kavrar ve Türkiye'de komünist hareketin temelleri yeniden kurulmuş olur. Ortası yok; ya Kürdistan'da sınıf mücadelesiyle bağı kopmuş Türkiye Komünist hareketi ya da Türk ve Kürt sınıf bilinçli işçilerini kaynaştıran bir parti modeli... Enternasyonalizmin çeşitli uluslardan işçi sınıfının birleşme ilkesidir. Pratik açıdan Kürt ulusal sorununu çözümünde de proletaryanın dayanak noktasıdır. Kürtlere benzer bir şekilde yüzyıl önce üç ayrı hakim ulusun baskısı altında olan Polonya'da komünist hareketin Rus ve Alman komünist hareketiyle enternasyonal hareketiyle-birleşmelerine dair bilgileri hatırlatmak ulusal soruna yaklaşımda üstünde durduğumuz konuyu kavramaya yardım edici örnek olacaktır. Genel çerçevede Rusya devlet sınırları içinde 1917 sosyalist devriminden önce çeşitli ezilen ulusların komünist örgütlerinin RSDİP'e geniş bir özerklik temelinde katıldıklarını yeterince açıkladık. Devrimden sonra en geri bölgelerdeki uluslarında komünist örgütlerinin kurulduğu da unutulmamalı. Polonyalı komünistlerinin Rus komünistleriyle bir partide buluşması Rusya'da bir istisna oluşturmaz ama üç parçaya bölünmüş bir ülkedeki komünistlerin mücadele deneyimi, dört parçaya bölünmüş Kürdistanlı komünistlere eğitici ve anlaşılır bir örnek oluştura bilir. Polonya Sovyet devrimine kadar Avusturya-Macaristan, Almanya ve Rusya'nın işgali altında üçe bölünmüş ezilen bir ulustur. Polonya'da "Proletarya" örgütüyle mücadeleye atılan (1889) Rosa Luxemburg'un 1918-19 Alman devriminde katledilmesiyle sonuçlanan yaşamı komünistlerin enternasyonalizmin mücadelesine de örnektir. Rosa Luxemburg'un önderleri arasında olduğu Polonya komünist hareketi hem Rusya hem Avusturya, hem de Almanya komünist hareketine katılarak mücadele yürütmüştür. Bu nedenle

Rosa sadece Polonyalı sosyalistlerin önderi değil Almanya sosyal demokrasisinin de dikkat çeken önderlerinden biriydi. Hem Rusya'da zaferle taçlanan Sovyet devrimi, hem de Almanya'da kanla bastırılan devrimlerin içinde yer alan Polonyalı komünistlerin enternasyonalizm ilkesine sıkı sıkıya bağlı çizgileri dikkatle incelenmeli. Polonya sosyalist hareketinde hem ulusa göre örgütlenmeyi-milliyetçi-hem de enternasyonalizm ilkesine bağlı mücadeleyi esas alan iki eğilim vardır. Polonya'nın bütünlüğünü ve ulusal bağımsızlığını savunan ikinci enternasyonal kongrelerine de katılan Polonya sosyalist partisi (PSP) Rus, Alman komünist hareketleriyle birleşmekten kaçarak Lenin'in ulusa göre ayrı örgütlenme dediği milliyetçi karşı devrimci pozisyona evirildi. Sovyet devriminde burjuvazinin safında yer aldı. Rosa Luxemburg'un yazı kurulun da yer aldığı "işçi davası" gurubu PSP yönetiminin kendilerini parti içinde yaşatmayacağını anladıktan sonra 1894'te Polonya krallığı sosyal demokrasisini (SDKP) kurdu. Polonya krallığı deyimi coğrafi olarak Polonya'nın yalnızca Rus işgali altındaki bölümünü ifade ediyordu. SDKP'nin programı PSP'nin tersine enternasyonalistti. Rus sosyalistlerinin birleşerek bir sosyalist parti kurmaları isteniyor ve kurulacak olan bu parti ile ortak mücadele amaçlanıyordu. (Rosa Luxemburg, Spartakisler Ne İstiyor, Sf.15)

- Genelde ezen, işgalci, sömürgeci uluslarda komünist örgütler, ezilen uluslardan önce kurulur ama Polonya ve Litvanya'da Rusya'dan önce komünist parti kurulmuştur. Polonyalı komünistler için başındayken Rus komünistleriyle ortak mücadele ilanına bağlı kalmışlardır. Rosa Luxemburg, L. Jogichen ve daha sonra 1937'ye kadar Polonya komünist partisi genel sekreterliğini yapacak Warszawski ve yoldaşlarının kurucu çekirdeğinde yer aldıkları SDKP amacına uygun hareket etmiştir. Litvanyalı komünistlerle de birleşmişlerdir. "1899'da Litvanya'da ki enternasyonalist sosyalist grup SDKP'ne katılma kararı aldı. 1900'de ki ikinci kongrede partinin adı SDKPİL (Polonya Krallığı ve Litvanya sosyal demokrasisi) oldu." (Rosa Luxemburg, Spartakisler Ne İstiyor, Sf.15) Polonyalı ve Litvanyalı komünistler kardeş proleter partilerle ilişkilerini geliştirdiler. (PSP) Polonya sosyalist partisi Almanya sınırları içerisindeki Polonya'da Alman sosyal demokrasisiyle ortak mücadele yürütmüyor, tümüyle bağımsız bir hat izliyordu. SDKPİL(Polonya Krallığı ve Litvanya Sosyal Demokrasisi) adına Rosa Luxemburg'un Almanya sosyal demokrasi partisine başvurması ile SDKPİL ile Alman sosyal demokrasinin ortak mücadelesi başlamış oldu. Rosa SDP içinde etkin bir kadro ve teorisyen olarak yerini almıştır. Lenin ve Stalin'in sık sık "ne kadar ulus varsa o kadar ayrı örgüt" ya da "milliyetler göre örgütlenme" olarak tanımladıkları milliyetçi hatta en iyi örneklerden biri Polonya'da tümüyle bağımsız hareket eden ve ezen ulus komünist partileriyle

ortak savaşını ısrarla reddeden Polonya sosyalist partisi (PSP) dir. Rosa Luxemburg, L. Jogichen' lerin önderlik ettiği SDKPİL ise enternasyonalist çizgide ezilen ulusa ait komünist partisine örnek oluşturur. Polonyalı sosyalistler sadece Alman proleter hareketiyle birleşmekle kalmadılar Rusya parçasında da Rusya komünist hareketine katıldılar. Almanya Polonya'sında sosyal demokrat partinin çalışmalarının örgütleyicisi Rosa ve yoldaşlarıydı. "Rosa Luxemburg, 1903'te enternasyonalin daimi bürosuna seçildi. 1904 Amsterdam kongresinde hem Almanya SDP temsilcisi, hem de SDKPİL yöneticisi sıfatıyla katıldı." (Rosa Luxemburg, Spartakisler Ne istiyor, Sf.21)

- Rusya sosyal demokrat işçi partisi (RSDİP) Polonya ve Litvanya sosyal demokrasisi örgütünden-SDKPİL'den-sonra 1898'de kurulmuştur. SDKPİL'in RSDİP'e 1903 kongresinde katılma durumu söz konusu olmasına rağmen birleşme gerçekleşmemiş, istenilen RSDİP ile SDKPİL birleşmesi 1906 kongresinde sağlanmıştı. Böylece Rus çarlığı baskısı altındaki Polonya ve aynı biçimde ezilen bir ulus olan Litvanya milliyetine mensup komünist örgütler güvencelenen özerklikle RSDİP'le birleştiler. SDKPİL yöneticileri 1906 kongresinde yeni seçilen RSDİP merkez komitesine alınmışlardır. Polonyalı, Litvanyalı sosyalistlerin RSDİP'e katılımı SDKPİL tasfiyesi, veyahut ta fesih anlamına gelmemektedir. Bu örgütler artık RSDİP'le birleştiklerinden daha önce kendi başına tümüyle kendi direktifleriyle ve programı doğrultusunda bağımsız merkezi yapısı tarafından yürütülen bir çalışmayı değil, kendilerinin de parçası oldukları RSDİP merkezi direktifleri, programı ve talimatları doğrultusunda mücadele etmeyi kabul ettiği anlamına gelmektedir. Örneğin Polonya Sosyalist Partisi RSDİP'e katılmadığı için böyle bir zorunluğu olmadığından kendi başına- ulusa göre ayrı örgüt formülüyle-bağımsız ayrı bir örgüt olarak çalışmaya devam etmiştir. Aynı devlet içinde ortak sınıf düşmanlarına karşı ezen ve diğer ulusların proleterleriyle birlikte savaşımın önemini yadsıyarak işçi sınıfın gücünü bölmüş milliyetçiliğe savrulmuştur. SDKPİL ise enternasyonalist çizgiyle çeşitli milliyetlerden işçilerin birlikte mücadelesini benimsemiştir. Birliğin sağlandığı RSDİP kongresinden sonra Rosa Luxemburg ve L. Jogichen hapisteyken 1906 Haziranında SDKPİL kongresini toplamıştır. Bu süreç şöyle özetlenmiştir: " (...) Mart, Nisan aylarında Stockholm de bir kongrede (1906, RSDİP kongresidir.) yalnız Bolşeviklerle Menşevikler yeniden birleşmekle kalmamış, RSDİP'ne Bund ve SDKPİL'de katılmış ve SDKPİL'in kim yöneticileri yeni merkez komiteye alınmıştı. Ardından Haziran başında Rosa ile Jogichen' in yokluğunda (Her ikisi de Hapisteydiler) Marcewski ve Dzieizynski'nin başkanlığında SDKPİL'in kongresi toplanmıştır." (Rosa Luxemburg, Spartakisler Ne İstiyor, Sf.27)

- Bütün bu örnekler neyi gösteriyor? Marksizm, Leninizm, Maoizm ideolojisi, örgütsel anlayışı aynı devlet içinde ezilen ulusların proleterlerin komünist parti kurmalarını dışlamadığı aksine proleter örgütlerin doğuşunu savunduğu ve bu örgütlerin güçlerini birleştirerek tek parti ile savaş yürütülmesi gerektiğini söyler. Buna bağlı olarak Polonyalı komünistler RSDİP'e katılırken, Polonya'da partilerinin özerk yapısı korunmakta, kendi dillerinde komünist yazın sürmekte, kendi konferans, kongrelerini yapılabilmekte yöneticilerini kendi seçmektedirler. Ulusla sorunda cevap net ve açıktır. Enternasyonal proletaryanın tecrübeleri Kürdistanlı komünistlerin bir örgütte toplaşması gerektiğine işaret etmektedir. Görüldüğü gibi RSDİP'ten önce kurulan SDKPİL'in önderleri-Rosa Luxemburg vd.- suçlanamazlar. Çeşitli uluslara ait komünist partileri geniş bir özerklikle RSDİP'le birleştirme perspektifinin ustası Lenin'in "hata yaptığı" da ileri sürülmeyeceğine göre geriye ezen ve ezilen uluslardan proleterleri örgütleriyle beraber birbiriyle kaynaştıran Sovyet planına sıkı sıkıya bağlı kalmak gerekmektedir. Kürdistan'da komünist örgütün kurulması ihtiyacını proletaryanın genel çıkarlarına uygunluğunu uluslararası komünist hareketin eşsiz tecrübelerine dayandırmaktayız. Üç parçaya bölünmüş ezilen ulus olan Polonya'da Polonyalı komünistlerin hem Alman, hem de Rus komünist hareketiyle olan ilişkileri örnek olmaya devam etmektedir. Devlet sınırları içinde birden fazla ulus varsa, kültür, tarih ve dilleri ayrı ayrı olan o uluslardan proleterlerin Türkiye'de olduğu gibi sadece Türk işçi sınıfına hitap eden bir örgütle kaynaştırılamayacağı, aksine çeşitli uluslardan proleterlerin kendi dillerinde ve ülkelerinde toplaştıkları, komünist örgütlerin birliğinden oluşan bir partiyle ancak görevlerin başarılabildiği öğrenilmeli. Sovyetlerde 1917 sosyalist devriminden sonra 16 farklı ulusal cumhuriyetin federal planla birleştirilmesi bu uluslardan komünist örgütlerin enternasyonalizm ilkesine dayalı görevlerini yapmasıyla başarılıdır.

ULUSAL SORUNDA GÖREVLERİMİZİ KAVRAYALIM

- Türkiye devlet sınırları içinde egemen Türk milliyeti dışında Kürt milliyeti ve Türkiye'de dağınık yaşayan çeşitli azınlıklar vardır. Ulusal meselenin esasını Kürt ulusu teşkil etse de, azınlıklara uygulanan baskı ve asimilasyon nedeniyle azınlık milliyetlerin çelişkileri de milli meselenin içindedir. Ulusal meseleye dair düşüncemizi şöyle özetlemek mümkün:

1) Ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız, şartsız tanınması. Somut şartlarda bu düşünce milli baskı altında bulunan Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını şartsız, şurtsuz tanınması anlamına gelir. Alışıldık biçimiyle UKKTH kavramının yerine ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını tanınması şeklinde aynı anlama gelen ilkeyi yazmamız, burjuva reformistlerin ulusal sorunda bağımsız devlet kurma hakkını dil-kültür haklarına indirilmesi ve bunu da UKTTH ile formüle etmelerinden kaynaklıdır. Ezilen ulusların kendisini bir devlet olarak örgütlenme hakkının tanınması hiçbir tarafa çekilmeyecek bir nitelik içermektedir. Bu nedenle UKKTH yerine ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı sloganı kullanılmalıdır.

2) Bütün milliyetlerden azınlıkların dil, kültür, örgütlenme alanında özgür gelişmelerini engelleyen her türlü baskının kaldırılması azınlık milliyetlere özerklik. Türk ve Kürt uluslarının sosyalist federal cumhuriyetler şeklinde birliğin gönüllü temelde kurulması.

3) Ezen ve ezilen ulusların ve azınlık milliyetlerin proleterlerinin (Türkiye’de bu Kürt ve Türk proleterleri ve ondan fazla azınlıklardan proleterleri kapsamaktadır) komünist partisinde birleştirilmesi;

Tek ve bölünmez bir komünist partiyle ortaya çıkmanın ezilen ulus ve azınlıklara mensup proleterlerin özerk komünist örgütlerini dışlamadığı; enternasyonalizm ilkesi temeliyle bağdaşır bir biçimde çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli proleterlerin ödevlerini yerine getirmesi;

Biz Kürt ulusu ve çeşitli azınlıklara mensup proleterlerin Komünist örgütlerini dışlamayı değil, uluslara mensup işçi sınıfı örgütlerini tek partide birleştiren, bölünmez bir proleter topluluk oluşturulması ve burjuvaziye karşı birlikte savaşılmalarını esas alan enternasyonalizmi savunuyoruz. Türkiye devlet sınırları içinde sosyalizmin zaferi için tek parti anlayışımız Kürt ulusuna mensup işçi kardeşlerimizin proleter komünist örgüte sahip olmasını yadsımaz; aksine Kürt ulusu ve çeşitli azınlıklardan proleterlerin komünist örgütlerin olması halinde özerklik yapılarını güncelleyerek tek partide birleşmesini kapsamaktadır. Kürt proleterlerine örgüt kurmayı caiz görmeyen, Türk işçilerinin komünist örgütleriyle yetinmeyi dayatan tek parti anlayışı ki bu hakim ulusun burjuva tekçi anlayışdır ile biçim anlayışımız tamamen zıt yönde uzlaşmaz muhtevada farklıdır. Biz her bir ayrı uluslardan proleterlerin ayrı komünist partilerinin kendi başlarına bağımsız hareket edip, işçilerin gücünü parçalayan Avusturya ekolün değil (Avusturya’da çek uluslu bir yapı vardı. Avusturya komünist hareketi- sosyal demokrasisi-dışında Avusturya devlet sınırları içinde Alman, Çek, Polonyalı, Ukrayna (RUTEN), İtalyan ve Güney Slav gibi ulusal komünist sosyal

demokrat örgütler vardı. Bu komünist örgütler tek bir partide birleşmeyi başaramamışlardır. Ulusal sorun çözümünde Baver ve Spiringer'in "ulusal-kültürel özerklik" formülü başarısız olmuştur.) Rusya'da çeşitli ezilen uluslara mensup komünist örgütleri ustaca RSDİP'te birleştiren proletaryanın büyük önderi Lenin ekolünü esas alıyoruz. Leninizm Ukrayna, Letonya, Polonya, Litvanya, Estonya, Finlandiya, Kafkasya federasyonu gibi komünist örgütlerini (o tarihi dönemde komünist örgütlerin ismi sosyal-demokrasi idi) dışlamadı geniş bir özerklikle RSDİP'le birleştirmiştir. Türkiye'de olduğu gibi Kürdistan'da da burjuvazinin iktidarına ve emperyalizmine karşı proletaryanın önderliğinde sosyalist hareket olmaksızın toplumsal kurtuluş yolu açılmaz. Bu anlamda ezilen Kürt ulusunun işçi ve emekçi köylülerin sınıfsal bir tabii ki ulusal bir baskıya karşıda sosyalizm mücadelesine tutuşmaları kaçınılmazdır. Kürt sınıf bilinçli işçilerin emperyalizmin uşağı Türk burjuvazi ve onunla işbirliği içindeki Kürt burjuvazisinin sömürücü düzenini ancak Kürt proletaryası ile Türk proletaryası ile gücünü birleştirirse başarılı olabilir. Ulusal boyunduruğa karşı savaş işçi sınıfının burjuvaziye ve emperyalizme karşı savaş dan ve kapitalist özel mülkiyet rejiminden kurtuluş meselesinden koparılamaz. Ulusal sorun proletarya devriminin bir parçasıdır. Ezilen ulusun işçi sınıfının emperyalizm, ezen ulus burjuvazisinin iktidarına karşı devrim uğruna savaşımı aynı zamanda ulusal bağımsızlık savaşımıdır. Ezilen Kürt ulusuna mensup işçi sınıfının ileri ögeleri bir komünist partisi biçiminde örgütlenmedikçe ezen ulusların sınıf bilinçli proleterleriyle devrimiyle götürmez. Keza Kürt işçilerinin komünist örgüt olmadan burjuvazinin Kürt işçi ve emekçi köylüleri üzerindeki etkiyi kırmak olanaksızdır. Devrimci küçük burjuva yanlarında burjuvazinin etkisi altında olduğu Kürdistan'da proleter sınıf örgütü olmadan devrim uğruna mücadelede bir başarı elde edilemez. Kürt ve Türk işçilerinin enternasyonalizm ilkesine bağlı birliği ve kaynaşması ancak her iki ulusta komünist örgütlerin birliği ile mümkündür. Kürdistan'da komünist ögelerin tek partide toplaşması ve Türkiye komünist hareketiyle bir partide burjuvaziye ve emperyalizme karşı sosyalizm rotasında mücadele etmesini "milliyetçilik" olarak damgalayan ve usa aykırı bulan düşüncelerin temelsiz, MLM ile ilgisi olmadığını açıklamış bulunuyoruz. Kürdistan'da burjuva ulusal hareketler devrimci ve reformist ulusal hareketler olarak ayrılmıştır. Proletaryanın sosyalizm gayesiyle mücadelesini engelleyen ulusal hareketlerin reformist olarak değerlendirildiğini hatırlatalım. Çeşitli emperyalist ülkelere bağlı bölünmüş partilere sahip burjuvazinin varlığı tek bir ulusal cephe içinde birleşme durumunu engelleyen faktördür. Birçok ulusal burjuva partileri çeşitli emperyalist ülkelerle daha da kaynaştıran gelişmelerin hızlandığı Kürdistan'ın dört parçasında komünistlere düşen görev hakim

ulusların burjuvazisine, emperyalizme karşı işçiler, emekçi köylüler, küçük burjuvazi, aydınlar ile devrimci bir cephe kurmaktadır. Henüz emperyalizm ile kaynaşmamış ulusal burjuvazinin devrimci ulusal hareket pozisyonunda olan kuvvetlerle blok oluşturmak amaca uygundur. Ulusal burjuva hareket Kürdistan'da Kürt komünistlerinin ajitasyon, propaganda yapmasını, işçi-emekçilerin komünist parti saflarında toplaşmasını hedefleyen çalışmalara engel olmaz, komünistlere şiddet ve bastırma gibi karşı-devrimci metotlara sarılmazsa ezen ulusların güçlerine karşı ezilen ulusun bu nitelikteki hareketleriyle blok oluşturmak gerekli ve yararlıdır. Eğer Kürt ulusal burjuva hareketi emperyalizme yakınlaşmış ve kaynaşmaya başlamış, Kürdistan komünist hareketinin bastırma amacına yönelme durumundaysa bu tür milliyetçi burjuva partiler ile komünist partisinin blok oluşturması da olanaksızdır. Proletaryanın amacının bir kenara atılması, ulusal burjuva reformist veyahut ta devrimci ulusal hareketin kuyruğuna takılmak neyle formüle edilirse edilsin Marksizm'e ihanettir.

Türkiye ve K. Kürdistan Komünist Hareketin Başlıca Görevleri

- Devrimci şartlar güçlenmeye devam etmektedir. Kürt ulusal hareketi mevcut durumda halk kitlelerinin gücünü toplasa da hem Kürdistan'da hem orta doğuda sınıfsal özgürlük mücadelesinin de güçlü zemini vardır. Emperyalist güçler iç savaşlar la işçi ve köylülerin gücünü tüketmektedir. Sınıf çelişmelerini silikleştirmektedir. Kitleler somut olarak komünist önderlikten yoksundur. Bu devrimci kitlelerin başarısızlığında birinci faktördür. Buradan her bir yerde sınıf bilinçli proletaryanın komünist örgütü güçlendirme ve geliştirme görevi olduğu kendiliğinden anlaşılır. Genel olarak politikanın içinde olan herkesin rahatlıkla göre bileceği eksikliklerin varlığını söylemekten ziyade teorik ve pratik olarak yapmamız gereken görevi doğru saptamak ve yerine getirmek belirleyici önemdedir.

1) Ulusal bağımsızlık sorunu proletarya hareketini devrim hedefinden bağımsız ele alınamaz. Burjuva ulusal hareketlerle aramızda ideolojik ve siyasal amaç farkı vardır. Türkiye, K. Kürdistan (Kürdistan'ın diğer parçaları da devrimci hareketin gelişme potansiyeli bağlı olarak ortak mücadele araçlarının ortaya çıkaracağı olgusu unutulmamalıdır.) proletaryanın önderliğinde, devrimci sınıfın biricik aracı birleşik komünist partinin önderliğinde halk kitleleri iktidarın

fetih edilmesi amacıyla birleştirilmesiyle başarıla bilinir. Çeşitli azınlık milliyetlerinden, Kürt ve Türk uluslardan işçi sınıfın birleşik mücadelesi olmadan faşizmin geriletilmesi ve devrimci sınıf hareketinin güç kazanması olanaksızdır. Bu nedenle öncelikle Kürdistan'da şimdiye kadar geç kalınmış bir görevi tamamlamalı Kürt proleteryanının birleşik devrim amacıyla savaşmasına önderlik edecek komünist örgütü yaratılmalı bu elbette bir ve aynı amaç uğruna savaşacak proleteryanın gücünü birleştirecek birleşik devrimimizin Kürdistan komünist örgütü olacaktır.

2) Birleşik komünist hareket sınıf bilinci almış kitleler içinde belli bir etkiye sahip reformist, parlamenteriz, sosyal şoven akıma karşı tutarlı ve kararlı mücadele vermeli. Proleter unsurların ideolojik mücadele ve tutarlı devrimci pratikle kendisine çekmeyi başarmalıdır. Böylece devrimci proleterya ile reformist akım arasında zaten ortaya çıkmış keskin fark mücadelenin her alanında belirginleşerek devrimin lehine güçlenecektir.

3) Komünist hareketin önderlik krizi içinde olduğu kabul edilmeli. Var olan önderlik ve lider kadrolar Türkiye-K. Kürdistan'ın sürekli hareket halinde değişmekte olan ve değişikliklerin olduğu ekonomik, sosyal koşullara ve çelişmelerine uygun somut politika ve örgütlenmeleri yaratamadılar. Bu ihtiyacı karşılamadıkları gibi dogmatik statükocu düşünce tarzı ile devrimci fikirlere direnç oluşturdular. Kürt proleteryanının komünist örgüt oluşturma talebini sosyal şoven dogmatik ezbercilikle reddedilmesi teorik düzeyin gerçeklikten kopmasına çarpıcı bir örnektir. Partimizde sadece 1972'de İ. Kaypakkaya'nın temelini attığı stratejik doğrultuyu kabaca tekrar eden ama değişmekte olan somut nesnel şartları bu çelişmeler içinde belirgin görünür hale gelen eksikliklere dair devrimci taktikler ve stratejiyi geliştiremeyen teorik önderlik ruhunu karşılamayan liderlik ihtiyaca cevap olamadı. Düşmanın vahşi saldırılarıyla önder kadrolarımızın imhası sürekliliği sağlanmış çekirdek önderliğin oluşturulamaması bütün bu eksikliklerin öğeleri olarak unutulmamalı. Bu etkenler komünist hareketin iç krizlerini derinleştirmiştir. Teorik önderlikteki yetersizlik, politik başarısızlıklar reformizmin önünü açtı. Ve güçlenmesine yardım etmiş oldu. Bu olgular görünerek her türden hazır dogmatik formülün bir kenara konarak somut hal ve şartlar denk örgütlenmeye ve yenilmeye gidilmesi ihtiyacı anlaşılması ve anlatılması kolay bir zarurettir. Devrimci yenilenmeyi taşıyan geliştiren kadroların yetiştirilmesine gereksinim vardır. Önemli deneyimlere sahip insan kitlesine sahip olan hareketimizin öncelikle somut şartlara uygun düşmeyen çalışma tarzı, düşünce, tespit ve

teorik hatalardan kurtularak devrimci yenilik yaratma aşamasına adım atması gerekmektedir.

- Kaypakkaya'cı güzergâhta yeni bir atılım dönemi başlatmamızın koşulu devrimci teoriyle donanmış geniş boyutlarıyla ortaya çıkma çabasında olduğumuz yeni görevleri başaracak bir savaş örgütünün yaratılmasıdır.

4) Dogmatik, hazır ve kutsal değişmez formüllere sahip düşüncelere karşı sağ ve sol sekte çizgiye reformizm, parlamentarizm, sosyal şovenizme cepheden ideolojik mücadele temel önemdedir. Özellikle dogmatik düşünce büyük bir fikirsel zehirlenmedir ve etkilidir. Ayrıca Kürt proletaryasına-ortak ve birleşik enternasyonal mücadeleyi savunmalarına rağmen-kendi komünist mücadele örgütünü yaratmayı yasaklayan hakim ulus Türk sosyal şovenizmine karşı ideolojik savaşın günün en önemli ödevlerinin arasındadır. Dersler çıkarılmadan komünist kadroların yetiştirilmesi olanaksızdır. Devrim iddiası taşıyan yeni bir şey söylüyoruz asıl önemli olan ise teorinin gereklerini yerine getirmek olduğu açıktır. Aynı devlet sınırları içinde ezilen uluslardan proletaryanın birleşik mücadeleyi esas alan, aynı sınıf düşmanlarına karşı ortak savaşımı benimseyen proletaryanın komünist örgütlerini oluşturmasının reddedilmesinin Marksizm ile ilgisi olmadığına ezen-ezilen uluslardan işçi sınıfına kavratılması bakımından oldukça önemli olduğu da anlaşılmış olacaktır. Türk işçileri kurutulmuş için kendileri komünist partisini zorunlu görüyorsa, Kürt işçilerinin komünist örgütünü kurmalarını da kabul etmekte zorlanmayacaklardır.

5) Kuzey Kürdistan'da sınıf hareketinin gelişmesi Kürdistan'ın diğer üç parçasındaki Kürt halkı içinde genişleyen bir etki gücü, örgütlenme ve ezen diğer uluslardan proletaryanın devrimci öncülerıyla ilişkilenen somut şartlarını yaratacaktır. Ortadoğu'da ki komünist partilerle devrim yolunda enternasyonal ilkelerle örülmüş ilişkilene ve örgütlenmelerin yaratılması hedefler arasında olmalı. Ortadoğu'da komprador burjuvaziye, gericiliğe, feodal kalıntılara, emperyalist işgal ve yağmaya karşı proletaryanın çıkarı ortaktır. Ortadoğu'da ki her ülkede faşizme ve emperyalizme, İslamcı dini gericiliğe karşı devrimci işçi sınıfının mücadelede üstün gayretlerini ortaya çıkarmak görevini enternasyonal örgütlülük kolaylaştırır.

6) Komünist hareket şimdiye kadar gerçekleştirilmeyen Kürt proletaryasının sınıf örgütü olan Kürdistan komünist partisini oluşturma görevini yerine getirmesi halinde Türkiye ve K. Kürdistan birleşik devrimin stratejik hamlesine adım atmış olacaktır. Bu devrimci görevi görmeyen, buna olumlu bakmayan kadro ve parti çalışanlarının bizden çok ilerde olan toplumun gerisinde kalmaya devam edecekleri anlaşılmalı. Bu devrimci atılımın görev ve sorumluluklarının

bilincine varan kadrolar ve çalışanlar ancak komünist amaca uygun görevleri üstlenebileceği yeni bir döneme yanıt olmayı başara bilecektir.

7) Türk burjuvazisi emperyalizmin desteğiyle Kürt burjuva sinin v feodal unsurlarının en gerici katmanlarını yanına çekerek bir asırdır Kürt köylü yığınlarını ezip sömürdüler. Orta ve küçük mülk sahibi köylüler, küçük burjuvazi ve işbirlikçi olmayan Kürt orta burjuvazisi de milli baskı ve zulme uğradı. Bir avuç hain işbirlikçi katman dışında milli baskı Kürt ulusuna uygulanmıştır. Fakat ulusal baskı esas olarak Kürt emekçi köylülerini vahşice sömürüp ezici çoğunluğunu üretim araçlarından kopardı ve sermayenin en ucuz emek gücü rezervine dönüştürdü. Ulusal baskının en şiddetli hedefi kapitalist sermayenin çok yönlü sömürsüne maruz kalan Kürt emekçileridir. Bu anlama da ulusal sorun dibine kadar yoksullaşan Kürdistan'da sosyalist devrimin itici güçlerini oluşturan ezilen, köleleştiren Kürt halk yığınlarının kurtuluş sorunudur. Ulusal kurtuluş ileri süren ve sosyalist devrimin tamamlayıcı bir parçası olarak ele alan Kürdistan komünist hareketinin ödevi ulusal bağımsızlık taleplerini proleter devrimini nihai amacına ustaca bağlamak ve ulusal baskıyı uygulayan ile işçi-emekçi köylüyü sömüren aynı gaddar ve açgözlü vahşi burjuva sınıfının iktidarını yıkma için emekçileri örgütlemektir.

MARKSİST, LENİNİST, MAOİST GÜÇLERİN BİRLİĞİ STRATEJİK GÜÇLERİN DOĞRULTUSUNDA PARTİMİZİN ANLAYIŞINI GÜÇLENDİRELİM, PRATIĞINI İLERLETELİM

- Kapitalizme karşı devrimci işçi sınıfının kurtuluş mücadelesinde birlik geçici değil sürekli ve en yüksekte tutulması gereken bir şiyardır. Proletaryanın gereksinim duyduğu birlik oportünist-revizyonistlerle bir birlik değil, Marksist, Leninist, Maoist birliğidir. Bir devrimci sınıf olarak işçi sınıfının farklı farklı çıkarlarının olmadığından farklı farklı komünist partilerinin olmasına da ihtiyaç yoktur. Bu nedenle kelimenin gerçek manasında komünist olanların birleşmesi onların yüklenmiş oldukları tarihi misyonun bir gereğidir. Komünistlerin birliğinin ön koşulu birlik mücadelesinde devrimci proletaryanın sahip olduğu teorik netliğe sahip olması gerekliliğidir. Birlik anlayışında teorik netlik olmadan ve ilkesel düzlemde ve hareket edilmeden aynı program ve stratejiyi savunan örgütlerin bile birlik oluşturması mümkün değildir. Aynı programsal görüşleri aynı tüzük, stratejik doğrultu ve Marksizm, Leninizm, Maoizm ideolojisini

savunan partimizin ikiye ayrılmış her iki kanadının birleşmemesi ikisinden birinin komünistlerin birliği meselesinde ilkesel teorik netliğe sahip olunmamasının çarpıcı bir sonucudur. Proletaryanın azami birliği sağlanmadan devrim olanaksızdır. Bu nedenle sosyalizm mücadelesinde ayrılıklar geçici birlik ise sürekli. İşçi sınıfının en ileri ögeleri olan komünistlerin birliği işçi sınıfının birliğini sağlama mücadelesinde tayin edici önemdedir. Partimiz proleter devrim ideolojisi ve programı stratejik doğrultu ve örgüt ilkelerinde Özsel farklılıklara sahip olmayan komünist kuvvetlerinin birliğini savunmuştur. Birlik meselesinde partimizin net teorik anlayışı ve pratikte tekrar ettiği çağrılara rağmen Maoist olarak değerlendirilen dağınık güçlerin birliğe ilkesel yaklaşmamaları, uluslararası komünist hareketin benimsediği komünistlerin birliği teorik anlayışına sadık kalmamaları nedeniyle başarılı olamamıştır. Kuşkuyla yer bırakmayacak netlikte ifade edilebilir ki parti güçlerimizin birleşmesine gösterilen gayri-bilimsel direnç Maoist komünist hareketin zayıflamasına, daha fazla parçalanmasına hizmet etmiştir. Birleşmesi gereken proletaryanın sübjektif ögeleri giderilebilecek çeşitli örgütsel sorunları devrimci ideolojiyi, teoriyi, program ve ana siyasi doğrultu ve örgüt ilkelerin önüne çıkardığı sürece işçi sınıfının devrimci kuvvetlerin birleştirme değil, parçalamaya hizmet edecektir. Türkiye komünist hareketin objektif şartlara orantılı yanıt alamadığı bir sır değildir. Proleter hareket çok parçalı ve dağınıktır. Reformizm, parlamentarizm akımının artan orandaki devrimci hareketin üstündeki etkisi tasfiyeciliği derinleştirmiştir. Mevcut durum itibarıyla komünist önderimiz İ. Kaypakkaya'nın temelini oluşturduğu komünist çizgide devrim mücadelesi veren partinin her iki fraksiyonunun da başlı başına bir kriz hali süreklilik kazanmıştır. Her iki örgütte yaşanan ayrılıklar ve bu ayrılıkların örgütsel sorunlardan ziyade ideolojik, programsal boyutları kapsamı bakımından taşıdığı öz Maoist komünistlerin cephesinde birlik sorununun çok daha güncel ve asla ötelenmemesi gereken bir gelişme halini almıştır. Yarım yüzyıla yaklaşan mücadele deneyimine sahip Kaypakkaya güzergahında komünist çizgi ile oportünist çizgi, proleter ideoloji ile burjuva ideolojisinin en derin ayrışmasının yaşandığı süreç oportünizmi tasfiyecilikte birleştiren, komünist ögelerin yeniden birliğinin sağlanması zorunluluğu apaçık ortaya çıkmıştır. Geçmişin ayrıntılarında gezinip boğulmayı değil, geleceği kazanmak için günün görevleri doğrultusunda ilkesel tutum ve teorik açıklıkla birlik zemininde buluşmak gereklidir. Devrimci köklere dayanan ve küçümsenemez tecrübeye sahip Maoist hareketlerin birleşmekten kaçınmamaları gerektiğine inanıyoruz, savunuyoruz. Nesnel toplumsal unsurlarda değişiklikleri olduğu gibi analiz eden bu değişikliklere uygun programını yenileyen partimiz birlik anlayışında herhangi

bir değişiklik yapmadan komünistlerin birliği politikasında daha etkin görevlerini yerine getirecektir. Maoist güçlere birleşme çağrısını yenilemektedir. Net olarak belirlemelerin olmadığı birlik çağrılarında yana olmadık. Proleterlerin devrim ideolojisi ve programı, strateji ve örgüt ilkelerinde görüş birliğine dayanan örgütsel birlikten yana olan partimiz bu dört esas üzerinden birlik çağrısı yapmaktadır. Türkiye ve Kürdistan'da Marksizm, Leninizm, Maoizm ideolojisinin savunulmasında, azami ve asgari devrim hedeflerine ulaşmada benimsenmesi gereken stratejide ve nasıl disiplinli bir örgüt kurumlarıyla savaşıma tutuşması hususunda görüş ayrılıkları yoksa ayrı hareket edip işçi sınıfının gücünü bölmenin de af edici bir yanı yoktur. Proletaryanın birliğini baltalayan ve ayrılıkçılığı "küçük olsun benim olsun" bencilliğine ve dar görüşlülüğüne indiren anlayış ve pratikler komünistlerin tutumu olamaz. Komünistlerin birliği sorununu taktik değil stratejik gören partimiz ilkesel çerçevesini çizdiği zeminde birleşebileceği devrim kuvvetleriyle birleşmeye yeniden çağrı yapar. Bu meselede yapması gereken ne varsa yapmaktan sakınmayacağını taahhüt eder. Ezen ve ezilen uluslardan proleterlerin ortak mücadelesini enternasyonalizm ilkesi temelinde her şart altında savunan partimiz Kürt ve Türk proleterlerin birliğini ve sınıf dayanışmasını parçalayan geri, hatalı anlayışları reddederek ileri adım atmıştır. Partimiz Kürdistanlı sosyalistlerin bir parti kurarak toplaşmasını dışlayan anlayışı mahkum etmiş, Kürt ve Türk proleterlerin enternasyonalizm ilkesine bağlı örgütsel birliğini sağlayan mücadele perspektifini yeniden tanımlamıştır. Sınıf bilinçli Türk proleterleriyle ortak mücadeleyi benimseyen, sermayeye karşı yek pare bir partide ortaya çıkmayı ilkesel gören sınıf bilinçli Kürt proleterlerin kuracakları komünist örgütte toplaşmasını savunan partimiz birlik anlayışını geliştirmiştir. Çok uluslu devlet sınırları içinde komünistlerin görevleri sadece ezen ulusa mensup proleterlerin birliğini sınıf dayanışmasını kurmakla sınırlı değil, ezilen ulusların proleterlerin birliğini sağlamak ezilen ve ezen ulusların proleter örgütsel proleterlerin örgütsel birlikte dahi birliğini ve ortak mücadelesini sağlamaktır. Ezen ve ezilen uluslara mensup komünist örgütlerin birliğini sağlama perspektifine sahip olmayan bir parti öz olarak çeşitli uluslardan proletaryanın birliğinden oluşacak bir parti olamaz. Bu anlamıyla ezen ve ezilen milliyetlerin olduğu devlet sınırlarında stratejik önemde olan komünistlerin birliği sorunu çok daha önem kazanarak, sadece yekpare bir ulusun komünistlerin birleştirme sorununun aşarak çeşitli ulusların komünistlerinin birleştirilmesi ve kapitalizme karşı ortak savaşımı kapsamına genişler. Rusya'da sadece Rus komünistlerinin birleşmesi sorunu yoktu, aynı zamanda Rus komünistlerinin ezilen ulusları teşkil eden Polonyalı, Gürcistanlı, Ukraynalı, Estonyalı, Litvanyalı komünistlerle birleşme sorunu vardı. Leninistler

çeşitli uluslarda proleterleri kaynaştıracak örgütsel birliği başardılar. Türkiye’de de Türk komünistlerinin birlik sorunu olduğu gibi Türk komünistlerinin ezilen ulusa mensup Kürt komünistleriyle birlik sağlama sorunu vardır. Keza Kürdistan’da Kürt komünistlerinin bir topluluk olarak birleşme sorunları olduğu gibi Türk komünistleriyle birlik ve ortak mücadele sorunu vardır. Çeşitli uluslara mensup proleterlerin ortak savaşımı ve birliğinin bu uluslara mensup komünist örgütlerin yekpare bir partide birleştirilmesiyle mümkün olduğu da unutulmamalı. Komünistlerin birlik sorunu şu ya da bu ulusa göre değişiklik gösteren bir huşu olmayıp proletaryanın genel çıkarlarına bağlı ilkesel stratejik bir meseledir. Çok milliyetli bir devlet içinde çeşitli uluslardan proleterlerin birliğini esas alan enternasyonalizm temeline dayalı örgütsel görevleri Türkiye ve Kürdistan’da somutlayan partimizin birlik anlayışı daha da gelişmiştir. Ezen ve ezilen ulusların proleterlerinin birliğini ortak mücadele ve kaynaşması meselesi temel önemde bir birlik sorunudur ve teorik netlik gerektirir. Enternasyonalizm ilkesine sıkı sıkıya bağlılıkla gerçekleşebilecek ezen ulus ve ezilen uluslara ait sosyalist partilerin tek ve yekpare bir partide birleştirilmesi sorununu Türkiye’de teorik netliğe kavuşturulması Türk ve Kürt proleterlerin birliğinin nasıl, hangi örgütsel esaslarla sağlanabileceğinin de açıklığa kavuşturulmasıdır. Ezen ve ezilen ulusların birliğini ve ortak savaşımını sağlayacak açık ve net teoriye sahip olmayan bir parti birlik meselesinde ideoloji, program, strateji ve örgüt ilkelerinde aynı fikirlere sahip alanların birleşmesini savunması yeterli olmaz. Çünkü; ezilen ulusların proleterlerinin komünist örgüt kurmasını dışlayan bir teori, çeşitli ulusların proleterlerini bir devlet sınırları içinde yekpare bir partide kaynaştırması yeteneğinde olmayan, enternasyonalizm ilkesine dayalı çeşitli uluslardan proleterlerin örgütlenme modelini kapsamayan ayrıştırıcı bir teoridir. Örneğin: Türkiye’de sınıf bilinçli Kürt proleterlerin komünist örgüt kurmasını dışlayan anlayış ne adına formüle edilirse edilsin pratikte de sonuçları görüldüğü gibi Kürt ve Türk proleterlerinin devrim uğruna birliğini baltalamıştır. Bilimsel olmayan bu teorik çizgi komünist hareketin birlik anlayışını karşılayamaz. Devrim ideolojisi, programı, stratejik doğrultu ve örgütsel ilkelerde aynı Özel görüşlere sahip Marksist, Leninist, Maoistlerin birleşmesi ilkesel parti anlayışımızı, çeşitli azınlık milliyetlerden ve ezen Türk ulusu ezilen Kürt ulusuna mensup Marksist, Leninist, Maoistlerin birliği-örgütlerin birliği-geniş çerçevesiyle temellendirilmesi enternasyonalizm ilkesi temelinde dayalı partimizin mücadele çizgisinde yeni görevleri de beraberinde getirmiştir.

YENİ PARTİ PROGRAMI OLUŞTURULMASI ÜZERİNE

- Parti programı değişen iktisadi, sosyal koşullara yanıt olabilecek seviyede yeniden düzenlenmiş şekliyle ektedir. Eski programda birçok bölümde programdan ziyade yoruma geçen kısımların alınmasına gerek duyulmadı. Örneğın “Türkiye cumhuriyeti tarihi özellikleri” MKP’nin amacını içeren tezleri sunan programa ek olarak ayrıca “MKP’nin niteliği ve amaçları” bölümü, ya da “Sosyalizm ve komünizm” bölümünde gelecek toplum taslağının yorumlanmasını içeren bölümlerin programı güçlendirmekten ziyade karmaşıklıştırıp, anlaşılmaz hale getirmesinden hareketle mümkün olabilecek en kısa tezlerle program yeniden düzenlenmeye çalışılmıştır. Her yoldaşın rahatlıkla fark edebileceği gibi eski programda aşırı tekrar vardı. Ayrıca tarih bilgisi, Yeni Demokratik Devrim, Sosyalizm ve Komünizm hedeflerinin yoruma kaçan süreç anlatımları olmasına rağmen eski programda mevcut toplumsal sistemin işleyişine dair partiye günlük propaganda ve ajitasyon, günlük genel direktifler sağlayan bir asgari hedef bölümü yoktur. Eski program asgari hedefleri Yeni Demokratik Devrimle gerçekleştirecekler şeklinde sıralar. Bu eski programda azami hedefin sosyalizm-komünizm, asgari hedefin ise devrim demek olan Yeni Demokratik Devrimle gerçekleştirilecek toplumsal düzen hedefleri içeren tezlerin bütünü oluşturduğu anlamına gelir. Bunun sakıncası ve yanlışığı şuradadır: Devrim öncesi, yani ister Yeni Demokratik Devrim, isterse sosyalist devrim öncesi partinin ileri süre bileceği taleplerin varlığını görmezden gelinmesi, partiyi devrime odaklarken, devrime ulaştırmasının kolaylaştıracak ve kendisini geliştirecek olan asgari hedeflerde- yani devrim öncesi gerçekleşmesi gerekli hedeflerde-politikasızlığa sürükleyen belirleyici bir unsur olmasıdır. Bundandır ki günlük propaganda ve ajitasyon sağlayan asgari hedefleri tanımlayan bir programa sahip olmamak genel günlük politika üretmemeye sonuçlanmıştır. Oysa kapitalist sistem yıkılmadan önce yerine getirilmesi gereken görevlerin asgari programda netleştirilmesi partinin günlük ajitasyon, propaganda ve genel günlük direktifleri bakımından tayin edici önemdedir. Yeni programda devrim öncesi gerçekleştirilmesi istenilenlere asgari programda sıralanmıştır. Rusya sosyal demokrasinin bütün programlarının hazırlayıcısı Lenin 1902’de parti programı hazırlama çalışmaları sürerken Plehanov’un hazırladığı taslak hakkında “Plehanov’un ikinci taslağı hakkında değerlendirme” başlığında eksikleri belirtirken programın nasıl olması gerektiği sonucunu çıkara bilmemizi sağlayan ifadeleri şöyledir: “Taslak, kelimenin asıl anlamında bir programdan mütemadiyen bir yoruma

geçmektedir. Program kısa, gereksiz sözcükler içermeyen tezler sunmalı ve açıklamasını yorumlara, broşürlere, ajitasyona vs. bırakmalıdır. Bu nedenle Engels, Erfurt 'programı'na gayet haklı olarak, uzunluğu, ayrıntılı oluşu ve tekrarlarıyla bir yoruma dönüştüğü suçlamasına getirmiştir. Taslakta bu eksiklik daha da belirgindir, korkunç derecede çok tekrar vardır ve programa (basit bir nitelendirme yerine) sürecin açıklamasını koyma çabaları zaten hedefine ulaşmamakta, ama programı hiç olmayacak şekilde uzatmaktadır." (Lenin, Seçme Eserler, Cilt.2, Sf.234, İnter yayınları)

- Bizler Lenin'in işaret ettiği ve partimizin sahip olduğu temel üzerinden programımızı yeni sosyal ve iktisadi şartlara uygun içerikte düzenlemeye koyulurken kaçınılmaz olarak programımızın eskiyen yanlarını atmak zorundaydık. Kapitalizmin niteliği, proletaryanın esas görevleri, sosyalist devrim ve elbette burjuva toplumun aşılması, sömürücülerin iktidarının yıkılması amacını içeren ilkeler ve teoride oluşan tezlerin bütünü birinci bölümde azami programımızı oluşturmaktadır. Partiye günlük ajitasyon ve propaganda direktifleri sağlayan, canlı politika üretmesinin önünü açan, yol gösteren hatta sosyalist devrim öncesi gerçekleştirilmesini istediğimiz görevler: İşçi sınıfının çalışma ve örgütlenme çalışmalarına, köylülerin taleplerine, kapitalizm öncesi kalıntılara, kadınların durumuna, ulusal sorun, faşizmin varlığına karşı mücadelede ileri sürülmesi gereken görevler ise asgari programımızı oluşturan 2. Bölümdedir.

- Eski programda -Yeni Demokratik Cumhuriyet programında ileri sürülen birçok görevin bugün açısından kapitalist sistem yıkılmadan önce yerine getirilmesi gerekenler olarak ileri sürülmesi bir çelişki oluşturmaz. Tanımlanan görevler demokratik bir cumhuriyette olması olanaklı görevlerdir. Ne kadarının -ne zaman gerçekleşip-gerçekleşmeyeceği tartışmasından ziyade tüm halkın çıkarlarını esas alan bu görevlerin gerçekleştirilmesi mücadelesi partiye günlük politikada canlı bir çalışma alanı açar ve bu meşruluk örgütlenmeyi geliştirir. Ulaşım, sağlık, iletişim, ekonominin demokratikleştirilmesi, kadın hakları, ulusal baskı, tarım reformu, örgütlenme hakkı ve biçimleri vb. vs. iyileştirmelerin yapılması olabilecek son noktaya kadar demokratik nitelik alması mücadelesi görevlerimiz arasındadır ve bu görevlere kapitalizm yıkılmadan önce işaret etmek, savunmak gereklidir. Yüzyıl önce komünistler asgari programlarında 8 saatlik iş günü için mücadeleye işaret ediyordu, bizde bugün 6 saatlik iş günü ileri sürüyoruz. Yakın süreçteki görevlerin bu temelde ele alınması gerekmektedir. Bütün yoldaşları hazırlanan yeni parti programı üzerinde tartışmaya ve programın en mükemmel hale getirilmesi için çalışmaya davet

ediyoruz. Öneriler ve çalışmaların tamamının değerlendirilmesiyle son şeklini alacak programın üzerinde dikkatle çalışmak büyük iddiamızın bütün yoldaşlara, partimize yüklediği görevdir. Sömürücü sınıfların devlet diktatörlüğünü yıkmak için savaş bayrağıyla tarih sahnesine çıkan partinin programı mevcut durumda kapitalizme, karşı savaşı sürdürecektir bir nitelikte olacaksa eklektizmden, dogmatik düşünceden arınmış olması şarttır. Bize tam olarak kapitalizmi yok etmeyi hedefleyen, proletaryaya dayanan ve devrimci savaşı benimseyen bir parti programı gereklidir. Proletarya diktatörlüğünü programından çıkararak ve yerine "emekçilerin iktidarı" veya "emekçi ve sömürülenler"i koyan oportünist-revizyonist "3.Kongre" cilerin aksine işçi sınıfı partisinin hedeflediği amaçta muğlaklık olamaz. Proletarya diktatörlüğü ve proletaryanın sınıf mücadelesi bakış açısından programın hazırlanması tayin edici önemdedir. Ayrıca programımızda şimdiye kadar olmayan ve yeni programa eklenen ulusal sorun programında federasyon çözümü, proletaryanın örgütlenme ve ortak mücadelesinde ise Kürt proletaryasının komünist örgütte toplaşması ulusal seksiyonların özerklik ilkesi tek bir örgüt olarak ortaya çıkmasının gerekliliği gibi önemli yeniliklerin üzerinde ciddiyetle durulmalı. Aksi tezler araştırmaya dayalı bilimsel temelle ortaya konmalı. Bütün çabamız MLM bilimi Türkiye somut koşullarına uygulamak olmalıdır. Her türden ezbercilik ve dogmatik düşünceden kurtularak kendimizi sınırlamadan kapitalist üretimin egemen hale geldiği sosyal şartlarda sınıf çelişmelerine doğru, devrimci çözümler öneren bir program olmalıdır. Sürekli hareket halinde olan toplumun somut şartları somut tahlille anlamamızı sağlayan diyalektik materyalizmin düşünce metodu ve felsefesine dayanan bizlere emredilen budur. Peşin hükümlerle değil, araştırma ve inceleme ile tartışmalıyız ve en doğru programı ortaya çıkarmalıyız. Bu görevi başaracağımıza olan inancımız tamdır.

1.BÖLÜM

PROGRAM, AMAÇ-İLKELER-TEORİ

Üretici güçlerin gelişimi çağdaş dünyanın tüm halkları arasındaki ilişkileri yakınlaştırmakla kalmadı; uluslararası bir nitelik kazanan proletaryanın büyük kurtuluş hareketinin muazzam deneyimler edinmesinin de önünü açtı. Paris komünü, büyük ekim sosyalist devrimi, Asya, Latin Amerika, Doğu Avrupa'da halk devrimleri, büyük proleter kültür devrimi tecrübelerinin yaratıcısı

uluslararası proletarya ileriye doğru gelişim seyirinde çok daha büyük kuvvete sahiptir. Kendisini dünya proletaryasının bir parçası olarak konumlandıran Moist Komünist Partisi, uluslararası Komünist hareketin büyük tecrübelerinin işaret ettiği kurtuluş yolunda ilerlemeyi ve diğer ülkelerin komünistleriyle aynı nihai devrim hedefine ve kesintisiz devrimlerle komünizm ulaşmaya amaçlar. Bu uluslararası nihai hedef, kendi sonunu getirecek proletaryayı yaratan modern burjuva toplumun üretim ilişkileri niteliğiyle belirlenmiştir.

Kar için meta üretiminin temelini oluşturduğu kapitalist toplumda üretim araçlarını ve meta dolaşımı sayısal olarak küçük bir azınlık olan burjuva sınıfa aittir. Kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olduğu iktisadi yapıda üretim araçları mülkiyetinden koparılmış nüfusun ezici çoğunluğunu oluşturan ücretli emek gücü, yaşamını sürdürebilmek için işçi olarak kapitalistler sınıfına iş gücünü ücret karşılığında satmak zorundadır. Bir yandan sermayenin denetimine alınan emek gücünü oluşturan proleter ve yarı-proleterler, diğer yandan ücretli işçinin emeğini sömürerek gelirini ve servetini sürekli arttıran burjuvazi modern toplumun bu iki uzlaşmaz karşıt sınıflarını oluşturur.

Tekniğin sürekli ilerlemesi büyük çaplı işletmelerin ekonomideki belirleyici öneminin artırması ve daha da büyümesine yol açması, küçük üreticilerin iflasına ve bir bölümünün proleterlere dönüşmesine, geri kalanları ise büyük endüstri ve bankalara açık ya da dolaylı bağımlı hale getirir. Ekonomiye hükmeden merkezileşmiş sermaye ve yoğunlaşmış kapitalist üretimin egemenliği altında olan küçük işletmecinin ekonomide sınırlanması onların yaşamını daha da zorlaştırır, hoşnutsuzluğunu arttırır, çelişkilerini arttırır.

Bunlarla beraber kapitalist iktisadın büyümesi ve genişlemesi yeni iş alanları, büyük alt yapı yatırımlarıyla beraber ücretli işçilerin toplam sayısını arttırırken, teknik ilerlemenin girişimcilere daha fazla makine kullanma imkanı sağlamasıyla iş gücü gereksinimini de nispi azalmaya yol açar; böylece iş gücü talebinin çok üstünde iş gücü arzı birikir ve işsizler ordusu sürekli büyür. Teknik ilerleme kapitaliste kadın ve çocuk emeği kullanma olanağı sağladığı gibi yaratılan iş gücü fazlalığı-işsizler ordusu-sermayeye ücretli emeği vahşice sömürme avantajı sağlar.

Kapitalist üretim ücretli işçiyi, doğayı mahvederek ilerler. Büyük bir hızla ve sürekli artan miktarda üretilen ve çok fazla yığılan sanayi metallerinin düşen toplumsal yaşam standarttı nedeniyle satın alınamaması sık sık endüstriyel krizlerle ifadesini bulan aşırı üretim burjuva üretim ilişkilerinin üstesinden gelemediği çelişkilerdir. Şiddetli rekabet, sürekli biriken metallerin pazarda eritilmesini zorlaştıran faktörlerin artan etkisi burjuva mülkiyet ilişkilerini

sorgulamayı geliştiren tehdit edici, daha şiddetli sanayi, ticari ve maddi krizler, aşırı üretim, burjuva toplumda üretim güçlerinin gelişmesinin kaçınılmaz sonucudur. İşçi sınıfın durumunu daha da kötüleştiren, küçük üreticilerin mahvına, toplumsal emeğin yıkımına yol açan sanayide durgunluk ve kriz dönemlerinden anlaşıldığı gibi toplumsal üretici güçler kapitalist mülkiyet düzenini sağlamaştırmıyor, bilakis onu aşacak düzenin; sosyalizmin toplumsal ilişki temelini ilerletiyor.

Teknik ve makinaların sürekli gelişimi emek üretkenliğini ve toplumsal zenginliği arttırırken emek gücünün fiyat-ücret değerini düşürür. İster çalışma saatlerinin uzatılması, isterse yoğun makine kullanımı ile belli bir sürede çıkarılması gereken işin daha kısa sürede yapılmasıyla sürenin kısaltılması şeklinde olsun her bakımdan emek gücü sömürsünün derinleşmesi kapitalist üretimin ilerlemesiyle orantılıdır. Yoğun makine kullanımı üretimi arttırıp emek gücüne olan ihtiyacı azaltmakla berber kapitalistlerin rekabetini şiddetlendirir. Üretimin organik bileşiminde değişmeyen sermaye oranını sürekli büyütür, tekniğin eşitlenmesiyle aralarındaki fark kapanır ve kar oranının düşmesi engellenemez. Ücretli iş gücü için gerekli emek zamanının kısaltılmasıyla nispi-artı değer sömürsü artar. Burjuva toplumunun bu gelişme seyri proleter ile burjuva arasındaki eşitsizliği git gide artırır ve emekçi kitlelerin geniş kesimlerini yoksulluğa iter, eşitsizliği büyütür.

Bütün ülkelerde görüleceği gibi sefalet, yoksulluğa itilen emekçilerin sürekli artan sayısı ile sanayi hızla ilerlemesi burjuva topluma özgü bütün çelişkileri geliştirip, keskinleştirir. Modern çağın ücretli kölesi işçinin kendi yaşamını sürdürme olanağının elinden alınması burjuva sınıfı hakimiyetinin toplumsal yapısıyla bağdaşmaz karakterini daha da açığa çıkarır. Toplumsal zenginliği arttıran makineleşmede ki mükemmelleşme emekçi kitlelerin yaşamını iyileştirmek yerine, işçilerin geçim güvencesini tehdit eden unsurları çoğaltır. Böylece burjuvazi kendisini beslemesi gereken proleter sınıfı çok daha fazla oranda beslemezse varlığını sürdüremez duruma gelir. Sermayeyi çoğaltan ücretli emek gücünü her geçen gün daha da fazla sefalete ve ekmeğe muhtaç eden kapitalist üretim biçiminin yükseldiği temel sağlamaşması yerine zayıflar ve yıkıma doğru ilerler. Sanayinin parazitine dönüşen burjuvazinin mülkiyetinden sermayenin proletarya tarafından zorla alınması toplumsal gelişmenin kaçınılmaz sonucudur.

Büyük çaplı yoğunlaşmış üretim ve dolaşım aynı zamanda emek sürecinin toplumsal niteliğini geliştirir, emek güçlerini daha büyük oranda yan yana toplar. Sömürücülere karşı sayısı artmaya devam eden proleterlerin mücadelesi

şiddetlenir. Modern sanayi karşısında zanaatçı, küçük imalatçı, dükkancı, köylüler erimekten kurtulamazken bütün bu toplumsal yapı içinde gerçekten tek devrimci sınıf olan proletarya ise büyür. İşçi sınıfı eskiyi değil, yeniye temsil etmektedir. Burjuvazi ile çelişme içinde olan bütün sınıflara proletaryanın önderlik etme gerekliliği özel mülkiyetten arınmış ve çalışmaya zorlanmış bu niteliğinden ileri gelir. Kapitalist üretimin toplumsal karakterinin özel mülkiyetle olan karşıtlığı üretici güçlerin gelişmesiyle burjuva toplumunun yerine sosyalist düzenin kurulmasının maddi imkanlarının gün geçtikçe daha da olgunlaşmasına yol açar.

Bu temelden hareketle proleter devrimle, birbiriyle rekabet içinde olan ve aşırı üretimle bunalımlara neden olan kapitalist üretim ilişkilerinin özel mülkiyetinin kaldırılması ve yerine toplumsal mülkiyetin geçirilmesiyle, herkesin ihtiyaçlarının karşılanmasını amaç edinen toplumun bütün üyelerinin yaşam gereksinimlerinin üretildiği ve karşılandığı ve halk meclisleri yolu ile toplumun tümü tarafından yönetimin egemen olacağı bir iktisadi örgütlenmeyle tüm ezilen insanlığın kurtuluş yolu açılacaktır. Ancak ve ancak proletaryanın bu sosyal devrimi toplumun üyelerinin çok yönlü gelişimi yararına planlı toplumsal üretim sürecini yönetecek ve sınıfsal bölünmeyi ortadan kaldıracak nitelik ve yetenektedir.

Ezilen sınıfların sömürü ve baskısından kurtuluşunu sağlayacak bir toplumsal devrimin temel koşulu politik iktidarın proletarya tarafından ve önderliğiyle diğer ezilen sınıflarla-emekçi köylüler, küçük burjuvazi, aydınlar-ile geçirilmesi ve sömürücülerin her türlü direnişinin ve yeniden iktidara gelme gerici uğraşının bastırılmasını sağlayan proletarya diktatörlüğüdür. Proletaryayı egemen sınıf durumuna getirecek sosyal devrimle özel mülkiyet ilişkilerinden, kültür ve bilinç biçimlerinden en radikal kopuş gerçekleşecektir.

Proletarya dünya devrimi sürecinde uluslararası komünist hareketin görevi sınıf mücadelesini yönetmek, proletaryanın tarihsel misyonunu yerine getirmek ve savaşım yeteneğine önderlik etmektir. Bütün emekçi ve sömürülen kitleleri sermayenin boyunduruğuna karşı bilinçlendirmek ve harekete geçirmek için komünistler proletaryayı bağımsız bir politik parti olan komünist partide örgütleyerek, sömürülenlerin sömürülenlere karşı bilinçli tarihsel eylemin sosyal devrim amacı doğrultusunda açığa çıkacaktır. Komünist partisi benimsediği proletaryanın görüş açısından tüm sömürülen emekçi katmanları kendi kurtuluşları uğruna saflarına çağırır ve örgütlenmeleri için var gücüyle çalışır.

Emperyalizm, kapitalizmin temel özelliklerini ve çelişkilerini içinde taşıyan, bu çelişkileri karmaşılaştırıp daha da keskinleştiren, 20.yüzyılın başında en yüksek

aşamaya ulaşmış kapitalizmdir. Emperyalizm, serbest rekabetçi kapitalizmden tekele geçiş yapıldığı, belirleyici üretim araçlarının tekelci kapitalistlerinin eline geçtiği; yeni tekelci kapitalist birliklerin (sendikalar, karteller, tröstler) belirleyici önem kazandığı, yoğunlaşmış banka sermayesinin sanayi sermayesiyle iç içe geçtiği, bütün dünya topraklarının ve pazarlarının en zengin kapitalist ülkeler arasında paylaşıldığı, yabancı ülkelere meta ihracının yanı sıra çok büyük boyutlarda sermaye ihracının yapıldığı, uluslararası tekellerin arasında dünyanın iktisaden paylaşımında keskinleşen çelişkilerin en zengin kapitalist devletler üzerinde dışa vurduğu bir yandan çok gelişmiş, diğer yandan çürüyen ve can çekişen kapitalist ekonomi evresidir.

Emperyalizm 20.yüzyılın ilk yıllarındaki başlangıç evresinde 21.yüzyıldaki olağan üstü gelişme ve sona doğru yaklaşma aşamasına ulaştığı mevcut durumda dünya ölçeğinde emperyalist-kapitalist boyunduruk çok daha ağırlaşmıştır. "Küreselleşme", "globalizm" safsatalarıyla üstü örtülmeye ve her türlü gerici niteliği gizlemeye çalışan emperyalist-kapitalizmin hızlanan çürümesi burjuva mülkiyet ilişkilerine karşı devrimci kitle patlamalarının ve mücadelenin gelişme ögeleri birikmiştir.

Biçimde bağımsız ve özgür gerçekte ise göbekten bağımlı ülkeler ile büyük emperyalist ülkeler arasında şiddetlene çelişmeler, emperyalist boyunduruğa karşı gerçek anlamda bağımsız ve özgür bir ulus olarak yaşamanın yalnız ve yalnız proletaryanın politik iktidarı ele geçirmesi, çok uluslu emperyalist tekellerin ve işbirlikçi burjuvazinin iktidarının yıkılmasıyla gerçekleştirilebilir.

Kapitalist üretim ve meta dolaşımının eşitsiz gelişimi emperyalizm çağında dünya pazarında hakimiyet ve hammadde kaynaklarını denetime alma, yeniden paylaşma uğruna tekelci birlikler arasındaki rekabeti şiddetlendirmekte ve savaflara yol açmaktadır. Mevcut mülkiyet ilişkilerinin bir sonucu olarak dünya savafları kaçınılmazdır. Sermayenin dünya egemenliği uğruna birinci (1914-1917) ve ikinci (1939-1945) Büyük Emperyalist Dünya Savafları bu gerici niteliği gösteren savaflardır. Küçük ve zayıf bağımlı ulusların ezilmesi, sömürülmesi, talanı uğruna sonu gelmeyen savaflar kapitalist hakimiyetin savaflı yapamayacağını kanıtlamaktadır. Bir dünya sistemi olan emperyalist kapitalizmin elde edebileceği pazarların son sınırına ulaşması ve yeni pazarları yaratma olanağı olmadığından, eski pazarların ise sömürde son sınırına ve doyuma ulaşması nedeniyle emperyalist burjuvazinin genel bunalımdan kurtulmak için pazarda rakiplerini savafla yok etmek dışında çaresi yoktur. 1. Ve 2. Emperyalist Dünya Savaflarında üretici güçlerin önemli bir bölümü ve insan kaynağının yok edilmesi gibi burjuva özel mülkiyet düzeni daha kapsamlı, daha

yıkıcı yeni bunalım ve savaşı bağrında taşımaktadır. Yoksulluk, gıda kıtlığı, insanlığın bir hiç uğuruna saçmalık düzeyinde birbirini boğazlaması, bölgesel savaşlar ve en son yeni bir dünya savaşına neden olacak çelişkilerin ve toplumsal koşulların varlığı burjuvazinin elinde kriz ve genel bunalımları önleme araçlarını kalmadığını gösteren temel unsurlardır.

Kapitalist üretici güçlerin ve toplumsal eşitsiz gelişiminin kaçınılmazlığı bütün ülkelerde eş zamanlı sosyalist devrimi olanaksız kılarken bir ya da birkaç ülkede emperyalist cephenin en zayıf halkalarından kırılma olanağını doğurması ve proletarya tarafından tarihte olduğu gibi ilk başta bu ülkelerde sosyalizmin zaferle taçlandırılması mümkündür. Emperyalizmin olağan üstü gelişme eğrisi kapitalizmin mutlak yasası olan iktisadi gelişmenin eşitsizliğini geride bırakmaz. Eşitsiz meta üretimi ve meta dolaşımı sistemi şartlarında eş zamanlı bir "dünya devrimi" veya bunun başka bir ifadesiyle savunulan "bölgesel devrim" tezlerinin proletaryanın devrimci teorisini ve amacını saptırmaktır.

Otomasyon, dijital teknoloji, yapay zeka ile donatılmış makineleşme seviyesi toplumsal üretimde zaten zayıflatılan işbölümünü ortadan kaldıracak aşamaya ulaşmıştır. Belli bir eğitime sahip insanlar daha da geliştirilecek yeni teknolojilerin yaratılmasıyla bir sanayi dalından diğerine rahatlıkla geçilebilecek üretim araçları gelişimi, maddi temeli oluşmuştur. İşbölümündeki farklılaşmayı ve tek yanlılığı bütünüyle kaldıracak yeni teknolojinin sürekli geliştirilmesi ve ileri teknolojiye dayalı üretim örgütlenmesi toplumun tüm üyelerinin kendilerini çok yönlü geliştirebilecekleri daha fazla serbest zaman olanağını yaratmıştır. Bu düzeyde gelişmiş üretici güçlerin toplumun tüm üyelerinin hizmetine sunulması burjuva özel mülkiyetini kaldıracak proleter-sosyalist devrimle başarıla bilir.

Bugün açısından üretim yoğunlaşmasının ve meta dolaşım araçlarının, sermayenin merkezileşmesi ve hızlı dolaşımında ulaşılan devasa tekelci boyutlar burjuvazinin kendi mülkiyet ilişkilerini denetlemesi ve yönetmesini olanaksız duruma sürüklüyor. kapitalist üretim tarzı ve mülkiyet ilişkilerine karşı proleter sınıfın mücadelede dayandığı temel tarihin en gelişmiş olgunlaşma seviyesidir. Burjuvazi ile proletarya arasında sınıf savaşımı, kapitalist mülkiyet ilişkilerine karşı isyan ve bu mülkiyet ilişkilerinin proleter devrimle kaldırılması ve sosyalizme geçişin mümkün olduğunu gösteren proletaryanın sınıf savaşımı deneyimlerinin ileri boyutta ve yeniden gelişmesi nesnel koşullarının hazır oluşu kapitalizmin krizini göstermektedir.

Kol, su, buhar gücüyle işleyen makineden bilgisayar teknolojisine uzanan sanayinin evrimi, iletişim ve ulaşım ağlarının müthiş gelişmesi bütün ulusları

birbiriyle yakınlaştırıp aynı çağdaş dünyada buluşturmakla kalmıyor. Bir bilgisayar tuşu tıklaması süresine inen bilgi ve deneyimlerin dünyaya yayılma hızı artarak burjuva üretim tarzını benimsemiş ve bütün kötülüklerini tatmış ulusları kapitalizmin kötülüklerinden kurtulmaya zorlamaktadır. Modern dünyada büyük değişimler yaşandı. Kapitalizm köylü toplumlarından kent nüfusunun çoğunluğu oluşturduğu bir dünya yarattı. Bütün ulusların kapitalist üretim tarzının benimsemeye zorlandığı dönem kapitalist üretimin ve meta dolaşımının dünyada egemenlik kurmasıyla geride kaldı. Artık "barbar" ya da "yarı-barbar" denilen ülkeler ile "uygar ülkeler" arasındaki ayrımın yerini kapitalizmin hakim olduğu dünya pazarında en büyük emperyalist ülkeler ile onlara bağımlı ve pençeleri içindeki güçsüz küçük ülkeler ve yarı-sömürge ve bu ülkelerde burjuvazi ile proleterler arasındaki ayrım ve uzlaşmaz çelişki aldı. Çözümü sosyalist proleter devrimde olan burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişki proleter dünya devrimi sürecinde dünya ölçeğinde temel çelişkidir.

Kapitalizmin olağanüstü gelişmiş olması ve serbest rekabetin yerini tekelci kapitalizmin alması, üretim süreci ve ürünlerin bölüşümünün bankalar ve kapitalist birlikler vasıtasıyla toplumsal olarak düzenlenmesi için bir mekanizmanın oluşturulması, kapitalist tekellerin büyümesine bağlı olarak pahalılığın artması bununla birlikte işçi sınıfı üzerinde baskının korkunç düzeye çıkması; kapitalizme karşı sosyalizm uğruna politik mücadelenin her türlü yöntemle bastırılması, dağıtılması işçi sınıfının ekonomik talepli mücadelesinin bile korkunç zorlaştırılması, baskıcı yasaların çıkartılması ve örgütlülüklerinin zayıflatılması, emperyalizmin savaşlar la yarattığı dehşet, açlık, katliam, yıkım, kitlesel göç, sefalet ve barbarlaşma gibi her türlü çürüme ve can çekişmenin ulaştığı aşama olarak kendisini mezara gömecek olan proleter sosyalist devrimler çağını açmıştır.

Başlayan proleter devrim çağında emperyalizm de ilk gediği açan Ekim Devrimi oldu. Dünya proletaryası doğu Avrupa ve Çin Halk Cumhuriyetleri vd. tecrübelerle kapitalizme karşı büyük deneyimler kazandı. İnsanlığı emperyalist, kapitalizmin yağmasından ve savaşlarından yalnızca sosyalist devrimler kurtarabilir. Büyük karşı-devrim dalgalarıyla birleşen revizyonist-oportünist iç teslimiyet akımı sosyalist kampı geçici başarısızlığa uğratsa da daha büyük bir kuvvet ve deneyimle başladığı işi bitirecek olan proletaryanın nihai zaferi kaçınılmazdır.

Bu nedenle elverişli nesnel koşullarda sosyalist devrim için proletaryanın politik iktidarı ele geçirmesine yönelik her bakımdan devrimci kuvvet biriktirmeyi gerektiren teorik ve pratik görevleri yerine getirme hazırlığı şarttır.

işçi sınıfının her ülkede enternasyonal görevini yerine getirebilmesi, iç-birliğini ve emekçi diğer katmanlarla en sıkı sağlam ittifakını sağlayabilmesi ve devrimci eylemlerle kuvvet birikimini büyütebilmesi, kitlelerin devrim ruhuyla eğitilmesi için sosyalizmin burjuva çarpıtılmasına karşı keskin ve sürekli mücadele verilmeden başarılamaz. 2. Enternasyonal'in sosyal-şoven, reformist, parlamentarist sosyal-demokrat akımının devamı olarak SSCB'de Troçkizm ve 1956'dan sonra "proletarya diktatörlüğü artık gerekli değil" deyip yerine "tüm emekçi halkın devleti"ni koyduğunu(!) ileri sürüp iktidarı gasp eden çürümüş Kruşçev'ci bürokrat modern revizyonistlerin devrime ihaneti ve Çin Halk Cumhuriyetinde Mao'nun ölümünde sonra(1976) karşı-devrimci Deng Siao Ping, Hua Kua Feng kliğinin sosyalizm rotasını değiştirerek Çin Halk Cumhuriyetini emperyalist-kapitalist dünyanın bir parçası haline getirmesi. Enver hocanın Mao şahsında Marksizm, Leninizm, Maoizm teorisine karşı başlattığı ihanet süreci ve en nihayetinde sosyalist kampın içten çürütülerek 1991'de resmi çöküşünün hazırlanmasına önderlik edip, proletaryanın ve buna bağlı olarak tüm insanlığın kurtuluşu amacına ihanet eden komünist görünümlü burjuva bürokrat modern revizyonist akım gibi kötü deneyimler dizisi sosyalizmin böyle bir burjuva çarpıtılmasıdır.

Egemen ve ayrıcalıklı Türk ulusu dışında baskı altında olan ve milli hakları gasp edilen Kürt ulusu ve çeşitli azınlık milliyetlerin bulunduğu Türkiye'de egemen üretim tarzı haline gelen kapitalizm toplumsal çelişmelere yön vermektedir. Yarı-sömürge, işbirlikçi kapitalizmin hakim olduğu sosyal ve iktisadi yapıda kapitalizm öncesi eski düzenin üretim biçimi kalıntıları varlığını belli ölçüde korusa da işçi sınıfı, emekçi köylüler emperyalist sermayeye bağımlı komprador burjuvazinin, bürokrat burjuvazinin devlet diktatörlüğünün faşist baskısıyla kölelik halkasına prangalanmıştır.

Türkiye'de emperyalizmin toplumun hayati önem taşıyan mali ve ekonomik kaynakları üzerindeki ilhakı milli kapitalizmin gelişmesinin önündeki en büyük engeldir. Bağımlı komprador kapitalist üretim tarzında "Tek ürün" sistemi öne çıkarılmaktadır, emekçi köylüler yıkıma uğratılmakta yoksulluk ve sefaleti büyüten geri sanayileşme düzeyi ile yüksek işsizlik kapitalistler sınıfına azami karlar sağlayacak ucuz ücretli emek gücü kaynağı güvencelenmektedir. Milyonlarca köylü devlet, burjuva ve büyük toprak sahipleri tarafından zalimce sömürülmektedir. Ekonomide belirleyici konumda olan komprador büyük burjuvazidir. Emperyalist tekelere başından itibaren uşaklık eden komprador büyük burjuvaziye boyun eğmek zorunda olan ve geniş bir ücretli emek gücünü bünyesinde sömüren orta-milli burjuvazi komprador büyük burjuvaziyle rekabet

edecek bir durumda değildir. Özelleştirmeler ile devlet işletmelerinin kapitalist şirketlere satılmasıyla kapitalist üretim tarzında bürokrat kapitalizmin toplam üretim payında önemli oranda küçülme olsa da, emperyalist tekelerin iş birlikçisi bürokrat burjuvazi-devlet aracılığı-ekonomide önemsiz görülmeyecek %20 civarında paya sahiptir. Bütün bunlarla Türkiye’de emperyalizme bağımlı kapitalist üretim tarzının egemen olması, bu sosyal ve politik koşulların belirlediği nihai ve en yakın görevlerin yerine getirilmesi yolu açığa çıkmaktadır.

Türkiye’de işçi sınıfına, Kürt ulusu ve çeşitli azınlıklara amansız baskı uygulayan, asimilasyon politikasına dayanan burjuva faşist diktatörlüğün çürüyüp iflas ettiği burjuva hükümetlerin halk düşmanı siyasetiyle kanıtlanmıştır. Henüz yığınlara önderlik etmede örgütlü bir komünist kuvvet seviyesi yakalanmasa da sosyal ve ekonomik nesnel koşulları oluşturan sosyalist devrim için kararlılıkla mücadele eden proleter sınıfı mevcuttur. Yarı-sömürgelik siyasi yapıdan ileri gelen emperyalizme, burjuvaziye, kapitalizm öncesi kalıntılara karşı mücadele etmek burjuva faşist devleti yıkmak ve sosyalist devleti kurmak için halkın ezici çoğunluğunu birleştirme görevinde proletaryanın sınıf önderliği tayin edicidir.

Karakteri itibariyle proletaryanın toplumsal kurtuluş çabasına, her türlü sosyal ve ezilen ulus hareketin mücadelesine karşı yok edici bir gaddarlık ve düşmanlıkla yönelen devlet biçimi tüm gericiliği en güçlü dayanağı olan burjuva faşist diktatörlüktür. Emperyalizme bağımlılık ve zayıf iktisadi temel üzerinde siyasi olarak şekillenen mevcut devlet biçimi yukarıdan aşağıya doğru kurumsallaşmış burjuva faşist diktatörlüktür.

Türkiye’de başından beri kaba ve uydurma bir kurum olma niteliği ve işlevinden öteye gidememiş sürekli olarak faşist diktatörlüğün, kapitalistler sınıfının gerçek yüzünün proletarya ve halkların gözünde gizlemesi içinde “demokratik” bir peçe olarak kullanılmakta olan parlamentoya dayanan ve belli aralıklarla şu ya da bu gerici parti arasında değişen burjuva sınıfına mensup hükümetler halkın toplumsal haklarını kısıtlayan ekonomik gelişmeyi engelleyen kurumsallaşmış faşizmin temsilcisidir. Asker-sivil-bürokrasi-hükümet üyelerinden oluşturulmuş, parlamento ve hükümetin üstünde devletin beyni durumunda olan Milli Güvenlik Kurumu (MGK) olan toplumu yarı-askeri faşist diktatörlükle yönetmektedir.

Bu nedenle Maoist Komünist Partisi mevcut faşist diktatörlüğün yerine anayasal olarak garantilemiş demokratik cumhuriyete geçilmesi görevini sürdürdüğü gibi nihai olarak önüne her türden burjuva devlet diktatörlüğünün yıkılması ve sosyalizmin kurulması görevini koyar.

Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao'nun öğretileriyle donanmış proletaryanın örgütlü, önder kuvvetin Maoist Komünist Partisi burjuva sınıf diktatörlüğünün kitleleri ezmek için hakimiyet araçları ordu-polis-mahkeme-hapishane ve bürokrasi kurumlarını kutsallaştıran kapitalist üretim ve meta dolaşımının gelişmesi oranında bu sömürücü sistemi daha da katılaştırıp ebedileştirme anlamına gelen burjuva-parlamenter demokratik cumhuriyetle yetinemez. Hangi biçime bürünürse bürünsün burjuva devlet diktatörlüğünün yıkılması görevi doğrutusunda mücadelesini kararlılıkla sürdürür.

Tüm çalışmasını demokratik merkezîyetçilik esası üzerinde devrimci tarzda örgütleyen, işçi sınıfını sosyalist mücadele bilinciyle eğiten ittifak güçleriyle birliği sağlayan dünya ve komşu ülkelerdeki proleterlerle enternasyonal bağlarla ilişki kuran, birlik ruhunu yücelten devrimci ulusal kurtuluş hareketlerini destekleyen ve bütün bu görevlerin devrimle değil de parlamentarizmin seçim oyunuyla çözüle bileceği aldatmacasını her gün döne döne güncelleyen parlamentarist-reformcu partilere karşı kararlı ideolojik mücadele eden bir komünist partisi ancak emperyalizmi kovabilir ve proletarya demokrasisini kurma görevini tamamlayabilir. Maoist Komünist Partisi bu temelde proleter devrimin örgütleyicisi ve önderlik rolünü üstlenme sorumluluğuyla var olan bir partidir.

Maoist Komünist Partisi mevcut toplumsal sömürücü ekonomik düzenin yıkılarak yerine proletaryanın egemen sınıf olarak kendisini örgütleyeceği sosyalist devrim ereğine ulaşma mücadelesinde gerekli olan zor araçlarını oluşturma vazifesinden şaşmaksızın sınıf savaşımının aldığı silahlı biçimlerini benimser.

Başından itibaren devlet düzeninin faşist karakterinin sürekliliği ve emperyalizmin çıkarlarını gözeten-siyasi yapının egemen olduğu Türkiye'de proleter devrim kuvvetlerinin silahlı biçim almasını zorunlu hale getirmiştir. Burjuva demokratik çerçevede toplumsal hak ve özgürlüklerin bastırılması, işçi sınıfının emperyalizme bağımlı komprador burjuvazinin iktidarını yıkma mücadelesinde barışçıl yollarla hazırlanmasını büyük ölçüde sınırlanmıştır. Bundandır ki devrim mücadelesinde silahlı biçim esas zorunluluğu doğurmuştur.

İşçi sınıfının grev, direniş, isyan ve ayaklanmaları ile gerilla savaşının birleştirilebileceği mücadele biçimi burjuvaziyle proletarya arasındaki uzlaşmaz çelişmenin baş çelişki olması ve şehirlerin devrimci çalışmanın merkezi olmasıyla uyumludur. Proletarya mücadelesinde devrimin temel ve önder gücü ücretli emekçiler ordusu işçi sınıfıdır. Üretim ilişkilerinin %80'i şehirlerde birikmesine rağmen sınıf düşmanlarının kırlardaki zayıf gücü devrim kuvvetlerinin kırlarda

güç biriktirme ve işçi sınıfın toplumsal kurtuluş savaşını geliştirmeyi olanaklı kılmaktadır. Çok yönlü hazırlık içinde olan proletarya partisine saldırıları göğüslemek, devrim güçlerini eğitmek ve biriktirmek, düşman gücünü darbelemek, yıpratmak ve daha büyük darbeler vurmaya proletaryayı hazırlamak için köylük bölgelerin biçimi değişen Halk Savaşı'nın özgün tarzı Gerilla Savaşı'nın stratejik olarak etkin kullanımını gerekli yapmaktadır.

Bütün bu nedenle Maoist Komünist Partisi mevcut toplumsal ve ekonomik şartlarda devrimci iç savaşa ayaklanmalar patladıktan sonra başlamanın değil, başından itibaren proletaryanın, halk yığınlarının silahlı kuvvetlerini oluşturmanın zorunluluğuna şu gerekçelerle doğrudan işaret eder:

Emperyalizmin yarı işgalinden ileri gelen yarı-sömürge siyasi yapının varlığı;
Burjuva sınıf iktidarının şehirlerdeki avantajlı konumunu zayıflatılması için kırlık bölgelerin proleter kuvvetlere avantaj sağlaması;

Barışçıl mücadeleyi ve demokratik hakları gaddarca bastıran sürekli ve kurumsallaşmış burjuva faşist sınıf diktatörlüğün varlığı;

Ulusal baskının varlığı; süreklileşmiş ve sistemli savaşla Türk burjuvazisinin devlet zoruyla Kürt ulusunu imha ve ezmeye devam etmesi ve Kürt ulusal direnişin silahlı biçim alması;

Sömürücü sınıfı devletin faşist karakteri nedeniyle devrim ve karşı devrim kuvvetleri arasındaki mücadelenin baştan itibaren barışçıl değil, şiddetli, sert ve silahlı çatışma biçimi olması;

Devrimci iç savaş yöntemiyle proleter-sosyalist devrimle çözülecek emek sermaye baş çelişmesinde işçi sınıfının kurtuluş ereği ile ayaklanmaya hazırlanma sürecinde gerilla savaşımın etkin bir rol oynama niteliği taşıması. Parti halk savaşımın özgül biçimi gerilla savaşımı proletaryanın amacı ve mücadelesi doğrultusunda bir devrimci savaş stratejisi olarak bu esaslar üzerinden kavranmasına işaret eder.

Anti-emperyalist ve anti faşist cepheyi gerçekleştirme anlamına gelen halkın birleşik cephesi, komünist partisi önderliğinde işçi, köylü, küçük burjuvazi, aydınların ittifakı üzerinde kurtuluşu proleter devrimde olan bu devrimci sınıf ve tabakaların emperyalizme ve kapitalizme karşı birleşmiş olmalarını ifade eder. Parti bu temelde proletaryanın iktidar organlarını küçükten büyüğe doğru inşa etme hedefinden şaşmaz.

Gerilla savaşının şehirlerdeki kitlelerin mücadelesi, isyan, direniş ve ayaklanmalarıyla iç içe geçtiği mevcudiyeti partiye kırık bölgelerde gerilla savaşı ile şehirlerde işçi sınıfın grev ve siyasi eylemlerine, yığınların isyan ve direnişini birleştirme görevini yüklemektedir. Ücretli emekçi yığınların örgütlenmesi, kır-şehir diyalektiğiyle devrimci savaşıla bütünleştirilmesiyle ancak burjuva savaş diktatörlüğünün yığınlar üstündeki hakimiyetinin zayıflatıla bileceği olgusundan hareketle kırlardan şehirlerin kuşatılması stratejisi yerine şehirlerin hem kırlardan kuşatılması hem de işçi sınıfının örgütlü gücüyle içten ele geçirilmesi biçimlerinin birleştiği stratejiye bırakmıştır. İşçi sınıfın örgütlenmesi tayin edici önemdedir. Proleter devrim kuvvetlerinin başarısı şehirlerde yığınların harekete geçirilmesi, devlet kurumlarını hedeflemesi, dışta ise gerilla gücünün kuşatmasıyla birleştirilmesine bağlıdır. Proletaryanın önderliğinde halk savaşı bu temel toplumsal şartlara dayanarak yeni biçimiyle stratejik önemini korumaktadır.

Proletarya partisi emperyalizmin Türkiye'deki çıkarlarını güvenceleyen, ekonomik ve sosyal ilerlemeyi baltalayan halkın demokratik haklarını tanımayan, sınıf, ulusal, cins, din baskısını katmerleştiren, sosyalizm için mücadele eden kuvvetleri kanla bastıran faşist devlet düzenine karşı, proleterlerin sosyalizme doğru örgütlenme ve gelişme olanağını arttıracak demokratik bir cumhuriyet için güvence altına alınması zorunlu hakları savunur ve mücadele eder. Parti, bürokratik, rantçı, yarı-askeri Türk devlet düzeninin ana unsuru polis ve ordunun yerine tüm halkın genel silahlanması yoluyla halk ordusunun ve genel milisin oluşturulması ve görevlerin dönüşümlü yapılmasını koyar. Bütün görevli kişilerin izin almaksızın, dokunulmaz zırhı olmaksızın yargılanması, seçmenlerin çoğunluğun isteğiyle görevden alına bilir şeklinde bütün görevli kişilerin seçilerek göreve getirilmesi ve bütün bu görevli kişilerin ücretinin kalifiye bir işçinin ortalama ücretini geçmeyecek bir seviyede saptanması, belli periyotlarla tekrara eden "Oy ver evine git" ya da "Sandığa git yönetime karışma" içeriğindeki temsili parlamenter seçim organlarının yerine, işçi, köylü, gençlik, kadın ve çeşitli mesleklerin, köy, bucak, ilçe, bölgeler ve çeşitli yörelerin halk meclisleri temsilcilerinin konulmasını savunur. Halkı aldatma ve yönetimden uzaklaştırmanın aracı olan burjuva temsili parlamentonun aksine halk meclisleri doğrudan hem yasama, hem de yürütme görevini yerine getirecek tüm halk kitlelerinin doğrudan yönetime katılma güvencesidir.

2. Bölüm

ASGARİ PROGRAMIMIZ

- Türk, Kürt ulusları ve çeşitli azınlık milliyetlerin yaşadığı Türkiye’de bir demokratik cumhuriyet devlet sistemi anayasasında zorunlu olarak güvence altına alınması gerekenler şunlardır:

Temsili parlamenter organların yerine halkın doğrudan yönetime katılımını güvenceleyen her düzeyde halk meclislerinin seçtiği halk temsilcilerinden oluşan bir ulusal meclis, devletin en üst yöneticilerin tamamı ve halk meclisleri tarafından seçilenlerin her an seçmenler tarafından görevden alına bilir olması.

Halk meclisleri işçi, köylü, gençlik, kadın ve çeşitli mesleklerin, köy, bucak, ilçe, il, bölge ve çeşitli yörelerin kendi yönetim organlarını seçmesinde ifadesini bularak devlet içinde yönetim organlarında halk iradesinin doğrudan temsil edilmesidir. Halkın mutlak egemenliği halk tarafından seçilen ve her an halk tarafından görevden alına bilir olan Merkezi Halk Meclisleri Temsilcilerine ait olacaktır.

Gerek yasama ve yürütme görevini yürüten halk meclisleri temsilcileri, gerekse de tüm halkın yerel öz yönetim organlarına seçimlerde 18 yaşına basmış kadın-erkek bütün vatandaşlar için genel eşit ve doğrudan oy hakkı; seçimlerde gizli oy açık sayım kuralının uygulanması; her seçmenin tüm temsili kurumlara seçilme hakkı; her 3 yılda bir yeni meclis seçimlerinin yapılması, halk temsilcilerinin maaşlarının kalifiye bir işçinin ortalama ücretiyle eşit olması, tüm seçimlerde nispi temsilde eşitlik, istisnasız tüm delegelerin ve seçilmişlerin, seçmenlerinin çoğunluk kararıyla her zaman görevden alına bilir olmasının güvencelenmesi.

Devlet tarafından yasama, yürütme, yargı organlarına atanmış ve merkeze karşı sorumlu olan bürokratlar yönetimindeki merkezi irade kurumlarının ortadan kaldırılması ve bütün yerelerde ve aşağıdan yukarıya halk meclisleri organlarının birleştirilerek merkezi demokratik yönetimin oluşması.

Kişinin özel yaşamına, özgürce haberleşme hakkına ve hanenin dokunulmazlığı ve kişi haklarının güvence altına alınması.

Sınırsız vicdan özgürlüğü, söz, basın, toplantı, gösteri, yürüyüş, grev, dernek, sendika kurma hakkı ve örgütlenme özgürlüğü önündeki engellerin kaldırılması, lokaftın yasaklanması.

Din ile devlet işlerin bir birinden ayrı olması, diyanet teşkilatının caminin devletten ayrılması; bütün mezhepler üzerindeki dini baskılara ve bazı mezheplere tanına imtiyazlara son verilmesi; kişinin inanç özgürlüğüne kısıtlama getirilmemesi, okulun din-cami-diyanetten ayrılması ve tamamen bilimsel olması ve nüfus cüzdanında din tanımının kaldırılması.

İrk, renk, din, dini inanç, cinsiyet, siyasal düşünce ve ulusal kökenine bakılmaksızın bütün vatandaşların yasalar önünde tam eşitliğini garanti altına alınması ve uygulamada eşitsizliğe neden ola bilecek engellerin kaldırılması, halkların özgürlüklerini yaygın bir şekilde kullanımını garantileyecek şekilde düzenlenen tüm yasalarının halk meclisleri temsilcilerince en sıkı denetiminin yapılması.

NOT: 171 den sonra devamı 172-173 yok. (Bu bölümler tutunağı yazan yoldaşın yanlışlıkla imha ettiği bölümlerdir, sonrasında bu bölümler tekrardan ana sayfaya geçirilecektir.)

Maoist Komünist Partisi işçi sınıfı kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesi ve çıkarlarının savunulması doğrultusunda şunların gerçekleşmesini ister:

İşçilerin çalışma saatlerinin günde 6 saatle sınırlandırılması sağlığa zararlı ve ağır iş kollarında çalışma 4 saate indirilmesi.

Ekonominin bütün dallarında çalışan her iki cinsten işçilerin haftalık çalışma süresinin 30 saatle sınırlandırılması, yılda 1 ay ücretli dinleme hakkını garanti edilmesi, fazla mesainin ve işçilerin teknik nedenlerle zorunlu olanlar dışında gece çalışmasının yasaklanması.

İşletmelerde 16 yaşın altında olan çocukların çalıştırılmasının yasaklanması, 16-20 yaş grubundaki gençlerin çalışma süresinin 4 saatle sınırlandırılması, bunların gece çalışması, sağlığa zararlı ve ağır iş kollarında çalıştırılmasının yasaklanması

Suçta bulaşmış çocukların hapis haneye konulmasının sonlandırılması, rehabilitasyon merkezlerinde eğitimle dönüştürülmesi programının uygulanması.

Kır-kent ayrımı yapılmaksızın ücretli emeğin tüm türlerinde çalışanlar ve çalışma yeteneğini yitiren işçilerin genel bir sigorta sistemine bağlanması, işsizlerin

işsizlik sigortasına bağlanması. Sosyal güvenlik masrafların işçi ücretinden kesintilerle değil kapitalistler tarafından karşılanması, tüm sosyal güvenlik kurumlarında işçilerin özyönetiminin sağlanması. Sağlık işlerinin parasız sağlanması.

İş kazalarının engelleyecek önlemler ve denetimin alınması, sağlığı bozulan, iş kazası sonucunda çalışamayacak duruma gelen ücretli işçilerin tedavi ve bakımların sosyal güvence altına alınması.

Yaşlıların yaşamı korunmalı, kimsesiz ve bakıma muhtaç yaşlılar için oluşturulan kurumların yaygınlaştırılması ve iyileştirilmesi, bu yurttaki yaşlıları kendi kendini yöneten organlara sahip olmalı, bedensel ve ruhsal sağlığın, koruya bilmeleri için gerekli olanakların sağlanması ve tecrübeleriyle topluma yararlı olabilmeleri için çalışmalar yapılması.

Ücretli işçileri işverenin çok yönlü baskı ve keyfiyetinden korumak için işçi örgütleri tarafından seçilen bir çalışma müfettişliğinin kurulması, kadın iş gücünün kullanıldığı işletmelerde kadın müfettişliğinin kurulması ve bunun tüm üretim dallarına genişletilmesi, ev hizmetçilerini de kapsamı.

Üretimin tüm dallarında temiz, sağlığa uygun koşulların zorunlu yerine getirilmesi, işçi sağlığının korunmasını güvenceleyen yasalar ve bu yasalara uygun sıkı denetimin yapılması, sağlık işlerinin işçi meclisleri yolu ile işçi örgütleri tarafından seçilen sağlık müfettişliğine devredilmesi.

Her işçi ailesinin ve tüm halkın sağlığa uygun, rahat bir konuta sahip olma zorunluluğunun karşılanması.

Ekonominin tüm kollarında iş mahkemelerinin eşit sayıda işçi ve işveren örgütlerinin temsilcilerinden oluşturulması. İşçi ölümüne neden olan daha fazla kar için iş güvenliğini sağlanmayarak işçinin ölümüne neden olan işverenin istisnasız cezalandırılması.

İşçilerin özel yaşamın korunması için işverenin işçilere gösterdikleri evlerin sağlığa, kiralama ve ev düzeninin koşullarına uygun olup-olmadığının işçi temsilcileri ve yerel özyönetimin ortak organlarınca denetlenmesi.

Sanayinin tüm dallarında aynı işe ücret uygulanmasıyla göçmen ve yerli ücretli işçiler arasında ayrıma gidilmesinin yasaklanması. İşçi örgütleri ve yerel özyönetim ortak organları göçmen işçilerin çalışma koşullarını denetlemesi.

Hangi gerekçeyle olursa olsun işverenin işçinin ücretinden kesinti yapmasının yasaklanması.

Devlet işletmelerinde işçilerin yönetimi seçtiği, görevden alabildiği toplantı ve kongrelerde denetlediği işçi meclislerine tam yetkinin sağlanması.

Ekonominin tüm dallarında fabrika müfettişliği denetiminin kurulması fabrika müfettişliği temsilcilerinin işçiler tarafından seçilmesi kadın emeğinin kullanıldığı alanlarda kadın müfettişlerin görevlendirilmesi, bu müfettişlerin fabrika yasalarını denetlemesi, bütün fabrikalarda ortalama bir ücret oranının saptanması, üretim koşulların denetlenmesi görevini yerine getirilmesi ve bu temsilcilerin maaşının devlet tarafından ödenmesi.

Bütün çalışmayan-işsiz işçilere geçim ücretinin ödeneceği devlet tarafından garanti edilmesi.

*

- Emek sömürsüne ek olarak kadınların doğrudan din, muhafazakar gelenek ve kültür, erkek ve devlet otoritesiyle baskı altına alınması işlevi gören gerici her türlü uygulamanın kaldırılması ve kadının işçi sınıfı mücadelesine yüksek katılımının sağlanması ve toplumsal kurtuluşuna bağlı olarak kadının kurtuluş mücadelesinde yeteneğinin geliştirilmesi hattında Maoist Komünist Partisi şunların gerçekleşmesini ister:

Kadın organizması için zararlı olan bütün işletmelerde kadınların çalıştırılmasını yasaklanması. Kadının doğumdan önce 3, doğumdan sonra 6 ay boyunca tam ücret ödenerek izne ayrılması, doktor ve ilaç ihtiyacının parasız karşılanması, kadınlar için gece çalışmasının yasaklanması.

Çocuğun giderlerinin yaş durumuna göre karşılanması, kadının çalıştığı tüm fabrika, işletmeler ve eğitim birimlerinde bebeklerin emzireceği ve küçük yaştaki çocukların kalabileceği odalar kurulması, ücretsiz kreşlerin açılması, annelerin iki saatte bir yarım saatten az olmamak kaydıyla çocukları emzirmeleri için izin verilmesi. Bu annelere yardım sağlanması ve iş günlerinin altı saate indirilmesi.

Bütün üretim dallarında erkek ve kadınlar için aynı emeğe aynı ücret karşılığı prensibi, aynı emeğe farklı ücret karşılığıyla kadın-erkek arasında ayrıma giden işverenlerin cezalandırılması.

Üretimde kadının üstünde baskılar arttıran, verimi düşüren, gelişimini engelleyen cinsiyetçi yaklaşımların yasaklanması.

Kadın (Erkek dahil) cinselliğinin pazarlanmasına yasak getirilmesi, eğitim, kültür, medya ve diğer tüm alanlarda kadına karşı aşağılayıcı cinsiyetçi tutum ve

düşüncelere karşı cins eşitliğini merkez alan sistemli çalışmaların yapılması ve desteklenmesi.

Ekonominin bütün dallarında çalışan bütün kadınlar için bir günlük regle izni 8 Mart dünya emekçi kadınlar günü ve 1 Mayıs için tatil ve bütün her iki cinsten çalışanlara ücretli iznin sağlanması.

*

- Mevcut durumda toplam nüfus içinde oranı düşmeye devam eden köylülerin sermayenin ve kapitalizmin öncesi kalıntıların sömürü ve baskısı altında kurtuluşu doğrultusundan işçi-köylü ittifakıyla köylerden sınıf savaşımın gelişmesi ereğine bağlı olarak proletarya partisi şunların gerçekleşmesini ister:

Küçük toprak mülkiyeti dışında toprak üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması, ulusallaştırılmış toprağın yerel halk meclisleri, yerel öz yönetimlere ve devlet organlarının yönetimine devredilmesini savunan partimiz köylülerin sermayenin yıkıcı sonuçlarıyla üretim araçlarından koparılmasıyla üretim dışı-atıl-kalan toprakların yeniden üretime açılmasının ekonomik, toplumsal gelişme için gerekli görürü. Bu amaçla yerel yönetimler ve daha merkezi organlar tarafından modern tarım çiftliklerinin kurulmasını savunur.

Toprakların yönetimi örgütlü köylülüğün organı olan köy halk meclisleri ve yerel öz yönetiminin eline geçmesi. Köy halk meclisleri ve öz yönetimlerin göreve atanması ve görevden alınmaları da seçmenlerin çoğunluğunun iradesinde olması.

Yerel yönetim organları ve köy halk meclisleri tarafında örgütlenmiş köylülüğün üretimde kullanacağı tarım araçları envanterinin oluşturulması.

Toprağın ulusallaştırılmasıyla beraber üretimin artırılması için küçük köylülerin bankalara, tefecilere olan borçlarının silinmesi ve küçük köylülere faizsiz kredi, araç, tohum, gübre sağlanması, kiralardan kaldırılması.

Tefeci, tüccarların arasından çıkarılarak üretici köylünün ürününü toplumsal üretiminin ortalama değerinden doğrudan devredeceği alım merkezlerinin oluşturulması. Köylülerin ipotek, haciz, faiz, yarıcılık, angarya gibi yüklerden tamamen kurtulması.

Tarım bölgelerinde tarım ve hayvancılığın geliştirilmesine doğrudan destek ve çevreye zarar vermeyen endüstri işletmelerinin kurulması ve modern tarımla birleştirilmesi.

Ekolojik dengeyi bozucu, toplumsal sağlığı tehdit edici çalışmalara izin verilmemesi, ormanların ve doğanın korunmasını güvenceleyen yasaların olması.

Köylülerin örgütleneceği genel bir kooperatifleşmeye gidilmesi, kooperatifilerin yönetiminin köy halk meclislerinde olması ve kooperatiflere katılımın gönüllülüğe dayanması. Kapitalist sermayenin sömürü, yıkım ve yağmasıyla köylülüğün büyük oranda üretim araçlarından koparıldığı ve toprağın otlara terk edildiği bugün ki şartlarda bütün topraklar üzerinde mülkiyet hakkının devlete geçişi ve aynı anlama gelen toprağın millileşmesi halk ekonomisinin geliştirilmesi ve planlı tarımsal retimnin ileriye doğru gelişimi için bu demokratik tarım reformunun savunan partimiz nihai amacının doğrultusunda köy burjuvazisiyle uzlaşmaz elişi içinde olan kır proletaryasının ve yarı proleterlerinin sosyalizm yolunda örgütleme çabasını sürdürür. Kapitalist retim hakimiyeti koşullarında üzülmekten kurtulamayan kk köylü iktisadını tekrar canlandıramayacağı ve neden yığınları yoksulluk ve sefaletten kurtaramayacağına dair kır proleterlerini bilinçlendirir. Parti kırdaki emekçi köylüleri ve genelde proletaryayı fakirliğe ve sefalete iten sömürüyü her yerde yok etmek için zorunlu olan sosyalist devrim uğruna mücadele etme çağrısını durmaksızın yaygınlaştırma görevini önemine dikkat çeker. Proletaryayı her türden milliyetçiliğe karşı enternasyonalizm ruhuyla eğiterek yığınları işçi sınıfının şanlı kızıl bayrağı altında toplamak ve kesintisiz olarak sosyalizme ve komünist topluma ulaşma nihai amacı uğruna mücadele yürüten hareketimiz bu nihai ereğini yakınlaştıracak en yakın hedeflerine ulaşma çabasını aksatmaz. Parti Türkiye’de mevcutta ranti, polisiye, yarı-askeri bürokratik faşist diktatörlüğe karşı yönelen devrimci hareketleri, ilerici ve demokratik muhalefeti destekler. En nihayetinde faşist diktatörlüğün yıkılması ve sosyalist devrimin gerekliliğini savunmayı hiçbir şart altında aksatmaz.

(SON)